THRILLER 15 THRILLER

ROBERT LUDLUM

MOȘTENIREA SCARLATTI

OLIMP

Colecţia THRILLER

Robert Ludlum

MOŞTENIREA SCARLATTI

V.1.0

Versiunea în limba română de DOINA CONSTANTINESCU

I.S.B.N.
973-9180-27-2

Robert Ludlum
THE SCARLATTI INHERITANCE
Editura OLIMP
1995

Partea întâi

Capitolul 1

10 octombrie 1944
Washington, D.C.

Generalul de brigadă şedea într-o poziţie rigidă pe bancheta de lemn, preferând suprafaţa tare a lemnului de brad în locul fotoliilor din piele moale. Era ora nouă şi douăzeci dimineaţa, iar el dormise prost şi nu mai mult de o oră.

Pe măsură ce ceasul de pe şemineu marca printr-o bătaie jumătăţile de oră, descoperi, spre surprinderea lui, că dorea ca timpul să treacă mai repede. Dat fiind că ora nouă treizeci trebuia să vină, dorea să se gândească la asta.

La nouă treizeci, urma să se prezinte în faţa Secretarului de Stat, Cordell S. Hull.

În timp ce aştepta în anticamera secretarului de stat, cu faţa spre uşa masivă, neagră, decorată cu ornamente strălucitoare din alamă, pipăi mapa pe care o scosese din servieta diplomat. Voia ca, atunci când va veni timpul s-o prezinte, să nu apară momente penibile de tăcere până când va reuşi să deschidă servieta şi să scoată mapa. Dorea, dacă va fi cazul, să i-o poată înmâna, cu multă siguranţă de sine, secretarului de stat.

Pe de altă parte, s-ar putea ca Hull să n-o ceară. S-ar putea să ceară doar o explicaţie verbală şi apoi să facă uz de întreaga autoritate a funcţiei sale pentru a eticheta cuvintele rostite drept inacceptabile. Dacă va fi aşa, generalul nu va putea decât să protesteze. Cu blândeţe, desigur. Informaţiile din mapă nu constituie probe, ci doar date care pot sau nu să vină în sprijinul ipotezelor sale.

Generalul de brigadă se uită la ceas. Era nouă douăzeci şi patru şi se întrebă dacă reputaţia de punctualitate a lui Hull se

va manifesta şi în cazul acestei întâlniri. Ajunsese la birou la şapte treizeci, cu aproximativ o jumătate de oră mai devreme decât de obicei. De obicei, adică exceptând perioadele de criză când rămânea, deseori, toată noaptea la birou, urmărind evoluţia informaţiilor hotărâtoare. Ultimele trei zile nu au fost prea deosebite de perioadele de criză. Dar în alt sens.

Raportul prezentat Secretarului de Stat, raport care a dus la întrevederea din această dimineaţă, s-ar putea să-l pună la încercare. S-ar putea găsi metode de a-l izola de orice centru de influenţă. Ar putea, foarte bine, să pară total incompetent. Dar ştia că are dreptate.

Desfăcu partea de sus a mapei, atât cât să poată citi pagina de titlu dactilografiată:

„Canfield, Matthew. Maior, în rezerva Armatei Statelor Unite. Departamentul de Informaţii al Armatei."

Canfield. Matthew.... Matthew Canfield. El era dovada.

Se auzi bâzâitul interfonului de pe biroul secretarei de cabinet, o femeie de vârstă mijlocie.

— Generalul de brigadă Ellis? întrebă, abia ridicând privirea.

— Prezent.

— Domnul Secretar de Stat vă aşteaptă.

Ellis se uită la ceas: nouă şi treizeci şi două de minute.

Se ridică, se îndreptă spre uşa neagră ca o ameninţare şi o deschise.

— O să mă ierţi, generale Ellis, dar am simţii că natura raportului dumitale necesită prezenţa unei terţe persoane. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Subsecretarul de Stat Brayduck.

Generalul fu luat prin surprindere. Nu se gândise la o a treia persoană; ceruse, explicit, ca audienţa să aibă loc între patru ochi.

Subsecretarul de Stat Brayduck stătea în picioare la circa trei metri, în dreapta biroului lui Hull. Se vedea că era unul din acei diplomaţi universitari din Departamentul de Stat al Casei Albe, atât de numeroşi în timpul administraţiei Roosevelt. Chiar şi hainele sale – pantaloni din flanelă gri-deschis şi jachetă largă cu model în zig-zag estompau evident uniforma şifonată a generalului.

— Desigur, domnule Secretar de Stat... Domnule Brayduck. Generalul salută, dând din cap.

Cordell S. Hull şedea la un birou somptuos. Trăsăturile lui familiare – pielea foarte deschisă la culoare, aproape albă, părul

răzit, ochelarii cu rame metalice în spatele cărora i se vedeau ochii verzi-albaştri – păreau mai grozave decât în realitate, pentru că reprezentau o imagine obişnuită. Rareori se întâmpla ca imaginea lui să nu apară iii ziare şi filme. Chiar şi cele mai banale afişe electorale – punând aceeaşi întrebare la nesfârşit: *Vreţi să schimbaţi caii în mijlocul râului?* – prezentau faţa sa liniştitoare, inteligentă, proeminent ilustrată sub cea a lui Roosevelt; uneori chiar mai atractivă decât a necunoscutului Harry Truman.

Brayduck scoase din buzunar o pungă de tutun şi începu să-şi umple pipa.

Hull aranjă nişte hârtii pe birou, deschise încet o mapă identică şi se uită la el. Ellis o recunoscu. Era raportul confidenţial pe care îl înmânase, personal, Secretarului de Stat.

Brayduck îşi aprinse pipa şi mirosul tutunului îl făcu pe Ellis să-l mai privească o dată. Mirosul aparţinea unui amestec ciudat, considerat atât de original de diplomaţii universitari, dar, în general, nociv pentru cei din jur.

Generalul Ellis se va simţi uşurat când războiul va lua sfârşit. Roosevelt va dispărea şi, o dată cu el, aşa-numiţii intelectuali şi tutunurile lor urât mirositoare.

Trustul creierelor. Radical-moderaţii, toţi.

Dar, mai întâi, războiul.

Hull ridică ochii şi îl privi pe general.

— Nu mai e necesar să spun că raportul dumitale, generale, este foarte neliniştilor.

— Şi pe mine m-au neliniştit informaţiile primite, domnule Secretar de Stat.

— Desigur. Desigur… Problema care se pune este următoarea: pe ce vă bazaţi? Vreau să spun, există ceva concret?

— Aşa cred, domnule.

— Câte persoane de la *Contrainformaţii* mai ştiu despre asta, Ellis? întrerupse Brayduck iar absenţa cuvântului „general” nu trecu neobservată acestuia.

— Nu am vorbit cu nimeni. Ca să fiu sincer, nu mă aşteptam ca în această dimineaţă să vorbesc cu altcineva în afară de Secretarul de Stat.

— Domnul Brayduck se bucură de încrederea mea, generale Ellis. Se află aici la cererea mea… La ordinul meu, dacă vrei.

— Înţeleg.

Cordell Hull se rezemă de spătarul scaunului.

— Fără supărare, mă întreb dacă dumneata… Ai trimis o informare secretă, de cea mai mare urgenţă la acest birou – mai exact, mie personal – dar substanţa celor afirmate nu este deloc credibilă.

— O acuzaţie absurdă, pe care recunoşti că nu o poţi dovedi, exclamă Brayduck, trăgând din pipă în timp ce se apropia de birou.

— Tocmai de asta suntem aici.

Hull solicitase prezenţa lui Brayduck, dar nu avea de gând să accepte amestecul său inoportun şi, cu atât mai puţin, insolenţa sa.

Brayduck nu putea fi, totuşi. Îndepărtat.

— Domnule Secretar de Stat, *Departamentul de Informaţii al Armatei* este departe de a fi perfect. Ne-a costat mult să învăţăm asta. De aceea, trebuie să evităm apariţia altor inexactităţi şi speculaţii care să devină o armă în mâna opoziţiei actualei Administraţii. Avem alegeri în mai puţin de patru săptămâni!

Hull întoarse puţin capul. Vorbi, fără să-l privească pe Brayduck.

— Nu e cazul să vii cu asemenea argumente pragmatice… Dar, aş putea să-ţi amintesc că noi avem alte responsabilităţi… Altele decât să ne ocupăm de politică. M-aţi înţeles?

— Desigur.

Brayduck se opri din mers.

Huli continuă.

— După cum am înţeles din raport, generale Ellis, dumneata afirmi că un membru influent al *înaltului Comandament German* este un cetăţean american care lucrează sub un nume fals – şi un nume bine cunoscut nouă – acela de Heinrich Kroeger.

— Da, domnule. Doar că eu am spus: *ar putea fi.*

— Afirmi, de asemenea, că Heinrich Kroeger este asociat, sau are legături cu o serie de mari corporaţii din această ţară. Industrii implicate în contracte guvernamentale, fonduri alocate pentru armament.

— Da, domnule Secretar de Stat. Dar, din nou, cu precizarea că el *ar putea fi* şi nu neapărat că *este.*

— Timpurile gramaticale sunt estompate de asemenea acuzaţii.

Cordell Hull îşi scoase ochelarii cu rame metalice şi-i puse lângă mapă. Apoi preciză:

— În special în vreme de război.

Subsecretarul de stat Brayduck aprinse un chibrit şi vorbi printre pufăituri.

— Menţionaţi, de asemenea, foarte clar că nu aveţi nici o dovadă concretă.

— Am ceea ce cred că se cheamă probe de circumstanţă. De o asemenea natură încât aş avea sentimentul că nu-mi fac datoria dacă nu le-aş aduce la cunoştinţa domnului Secretar de Stat.

Generalul respiră adânc înainte de a continua. Ştia că, odată stârnite lucrurile, îşi asuma o mare responsabilitate.

— Aş vrea să subliniez câteva aspecte frapante în legătură cu Heinrich Kroeger… în primul rând, dosarul lui este incomplet. El nu a beneficiat de recunoaşterea nici uneia dintre părţi, aşa cum s-a întâmplat în cazul altora. Şi totuşi, în timp ce alţii au venit şi au plecat, el a rămas în centrul atenţiei. E evident că are o mare influenţă asupra lui Hitler.

— Noi ştim asta.

Lui Hull nu-i plăcea să audă din nou informaţii deja cunoscute, doar pentru a susţine un argument.

— Numele însuşi, domnule Secretar de Stat. Heinrich este la fel de obişnuit ca William sau John, iar Kroeger nu este cu nimic mai neobişnuit ca Smith sau Jones, de la noi.

— Ei, lasă, generale.

Pipa lui Brayduck scotea rotocoale de fum.

— Astfel de discuţii ar face ca jumătate din comandanţii noştri să fie suspecţi.

Ellis se întoarse şi îl privi pe Brayduck cu întregul său dispreţ de militar.

— Cred că faptul este relevant, domnule Subsecretar de Stat.

Hull începu să se întrebe dacă aducerea lui Brayduck fusese o idee chiar atât de bună.

— N-are rost să fiţi ostili, domnilor.

— Îmi pare rău că aveţi acest sentiment, domnule Secretar de Stat.

Din nou Brayduck nu voia să accepte un reproş.

— Cred că în această dimineaţă am rolul de avocat al diavolului. Nici unul din noi nu are timp de pierdut, mai ales dumneavoastră, domnule Secretar de Stat…

Hull îi aruncă o privire cercetătoare subsecretarului, rotindu-şi scaunul.

— Să nu pierdem timpul. Vă rog să continuaţi, generale.

— Mulţumesc, domnule Secretar de Stat. Acum o lună am fost

înştiinţaţi prin Lisabona că Kroeger vrea să ia legătura cu noi. Au fost stabilite canalele şi ne-am aşteptat să fie urmate procedurile normale... Dar Kroeger a respins aceste proceduri – a refuzat orice contact cu unităţile engleze sau franceze – şi a insistat să comunice direct cu Washington-ul.

— Dacă îmi permiteţi...

Tonul lui Brayduck era prevenitor.

— Nu cred că e o decizie neobişnuită. În fond, noi suntem factorul de bază.

— A fost neobişnuit, domnule Brayduck, prin aceea că Kroeger nu vrea să comunice decât cu un anume maior Canfield... Maiorul Matthew Canfield care este, sau a fost, un mărunt ofiţer eficient din Depa*rtamentul de Informaţii al Armatei, cu* sediul în Washington.

Brayduck rămase nemişcat, cu pipa în mână şi se uită la generalul de brigadă. Cordell Hull se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe birou.

— Nu aţi făcut nici o referire la asta în raportul dumneavoastră.

— Sunt conştient, domnule. Am omis asta intenţionat pentru eventualitatea că acest raport ar fi citit de altcineva în afară de dumneavoastră.

— Scuzele mele, generale.

Brayduck era sincer.

Ellis primi victoria cu un zâmbet.

Hull se rezemă de spătarul scaunului.

— Un membru de rang superior al *Înaltului Comandament German* insistă sa comunice numai cu un maior obscur din *Departamentul de Informaţii al Armatei.* Foarte ciudat!

— Ciudat, dar nu nemaiauzit... Noi toţi îi ştim bine pe cetăţenii germani; doar că am presupus că maiorul Canfield l-a întâlnit pe Kroeger înainte de război. În Germania.

Brayduck se îndreptă spre general.

— Şi totuşi, ne spuneţi că e posibil ca Kroeger să nu fie german. De aceea, între momentul cererii lui Kroeger de la Lisabona şi cel al înmânării raportului Secretarului de Stat, ceva v-a făcut să vă răzgândiţi. Ce anume, Canfield?

— Maiorul Canfield este un ofiţer de contrainformaţii competent, uneori chiar excelent. Un om cu experienţă. Şi totuşi, din momentul în care canalul dintre el şi Kroeger a fost deschis, a manifestat o evidentă încordare emoţională. A devenit extrem de

nervos şi nu a mai acţionat în maniera specifică unui ofiţer cu pregătirea şi experienţa lui... De asemenea, domnule Secretar de Stat, mi-a cerut să adresez Preşedintelui Statelor Unite o cerere foarte neobişnuită.

— Şi anume?

— Ca un dosar secret din arhivele *Departamentului de Stat* să-i fie trimis, cu sigiliile intacte, înainte de a intra în contact cu Heinrich Kroeger.

Brayduck îşi scoase pipa din gură, gata să protesteze.

— Numai o clipă, domnule Brayduck.

O fi Brayduck eminent, gândi Hull, dar îşi dă oare seama ce înseamnă pentru un ofiţer de carieră ca Ellis să vină în faţa lor cu o astfel de declaraţie? Pentru că declaraţia lui era o petiţie deschisă adresată Casei Albe şi Departamentului de Stat, invitându-i să se gândească serios la importanţa cererii lui Canfield. Mulţi ofiţeri mai degrabă ar fi respins această propunere ilegală decât să ajungă într-o asemenea situaţie. Aşa se obişnuieşte în armată.

— Greşesc presupunând că aţi recomandat eliberarea acestui dosar pentru maiorul Canfield?

— Dumneavoastră va trebui să hotărâţi. Eu doar subliniez că Heinrich Kroeger a avut un rol hotărâtor în fiecare decizie importantă luată de conducerea nazistă încă de la înfiinţare.

— Dezertarea lui Heinrich Kroeger ar scurta războiul?

— Nu ştiu. Această posibilitate m-a adus la dumneavoastră.

— Ce reprezintă dosarul pe care îl solicită acest maior Canfield?

Brayduck era supărat.

— Cunosc doar numărul şi clasificarea dată de arhivele Departamentului de Stat.

— Ce reprezintă?

Cordell Huli se aplecă din nou peste birou.

Ellis ezită. Dacă ar menţiona termenii dosarului fără să-i dea lui Hull date despre Canfield, ar însemna să provoace complicaţii personale şi profesionale. Ar fi putut face asta dacă Brayduck nu ar fi fost de faţă. Naiba să-i ia pe diplomaţii ăştia. Ellis nu se simţea niciodată în largul lui cu aceşti palavragii. La naiba! gândi. Va fi sincer cu Hull.

— Înainte de a vă răspunde, aş dori să profit de ocazie şi să completez cu nişte materiale de fond pe care le consider foarte relevante... Nu numai relevante, domnule, ci chiar legate de

dosarul însuşi.

— Neapărat.

Hull nu ştia sigur dacă e iritat sau fascinat.

— În ultima lui comunicare cu maiorul Canfield, Heinrich Kroeger cere o întâlnire preliminară cu cineva identificat doar ca… April Red. Această întâlnire urmează să aibă loc la Berna, Elveţia, înaintea oricăror negocieri dintre Kroeger şi Canfield.

— Cine este April Red, generale? Din tonul vocii dumitale deduc că ai idee cine ar putea fi.

Puţine îi scăpau Subsecretarului de Stat Brayduck şi generalul Ellis era dureros de conştient de acest fapt.

— Noi… sau mai exact… eu cred că da.

Ellis deschise mapa albă din mâna sa şi dădu prima pagină.

— Dacă domnul Secretar de Stat îmi permite, eu am extras deja următoarele din fişa maiorului Canfield, de la Departamentul de Informaţii.

— Desigur, generale.

— Matthew Canfield a intrat în serviciul guvernului, Ministerul de Interne, în martie 1917. Studii – un an la Universitatea din Oklahoma, un an şi jumătate cursuri serale, la Washington D.C. Lucrează pe post de inspector stagiar la secţia de fraude a Ministerului de Interne. Promovat inspector de teren în 1918. Intră în serviciul diviziei Group Twenty care, după cum ştiţi…

Cordell Hull îl întrerupse calm.

— O unitate mică, foarte bine instruită, care se ocupa de conflictele de interese, deturnări de fonduri etc., în primul război mondial. Şi foarte eficientă… Până când, ca şi în cazul majorităţii unităţilor de acest fel, i s-a urcat la cap. Desfiinţată în ’21 sau ’30, cred.

— În 1932, domnule Secretar de Stat.

Generalul Ellis era încântat că avea la dispoziţia sa toate datele. Mai dădu o pagină şi continuă să citească.

— Canfield a rămas la Interne timp de zece ani, avansând cu patru trepte de salarizare. Performanţe superioare. Valoare excelentă. În mai 1927 şi-a dat demisia din serviciul guvernamental pentru a se angaja la *Scarlatti Industries.*

La auzul numelui de Scarlatti, atât Hull cât şi Brayduck au sărit ca arşi.

— La care din firmele Scarlatti?

— Sediul central, Fifth Avenue 525, New York.

Cordell Huli se juca acum cu şnurul negru gros de la ochelari.

— Un salt serios pentru domnul Canfield al nostru. De la studii serale la Washington la birourile centrale ale lui Scarlatti.

Privi în jos, luându-şi ochii de la general.

— Scarlatti este una din corporaţiile la care v-aţi referit în raportul dumneavoastră?

Brayduck era nerăbdător.

Înainte ca generalul să apuce să răspundă, Cordell Hull se sculă de pe scaun. Hull era înalt şi impozant. Mult mai bine făcut ca ceilalţi doi.

— Generale Ellis, îţi cer să nu mai răspunzi la nici o altă întrebare.

Brayduck arăta de parcă ar fi fost pălmuit. Se uită fix la Hull, confuz şi uimit de ordinul dat de Secretarul de Stat generalului. Hull îi întoarse privirea şi vorbi calm.

— Scuzele mele, domnule Brayduck. Nu promit, dar sper să vă dau o explicaţie astăzi, ceva mai târziu. Până atunci, fiţi amabil şi lăsaţi-ne singuri.

— Desigur.

Brayduck era conştient că acest bătrân bun şi cinstit avea motivele lui.

— Nu este necesară nici o explicaţie, domnule.

— Totuşi, se impune o explicaţie.

— Mulţumesc, domnule Secretar de Stat. Puteţi fi sigur că voi păstra secretul privind această întâlnire.

Ochii lui Hull îl urmăriră pe Brayduck până când uşa fu închisă. Se întoarse apoi către general, care stătea liniştit, fără să înţeleagă.

— Subsecretarul de Stat Brayduck este un funcţionar public extraordinar. Faptul că i-am cerut să plece nu trebuie interpretat ca un afront la adresa caracterului sau activităţii lui.

— Da, domnule.

Hull se aşeză încet şi cu oarecare greutate pe scaunul său.

— I-am cerut domnului Brayduck să plece deoarece s-ar putea să ştiu câte ceva din ce urmează să discutăm. Dacă este aşa, e mai bine să fim singuri.

Generalul de brigadă era tulburat. Nu credea că este posibil ca Hull să ştie ceva.

— Nu te alarma, generale. Nu citesc gândurile... Eram în Camera Reprezentanţilor în perioada de care vorbeşti. Cuvintele dumitale mi-au trezit o amintire. O amintire aproape uitată a unei după-amieze caniculare la Cameră... Dar poate că greşesc.

Vă rog să continuaţi de unde aţi rămas. Cred că de la maiorul nostru Canfield care s-a angajat la Scarlatti Industries... Un pas foarte neobişnuit, cred că eşti de acord cu mine.

— Există o explicaţie logică. Canfield s-a însurat cu văduva lui Ulster Stewart Scarlett la şase luni după moartea lui Scarlett la Zurich, Elveţia, în 1926. Scarlett era cel mai tânăr dintre cei doi fii rămaşi în viaţă ai lui Giovanni şi Elizabeth Scarlatti, fondatorii concernului Scarlatti Industries.

Cordell Hull închise câteva clipe ochii.

— Continuă.

— Ulster Scarlett şi soţia lui, Janet Saxon Scarlett, au avut un fiu, Andrew Roland, adoptat ulterior de Matthew Canfield, după căsătoria lui cu văduva lui Scarlett. Adoptat dar nu despărţit de averea familiei Scarlatti... Canfield a continuat să lucreze la Scarlatti până în august 1940 când s-a reîntors în serviciul guvernamental şi a fost numit la Contrainformaţiile armatei.

Generalul Ellis făcu o pauză şi îl privi pe Cordell Hull pe deasupra mapei. Se întreba dacă Hull începe să înţeleagă, dar faţa Secretarului de Stat nu trăda nimic.

— Vorbeaţi de dosarul pe care l-a cerut Canfield de la arhivă. Ce reprezintă?

— Tocmai la asta urma să mă refer, domnule secretar de stat.

Ellis mai dădu o pagină.

— Dosarul reprezintă doar un număr pentru noi, dar numărul ne dă anul înregistrării lui... Este anul 1926, mai exact trimestrul patru al anului ’26.

— Şi care sunt termenii clasificării?

— Ultrasecret. Poale fi eliberat numai pe baza unui ordin executiv semnat de preşedinte, din motive de securitate naţională.

— Presupun că unul dintre semnatari – martorii din dosar – a fost un bărbat care, pe atunci, lucra la Ministerul de Interne, pe nume Matthew Canfield.

Generalul era vizibil tulburat, dar continua să ţină strâns mapa albă între degetul mare şi arătător.

— Corect.

— Şi acum îl vrea înapoi, sau refuză să ia legătura cu Kroeger.

— Da, domnule.

— Sper că i-ai spus că poziţia lui este ilegală.

— L-am ameninţat personal cu Curtea Marţială... Singurul lui răspuns a fost că avem latitudinea să-l refuzăm.

— Dar atunci nu mai ia legătura cu Kroeger?

— Da, domnule… După părerea mea, maiorul Canfield ar accepta, mai degrabă, să-şi petreacă restul vieţii într-o închisoare militară decât să-şi schimbe poziţia.

Cordell Hull se ridică de pe scaun şi îl privi drept în faţă pe general.

— N-aţi vrea să concluzionaţi?

— Am convingerea că April Red, la care a făcut referire Kroeger, este băiatul, Andrew Roland. Cred că este fiul lui Kroeger. Iniţialele sunt aceleaşi. Băiatul s-a născut în aprilie 1926. Cred că Heinrich Kroeger este Ulster Scarlett.

— Dar a murit la Zurich.

Huli îl privi atent pe general.

— Împrejurările sunt suspecte. Există în arhivă doar un certificat de deces emis de un tribunal obscur dintr-un cătun aflat la treizeci de mile depărtare de Zurich şi depoziţiile unor martori de negăsit şi de care nu a auzit nimeni nici înainte şi nici după.

Hull privi fix, cu răceală, în ochii generalului.

— Vă daţi seama ce spuneţi? Scarlatti este una dintre corporaţiile gigant.

— Da, domnule. Susţin chiar că maiorul Canfield cunoaşte identitatea lui Kroeger şi intenţionează să distrugă dosarul.

— Credeţi că e vorba de o conspiraţie? O conspiraţie care să ascundă identitatea lui Kroeger?

— Nu ştiu… Nu prea mă pricep să exprim în cuvinte motivele altei persoane. Dar reacţiile maiorului par a fi atât de profund intime, încât înclin să cred că este vorba de o problemă foarte personală.

Hull zâmbi.

— Cred că le pricepi foarte bine la vorbe… Totuşi, dumneata ai credinţa că adevărul se află în acest dosar? Şi dacă se află aici, de ce l-ar aduce Canfield în atenţia noastră? El ştie, desigur, că dacă noi putem scoate dosarul pentru el, putem, firește, să-l scoatem şi pentru noi. Dacă ar fi tăcut, noi nu am fi aflat, poate, niciodată.

— După cum am afirmat, Canfield este un om cu experienţă. Sunt sigur că se bazează pe faptul că vom afla curând.

— Cum?

— Prin intermediul lui Kroeger… Şi Canfield a pus condiţia ca sigiliile dosarului să fie intacte. Este expert, domnule. Şi-ar da

imediat seama dacă s-ar umbla la ele.

Cordell Hull se învârti în jurul biroului său, trecând pe lângă general, cu mâinile împreunate la spate. Mersul îi era rigid, se vedea clar că sănătatea îl cam lăsa. Brayduck avusese dreptate, gândi Secretarul de Stat. În cazul în care s-ar afla fie şi o aluzie despre legătura dintre puternicii industriaşi americani şi înaltul Comandament German, chiar dacă ea a existat demult, ţara ar putea fi dezbinată. În special, în timpul alegerilor.

— După părerea dumitale, dacă i-am da dosarul maiorului Canfield, crezi că el îl va aduce pe... April Red... la această întâlnire cu Kroeger?

— Cred că da.

— De ce? Este o cruzime faţă de un copil de optsprezece ani.

Generalul ezită.

— Nu cred că are de ales. Nimic nu l-ar împiedica pe Kroeger să facă alte aranjamente.

Hull se opri din mers şi se uită la generalul de brigadă. Se hotărâse.

— Am să-l lac pe preşedinte să semneze un ordin executiv pentru dosar. Totuşi şi sincer să fiu, pun asta ca o condiţie pentru obţinerea semnăturii lui, presupunerile dumitale trebuie să rămână între noi.

— Între noi?

— Îl voi informa pe scurt pe preşedintele Roosevelt despre tema discuţiei noastre, dar n-am să-l plictisesc cu presupuneri care s-ar putea dovedi nefondate. Teoria dumitale s-ar putea să nu fie altceva decât o serie de coincidenţe înregistrate care pot fi cu uşurinţă explicate.

— Înţeleg.

— Dar dacă ai dreptate, Heinrich Kroeger ar putea declanşa prăbuşirea internă a Berlinului. Germania se află într-o luptă pe viaţă şi pe moarte... Aşa cum ai arătat, el a rezistat extraordinar de bine. Face parte din corpul de elită din preajma lui Hitler. Garda pretoriană se revoltă împotriva lui Cezar. Dar dacă nu ai dreptate, atunci va trebui să ne gândim amândoi la două persoane care vor porni curând spre Berna. Şi atunci, să ne ferească Dumnezeu.

Generalul de brigadă Ellis puse foile la loc în mapa albă, luă servieta de lângă picioarele sale şi se îndreptă spre uşa mare, neagră. Când o închise în urma lui, îl văzu pe Hull privindu-l fix. Avu o senzaţie de disconfort în coşul pieptului.

Dar Hull nu se gândea la general. Îşi aminti de acea după-amiază călduroasă de demult, la Camera Reprezentanţilor. Membrii Camerei s-au ridicat unul după altul şi-au adus omagiul în Cartea de Onoare a Congresului, elogiind un tânăr american viteaz care era considerat mort. Toată lumea, din ambele partide, se aştepta ca el, reprezentantul onorabil al marelui stat Tennessee, să adauge comentariile sale, fiind singurul membru al Camerei în relaţii mai intime cu renumita Elizabeth Scarlatti, o adevărată legendă la vremea ei. Mama tânărului curajos care era glorificat pentru posteritate în Congresul Statelor Unite.

Pentru că, în ciuda diferenţelor politice dintre ei. Hull şi soţia lui, fuseseră ani de zile prieteni cu Elizabeth Scarlatti. Capetele se tot întorceau către el, în aşteptare.

Şi totuşi, în acea după-amiază, nu luă cuvântul. Îl cunoscuse pe Ulster Stewart Scarlett şi îl dispreţuise.

Capitolul 2

Berlina cafenie cu însemnele armatei S.U.A. pe ambele uşi, viră la dreapta pe Strada 22 şi intră în Piaţa Gramercy.

Matthew Canfield, aşezat pe locul din spate, luă servieta de pe genunchi şi o puse alături. Îşi trase în jos mâneca dreaptă de la palton pentru a masca lanţul gros de argint, strâns legat în jurul încheieturii mâinii şi prins de mânerul metalic al servietei.

Ştia că servieta sau mai exact faptul că se afla în posesia conţinutului acesteia, însemna sfârşitul pentru el. Când o să se termine totul, dacă va supravieţui, o să fie răstignit în schimbul unei modalităţi de a disculpa armata.

Maşina viră de două ori la stânga şi se opri în faţa clădirii cu apartamente pentru militari din Gramercy. Un portar în uniformă deschise portiera din spate şi Canfield coborî.

— Vreau să fii înapoi într-o jumătate de oră, îi spuse şoferului. Dar nici o clipă mai târziu.

Sergentul palid, cunoscând evident obiceiurile superiorului său, răspunse:

— Mă întorc în douăzeci de minute, domnule.

Maiorul dădu aprobativ din cap, se răsuci şi intră în clădire. Urcând cu liftul, maiorul îşi dădu seama cât era de obosit. I se părea că numărul fiecărui etaj stătea aprins mai mult decât trebuia; timpul dintre etaje părea interminabil. Şi totuşi, nu se grăbea. Nu se grăbea deloc. Optsprezece ani. Sfârşitul minciunii, dar nu şi al fricii. Asta va veni doar atunci când Kroeger va fi mort. Vinovăţia va fi ceea ce va rămâne. Va putea trăi cu acest sentiment de vinovăţie, pentru că va fi numai al lui, nu şi al băiatului sau al lui Janet. Şi moartea va fi tot a lui. Nu a lui Janet. Nu a lui Andrew. Dacă va fi să moară, o să moară numai el. Va avea grijă de asta. Era hotărât să nu părăsească Berna, Elveţia, până când Kroeger nu va fi mort. Kroeger sau el. După toate probabilităţile, amândoi.

Ieşi din lift, o luă la stânga şi parcurse culoarul scurt până la uşă. Descuie şi intră într-un living spaţios şi confortabil, mobilat în stil provincial italienesc. Două ferestre imense, arcuite, dădeau spre parc; mai multe uşi dădeau spre dormitoare, sufragerie, cămară şi bibliotecă. Canfield rămase pe loc o clipă şi se gândi inevitabil că şi toate astea provin tot de acum optsprezece ani.

Uşa de la bibliotecă se deschise şi îşi făcu apariţia un tânăr.

Acesta îl salută pe Canfield fără entuziasm.

— Bună, tati.

Canfield se uită fix la băiat. Îi trebuia multă stăpânire de sine să nu se repeadă la el şi să-l strângă în braţe.

Fiul lui.

Şi totuşi, nu al lui.

Ştia că dacă ar încerca un astfel de gest ar fi respins. Băiatul era precaut şi speriat, chiar dacă nu lăsa să se vadă asta.

— Bună, spuse maiorul. Vrei să mă ajuţi puţin?

Tânărul se apropie de omul mai în vârstă şi mormăi:

— Sigur.

Împreună deschiseră prima încuietoare de pe lanţ şi tânărul ţinu servieta în poziţie verticală în aşa fel încât Canfield să poată deschide cea de-a doua încuietoare cu cod care era prinsă de încheietura mâinii sale. Servieta se desprinse şi Canfield îşi scoase pălăria, paltonul şi haina de la uniformă, aruncându-le pe un fotoliu.

Băiatul ţinea servieta, stând nemişcat în faţa maiorului, era extraordinar de frumos. Avea peste un metru optzeci, ochii de un albastru-deschis sub nişte sprâncene foarte negre, un nas drept, uşor în vânt şi un păr negru, pieptănat îngrijit pe spate. Tenul era închis la culoare, ca şi când ar fi fost bronzat. Purta pantaloni gri din flanelă, cămaşă albastră şi o haină din tweed.

— Ce zici? întrebă Canfield.

Tânărul făcu o pauză şi răspunse blând:

— Ce să zic? Când am împlinit doisprezece ani tu şi mama mi-aţi luat o barcă cu pânze. Mi-a plăcut mai mult acel cadou.

Bărbatul mai în vârstă îi întoarse zâmbetul.

— Presupun că da.

— Asta e tot?

Băiatul puse servieta pe masă şi îşi trecu degetele peste ea.

— Tot.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt privilegiat.

— Mi-a trebuit un ordin prezidenţial pentru a-l scoate de la Departamentul de Stat.

— Zău?

Băiatul ridică ochii.

— Nu te speria. Mă îndoiesc că ştie ce-i în el.

— Cum aşa?

— Am făcut o învoială şi am găsit înţelegere.

— Nu cred asta.

— Ai să crezi după ce-l vei citi. Cel mult zece oameni l-au văzut în întregime şi cei mai mulţi dintre aceştia sunt morţi. Atunci când am redactat ultima parte a dosarului am făcut-o pe fragmente... în 1938. O găseşti în mapa separată care are sigilii de plumb. Paginile nu sunt puse în ordine şi trebuie colaţionate. Codificarea este pe prima pagină.

Maiorul îşi slăbi repede cravata şi începu să-şi descheie cămaşa.

— Toate astea au fost într-adevăr necesare?

— Noi am considerat că da. După câte îmi amintesc, am folosit mai multe dactilografe pe care le-am tot rotit.

Maiorul se îndreptă spre uşa unuia dintre dormitoare.

— Te sfătuiesc să aranjezi paginile înainte de a te ocupa de ultima mapă.

Intră în dormitor, îşi scoase în grabă cămaşa şi îşi desfăcu şireturile de la pantofi. Tânărul îl urmă şi rămase în uşă.

— Când plecăm? întrebă băiatul.

— Joi.

— Cum?

— Comandamentul de portavioane de la baza forţelor aeriene Mathews, spre Newfoundiand (Canada), Islanda, Groenlanda şi Irlanda. Din Irlanda, cu un vas neutru, direct la Lisabona.

— Lisabona?

— De acolo ne preia ambasada Elveţiei care ne va duce la Berna. Avem protecţie maximă.

După ce-şi scoase pantalonii, Canfield alese din şifonier o pereche de pantaloni de flanelă gri-deschis şi o îmbrăcă.

— Ce-o să-i spunem mamei? întrebă tânărul.

Canfield se duse la baie, fără să răspundă. Umplu chiuveta cu apă caldă şi începu să-şi spumeze faţa.

Ochii băiatului îl urmăreau, fără ca el să facă vreo mişcare sau să rupă tăcerea. Simţea că bărbatul mai în vârstă era mult mai supărat decât voia să arate.

— Vrei să-mi dai te rog, o cămaşă curată din al doilea sertar de acolo? Pune-o pe pat.

— Da.

Alese o cămaşă din stolă de lână moale şi deasă, cu guler lat, aflată în teancul de cămăşi din sertarul toaletei.

Canfield vorbi, în timp ce se bărbierea.

— Astăzi e luni, deci avem trei zile. Eu o să fac ultimele aranjamente, iar tu vei avea timp să parcurgi dosarul. O să ai

nelămuriri şi nu mai e cazul să-ţi spun că a trebui să mă întrebi pe mine. Nu mă gândesc că ai putea să vorbeşti cu altcineva care ţi-ar putea răspunde, dar oricum, în caz că te înfierbânţi şi eşti tentat să ridici telefonul, te rog să n-o faci.

— Am înţeles.

— Apropo, nu încerca să memorezi. Nu este important. Important pentru mine este să înţelegi.

Oare era cinstit cu băiatul? Chiar era necesar să-l facă sa simtă greutatea adevărului oficial? Canfield îşi băgă în cap că era necesar pentru că, indiferent de vârstă şi de dragostea dintre ei, Andrew era un Scarlett. Peste câţiva ani va moşteni una dintre cele mai mari averi din lume. Aceşti oameni trebuiau să simtă povara responsabilităţii atunci când era necesar, nu atunci când era convenabil pentru ei. Sau nu?

Sau Canfield alegea pur şi simplu calea cea mai uşoară pentru el? Mai bine s-o spună altcineva. Ah, Dumnezeule! Că să vorbească altcineva!

Maiorul se şterse cu prosopul, îşi dădu puţin Pinaud pe faţă şi îşi puse cămaşa.

— Dacă te interesează, nu te-ai ras bine.

— Nu mă interesează.

Alese o cravată de pe uşa şifonierului şi scoase un sacou închis de pe umeraş.

— După ce plec, poţi să începi să citeşti. Dacă te duci să iei masa în oraş, pune servieta în dulapul din dreapta uşii de la bibliotecă şi încui-o. Poftim cheia. Scoase o cheie mică de pe inelul cu chei.

Cei doi bărbaţi ieşiră din dormitor şi Canfield se îndreptă spre holul de la intrare.

— Tu ori nu m-ai auzit, ori nu vrei să-mi răspunzi, dar cum rămâne cu mama?

— Te-am auzit.

Canfield se întoarse spre tânăr.

— Janet nu trebuie să afle nimic.

— De ce nu? Şi dacă se întâmplă ceva?

Canfield era vizibil marcat.

— Aşa gândesc eu, că nu trebuie să-i spunem nimic.

— Nu sunt de acord cu tine.

Tânărul rămase supus.

— Asta nu mă priveşte!

— Poate ar trebui să te privească. Acum sunt foarte important

pentru tine… Şi nu eu am hotărât asta, tati.

— Şi crezi că asta îţi dă dreptul să dai ordine?

— Cred că am dreptul să fiu ascultat… Uite, ştiu că eşti supărat, dar e mama mea.

— Şi soţia mea. Să nu uiţi asta, Andy.

Maiorul făcu câţiva paşi spre tânăr, dar Andrew Scarlett se întoarse şi se duse lângă masa pe care, lângă veioză, se afla servieta de piele neagră.

— Nu mi-ai arătat cum să deschid servieta.

— Am descuiat-o în maşină. În rest, se deschide ca orice altă servietă.

Tânărul Scarlett umblă la încuietori şi acestea se deschiseră.

— Ştii, nu te-am crezut aseară, spuse liniştit, în timp ce deschidea capacul servietei.

— Nu mă mir.

— Nu. Nu în ce-l priveşte pe el. Partea asta o cred pentru că a dat răspuns la o mulţime de întrebări despre tine.

Se întoarse şi se uită la bărbatul mai în vârstă.

— Mă rog, nu chiar întrebări, pentru că eu întotdeauna am socotit că ştiu de ce ai acţionat aşa. Mi-am închipuit că pur şi simplu nu-i poţi suferi pe cei din familia Scarlett… Nu mă refer la mine. Familia Scarlett. Unchiul Chancellor, mătuşa Allison, toţi copiii lor. Tu şi mama v-aţi bătut întotdeauna joc de ei. Şi eu la fel… îmi amintesc cât de greu ţi-a fost să-mi explici de ce numele meu de familie nu putea fi la fel ca al tău. Îţi aminteşti?

— Cu durere…

Canfield zâmbea tandru.

— Dar în ultimii doi ani… te-ai schimbat. Ai devenit foarte răutăcios în legătură cu cei din familia Scarlatti. Ţi se făcea rău când cineva menţiona numele firmelor Scarlatti. Îţi pierdeai cumpătul ori de câte ori avocaţii familiei stabileau vreo întâlnire pentru a discuta cu mine şi cu mama. Ea se supăra pe tine şi îţi spunea că eşti lipsit de logică… Numai că se înşela. Acum înţeleg… Aşa că vezi, sunt gata să cred orice este acolo. Închise capacul servietei.

— N-o să-ţi fie uşor.

— Nici acum nu mi-e uşor şi tocmai am trecut de primul şoc.

Încercă stângaci, să zâmbească.

— Oricum, cred că am să învăţ să supravieţuiesc… Nu l-am cunoscut până acum. Pentru mine nu a însemnat niciodată nimic. Nu am dat prea mare atenţie poveştilor pe care le spunea

unchiul Chancellor. De fapt, nu voiam să ştiui nimic, înţelegi? Şi ştii de ce?

Maiorul îl privi atent pe tânăr.

— Nu, nu ştiu, răspunse.

— Pentru că niciodată nu am vrut să aparţin altcuiva decât ţie şi lui… Janet.

O, Dumnezeule din ceruri, gândi Canfield.

— Trebuie să plec.

Porni din nou spre uşă.

— Nu încă. Nu am stabilit nimic.

— Nu avem nimic de stabilit.

— Nu ţi-am spus ce anume nu am crezut aseară.

Canfield se opri cu mâna pe mânerul uşii.

— Ce?

— Că mama… nu ştie despre el.

Canfield luă mâna de pe mâner şi rămase lângă uşă. Când vorbi, vocea lui era joasă şi controlată.

— Speram să evit asta până mai târziu. Până după ce vei citi dosarul.

— Trebuie să-mi spui acum, sau refuz dosarul. Dacă trebuie să-i ascundem ceva, vreau să ştiu de ce, înainte de a continua. Maiorul se întoarse în mijlocul camerei.

— Ce vrei să-ţi spun? Că ar ucide-o dacă ar afla?

— Chiar ar ucide-o?

— Poate că nu. Dar nu am curajul să încerc.

— Tu de când ştii?

Canfield se duse la fereastră. Copiii plecaseră din parc. Poarta era închisă.

— Pe data de 12 iunie 1936 am fost sigur. Am modificat dosarul peste un an şi jumătate, pe 2 ianuarie 1938.

— Iisuse Christoase!

— Da… Iisuse Christoase!

— Şi nu i-ai spus niciodată?

— Nu.

— De ce, tati?

— Ţi-aş putea da douăzeci sau treizeci de motive plauzibile, spuse Canfield, continuând să privească pe fereastră. Dar trei dintre ele mi-au rămas întotdeauna în minte. Primul – el îi făcuse destule; era iadul pentru ea. Al doilea – după moartea bunicii tale, nimeni din cei în viaţă nu-l mai puteau identifica. Şi al treilea motiv – mama ta m-a crezul pe cuvânt… că l-am omorât.

— Tu!

Maiorul se întoarse de la fereastră.

— Da. Eu… Aşa am crezut… Destul încât am forţat douăzeci şi doi de martori să semneze depoziţii cum că el e mort. Am cumpărat un tribunal corupt din apropiere de Zurich pentru a redacta certificatul de deces. Totul foarte legal…

În acea dimineaţă de iunie din 1936 când am descoperit adevărul, ne aflam la casa de vacanţă şi serveam cafeaua în curte. Tu şi cu mama ta udaţi o barcă şi mă strigaţi să vin s-o pun pe apă. Tu o tot stropeai cu furtunul şi ea râdea, ţipa şi alerga în jurul bărcii, iar tu, după ea. Era atât de fericită!… Şi nu i-am spus. Nu sunt mândru de mine, dar asta e.

Tânărul se aşează pe scaunul de lângă masă. Încercă de mai multe ori să vorbească, dar nu reuşi să găsească cuvintele potrivite.

Canfield vorbi repede.

— Eşti sigur că vrei să fii al meu?

Băiatul se uită în sus la el.

— Cred că ai iubit-o enorm.

— Şi încă o iubesc.

— Atunci eu… tot mai vreau să fiu al tău.

Afirmaţia băiatului, rostită cu timiditate, aproape că-l făcu pe Canfield să clacheze. Dar îşi jurase că nu va face asta, indiferent ce se va întâmpla. Mai erau atâtea de făcut.

— Îţi mulţumesc pentru asta.

Se întoarse iar spre fereastră. Luminile străzii fuseseră aprinse – absolut toate – ca şi cum ar fi vrut să amintească oamenilor că ceva se putea întâmpla aici, dar că, probabil, nu se va întâmpla nimic, aşa că puteau sta liniştiţi.

— Tati?

— Da?

— De ce te-ai dus să schimbi dosarul?

Se instală o lungă tăcere, înainte ca maiorul Canfield să răspundă.

— A trebuit… Acum pare ciudat acest „a trebuit”. Mi-au trebuit optsprezece luni până să mă decid. Când, în sfârşit, m-am decis, mi-au trebuit mai puţin de cinci minute să mă hotărăsc.

Se opri o clipă, întrebându-se dacă era într-adevăr necesar să-i spună băiatului. Nu avea vreun motiv să nu-i spună.

— În ziua de Anul Nou, în 1938, mama ta mi-a cumpărat o maşină nouă, un Packard Roadster. Doisprezece cilindri. Un

automobil superb. Am plecat să fac un tur cu el pe şoseaua Southampton… Nu mai ştiu ce s-a întâmplat – cred că s-a blocat volanul. Nu ştiu, dar fapt e că s-a produs un accident. Maşina s-a dat peste cap de două ori înainte de a mă arunca afară. S-a făcut praf, dar eu am scăpat cu bine, doar cu câteva zgârieturi. Dar mi-am dat seama că aş fi putut să mor.

— Îmi amintesc de asta. Ai telefonat de la cineva, iar mama şi cu mine am venit şi te-am luat. Erai într-un hal…

— Ai dreptate. Atunci m-am hotărât să plec la Washington şi să modific dosarul.

— Nu înţeleg.

Canfield se aşează pe pervazul ferestrei.

— Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, Scarlett… Kroeger ar fi putut să inventeze o poveste de groază şi ar fi făcut sigur asta, dacă îi servea la ceva. Janet era vulnerabilă pentru că nu ştia nimic. Aşa că, undeva trebuia să apară adevărul… dar trebuia spus în aşa fel încât să nu lase nici unui guvern altă soluţie decât eliminarea… imediată a lui Kroeger. În ceea ce priveşte această ţară, Kroeger şi-a bătut joc de o mulţime de persoane importante. Mulţi dintre acei distinşi domni se află astăzi în politică. Alţii fabrică avioane, tancuri şi vapoare. Identificându-l pe Kroeger cu Scarlatti, stârnim lucrurile, iscând o serie întreagă de întrebări, întrebări de care guvernul nostru nu are nevoie acum. Sau poate niciodată.

Îşi descheie, încet, paltonul din tweed, deşi nu avea de gând să-l scoată.

— Avocaţii familiei Scarlatti sunt în posesia unei scrisori care, în cazul morţii sau dispariţiei mele, va fi trimisă celui mai influent membru al guvernului oricărei administraţii care se află la putere în acel moment. Avocaţii familiei Scarlatti sunt pricepuţi în probleme de acest gen… Ştiam că va începe războiul. Toţi ştiau. Adu-ţi aminte, era anul 1938… Scrisoarea trimite persoana respectivă la dosar şi la adevăr.

Canfield respiră adânc şi se uită în tavan.

— După cum vei vedea, am indicat un anumit curs al lucrurilor în caz de război şi un altul în caz că n-ar fi război. Numai într-o situaţie excepţională urma să i se spună mamei tale.

— De ce ţi-ar mai acorda cineva atenţie după ceea ce-ai făcut?

Andrew Scarlett era ager. Lui Canfield îi plăcea asta.

— Sunt momente când ţările… când chiar ţările aflate în stare de război au aceleaşi obiective. Liniile de comunicare sunt

întotdeauna deschise pentru astfel de scopuri… Heinrich Kroeger este un exemplu elocvent. El creează prea multe complicaţii pentru ambele părţi… Dosarul relevă acest fapt.

— Pare a fi cinic.

— Este… Am cerut ca în patruzeci şi opt de ore de la moartea mea să fie contactat înaltul Comandament al celui de-al III-lea Reich şi să i se aducă la cunoştinţă că nişte persoane din eşalonul superior al Contrainformaţiilor militare au de mult timp bănuiala că Heinrich Kroeger este cetăţean american.

Andrew Scarlett se aplecă în faţă, stând pe marginea scaunului. Canfield continuă, fără să arate că observă interesul crescând al băiatului.

— Dat fiind că Kroeger are în permanentă contacte secrete cu mulţi americani, aceste bănuieli ar putea să se confirme. Totuşi, ca urmare a… – Canfield se opri pentru a-şi aminti formularea exactă – … decesului unui anume Matthew Canfield, un fost asociat al persoanei cunoscută acum sub numele de Heinrich Kroeger… guvernul nostru se află în posesia unor… documente care dovedesc neîndoielnic că Heinrich Kroeger este un alienat periculos. Noi nu-l revendicăm. Nici ca fost cetăţean şi nici ca dezertor.

Tânărul se ridică de pe scaun, privindu-l fix pe tatăl său.

— E adevărat?

— Să zicem că ar fi fost suficient, ca să fim mai exacţi. Combinaţia este suficientă pentru a garanta o execuţie rapidă. Un trădător şi un nebun în acelaşi timp.

— Nu asta am întrebat.

— Toate informaţiile se găsesc în dosar.

— Aş vrea să ştiu acum. E adevărat? Este… era nebun? Sau e un şiretlic?

Canfield se ridică de pe pervaz. Răspunsul lui fu aproape o şoaptă.

— De asta am vrut să aştept. Tu vrei un răspuns simplu şi aşa ceva nu există.

— Vreau să ştiu dacă… tatăl meu a fost nebun.

— Adică, dacă avem dovezi medicale care să ateste că era dezechilibrat?… Nu, nu avem. Pe de altă parte, în Zurich au existat zece oameni, oameni influenţi – din care şase încă mai sunt în viaţă – care aveau tot interesul să se creadă că Kroeger, după numele pe care îl ştiau ei, este alienat mintal… Era singura lor scăpare. Şi fiind ceea ce erau, au avut grijă să se creadă asta.

Acel Heinrich Kroeger la care se face referire în dosarul original este declarat maniac de toţi cei zece. Un schizofrenic. A fost un efort colectiv care nu lăsa loc nici unui dubiu. Nu au avut de ales... Dar dacă vrei părerea mea... Kroeger a fost cel mai normal om din lume. Şi cel mai crud. Ai să citeşti şi asta.

— De ce nu-i spui pe numele adevărat?

Dintr-o dată, ca şi cum tensiunea ar fi devenit insuportabilă, Canfield se întoarse brusc.

Andrew îl privi pe bărbatul de vârstă mijlocie, nervos şi îmbujorat, din partea cealaltă a camerei. Îl iubise întotdeauna pentru că era un om care merita să fie iubit. Desăvârşit, de nădejde, capabil, amuzant şi – ce cuvânt folosise tatăl său vitreg? — vulnerabil.

— Tu de fapt n-o protejai, pur şi simplu, pe mama, nu-i aşa? Mă protejai pe mine. Ai făcut ce-ai făcut pentru a mă proteja şi pe mine... Dacă s-ar întoarce vreodată aş deveni un monstru pentru tot restul vieţii.

Canfield se întoarse uşor şi îşi privi fiul vitreg.

— Nu numai tu. Ar fi mulţi monştri. Pe asta m-am bazat.

— Dar pentru ei nu va fi acelaşi lucru.

Tânărul Scarlett se întoarse la servietă.

— Îţi garantez că nu va fi acelaşi lucru.

Îl urmă pe băiat şi rămase în spatele lui.

— Aş fi dat orice să nu-ţi fi spus, cred că ştii asta. Dar n-am avut de ales. Incluzându-le în ultimele sale condiţii, Kroeger nu mi-a lăsat altă soluţie decât aceea de a-ţi spune adevărul. Nu am putut să falsific adevărul... El crede că de îndată ce-ai să-l afli, ai să fii îngrozit, iar eu am să fac orice îmi stă în puteri – poate chiar să te ucid – pentru a te împiedica să intri în panică. Există unele informaţii în acest dosar care ar putea s-o distrugă pe mama ta. Iar pe mine să mă bage în închisoare pe viaţă. Ehei, Kroeger s-a gândit la toate, dar a judecat greşit. Nu te-a cunoscut pe tine.

— Chiar trebuie să-l văd? Să vorbesc cu el?

— Am să fiu şi eu cu tine în cameră. Acolo se va face tranzacţia.

Andrew Scarlett păru neliniştit.

— Înseamnă că ai de gând să faci o tranzacţie cu el.

Era o afirmaţie făcută cu dezgust.

— Trebuie să ştim ce poate oferi. În momentul în care va fi mulţumit că mi-am îndeplinit partea mea din înţelegere – tu – vom afla ce oferă. Şi ce cere în schimb.

— Atunci nu mai trebuie să citesc asta, nu-i aşa. (Nu era o întrebare). Nu trebuie decât să fiu acolo… O.K., am să fiu acolo!

— Ai să citeşti asta pentru că îţi ordon eu!

— Bine. Bine, tati. Am s-o citesc.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi vorbesc aşa.

Începu să se încheie la palton.

— O.K.… Am meritat-o… Apropo, dacă mă sună mama la şcoală? Ştii că aşa procedează.

— A fost pusă o derivaţie la telefonul tău, începând de azi dimineaţă. Mai exact, este interceptat. Funcţionează perfect. Ai un nou prieten, Tom Ahrens.

— Cine-i ăsta?

— Un locotenent de la Comandamentul Suprem din Boston. El are programul tău şi va avea grijă de telefon. Ştie ce trebuie să spună. Te-ai dus să-ţi petreci week-end-ul la Smith.

— Iisuse, la toate te gândeşti.

— Mai tot timpul. Canfield ajunse la uşă. S-ar putea să nu mă întorc în noaptea asta.

— Unde te duci?

— Am puţină treabă. Aş prefera să nu ieşi, dar dacă totuşi ieşi, nu uita de dulap. Pune totul acolo.

Deschise uşa.

— Nu plec nicăieri.

— Bine. Şi încă ceva, Andy… ai o a naibii de mare responsabilitate pe umerii tăi. Sper că noi te-am educat în aşa fel încât să te poţi descurca. Eu cred că poţi.

Canfield ieşi şi închise uşa în urma lui.

Tânărul îşi dădu seama că tatăl său vitreg nu rostise cuvintele care trebuiau. Încerca să spună altceva. Băiatul privi îndelung uşa şi deodată înţelese ce era acel altceva.

Matthew Canfield nu se mai întorcea.

Ce spusese? În caz excepţional, trebuia să i se spună lui Janet. Mamei sale trebuia să i se spună adevărul. Şi acum nu mai era nimeni altul care să-i poată spune.

Andrew Scarlett se uită la servieta de pe masă. Fiul şi tatăl vitreg mergeau la Berna, dar numai fiul se va întoarce.

Matthew Canfield mergea la moarte.

Canfield închise uşa apartamentului şi se rezemă de peretele holului. Era transpirat leoarcă şi bătăile inimii erau atât de puternice încât avea senzaţia că pot fi auzite din apartament.

Se uită la ceas. Totul durase mai puţin de o oră şi el rămăsese fantastic de calm. Acum dorea să plece cât mai departe posibil. Ştia că după toate normele de curaj, moralitate, sau responsabilitate, el ar fi trebuit să rămână cu băiatul. Dar nimeni nu-i putea cere asta acum. Toate la timpul lor, altfel s-ar putea să-şi piardă minţile. O problemă o dată depăşită, putea trece la următoarea.

Care era următoarea?

Mâine.

Curierul pentru Lisabona, cu toate măsurile de siguranţă în detaliu. O singură greşeală şi totul putea să sară în aer. Curierul nu pleca înainte de ora şapte seara.

Putea să-şi petreacă noaptea şi cea mai mare parte a zilei de mâine cu Janet. Socoti că aşa trebuia să facă. Dacă Andy claca, primul lucru pe care-l va face va fi să ia legătura cu mama lui. Şi pentru că nu putea suporta să stea cu el în aceste momente, trebuia să stea cu ea.

Ducă-se naibii serviciul! Ducă-se naibii armata! Ducă-se naibii guvernul Statelor Unite!

Ca urmare a apropiatei sale plecări, se afla sub supraveghere voluntară douăzeci şi patru de ore pe zi. Naiba să-i ia! Se aşteptau ca el să nu fie la mai mult de zece minute de un teleimprimator. Ei bine, n-o să-i asculte.

Avea de gând să petreacă fiecare clipă cu Janet. Ea se pregătea să închidă casa de la Oyster Bay pentru iarnă. Aşa că vor fi singuri, poate pentru ultima oară.

Optsprezece ani şi şarada se apropia de sfârşit.

Din fericire pentru starea lui de nelinişte, liftul veni repede. Pentru că acum se grăbea. Se grăbea să ajungă la Janet.

Sergentul ţinu uşa maşinii deschisă şi salută cât putu de elegant. În condiţii normale maiorul ar fi chicotit şi i-ar fi atras atenţia sergentului că era îmbrăcat civil. Dar acum îi răspunse la salut fără etichetă şi sări în maşină.

— La birou, domnule maior?

— Nu, sergent. La Oyster Bay.

Capitolul 3

O poveste americană de succes

Pe 24 august 1892, lumea mondenă a localităţilor Chicago şi Evanston, Illinois, a fost zguduită din temelii; temelii, care s-o spunem din capul locului, nu erau nemaipomenit de solide. Pentru că, în aceea zi, Elizabeth Royce Wyckham, fiica de douăzeci şi şapte de ani a industriaşului Albert O. Wyckham, s-a căsătorit cu un imigrant sicilian sărac, pe nume Giovanni Merighi Scarlatti.

Elizabeth Wyckham reprezentase o permanentă sursă de îngrijorare pentru părinţii săi. Conform spuselor lui Albert O. Wyckham şi ale soţiei sale, Elizabeth, care înainta în vârstă, refuzase orice propunere strălucită de căsătorie la care putea spera o fată din Chicago, Illinois. Răspunsul ei fusese:

— Nebunie curată, tată!

Aşa că au dus-o să facă un tur al Europei, cheltuind mari sume de bani şi făcându-şi mari speranţe. După patru luni de urmărire a celor mai bune perspective matrimoniale din Anglia, Franţa şi Germania, răspunsul ei fusese:

— Curată prostie, tată. Aş prefera un cârd de amanţi.

Tatăl îşi plesni fiica peste obraz, cu zgomot.

Ea îi răspunse lovindu-l peste gleznă.

Elizabeth îşi văzu prima dată viitorul soţ la unul din acele picnicuri pe care le organizau anual membrii comitetului de conducere de la firma din Chicago a tatălui ei, pentru a-i răsplăti pe funcţionari şi familiile lor. El îi fusese prezentat aşa cum i-ar fi fost prezentat un sclav fiicei unui baron medieval.

Era un bărbat foarte înalt, masiv, cu mâini lungi şi palme uriaşe, dar nu agresive, cu trăsături colţuroase, tipice italienilor. Engleza pe care o vorbea era aproape de neînţeles, dar acest lucru nu numai că nu-l deranja, dar dădea impresia că are o mare încredere în sine, cu atât mai mult cu cât nu-şi cerea niciodată scuze. Lui Elizabeth îi plăcu imediat. Şi deşi tânărul Scarlatti nu avea vreo diplomă şi nici familie, îi impresionase pe directorii lui Wyckham cu cunoştinţele lui despre utilaje industriale, prezentându-le acestora un proiect pentru o maşină

ce ar urma să producă suluri de hârtie cu costuri de producţie mai scăzute cu 16%. Şi astfel, fusese invitat la picnic.

Curiozitatea lui Elizabeth a fost stârnită de cele povestite de tatăl său despre el. Italianul se pricepea la tot felul de improvizaţii – era aproape incredibil. Modificase două maşini în tot atâtea săptămâni, astfel că prin adăugarea unor simple leviere eliminase necesitatea folosirii muncitorilor acolo. Cum erau opt la fiecare maşină, firma Wyckham a putut concedia şaisprezece oameni care nu mai aveau nici o treabă. Mai târziu, Wyckham a avut intenţia de a angaja un italian din a doua generaţie, din mica Italie a oraşului Chicago, pentru a-l însoţi pe Giovanni Scarlatti în peregrinările lui prin uzină care să joace rolul de translator. Bătrânul Wyckham a avut obiecţii faţă de cei opt dolari pe săptămână pe care îi plătea traducătorului italian, dar a găsit justificarea salariului în îmbunătăţirile pe care le va face Giovanni. El avea şi mai mult. Wyckham îi plătea paisprezece dolari pe săptămână.

Prima bănuială pe care a avut-o Elizabeth în legătură cu viitorul ei soţ, apăru la câteva săptămâni după picnic.

Tatăl ei anunţase cu bucurie răutăcioasă, în timpul cinei, că naivul lui italian ceruse permisiunea să lucreze duminica! Fără plată suplimentară, reţineţi; doar pentru că nu are nimic mai bun de făcut. Fireşte că Wyckham a aranjat cu paznicul, pentru că era datoria lui creştinească să aranjeze ca omul să aibă ocupaţie şi să stea departe de băutura atât de dragă italienilor.

În a doua duminică, Elizabeth găsi un pretext să plece din casa ei elegantă din suburbia Evanston, la Chicago şi apoi la uzină. Acolo îl găsi pe Giovanni, dar nu în secţie, ci într-unul din birourile financiare. Copia de zor cifre dintr-un dosar pe care scria clar – SECRET. Un sertar al unui fişet metalic, aflat pe peretele din stânga, era deschis. Un fir lung de sârmă subţire atârna de un lacăt mic. Era evident că lacătul fusese deschis cu profesionalism.

În clipa aceea, stând în cadrul uşii şi privindu-l, Elizabeth zâmbi. Acest italian solid şi brunet era mult mai puţin naiv decât credea tatăl său. Şi nu întâmplător, era şi foarte atrăgător. Speriat, Giovanni ridică ochii. Într-o fracţiune de secundă atitudinea lui deveni sfidătoare.

— O.K., domnişoară Lisbet! Du-te şi-i spune lui papa! Nu vreau să mai lucrez aici!

Atunci, Elizabeth simţi nevoia, pentru prima dală, să-şi

manifeste sentimentele de dragoste faţă de Giovanni.

— Dă-mi un scaun, domnule Scarlatti. Am să te-ajut… Aşa o să meargă mai repede.

Şi, într-adevăr, aşa a fost.

Următoarele săptămâni le petrecu instruindu-l pe Giovanni în structura juridică şi de corporaţie a sistemului industrial american. Doar fapte, fără teoretizare, deoarece Giovanni oferea propria lui filosofie. Acest pământ al făgăduinţei era doar pentru acei oportunişti care erau ceva mai iuţi decât alţii. Era o perioadă de dezvoltare economică fantastică şi Giovanni înţelesese că dacă maşinile sale nu-i vor da posibilitatea să deţină o parte din avantajele acestui progres, poziţia lui va rămâne aceea a sclavului faţă de stăpânii săi şi nu a unui stăpân de sclavi. Şi el era un tip ambiţios.

Giovanni se puse pe treabă cu ajutorul lui Elizabeth. Proiectă ceea ce bătrânul Albert Wyckham şi directorii lui considerau a fi o presă specială de natură a revoluţiona industria, capabilă să fabrice carton ondulat cu o viteză fenomenală şi cu un preţ de cost cu 30% mai mic decât în vechiul proces. Wyckham a fost încântat şi i-a oferit lui Giovanni o mărire de salariu de zece dolari.

În aşteptarea realizării şi asamblării noului utilaj, Elizabeth îl convinse pe tatăl său să-l invite pe Giovanni la cină. La început, Albert Wyckham crezu că fiica lui glumea. O glumă de prost gust pentru toţi cei implicaţi. Chiar dacă Wyckham a făcut glume pe seama italianului, totuşi îl respecta. Şi nu voia să-l vadă pe macaronarul lui isteţ, stânjenit la un dineu. Totuşi, când Elizabeth îi spuse tatălui ei că nici prin cap nu-i trecuse să-l pună într-o situaţie jenantă, că îl întâlnise pe Giovanni în câteva ocazii, după picnicul oferii de firmă – considerându-l foarte amuzant – tatăl consimţi asupra unui mic dineu în familie, dar cu inima strânsă de o presimţire rea.

La trei zile după dineu, noua maşină a lui Wyckham pentru carton ondulat era în funcţiune şi în acea dimineaţă Giovanni Scarlatti nu apăru la lucru. Nici unul din directori nu înţelegea. Ar fi trebuit să fie cea mai importantă dimineaţă din viaţa lui. Şi era.

Pentru că în locul lui Giovanni, la biroul lui Wyckham sosi o scrisoare dactilografiată de propria lui fiică. În scrisoare se vorbea de o altă maşină pentru carton ondulat care făcea ca noul ansamblu al lui Wyckham să fie complet demodat.

Condiţiile lui Giovanni erau clar exprimate. Ori Wyckham

accepta să-i cedeze un pachet mare de acţiuni ale firmei, plus dreptul de a cumpăra alte acţiuni, la valoarea curentă, ori va da proiectul rivalului lui Wyckham. Firma care va intra în posesia proiectului o va îngropa pe cealaltă. Pentru Giovanni Scarlatti nu conta, dar simţea că ar fi mai bine ca proiectul să rămână în familie, dat fiind că o cerea oficial în căsătorie pe fiica lui Albert. Şi din nou răspunsul lui Wyckham nu-l interesa, pentru că el şi Elizabeth vor deveni soţ şi soţie într-o lună, indiferent de poziţia lui.

Din acel moment, evoluţia lui Scarlatti a fost pe cât de rapidă, pe atât de umbrită. Faptele materiale arată că timp de câţiva ani el a continuat să proiecteze utilaje mai noi şi mai bune pentru o serie de firme producătoare de hârtie din tot Vestul Mijlociu. A procedat mereu aşa, punând aceleaşi condiţii – drepturi de inventator nu prea mari şi acţiuni, plus dreptul de a cumpăra alte acţiuni la preţul dinainte de materializarea noilor lui proiecte. Toate proiectele făceau obiectul renegocierii dreptului de inventator, după cinci ani. Un punct rezonabil de negociat cu destulă bună credinţă. O formulare juridică foarte acceptabilă, având în vedere ratele foarte scăzute ale dreptului de inventator.

Între timp, tatăl lui Elizabeth, extenuat de tensiunile din lumea afacerilor şi de căsătoria fiicei lui „cu macaronarul ăla”, fu bucuros să se retragă. Giovanni şi soţia lui au primit întregul pachet de acţiuni al bătrânului la firma Wyckham.

Asta era tot ce-i trebuia lui Giovanni. Matematica e o ştiinţă pură şi niciodată n-a apărut acest lucru mai clar ca acum. Având deja reprezentarea în unsprezece firme de producere a hârtiei din Illinois, Ohio şi Pennsylvania de Vest şi deţinând patentele a treizeci şi şapte de ansamble diferite, Giovanni Scarlatti convocă o conferinţă a firmelor care-i erau subordonate. În ceea ce păru neavizaţilor drept masacru, Giovanni sugeră că evoluţia recomandabilă a lucrurilor cerea formarea, unei societăţi mamă la care el şi soţia să fie principalii acţionari.

Fireşte că vor avea grijă de toţi şi că această firmă individuală se va extinde, datorită geniului său creator, dincolo de cele mai îndrăzneţe vise.

Dacă nu vor cădea de acord, pot începe să scoată din fabrici maşinile făcute de el. Era un amărât de emigrant care a fost greşit îndrumat în primele lui negocieri. Drepturile plătite pentru proiectele lui erau ridicole comparativ cu profiturile pe care le aduceau. În unele cazuri, capitalul individual crescuse

astronomic şi, conform condiţiilor contractuale, acele firme particulare au trebuit să-i acorde dreptul de cumpărare a acţiunilor la preţul anterior.

S-au auzit ţipete în sălile de consiliu din toate cele trei state. Contestaţii violente au fost formulate la adresa acestui italian arogant, dar ele au fost aplanate de consilieri juridici cu experienţă. Mai bine o supravieţuire prin fuziune decât o distrugere izolată. Scarlatti ar putea fi înfrânt în justiţie, dar era foarte posibil să nu fie. În acest al doilea caz, pretenţiile lui ar putea să crească şi dacă nu vor fi satisfăcute, costul reutilării şi pierderea creditării vor arunca multe firme într-un dezastru financiar. Pe de altă parte, Scarlatti era un geniu şi s-ar putea să fie bine pentru toţi.

Şi astfel s-a format mamutul Scarlatti Industries şi a luat naştere imperiul lui Giovanni Merighi Scarlatti.

Semăna cu stăpânul său – larg, energic, nesăţios. Pe măsură ce curiozitatea lui se diversifica, se diversificau şi firmele lui. Saltul de la hârtie la ambalaj a fost uşor; apoi de la ambalaj la transport; de la transport la producţie. Şi întotdeauna, o idee mai bună însoţea achiziţionarea.

În anul 1904, după doisprezece ani de căsnicie, Elizabeth Wyckham Scarlatti a hotărât că ar fi mai prudent ca ea şi soţul ei să plece spre est. Deşi averea soţului său era în siguranţă şi creştea în fiecare zi, simpatia de care acesta se bucura nu prea era de invidiat. Printre mai-marii lumii financiare ai oraşului Chicago, Giovanni era dovada vie a Doctrinei Monroe. Irlandezii erau dezagreabili, dar el devenise intolerabil.

Tatăl şi mama lui Elizabeth muriră; puţinele ei legături mondene au murit odată cu ei. Părerea generală a prietenilor de-o viaţă a fost exprimată de Franklyn Fowler, de curând patronul lui Fowler Paper Products:

— Macaronarul ăla negricios poate deţine ipoteca asupra clădirii clubului, dar ai naibii să fim dacă îl vom lăsa să devină membru al acestuia!

Această atitudine generală nu a avut nici un efect asupra lui Giovanni, pentru că el nu avea nici timpul necesar şi nici nu simţea atracţie pentru astfel de favoruri. La fel şi Elizabeth, pentru că ea devenise partenera lui Giovanni nu numai în patul conjugal. Ea era cenzorul lui, placa lui de rezonanţă, interpreta constantă a subînţelesurilor. Dar nu era de acord cu soţul ei în ce priveşte izolarea faţă de preocupările sociale normale. Nu pentru

ea, ci pentru copii.

Elizabeth şi Giovanni fuseseră binecuvântaţi cu trei fii. Şi anume: Roland Wyckham, de nouă ani; Chancellor Drew, de opt ani şi Ulster Stewart de şapte. Şi chiar dacă erau încă mici, Elizabeth a observat efectele ostracizării familiei asupra lor. Ei urmau cursurile Şcolii superioare pentru băieţi din Evanston, dar exceptând întâlnirile de zi cu zi de la şcoală, băieţii nu aveau nici un fel de prieteni. Nu erau niciodată invitaţi la petreceri şi aflau de ele abia a doua zi; iar invitaţiile pe care le făceau ei colegilor de clasă erau întotdeauna refuzate cu răceală printr-un telefon dat de guvernante; dar, poate că cel mai tare, îi durea refrenul cu care băieţii erau întâmpinaţi în fiecare dimineaţă:

— Scarlatti spaghetti! Scarlatti spaghetti!

Elizabeth se hotărî s-o ia cu toţii de la început. Chiar şi Giovanni şi ea. Ştia că îşi puteau permite asta, chiar de-ar fi să se întoarcă în Italia lui natală şi să cumpere Roma.

Dar în loc de Roma, Elizabeth făcu un drum până la New York City şi descoperi ceva absolut neaşteptat.

New York-ul era un oraş foarte provincial. Interesele lor erau insulare şi, printre cei din lumea afacerilor, reputaţia lui Giovanni Merighi Scarlatti luase o întorsătură foarte neobişnuită; ei nu prea ştiau cine este, în afară de faptul că era un inventator italian care cumpărase o serie de companii americane în Vestul Mijlociu.

Inventator *italian.* Companii *americane.*

Elizabeth mai află că unii dintre cei mai abili bancheri din Wall Street credeau că banii lui Scarlatti proveneau de la una din liniile maritime italiene. În fond, se căsătorise cu fiica uneia dintre cele mai bune familii din Chicago.

Deci, New York-ul va fi.

Elizabeth făcu aranjamentele pentru o locuinţă temporară la Delmonico şi, o dată stabilit totul, Elizabeth ştiu că luase o hotărâre bună. Copiii nu mai puteau de bucurie, gândindu-se la noile şcoli şi la noii prieteni; şi în decurs de o lună, Giovanni investi în două fabrici de hârtie, vechi şi în stare de faliment, aflate pe malul râului Hudson, preluă controlul asupra lor şi acum era nerăbdător să aplice planul lui de revigorare a acestora prin fuziune.

Familia Scarlatti locui la Delmonico aproape doi ani. Nu era neapărat necesar să stea acolo pentru că locuinţa lor din centru ar fi putut fi terminată mai repede dacă Giovanni i-ar fi acordat

atenţia cuvenită. Totuşi, ca urmare a nesfârşitelor sale discuţii cu arhitecţii şi antreprenorii, descoperi un nou domeniu de interes: pământul.

Într-o seară, în timp ce Elizabeth şi Giovanni serveau o cină târzie în apartamentul lor, Giovanni spuse brusc:

— Completează un cec pentru suma de două sute zece mii de dolari. Pe numele East Island Real Estaters.

— Vrei să spui, Realtors?

— Aşa e. Dă-mi, te rog, pesmeţii.

Elizabeth îi dădu crutoanele.

— Dar sunt o mulţime de bani.

— Avem o mulţime de bani?

— Păi, da, avem, dar două sute zece mii de dolari… E vorba de o nouă uzină?

— Tu dă-mi cecul, Elizabeth. Am o surpriză grozavă pentru tine.

Ea îl privi nedumerită.

— Tu ştii că eu nu pun la îndoială hotărârile tale, dar trebuie să insist…

— Bine, bine, spuse Giovanni zâmbind. Dacă nu vrei să ai o surpriză, bine. Am să-ţi spun… O să fiu un fel de *barone.*

— Un fel de ce?

— Un *barone.* Un *conte.* Iar tu poţi fi *contessa!*

— Pur şi simplu nu înţeleg nimic…

— În Italia, un om care are ceva pământ, poate câţiva porci, este practic un *barone.* Mulţi oameni vor să fie *baroni.* Am stat de vorbă cu nişte oameni din East Island. Vor să-mi vândă nişte pajişti în Long Island.

— Dar, Giovanni, astea nu au nici o valoare! Sunt la capătul pământului!

— Femeie, pune-ţi capul la contribuţie! Deja nu mai avem unde să ţinem caii. Mâine să-mi dai cecul. Şi fără discuţii, te rog. Hai, zâmbeşte şi poartă-te ca soţia unui *barone.*

Elizabeth Scarlatti zâmbi.

Don Giovanni Merighi şi Elizabeth Wyckham
Scarlatti de Ferrara
Casa Ferrara d'Italia – Reşedinţa americană
Delmonico – New York.

Deşi Elizabeth nu luă în serios cărţile de vizită, care deveniră subiectul unei glume intime între ea şi Giovanni, ele aveau un scop, dacă nu intrai prea mult în amănunte. Confereau o identitate potrivită bogăţiei lui Scarlatti. Deşi cunoscuţii nu li s-au adresat vreodată cu apelativul *conte* sau *contessa*, erau mulţi care nu ştiau exact dacă e aşa sau nu.

Dar era posibil, totuşi…

Şi un rezultat concret – deşi titlul nu apărea pe cărţile de vizită – a fost acela că, tot restul lungii sale vieţi, Elizabeth a fost numită doamna. Doamna Elizabeth Scarlatti.

Iar Giovanni nu mai putea acum să se întindă peste masă şi să-i ia farfuria de supă.

La doi ani după cumpărarea terenului, pe 14 iulie 1908, Giovanni Merighi Scarlatti muri. A fost incinerat. Şi săptămâni întregi, Elizabeth încercă, năucă, să înţeleagă. Nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul. Ea şi Giovanni fuseseră amanţi, prieteni, parteneri şi fiecare conştiinţa celuilalt. Gândul de a trăi unul fără celălalt fusese singura spaimă din viaţa lor.

Dar acum el nu mai era şi Elizabeth era conştientă că ei nu se străduiseră să ridice un imperiu care să se năruiască o dată cu dispariţia unuia dintre ei.

Prima acţiune întreprinsă a fost aceea de a consolida conducerea vastei Scarlatti Industries, într-un singur post de comandă.

Directorii principali şi familiile lor au fost dezrădăcinaţi din întreg Vestul Mijlociu şi aduşi la New York. Au fost făcute fel de fel de scheme pe care să le aprobe Elizabeth, definind clar toate nivelurile decizionale şi domeniile de responsabilităţi specifice. O reţea privată de comunicaţii telegrafice a fost înfiinţată între sediul din New York şi fiecare fabrică, uzină, şantier şi filială. Elizabeth era un bun general, iar armata ei era o organizaţie bine instruită şi inteligentă. Vremurile erau de partea ei şi perspicacitatea sa în relaţiile cu oamenii acoperi restul.

Şi-a construit o casă impunătoare în oraş, a cumpărat o moşie la Newport, o casă de vacanţă la mare, într-o zonă numită Oyster Bay. În fiecare săptămână ţinea şedinţe epuizante cu directorii firmelor fostului ei soţ.

Una dintre cele mai importante acţiuni ale sale a fost hotărârea de a-şi ajuta copiii să se identifice complet cu democraţia protestantă. Raţionamentul său era simplu: Numele de Scarlatti era nepotrivit, chiar grosolan, în cercurile în care

intraseră fii ei şi în care vor continua să trăiască tot restul vieţii. Aşa că numele lor a fost oficial schimbat în Scarlett.

Desigur, în ceea ce o priveşte, din respect profund pentru Don Giovanni şi în tradiţia casei de Ferrara, ea a rămas:

Elizabeth. Scarlatti de Ferrara

Nu era specificată adresa, deoarece era dificil să ştie în care reşedinţe se va afla la un moment dat.

Elizabeth recunoscu fără plăcere că cei doi fii mai mari nu aveau nici imaginaţia lui Giovanni şi nici intuiţia ei în relaţiile cu oamenii. În ceea ce-l privea pe fiul cel mic, Ulster Stewart, era greu de spus, pentru că Ulster Stewart Scarlett părea să fie o problemă.

La început era doar lăudăros – o trăsătură pe care Elizabeth o atribuia faptului că era cel mai mic şi cel mai răsfăţat. Dar când mai crescu şi ajunse adolescent, comportamentul lui Ulster se schimbă subtil. Nu numai că trebuia să i se facă pe plac, dar acum ajunsese să pretindă asta. Era singurul dintre fraţi care îşi folosea bogăţia cu cruzime. Cu brutalitate, chiar. Şi asta o îngrijora pe Elizabeth. Ea se confruntă pentru prima oară cu această atitudine la aniversarea a treisprezece ani de la naşterea lui. Cu câteva zile înainte, profesorul lui i-a trimis o notă.

Stimată Doamnă Scarlatti:

Se pare că invitaţiile la aniversarea lui Ulster au creat o mică problemă. Scumpul dumneavoastră băiat nu se poate decide care îi sunt prietenii cei mai buni – are atâţia – şi prin urmare a dat o serie de invitaţii pe care apoi le-a retras şi le-a dat altor băieţi.

Sunt sigur că Şcoala Parkleigh ar putea renunţa la limita de douăzeci şi cinci în cazul lui Ulster.

În acea seară, Elizabeth îl întrebă pe Ulster despre asta.

— Da. Am luat înapoi câteva invitaţii. M-am răzgândit.

— De ce? Este foarte nepoliticos.

— De ce nu? Nu am vrut ca ei să vină.

— Atunci de ce le-ai mai dat invitaţiile?

— Ca să alerge toţi acasă şi să le spună taţilor şi mamelor lor

că au fost invitaţi. Băiatul râse. Apoi, au fost obligaţi să se ducă acasă şi să le spună că nu mai vin.

— E îngrozitor!

— Nu cred. Ei nu vor să vină la petrecerea mea, ci în casa ta!

Când era student în anul 1 la Princeton, Ulster Steward Scarlett prezenta tendinţe evidente de ostilitate faţă de fraţii lui, de colegi, de profesori şi – ceea ce Elizabeth ura cel mai mult – faţă de servitori. Era tolerat pentru că era fiul lui Elizabeth Scarlatti, atât şi nimic mai mult. Ulster era un tânăr monstruos de răsfăţat şi Elizabeth era conştientă că trebuia să facă ceva. În iunie 1916 îi ceru să vină acasă în week-end şi îi spuse că trebuie să-şi ia o slujbă.

— N-am să-mi iau!

— Ba da! Va trebui să mă asculţi!

Şi a ascultat-o. Ulster îşi petrecu vara la uzina de pe malul râului Hudson, în timp ce fraţii lui se distrau la Oyster Bay.

La sfârşitul verii, Elizabeth se interesă cum se descurcase.

— Vreţi adevărul, doamnă Scarlatti? întrebă tânărul director pe când se afla în biroul lui Elizabeth, într-o sâmbătă dimineaţă.

— Bineînţeles.

— S-ar putea să-mi pierd slujba.

— Mă îndoiesc.

— Foarte bine, doamnă. Fiul dumneavoastră a început cu împachetarea produselor, aşa cum aţi dispus. E o treabă grea, dar el e puternic... L-am scos însă de-acolo după ce a bătut doi oameni.

— Dumnezeule mare! De ce nu mi s-a spus?

— Nu am cunoscut împrejurările în care s-a produs incidentul. M-am gândit că, poate, a fost provocat de acei oameni. Nu ştiam.

— Şi ce-ai descoperit?

— Că el a fost cel care a început... L-am trimis la presele de sus şi acolo a fost şi mai rău. I-a ameninţat pe alţii de acolo, a spus că o să aibă grijă să fie daţi afară, i-a pus să facă şi treaba lui. A avut grijă ca nimeni să nu uite nici o clipă cine este.

— Trebuia să-mi fi spus mie.

— Nici eu n-am ştiu până săptămâna trecută. Trei oameni au plecat. A trebuit apoi să achităm nota de plată la dentist pentru unul dintre ei. Fiul dumneavoastră l-a lovit cu o bucată de plumb.

— E îngrozitor ce aud... Ai putea să-mi spui părerea dumitale? Te rog să fii sincer. Va fi în avantajul dumitale.

— Fiul dumneavoastră este solid. Este un tânăr dur... Dar în

rest nu ştiu ce calităţi mai are. Îmi face impresia că vrea să înceapă de sus şi poate că aşa şi trebuie. Este fiul dumneavoastră. Tatăl lui a construit fabrica.

— Asta nu-i dă nici un drept. Tatăl lui nu a început de sus!

— Atunci poate ar trebui să-i explicaţi asta. Pare că nu prea are nevoie de nici unul dintre noi.

— Vrei să spui că fiul meu are drepturi câştigate prin naştere, că este impulsiv, că are o forţă animalică... şi nici un fel de alte talente evidente. Aşa e?

— Dacă asta mă va face să-mi pierd slujbă, am să-mi găsesc alta. Da. Nu-mi place fiul dumneavoastră. Nu-mi place deloc.

Elizabeth îl privi pe acest om cu atenţie.

— Nici eu nu sunt sigură că-mi place. Vei primi o mărire de salariu începând de săptămâna viitoare.

Elizabeth îl trimise pe Ulster înapoi la Princeton în acea toamnă şi în ziua plecării îi aduse la cunoştinţă raportul asupra activităţii lui din acea vară.

— Împuţitul ăsta de irlandez a fost cu ochii pe mine! Ştiam eu!

— Împuţitul ăsta de irlandez este un excelent director.

— A minţit! Totul e o minciună!

— Ba e adevărat! A reuşit să împiedice câţiva oameni să te dea în judecată. Ar trebui să-i fii recunoscător pentru asta.

— Să-i ia dracu'! Mucoşi scârboşi!

— Ai un limbaj oribil! Cine le crezi să-i înjuri? Care e contribuţia ta?

— Nu trebuie să-mi aduc contribuţia!

— De ce? Pentru că eşti cine eşti? Dar ce eşti de fapt? Ce calităţi nemaipomenite ai? Aş vrea să ştiu şi eu.

— Asta cauţi, nu-i aşa? Nu-i aşa? Ce poţi tu să faci, băieţaş? Ce poţi tu să faci pentru a câştiga bani?

— E o unitate de măsură a succesului.

— E singura ta unitate de măsură!

— Şi tu o respingi.

— Exact!

— Atunci fă-te misionar.

— Nu, mulţumesc!

— Atunci nu mai arunca cu noroi. Îţi trebuie o anumită iscusinţă să supravieţuieşti acolo. Tatăl tău a ştiut asta.

— A ştiut cum să jongleze. Crezi că eu n-am auzit? Cum să manipuleze, ca şi tine!

— El a fost un geniu! S-a instruit! Tu ce-ai făcut? Ce-ai făcut tu

până acum, decât că ai trăit din ce ţi-a lăsat el? Şi nici măcar nu eşti în stare s-o faci cu decenţă!

— Rahat!

Elizabeth se opri brusc, privindu-şi pentru o clipă fiul.

— Asta e! Dumnezeule, asta e, aşa-i?… Eşti speriat de moarte. Eşti plin de aroganţă, dar nu ai nimic – absolut nimic – care să-ţi justifice aroganţa! Trebuie să fie foarte dureros.

Fiul ei ieşi în fugă din cameră şi Elizabeth rămase mult timp meditând asupra schimbului de cuvinte care tocmai a avut loc. Îi era sincer frică. Ulster era periculos. El a văzut în jurul lui roadele atâtor realizări, fără ca el să aibă talentul sau capacitatea de a-şi aduce propria contribuţie. Îi place să privească. Apoi se gândi la toţi cei trei fii ai săi. Roland Wyckham – timid, maleabil; Chancellor Drew – studios, corect; şi arogantul Ulster Stewart.

Pe 6 aprilie 1917, s-a produs incredibilul: America a intrat în războiul mondial.

Primul care a plecat a fost Roland Wyckham. A abandonat facultatea când era în ultimul an la Princeton şi a plecat cu un vapor în Franţa, ca locotenent Scarlatti, AEF, artilerie. A fost ucis în chiar prima lui zi pe front.

Ceilalţi doi băieţi şi-au făcut imediat planuri de răzbunare a morţii fratelui lor. Pentru Chancellor Drew, răzbunarea avea înţeles, dar pentru Ulster Stewart era un subterfugiu. Iar Elizabeth socoti că ea şi Giovanni nu luptaseră atât să ridice un imperiu pe care să-l distrugă războiul. Unul din copii trebuia să rămână acasă.

După un calcul rece, îi ceru lui Chancellor Drew să rămână civil. Ulster Stewart putea să plece la război. Şi a plecat navigând spre Franţa; nu a păţit nici o nenorocire la Cherbourg şi s-a achitat onorabil pe front, în special la Meuse-Argonne. În ultimele zile ale războiului a fost decorat pentru curaj în lupta împotriva duşmanului.

Capitolul 4

2 noiembrie 1918

Ofensiva de la Meuse-Argonne se afla în cel de-al treilea stadiu, acela de urmărire, al încercării reuşite de rupere a liniei Hindenburg dintre Sedan şi Mezieres. Armata întâi americană a fost desfăşurată de la Regneville la La Harasee în pădurea Argonne, pe o distantă de circa douăzeci de mile. Dacă reuşeau să întrerupă căile principale de aprovizionare ale nemţilor în acest sector, atunci generalul german Ludendorff nu va mai avea altă soluţie decât să ceară un armistiţiu.

Pe 2 noiembrie, corpul trei al Armatei, sub comanda generalului Robert Lee Bullard, trecu prin liniile nemţilor demoralizaţi şi nu numai că ocupă teritoriul, dar făcu şi opt mii de prizonieri. Chiar dacă şi alţi comandanţi de divizii şi-au disputat rezultatul, această reuşită a corpului trei al Armatei a marcat începerea aranjamentelor finale pentru încheierea armistiţiului, o săptămână mai târziu.

Şi pentru mulţi din Compania B, Batalionul 14, Divizia 27, Corpul 3, acţiunea locotenentului secund, Ulster Scarlett a fost un superb exemplu de eroism care a strălucit în acele zile de groază.

A început dis-de-dimineaţă. Compania lui Scarlett ajunsese pe un câmp în faţa unei pădurici de brazi. Pădurea miniaturală era plină de nemţi care încercară cu deznădejde să se regrupeze, la adăpost, pentru a executa o retragere ordonată, mult în urmă, către propriile lor linii. Americanii au săpat trei rânduri de tranşee nu prea adânci. Dar de ajuns pentru a reduce la minimum expunerea.

Locotenentul secund Scarlett şi-a săpat unul pentru el, ceva mai adânc.

Căpitanului companiei lui Scarlett nu-i plăcea locotenentul secund, pentru că acesta se pricepea de minune să dea ordine, dar nu să le şi execute Ba mai mult, căpitanul îl suspecta că nu prea era încântat de trecerea de la o divizie de rezervă pe câmpul de luptă, îi mai reproşa locotenentului său secund că în timpul perioadei lor de rezervă – partea cea mai mare a şederii

lor în Franţa – fusese căutat de nenumăraţi ofiţeri de rang înalt, toţi grozav de fericiţi să se fotografieze cu el. Căpitanului îi părea că acest locotenent secund se distra al naibii de bine.

În această dimineaţă deosebită de noiembrie, era încântat să-l trimită în recunoaştere.

— Scarlett. Ia patru oameni şi du-te în recunoaştere, să le aflăm poziţiile.

— Eşti nebun, spuse Scarlett laconic. Ce poziţii? Ei fug cu coada între picioare din zonă.

— Ai auzit ce ţi-am spus?

— Mă doare-n cot de ce-ai spus tu. Nu are nici un sens să plec în recunoaştere.

Câţiva oameni se aflau în tranşee şi îi urmăreau pe cei doi ofiţeri.

— Ce-i cu tine, locotenent? Nici un fotograf pe-aici? Nici un colonel de la club care să le laude? Ia patru oameni şi du-te acolo.

— Du-te şi te piaptănă, *căpitane*!

— Nu te supui ordinelor superiorului tău, în faţa duşmanului?

Ulster Stewart îl privi cu dispreţ pe bărbatul mai scund.

— Nu că nu mă supun. Sunt doar rebel. Insultător, poale că acest termen ţi-e mai clar... Te insult pentru că te consider prost.

Căpitanul duse mâna la tocul pistolului, dar Scarlett îl prinse iute de încheietura mâinii.

— Nu ai voie să împuşti oamenii pentru nesupunere, *căpitane.* Nu figurează în regulament... Am o idee mai bună. De ce să pierdem patru oameni...

Se întoarse şi-i privi pe soldaţii care îi urmăreau.

— Dacă nu vreţi ca patru dintre voi să fie pretendenţi la gloanţele Schnauzer, am să merg singur.

Căpitanul era năuc. Nu avu nici o replică.

Oamenii fură la fel de plăcut surprinşi. Scarlett îşi luă mâna de pe mâna căpitanului.

— Mă întorc în jumătate de oră. Dacă nu, vă recomand să aşteptaţi ajutor din spate. Suntem doar puţin în faţa celorlalţi.

Scarlett îşi controlă încărcătorul revolverului şi începu să se târască repede pe lângă căpitan spre flancul de vest, dispărând în câmpul năpădit de buruieni.

Oamenii şuşotiră între ei. Îl judecaseră greşit pe mucosul de locotenent care avea atâţia prieteni din înalta societate. Căpitanul spera sincer că locotenentul secund nu se va mai

întoarce, neştiind că exact asta era şi intenţia lui Ulster Scarlett.

Planul lui era simplu. Văzu că la circa două sute de metri în dreapta zonei împădurite din faţa Companiei B se afla o grămadă de bolovani mari înconjurată de copaci îmbrăcaţi în frunze de toamnă. Era unul din acele puncte aride pe care fermierii nu le puteau săpa, aşa că ogoarele erau cultivate în jurul lui. O suprafaţă prea mică pentru un grup, dar destul de încăpătoare să ascundă una sau două persoane. Se va duce într-acolo.

Târându-se pe câmp, dădu peste câţiva infanterişti morţi. Cadavrele au avut un efect ciudat asupra lui. Se trezi scoţându-le obiectele personale – ceasuri, inele, etichete.

Le smulgea şi le arunca imediat. Nu ştia de ce face asta. Se simţea ca un conducător dintr-un regat mitic şi aceştia erau supuşii lui.

După zece minute nu mai ştia direcţia în care se afla refugiul. Ridică puţin capul, doar atât cât să se orienteze, văzu vârfurile unor copaci mici şi ştiu că se îndreaptă spre sanctuar. Înaintă repede, înfigându-şi coatele şi genunchii în pământul moale.

Deodată se trezi lângă nişte brazi înalţi. Nu se afla lângă movila stâncoasă, ci la marginea pădurii mici pe care compania lui plănuia s-o atace. Preocupat de inamicii morţi, a ajuns să vadă ceea ce voia de fapt să vadă. Copacii mici fuseseră în realitate brazii înalţi de deasupra lui.

Era gata să se târască înapoi, când văzu, la circa patru-cinci metri în stânga lui, o mitralieră alături de un neamţ rezemat de trunchiul unui copac. Îşi scoase revolverul şi rămase nemişcat. Ori neamţul nu-l văzuse, ori era mort. Arma era îndreptată direct spre el.

Atunci neamţul mişcă. Doar puţin, din mâna dreaptă, încerca să atingă arma, dar avea prea mari dureri ca să poată reuşi.

Scarlett se repezi şi se aruncă asupra soldatului rănit, încercând să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Nu putea să-l lase pe neamţ să tragă sau să dea alarma. Îl împinse cu stângăcie pe om de lângă arma lui şi îl imobiliză la pământ. Nevrând să-şi folosească pistolul şi să atragă astfel atenţia asupra lui, începu să-l sugrume. Cu gâtul strâns de degetele americanului, neamţul încercă să vorbească.

— *Amerikaner! Amerikaner! Ich ergebe mich!*[1] îşi ţinea palmele ridicate în deznădejde şi gesticula.

Scarlett îi dădu puţin drumul. Şopti.

[1] Americanule! Americanule! Mă predau! (n. tr.).

— Ce? Ce vrei?

Îi permise neamţului să se ridice puţin, atât cât îl ţineau puterile. Omul fusese lăsat să moară cu arma în mână, încercând să ţină piept unui eventual atac, în timp ce restul companiei lui se retrăgea.

Împinse mitraliera neamţului departe de rănit şi, tot uitându-se înainte şi înapoi, se târî câţiva metri în pădure. Peste tot erau urme de evacuare. Măşti de gaze, raniţe şi chiar cartuşiere. Toate, prea grele să poată fi cărate cu uşurinţă.

Plecaseră toţi.

Se ridică şi se întoarse la soldatul neamţ. Ulster Scarlett începu să priceapă.

— Amerikaner! Der Scheint ist fast zu Ende zu sein! Erlaube mir nach Hause zu gehen![2]

Locotenentul Scarlett se decisese. Situaţia era perfectă! Mai mult decât perfectă – era extraordinară!

Restul Batalionului 14 va avea nevoie de o oră, sau poate mai mult, ca să ajungă în zonă. Căpitanul Companiei B, Jenkins, era atât de hotărât să devină erou încât scosese sufletul din ei. Înainte! Înainte! Înainte!

Dar asta era şansa lui – a lui Scarlett. Poate că vor sări peste un grad şi-l vor face căpitan. De ce nu? El va fi erou.

Numai că n-o să fie de faţă.

Scarlett îşi scoase revolverul şi când neamţul ţipă, îl împuşcă în frunte. Apoi, se repezi la mitralieră. Începu să tragă.

Mai întâi în spate, apoi în dreapta şi apoi în stânga.

Zgomotul asurzitor, de pocnituri, răsună în toată pădurea. Gloanţele trase în copaci trosneau teribil. Zgomotul era insuportabil.

Şi apoi, Scarlett îndreptă anna în direcţia propriilor săi camarazi. Apăsă pe trăgaci şi trase continuu, mişcând arma dintr-o parte în alta. Să moară de spaimă! Poate chiar să omoare câţiva! Cui îi păsa? Era o forţă a morţii, îi plăcea. Avea dreptul la asta. Râse. Ridică degetul de pe trăgaci şi se scula în picioare.

Putea să vadă movilele de pământ scos din tranşee la câţiva metri spre vest. În curând va fi departe şi va scăpa de toate!

Deodată, avu sentimentul că e urmărit. Cineva îl urmărea! Îşi scoase din nou pistolul şi se aruncă la pământ.

Trosc!

---

[2] Americanule! Războiul e pe sfârşite! Dă-mi voie să mă duc acasă (n.tr.).

O rămurică, o creangă, o piatră sfărâmată! Se târî pe genunchi încet şi cu grijă, în interiorul pădurii. Nimic.

Îi permise imaginaţiei să înfrângă raţiunea. Sunetul era al unei crengi de copac rupte de focul tras din mitralieră. Era sunetul căderii aceleiaşi crengi.

Nimic.

Scarlett se retrase, încă nesigur, spre marginea pădurii. Luă repede de jos ce mai rămăsese din casca neamţului mort şi începu să fugă înapoi spre poziţiile Companiei B.

Ceea ce Ulster Stewart nu ştia, era că fusese într-adevăr urmărit. Fusese privit cu atenţie. Cu sentimentul că nu-i adevărat ce se petrece.

Un ofiţer neamţ, cu fruntea plină de sânge închegat, stătea drept în picioare, ascuns de privirile americanului după trunchiul unui brad mare. Fusese gata-gata să-l ucidă pe locotenentul yankeu – atunci când duşmanul lui lăsase arma din mână – când îl văzu dintr-odată îndreptându-şi tirul spre propriii săi oameni. Propriile sale trupe.

Propriile sale trupe!

L-a avut pe american în bătaia armei sale Luger, dar n-a vrut să-l omoare pe acest om. Nu încă. Pentru că ofiţerul german, ultimul om din compania sa aflat în acea pădurice – lăsat să moară – ştia exact ce făcea americanul.

Era un exemplu clasic în condiţii extreme. Un punct de infanterie, un ofiţer trimis acolo care foloseşte informaţiile în propriul lui interes, împotriva propriilor sale trupe!

Putea sa iasă din luptă şi să obţină şi o medalie, pe deasupra!

Ofiţerul german îl va urmări pe acest american.

Locotenentul Scarlett era cam la jumătatea drumului de întoarcere la poziţiile Companiei B când auzi zgomot în spatele lui. Se aruncă la pământ şi se răsuci uşor. Încercă să privească printre firele lungi şi întortocheate de iarbă.

Nimic.

Dar oare nu fusese nimic?

Văzu un cadavru, la nici cinci metri de el, cu faţa în jos. Dar cadavre erau peste tot. Scarlett nu-şi amintea de ăsta. Ţinea minte doar feţele. Vedea numai feţele. Nu-şi amintea. Şi-apoi, de ce să-şi amintească? Cadavre pretutindeni. Cum putea să-şi amintească? Un singur corp cu faţa în jos. Probabil că sunt sute ca ăsta. Pur şi simplu nu le-a observat.

Se lăsa din nou pradă imaginaţiei! Se crăpa de ziuă...

Animalele începeau să iasă din pământ, din copaci.

Poate.

Nu mişca nimic.

Se ridică şi fugi spre movilele de pământ, la Compania B.

— Scarlett! Dumnezeule, tu eşti! spuse căpitanul care stătea ghemuit în faţa primului tranşeu.

— Ai noroc că n-am tras. I-am pierdut pe Fernald şi Otis la ultimul atac asupra noastră! Noi nu am putut să răspundem pentru că erai tu acolo!

Ulster îşi aminti de Fernald şi Otis. Nici o pierdere. Nu-i un preţ prea mare pentru a-şi asigura evadarea.

Aruncă jos casca neamţului, pe care o adusese din pădure.

— Acum, ascultaţi-mă! Am distrus un cuib, dar mai sunt încă două. Ne aşteaptă. Ştiu unde sunt şi îi pot prinde. Dar va trebui ca voi să staţi pe loc! Jos! Deschideţi foc spre stânga după zece minute de la plecarea mea!

— Unde te duci? întrebă consternat căpitanul.

— Înapoi acolo unde pot să fac ceva bun! Daţi-mi zece minute şi apoi începeţi să trageţi. Trageţi cel puţin trei sau patru minute, dar pentru numele lui Dumnezeu, numai spre *stânga.* Să nu mă omorâţi. Am nevoie de o diversiune.

Se întrerupse brusc şi înainte ca superiorul său să poată vorbi, intră din nou în câmp.

Odată intrat în iarba înaltă, Scarlett sări de la un cadavru la altul, smulgând căştile de pe capelele lipsite de viaţă. După ce adună cinci căşti, se întinse pe jos şi aşteptă începerea tirului.

Căpitanul îşi îndeplini rolul. S-ar fi putut crede că sunt iar la Château-Thierry. După patru minute, focul se opri.

Scarlett se ridică şi alergă înapoi către liniile companiei lui. Când îşi făcu apariţia cu căştile în mână, oamenii izbucniră spontan în urale. Până şi căpitanul, ale cărui resentimente dispărură o dată cu admiraţia proaspăt descoperită, se alătură oamenilor săi.

— La naiba, Scarlett! Asta a fost cea mai curajoasă faptă pe care am văzut-o în război!

— Nu vă grăbiţi, protestă Scarlett cu o modestie pe care n-o mai avusese până acum. Avem drum liber în faţă şi în stânga, dar doi Fritzi au şters-o spre dreapta. Mă duc după ei.

— Nu-i nevoie. Lasă-i în pace. Ai făcut destul.

Căpitanul Jenkins îşi revizui opinia despre Ulster Scarlett. Tânărul locotenent răspunsese provocării.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, nu cred că am făcut destul.

— Ce vrei să spui?

— Fratele meu… îl chema Rolly. Fritzii l-au omorât acum opt luni. Lăsaţi-mă să mă duc după ei şi voi luaţi cu asalt poziţiile.

Ulster Scarlett dispăru înapoi în câmp.

Ştia exact încotro se îndreaptă.

Câteva minute mai târziu, locotenentul american se ghemui lângă un bolovan mare din mica insulă de pietre şi buruieni. Aşteptă Compania B să-şi înceapă asaltul asupra pădurii de brazi. Se rezemă de suprafaţa tare şi privi spre cer.

Şi atunci începu.

Oamenii strigau ca să-şi facă curaj în cazul că ar întâlni duşmanul în retragere. Răsunară împuşcături sporadice. Unele mâini erau nervoase. Când compania ajunse la pădure, putu fi auzit un tir asurzitor tras din zeci de puşti.

Trăgeau în morţi, gândi Ulster Scarlett.

El era acum în siguranţă.

Pentru el războiul luase sfârşit.

— Stai pe loc, *Amerikaner!*

Vocea groasă era germanică.

— Nu mişca!

Scarlett dusese mâna la pistol, dar vocea de deasupra lui era categorică. Dacă atingea revolverul, era mort.

— Vorbeşti englezeşte.

Asta-i tot ce găsi de spus locotenentul Scarlett.

— Destul de bine. Nu te mişca! Am arma îndreptată spre ţeasta ta… Spre acelaşi punct din ţeastă unde tu i-ai tras un glonte caporalului Kroeger.

Ulster Scarlett îngheţă.

Deci*, fusese* cineva, totuşi*! Auzise,* într-adevăr ceva!… Cadavrul din câmp!

Dar de ce nu-l împuşcase neamţul?

— Am făcut ce-a trebuit să fac.

Din nou, ăsta era sigurul lucru pe care Scarlett îl găsi în minte.

— Sunt convins. Aşa cum sunt convins că n-ai avut altă soluţie decât să tragi asupra propriilor camarazi… Ai nişte concepţii… foarte ciudate despre menirea ta în război, nu-i aşa?

Scarlett începea să înţeleagă.

— Acest război… s-a sfârşit.

— Am o licenţă în strategia militară, de la Şcoala imperială din Berlin. Sunt conştient de iminenţa înfrângerii… Ludendorff nu

mai are nici o şansă după ruperea frontului la Mezieres.

— Atunci de ce să mă omori?

Ofiţerul german ieşi de după bolovanul imens care-l ascundea şi se opri în faţa lui Ulster Scarlett, cu pistolul îndreptat spre capul americanului. Scarlett văzu că era un bărbat nu cu mult mai în vârstă ca el, un tânăr cu umeri laţi – ca şi el. Înalt – ca şi el, cu o privire încrezătoare în ochii lui de un albastru-deschis – ca ai lui.

— Putem scăpa de aici, pentru numele lui Dumnezeu! Putem scăpa! De ce naiba să ne sacrificăm unul pe altul? Sau măcar pe unul din noi... Te pot ajuta, ştii asta!

— Zău!

Scarlett îl privi pe cel care-l ţinea captiv. Ştia că n-avea voie să se roage de el, n-avea voie să arate slăbiciune. Trebuia să rămână calm, raţional.

— Ascultă-mă... Dacă te prind, or să te trimită într-un lagăr cu alte câteva mii ca tine. Asta, dacă nu te împuşcă. Să fiu în locul tău, nu m-aş baza pe bunăvoinţa nici unui ofiţer. Vor trece săptămâni, luni, poate un an, sau mai mult, înainte de a ajunge la tine! Înainte de a-ţi da drumul!

— Şi tu poţi să schimbi asta!

— Bineînţeles că pot!

— Dar de ce ai face-o?

— Pentru că vreau să scap de-aici!... Şi tu la fel!... Dacă n-ar fi fost aşa, m-ai fi omorât până acum... Avem nevoie unul de celălalt.

— Ce propui?

— Să fii prizonierul meu...

— Mă crezi nebun?

— Păstrează-ţi pistolul! Scoate gloanţele din al meu... Dacă ne găseşte cineva, spun că te duc înapoi pentru interogare... mult înapoi. Până când reuşim să facem rost de nişte haine pentru tine... Dacă reuşim să ajungem la Paris, îţi dau eu bani.

— Cum?

Ulster Scarlett rânji sigur de el. Zâmbetul celui bogat.

— Asta mă priveşte... Ce alternativă ai?... Să mă omori şi să ajungi prizonier. Sau poate mort. Şi n-ai prea mult timp la dispoziţie...

— Ridică-te! Pune mâinile pe piatră!

Scarlett se conformă, în timp ce ofiţerul german îi scoase revolverul din toc şi-l goli.

— Întoarce-te!

— În mai puţin de-o oră vor sosi şi alţii. Compania noastră e mai avansată, dar nu prea mult.

Neamţul îi făcu semn cu pistolul.

— Sunt câteva ferme la circa un kilometru şi jumătate spre sud vest. Mişcă! *Mach schnell!*

Cu mâna stângă îi aruncă lui Scarlett revolverul gol.

Cei doi bărbaţi traversară în goană câmpurile.

Artileria din nord începu să asigure barajul de dimineaţă. Soarele ieşise din nori şi ceaţă şi acum strălucea.

La circa o milă spre sud-vest se afla un grup de clădiri. Un şopron şi două căsuţe din piatră. Trebuia să traversezi un drum lat de ţară pentru a ajunge la păşunea plină de buruieni, împrejmuită cu gard pentru vite, care nu se vedeau încă.

Din coşul casei mai mari ieşeau rotocoale de fum. Cineva făcuse focul şi asta însemna că acel cineva avea mâncare şi căldură. Cineva avea provizii.

— Să intrăm în baracă, spuse Ulster.

— *Nein!* Trupele tale sunt pe drum.

— Pentru Dumnezeu, înţelege că trebuie să facem rost de haine pentru tine. Nu-ţi dai seama?

Neamţul trase piedica armei.

— Eşti inconsecvent. Credeam că mi-ai propus să mă duci înapoi – mult înapoi – prin propriile voastre linii, pentru interogatoriu?… Ar fi mai simplu să te ucid acum.

— Numai până reuşim să facem rost de haine pentru tine! Dacă trag după mine un ofiţer neamţ, nimic nu-l va putea împiedica pe vreun căpitan cu fundul mare să gândească acelaşi lucru ca şi mine! Sau un maior, sau colonel care vrea să scape naibii din zonă… S-a mai întâmplat. Nu trebuie decât să-mi ordone să te predau şi gata!… Dacă eşti îmbrăcat civil, e mai uşor să trecem. E atâta zăpăceală!

Neamţul dădu drumul piedicii, dar rămase cu ochii pe locotenent.

— Vrei cu-adevărat ca războiul ăsta să se termine pentru tine, nu-i aşa?

În casa de piatră se afla un bătrân cam surd, zăpăcit şi speriat de prezenţa celor doi. Fără multe explicaţii şi cu revolverul neîncărcat în mână, locotenentul american îi ordonă omului să împacheteze nişte mâncare şi să caute nişte haine – orice fel de haine pentru „prizonierul” lui.

Cum franceza lui Scarlett era destul de proastă, el se întoarse spre cel care-l ţinea captiv.

— De ce nu-i spui că suntem amândoi nemţii?... Că suntem prinşi în cursă şi că vrem să scăpăm trecând linia frontului. Orice francez ştie că am pătruns peste tot.

Ofiţerul neamţ zâmbi.

— I-am spus deja. Pentru a spori confuzia... Ai să râzi, dar a zis că-şi dăduse şi el seama. Ştii de ce-a spus asta?

— De ce?

— A spus că amândoi puţim a nemţălăi.

Bătrânul, care se furişase lângă uşa deschisă, se năpusti afară şi începu să fugă – fără vlagă – spre câmp..

— Iisuse! Opreşte-l! Opreşte-l, la naiba! urlă Scarlett.

— Nu te agita. Ne scuteşte de o hotărâre neplăcută.

Trase două focuri. Bătrânul căzu şi tinerii inamici se priviră.

— Cum să-ţi spun? întrebă Scarlett.

— Pe propriul meu nume. Strasser... Gregor Strasser.

Nu le fu greu celor doi ofiţeri să-şi croiască drum peste liniile Aliaţilor. Ieşirea americanilor din Regneville a fost extrem de rapidă, o adevărată năvală. Dar complet dezorganizată. Sau cel puţin aşa li se părea lui Ulster Scarlett şi Gregor Strasser.

La Reims, cei doi dădură peste ceea ce mai rămăsese din Corpul 17 francez: soldaţi murdari, flămânzi, sătui de toate.

Nu au avut nici un fel de probleme la Reims. Francezii ridicau doar din umeri după câteva întrebări lipsite de interes.

S-au îndreptat spre vest, spre Villers-Cotterets, au luat-o pe drumul spre Epernay şi Meaux aglomerate cu transporturi de provizii şi unităţi de schimb.

Lasă-i şi pe nenorociţii ăştia să-şi ia porţia de gloanţe, gândi Scarlett.

Cei doi ajunseră noaptea la periferia localităţii Villers-Cotterets. Ieşiră de pe şosea şi trecură peste un câmp pentru a se adăposti în mijlocul unui pâlc de copaci.

— O să ne odihnim aici câteva ore, spuse Strasser. Dar să nu încerci să fugi că nu dorm.

— Eşti nebun, amice! Am tot atâta nevoie de tine cât ai şi tu de mine!... Un ofiţer american singur la patruzeci de mile de compania lui care întâmplător, se află pe front! Pune-ţi capul la contribuţie!

— Eşti foarte convingător, dar eu nu sunt ca generalii noştri

imperiali sclerozaţi. Nu plec urechea la vorbe goale, convingătoare. Sunt cu ochii în patru.

— Cum vrei. E o distanţă bună, de vreo şaizeci de mile de la Cotterets la Paris şi nu ştim ce ne aşteaptă. S-ar putea să avem nevoie de odihnă... Ar fi bine să dormim cu rândul.

— *Jawohl!* spuse Strasser cu un zâmbet dispreţuitor. Vorbeşti ca bancherii evrei din Berlin: „Tu faci *aşa.* Noi facem *aşa!* De ce să mai *discutăm?"* Mulţumesc, nu, *Amerikaner.* N-am să dorm.

— Cum doreşti. Scarlett ridică din umeri. Încep să înţeleg de ce-aţi pierdut voi, măi flăcăi, războiul.

Scarlett se întoarse pe-o parte.

— Vă încăpăţânaţi să fiţi încăpăţânaţi.

Câteva minute nici unul din ei nu vorbi. Într-un târziu, Gregor Strasser îi răspunse americanului cu o voce liniştită:

— Noi nu am pierdut războiul. Noi am fost trădaţi.

— Sigur. Gloanţele au fost oarbe şi artileria voastră a fost lovită pe la spate. Eu mă culc.

Neamţul vorbi încet, ca pentru sine.

— Multe gloanţe au fost în cartuşe goale. Multe arme au mers prost... Trădare...

Pe drum, nişte camioane hodorogeau, ieşind din Villers-Cotterets, urmate de cai trăgând căruţe cu muniţii. Luminile camioanelor dansau licărind în sus şi în jos. Animalele nechezau; câţiva soldaţi ţipau la oamenii lor.

Alţi nenorociţi idioţi, gândi Ulster Scarlett privind din culcuşul lui.

— Hei, Strasser, ce se mai întâmplă?

Scarlett se întoarse spre colegul său dezertor.

— *Was ist?*

Pe Strasser îl furase somnul. Îi era ciudă pe el.

— Tu vorbeşti?

— Voiam doar să ştii că aş fi putut să fug... Te-am întrebat ce se întâmplă acum. Vreau să spun, cu voi... Cu noi ştiu ce se întâmplă. Defilări, cred. Dar voi?

— Fără defilări. Fără festivităţi... Mult plâns. Multe învinuiri. Multe beţii... Mulţi vor fi disperaţi... Şi mulţi vor fi omorâţi. Poţi fi sigur de asta.

— Cine? Cine vor fi cei omorâţi?

— Trădătorii aflaţi printre noi. Ei vor fi căutaţi şi distruşi fără milă.

— Sunteţi nebuni! Am mai spus asta, dar acum sunt sigur!

— Ce-aţi vrea să facem? Voi n-aţi fost încă contaminaţi. Dar veţi fi!… Bolşevicii! Sunt la frontierele noastre şi se infiltrează! Ne distrug esenţa! Ne descompun naţia!… Şi evreii! Evreii din Berlin se îmbogăţesc de pe urma războiului ăsta! Împuţiţii ăştia de jidani profitori! Semiţi complici ne vând azi pe noi şi mâine pe voi!… Evreii, bolşevicii, toţi împuţiţii ăştia mărunţi! Noi suntem toţi victimele lor şi habar n-avem! Luptăm unii contra celorlalţi, când, de fapt, ar trebui să luptăm contra lor!

Ulster Scarlett scuipă. Pe fiul lui Scarlatti nu-l interesau problemele oamenilor de rând. Oamenii de rând nu-l interesau. Şi totuşi, era tulburat. Strasser nu era un om de rând. Arogantul ofiţer german îi ura pe oamenii de rând la fel de mult ca şi el.

— Şi ce-o să faceţi după ce-i îngropaţi pe oamenii ăştia? O să fiţi stăpânii munţilor?

— Ai multor munţi… Ai multor, multor munţi.

Scarlett se îndepărtă de ofiţerul german. Dar nu închise ochii.

„Ai multor, multor munţi”.

Ulster Scarlett nu se gândise niciodată la un asemenea domeniu… Scarlatti câştiga milioane, dar Scarlatti nu domnea. Şi în special fiii lui Scarlatti. Ei nu vor domni niciodată… Elizabeth lăsase să se înţeleagă clar.

— Strasser?

— *Ja?*

— Cine sunt aceşti oameni? Oamenii voştri?

— Oameni devotaţi. Oameni puternici. Ale căror nume nu pot fi divulgate. Militând pentru ridicarea după înfrângere şi pentru unificarea elitei Europei.

Scarlett îşi întoarse faţa spre cer. Stelele sclipeau printre norii cenuşii şi joşi. Cenuşiu, negru, puncte de un alb sclipitor.

— Strasser?

— *Was ist?*

— Unde ai să te duci? Adică, după ce se termină totul.

— La Heidenheim. Familia mea locuieşte acolo.

— Unde e asta?

— La jumătatea drumului dintre Munchen şi Stuttgart.

Ofiţerul german se uită la dezertorul american ciudat şi uriaş. Dezertor, criminal, colaboraţionist şi complice al inamicului.

— Mâine seară ajungem la Paris. Am să-ţi dau banii promişi. Este un om în Argenteuil care se ocupă de banii mei.

— *Danke.*

Ulster Scarlett se răsuci. Faţa îi era lipită de pământ şi mirosea

a curat.

— Doar… Strasser, Heidenheim. Atât?

— Atât.

— Dă-mi un nume, Strasser.

— Cum adică să-ţi dau un nume?

— Uite-aşa. Un nume care să ştii că se referă la mine când am să te contactez.

Strasser se gândi o clipă.

— Foarte bine, *Amerikaner.* Să alegem un nume greu de uitat – Kroeger.

— Cum?

— Kroeger – Caporal Heinrich Kroeger pe care l-ai împuşcat în cap la Meuse-Argonne.

Pe data de 10 noiembrie, la ora trei după amiază, s-a dat ordinul de încetare a focului.

Ulster Stewart Scarlett îşi cumpără o motocicletă şi îşi începu călătoria spre La Harasee şi dincolo de aceasta. Spre Compania B, Batalionul 14.

Sosi în zona în care era cantonată cea mai mare parte a batalionului şi începu să-şi caute compania. Era dificil. Tabăra era plină de soldaţi de toate felurile, beţi, cu ochi sticloşi, sau cărora le mirosea gura. Apelul de dimineaţă era o isterie alcoolică de grup.

Cu excepţia Companiei B.

Compania B participa la o slujbă religioasă. O comemorare pentru un camarad căzut în luptă.

Pentru locotenentul Ulster Stewart Scarlett, AEF.

Scarlett privi.

Căpitanul Jenkins termină de citit minunatul Psalm pentru cei morţi, cu o voce sugrumată şi apoi dădu tonul pentru Tatăl nostru.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri…

Unii dintre cei prezenţi plângeau fără să se ruşineze.

Era păcat să strici totul, gândi Scarlett.

În ordinul de decorare se arăta, printre altele:

…după ce a distrus, singur, trei amplasamente inamice de tunuri, a plecat în recunoaştere pentru găsirea unui al patrulea amplasament periculos, distrugându-l şi pe acesta şi salvând astfel viaţa multor aliaţi. El nu s-a mai întors şi a fost considerat

mort. Totuşi, pentru ultima săptămână, până la încetarea focului, locotenentul secund Scarlett a oferit Companiei B un însufleţitor strigăt de luptă: „Pentru bătrânul Rolly!” strigăt care a băgat groaza în mulţi duşmani. Prin infinita milă a Domnului, locotenentul secund Scarlett se alătură plutonului său a doua zi după încetarea ostilităţilor. Epuizat şi slăbit, s-a întors din morţi. Prin ordin prezidenţial, se conferă...

Capitolul 5

Reîntors la New York, Ulster Stewart Scarlett descoperi că, fiind erou, avea dreptul să facă exact ce dorea. Nu că ar fi fost vreodată constrâns, nu, nici vorbă, dar acum chiar şi cele mai neînsemnate restricţii, cum ar fi punctualitatea şi acceptarea convenienţelor sociale obişnuite, nu-i mai erau impuse. Trecuse testul suprem din viaţa unui om – confruntarea cu moartea. În realitate, erau mii ca el, dar puţini au fost declaraţi oficial eroi şi nici unul nu era un Scarlett. Elizabeth, surprinsă peste măsură, l-a copleşit cu tot ceea ce banii şi puterea puteau oferi cuiva. Chiar şi Chancellor Drew îl trata pe fratele său mai mic ca pe capul familiei.

Şi astfel intră Ulster Stewart Scarlett în deceniul 20.

De la vârful societăţii şi până la patronii de cârciumi, Ulster Stewart era un prieten oricând binevenit. Nu contribuia la asta nici inteligenţa lui mediocră şi nici înţelepciunea lui şi totuşi avea parte de un tratament foarte special. Era un om care accepta cu greu ideile din mediul său. Ceea ce cerea el de la viaţă era, desigur, iraţional, dar aşa erau vremurile. Căutarea plăcerii, evitarea supărărilor şi bucuria de a trăi fără ambiţii părea că este tot ce aştepta de la viaţă.

Părea.

Dar în nici un caz nu era ceea ce aştepta Heinrich Kroeger.

Ei corespondau de două ori pe an, scrisorile de la Strasser fiind trimise la o căsuţă poştală din centrul Manhattan-ului.

Aprilie, 1920

> Dragul meu Kroeger:
>
> E oficial. Am dat un nume şi o nouă viaţă defunctului partid muncitoresc. Acum ne numim Partidul Naţional Socialist Muncitoresc German – şi te rog, dragul meu Kroeger, să nu iei cuvintele prea în serios. Este un început magnific. Atragem foarte multă lume. Restricţiile din Tratatul de la Versailles sunt devastatoare. Reduc Germania la o ruină. Şi totuşi, e bine. E bine pentru noi. Oamenii sunt supăraţi, ei îi blamează nu numai pe învingători, ci şi pe cei care ne-au trădat din interior.

Iunie, 1921

Dragă Strasser:

Voi aveţi Versailles, noi – Volstead! Şi e bine pentru noi... Fiecare capătă o bucată de plăcintă şi bineînţeles că şi eu îmi iau partea mea – partea noastră! Fiecare vrea o favoare, o plată – o încărcătură însemnată!

Trebuie doar să cunoşti oamenii potriviţi. Peste puţin timp eu o să fiu „omul potrivit”. Nu mă interesează banii – îmi bag picioarele în ei de bani! Ăştia-s pentru jidani şi mexicani! Eu vreau altceva! Ceva mult mai important...

Ianuarie, 1922

Dragul meu Kroeger:

Toiul merge atât de încet. Atât de cumplit de încet, când ar putea fi altfel. Depresiunea economică este incredibilă şi continuă să se adâncească.

Vagoane de bani, practic fără nici o valoare. Adolf Hitler şi-a asumat, literalmente, poziţia de preşedinte al partidului în locul lui Ludendorff.

Îţi aminteşti ce ţi-am spus odată că sunt nume de care nu pot vorbi? Ludendorff era unul din ele. Eu nu am încredere în Hitler. Are ceva ieftin în el, ceva de oportunist.

Octombrie, 1922

Dragă Strasser:

A fost o vară bună şi o să fie o toamnă şi mai bună şi o iarnă grozavă! Prohibiţia asta a venit la fix. E o nebunie! Dacă dispui de ceva bani ai şi intrat în afaceri!...

Şi ce afaceri! Organizaţia mea creşte. Maşinăria este exact pe gustul tău – perfectă.

Iulie, 1923

Dragul meu Kroeger:

Sunt îngrijorat. M-am mutat în nord şi mă găseşti la adresa de dedesubt. Hitler e prost. Preluarea Ruhr-ului de către Poincare a fost şansa lui de a unifica – politic – toată Bavaria.

Oamenii sunt pregătiţi. Dar vor ordine, nu anarhie. Iar Hitler ţine discursuri, urlă şi se foloseşte de neghiobul de Ludendorff pentru a-i conferi măreţie. Simt că o să facă o prostie. Mă întreb dacă putem face amândoi parte din acelaşi partid. În nord, activitatea este intensă. Un anume maior Buchrucker a înfiinţat „Cămăşile negre", o mare forţă armată care poate împărtăşi cauza noastră.

În curând am să mă întâlnesc cu Buchrucker. Vom mai vedea.

Septembrie, 1923

Dragă Strasser:

Din octombrie trecut şi până acum a fost un an mai bun decât aş fi sperat vreodată! E ciudat, dar un om poate găsi ceva în trecutul lui – ceva ce urăşte – şi să-şi dea seama că acest ceva este cea mai bună armă pe care o posedă.

Eu am acel ceva. Trăiesc două vieţi care nu se întâlnesc una cu cealaltă! E o manevră strălucită, dacă pot spune aşa! Cred c-ai să fii mulţumit că nu l-ai omorât pe prietenul tău Kroeger în Franţa.

Decembrie, 1923

Dragul meu Kroeger:

Plec imediat spre sud! În Munchen a fost un dezastru. I-am avertizat să nu încerce o lovitură de forţă. Soluţia este politică, dar nu au vrut să asculte. Hitler o să se aleagă cu o lungă condamnare la închisoare, în ciuda „prietenilor" pe care-i avem. Dumnezeu ştie ce-o să păţească bietul Ludendorff.

Organizaţia „Cămăşilor negre" a lui Buchrucker a fost distrusă de Von Seeckt. De ce?

Toţi vrem acelaşi lucru. Depresiunea economică este acum catastrofală.

Mereu se războiesc între ei cei care nu trebuie s-o facă.

Evreii şi comuniştii jubilează, desigur. E o ţară nebună.

Aprilie, 1924

Dragă Strasser.

M-am lovit de primele dificultăţi adevărate, dar acum totul e sub control. Îţi aminteşti, Strasser? Control… problema e simplă – prea mulţi oameni aleargă după acelaşi lucru. Toţi vor să fie mari şi tari! E destul pentru toţi, dar nimeni nu vrea să-nţeleagă.

Este exact ce spui tu – oamenii care n-ar trebui să se războiască între ei, lac exact asta. Cu toate acestea, aproape am reuşit să realizez ce mi-am propus. În curând o să am o listă cu mii de nume! Mii! Care vor face ce vrem noi.

Ianuarie, 1925

Dragul meu Kroeger:

Asta e ultima mea scrisoare. Îţi scriu din Zurich. După eliberarea sa, Herr Hitler a luat din nou conducerea partidului şi îţi mărturisesc că există multe dezacorduri între noi. Poate că se vor rezolva. Am şi eu adepţii mei. Mai concret. Suntem, toţi puşi sub o severă urmărire. Weimar-ul se teme de noi – şi aşa şi trebuie. Sunt convins că-mi sunt controlate corespondenţa, telefonul şi fiecare mişcare pe care o fac. Nu mai pot risca. Dar momentul se apropie. Se lucrează la un plan îndrăzneţ şi eu mi-am luat libertatea de a sugera includerea lui Heinrich Kroeger. E un plan magistral, un plan fantastic. Va trebui să iei legătura cu marchizul Jacques Louis Bertholde, de la Bertholde et Fils, Londra. Până la mijlocul lui aprilie. Singurul nume pe care îl ştie – ca şi mine, de altfel – este Heinrich Kroeger.

Un om cărunt, de şaizeci şi trei de ani, stătea la biroul său, privind pe fereastră la Strada K din Washington. Numele lui era Benjamin Reynolds şi urma să iasă la pensie peste doi ani. Până atunci, însă, răspundea de activitatea unei agenţii cu nume inofensiv aparţinând Ministerului de Interne. Agenţia se numea Activităţi de Teren şi Inspecţie. Pentru mai puţin de cinci sute de persoane era cunoscută sub numele de Group Twenty.

Agenţia şi-a luat acest nume prescurtat de la ceea ce-a fost la început: un grup de douăzeci de inspectori de teren care a fost trimis de Interne să examineze conflictele de interese din ce în ce mai mari dintre acei politicieni care alocă fonduri federale şi alegătorii care le primesc.

O dată cu intrarea Americii în conflictul mondial şi cu expansiunea industrială apărută peste noapte din necesitatea de a susţine eforturile făcute pentru război, Group Twenty a devenit o unitate suprasolicitată. Acordarea contractelor de producere a armamentului şi muniţiei unor industrii din întreaga ţară necesita un control neîntrerupt, care depăşea posibilităţile numărului limitat de inspectori de teren.

Totuşi, în loc ca această agenţie discretă să se extindă, s-a hotărât folosirea ei numai în domeniile cele mai sensibile – sau delicate.

Şi erau destule. Iar inspectorii erau specialişti.

După război, s-a vorbii de desfiinţarea acestui Group Twenty, dar de fiecare dată când se discuta acest subiect, apăreau probleme pentru a căror rezolvare era necesară iscusinţa acestuia. În general, erau probleme care implicau înalţi funcţionari publici care şi-au băgat cam prea mult degetele în borcanul cu miere al statului. Dar, în cazuri izolate, Group Twenty îşi asuma responsabilităţi pe care le evitau alte departamente, din nenumărate motive. Cum ar fi, de exemplu, reticenţa Ministerului de Finanţe de a urmări o himeră numită Scarlatti.

— De ce, Glover? întrebă omul cărunt. Întrebarea care se pune este de ce? Presupunând că există puţine probe de acuzare, de ce?

— De ce încalcă cineva legea?

Un bărbat cu circa zece ani mai tânăr ca Reynolds îi răspunse printr-o altă întrebare.

— Pentru profit. Şi se pot scoate profituri bune din prohibiţie.

— Nu! La naiba, nu-i aşa!

Reynolds se întoarse cu scaunul şi îşi trânti pipa pe mapa de pe birou.

— Te-nşeli! Acest Scarlatti are mai mulţi bani decât ne putem imagina amândoi la un loc. E ca şi cum ai spune că familia Mellon are de gând să-şi deschidă o tipografie la Philadelphia. N-are sens… Bei ceva cu mine?

Era trecut de cinci şi personalul de la Group Twenty plecase. Rămăseseră doar cel numit Glover şi Ben Reynolds.

— Mă şochezi, Ben, spuse Glover, făcând o grimasă.

— Atunci, să te ia naiba! Am să ţin pentru mine.

— Numai încearcă şi te trimit eu undeva… Marfă bună?

— Tocmai descărcată din vaporul venit de la bătrânul Blighty, aşa mi s-a spus.

Reynolds luă o sticlă îmbrăcată în piele din sertarul de sus şi două pahare de apă de pe o tavă aliată pe birou şi turnă.

— Dacă elimini profiturile, atunci ce naiba îţi mai rămâne, Ben?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, răspunse bătrânul, sorbind din pahar.

— Ce ai de gând să faci? Bănuiesc că nimeni nu vrea să facă nimic.

— Da, majestate! Adică nu, majestate! Nu vrea nimeni să se atingă de ăsta... A, l-ar urmări pe domnul Smith sau pe domnul Jones pentru vreo răzbunare. L-ar acuza fără milă pe vreun amărât din East Orange, New Jersey, pe baza unei vinovăţii puse în cârca lui. Dar nu pe ăsta!

— M-ai zăpăcit, Ben.

— Ăsta e Scarlatti Industries! Ăsta înseamnă prieteni mari, puternici, acolo sus! Nu uita că Finanţele au nevoie şi de bani. Şi îi ia de acolo, de sus.

— Ce vrei să faci, Ben?

— Vreau să aflu de ce mamutul îşi bagă nasul în mâncarea păsărelelor.

— Cum?

— Cu ajutorul lui Canfield. Îl interesează şi pe el mâncarea păsărelelor, ticălosul.

— E un om bun, Ben.

Lui Glover nu i-a plăcut cum a sunat insulta lui Reynolds. Lui îi plăcea Matthew Canfield. Îl socotea talentat, ager. În afara faptului că nu avea bani să-şi termine studiile, era un om de viitor. Prea bun pentru serviciul guvernamental. Mult mai bun decât oricare din ei... în orice caz, mai bun decât un tip numit Glover căruia nu-i mai păsa. Dar nu mulţi erau mai buni ca Reynolds.

Benjamin Reynolds ridică ochii şi-şi privi subalternul. Păru că-i citeşte gândurile.

— Da, e un om bun... Acum e la Chicago. Du-te şi cheamă-l. Trebuie să avem pe undeva traseul lui.

— E la mine în birou.

— Atunci, până mâine seară să fie aici.

Capitolul 6

Matthew Canfield, inspector de teren, stătea întins în cuşeta vagonului de dormit Pullman şi fuma penultimul trabuc pe care-l mai avea în pachet. Nu aveau ţigări subţiri de foi în trenul New York – Chicago Limited şi de aceia trăgea fiecare fum cu un fel de sacrificiu.

Dis-de-dimineaţă va fi la New York, apoi va lua următorul tren spre sud şi va ajunge la Washington mai devreme. Asta va face o impresie mai bună asupra lui Reynolds decât dacă va ajunge seara. Asta îi va dovedi că el, Canfield, putea să rezolve repede o problemă, fără să lase lucrurile în ultima clipă. E adevărat că, în cazul de faţă, nu a fost greu. Terminase treaba de câteva zile, dar a rămas la Chicago ca oaspete al senatorului pe care fusese trimis să-l confrunte în problema trecerii pe statul de plată a unor angajaţi fictivi.

Se întreba de ce fusese chemat înapoi la Washington. Mereu se întreba de ce era chemat înapoi. Poate pentru că avea convingerea că nu va mai primi niciodată o altă însărcinare şi că într-o zi, cumva, Washingtonul îl va înfunda. Group Twenty îl va înfunda.

Îl vor înfunda. Cu dovezi.

Dar, n-a fost aşa. Nu se întâmplase nimic. Matthew Canfield era un profesionist – de nivel inferior, recunoşti – şi totuşi, profesionist. Nu avea nici un fel de regrete. Avea dreptul la fiecare monedă pe care o dezgropa.

De ce nu? Nu lua niciodată prea mult. El şi mama lui meritau şi ei ceva. Un tribunal federal din Tusla, Oklahoma a lipit înştiinţarea şerifului pe magazinul tatălui său. Un judecător federal dăduse hotărârea: faliment involuntar. Administraţia federală nu voise să asculte nici un fel de explicaţii în afară de faptele care arătau că tatăl său nu mai avea capacitatea de a-şi plăti datoriile.

Timp de un sfert de veac un om a muncit şi-a întemeiat o familie şi-a trimis un fiu la o universitate de stat – atâtea vise împlinite distruse printr-o simplă bătaie cu ciocănelul în plăcuţa de marmură a unui tribunal. Canfield nu avea nici un fel de regrete.

— Ai o nouă însărcinare, Canfield. Procedee simple. Nimic

dificil.

— Bine, domnule Reynolds. Întotdeauna la ordin.

— Da, ştiu… începi peste trei zile la dana treizeci şi şapte din New York City. La vamă. Am să te iniţiez cât pot de bine.

Dar, bineînţeles că Benjamin Reynolds nu l-a „iniţiat” pe Matthew Canfield atât cât ar fi trebuit. Voia ca el să-şi „completeze” singur spaţiile pe care el, Reynolds, le lăsase libere. *Îl padrone* Scarlatti acţiona dincolo de danele West Side – numerele de mijloc – asta ştiau şi ei. Dar cineva trebuia să-l vadă. Cineva trebuia să-l identifice. Fără să ştie.

Asta era foarte important.

Şi dacă cineva putea să facă asta, atunci acela era Matthew Canfield care părea că se învârteşte în iadul statelor de plată, al mitei, al corupţiei.

Şi o făcu. În schimbul de noapte din 3 ianuarie 1925.

Matthew Canfield, vameş, verificase facturile vasului cu aburi *Genoa-Stella* şi îi făcu semn supraveghetorului să înceapă descărcarea din cală a lăzilor cu lână Como.

Şi atunci, începu totul.

Mai întâi, o ceartă. Apoi, o bătaie cu cârlige.

Echipajul de pe *Genoa-Stella* nu accepta o încălcare a procedurilor de descărcare. Ei primeau ordine de la altcineva. Dar în nici un caz de la vameşii americani.

Două lăzi căzură din macara şi de sub învelişul de paie, putoarea de alcool nerafinat răzbătea inconfundabilă.

Toate forţele din port îngheţară. Apoi, câţiva indivizi au dat fuga la cabinele telefonice şi o sută de trupuri ca de maimuţă se adunară în jurul lăzilor, gata să respingă orice intruşi, cu cârligele lor.

Cearta dinainte fu dată uitării, ca şi bătaia cu cârlige. Contrabanda era pâinea lor şi erau hotărâţi să o apere cu preţul vieţii.

Canfield, care alergase pe scări până la cabina de sticlă de deasupra danei, urmărea mulţimea agitată. Începu un schimb de strigăte între cei de pe puntea de încărcare şi marinarii de pe *Genoa-Stella.* Timp de cincisprezece minute adversarii ţipară unii la alţii, însoţind strigătele cu gesturi obscene. Dar nimeni nu scoase vreo armă. Nimeni nu aruncă vreun cârlig sau cuţit. Stăteau în aşteptare.

Canfield îşi dădu seama că nimeni din biroul vamal nu făcuse

vreo mişcare să cheme autorităţile.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Să cheme cineva poliţia!

Cei patru oameni din cameră rămăseseră tăcuţi.

— M-aţi auzit? Chemaţi poliţia!

Cei patru oameni speriaţi, în uniforme de vameşi, rămăseseră impasibili.

În cele din urmă, unul din ei vorbi. Stătea lângă Matthew Canfield, uitându-se prin peretele de sticlă la armata de gangsteri de dedesubt.

— Nu cheamă nimeni poliţia, tinere. Dacă vrei să mai apari mâine la docuri.

— Să mai apari oriunde, adăugă un altul care se aşeză calm jos şi luă un ziar de pe biroul lui micuţ.

— Dar de ce? S-ar putea ca cineva de acolo, de jos, să fie omorât!

— Rezolvă ei singuri, spuse vameşul mai în vârstă.

— Din ce port spuneai că vii?... Erie?... Poate că acolo aţi avut alte legi. Legile sunt altele la transportul pe lac...

— Un rahat!

Un al treilea tip se duse lângă Canfield.

— Ascultă, ţărănoiule, vezi-ţi de treabă, bine?

— Ce fel de vorbe sunt astea? Spune, ce fel de vorbe sunt astea?

— Vino-ncoa', ţărănoiule. Cel de-al treilea tip al cărui trup subţirel şi faţa îngustă păreau pierdute în uniforma largă, îl apucă pe Canfield de cot şi îl duse într-un colţ. Ceilalţi se făcură că nu observă, dar îşi tot aruncau privirea spre cei doi. Erau curioşi, chiar îngrijoraţi.

— Ai soţie, copii? îl întrebă calm slăbănogul.

— Nu... Şi ce-i cu asta?

— Noi avem. Asta e.

Slăbănogul băgă mâna în buzunar şi scoase câteva bancnote.

— Uite. Sunt şaizeci de dolari... Numai nu fă valuri, da?... Oricum, nu-i de nici un folos să chemi sticleţii... Te lasă baltă.

— Iisuse! Şaizeci de dolari!

— Salariul pe două săptămâni, puştiule. Ia-ţi partea.

— O.K... O.K., o iau.

— Uite-i că vin, Jesse.

Gardianul mai bătrân de lângă fereastră i se adresă încet tipului de lângă Canfield.

— Hai bă, ţărănoiule. Să te faci deştept, spuse cel cu bani,

ducându-l pe Canfield la fereastra care avea vedere spre interior.

Jos, la intrarea din stradă, Canfield văzu două automobile mari, unul după altul, care se opriră – primul, intrat pe jumătate în clădire. Câţiva bărbaţi în paltoane negre au ieşit din prima maşină şi acum se îndreptau spre grupul de docheri care înconjura lăzile deteriorate.

— Ce fac ăia?

— Ăia sunt gorilele, puştiule, răspunse gardianul numit Jesse. Ei aranjează.

— Ce aranjează?

— Ha! se auzi un râs gutural dinspre tipul cu ziarul de la biroul micuţ.

— Aranjează ce trebuie aranjat. Nu ce – pe cine!

Tipii în paltoane – cinci la număr – făcură câţiva paşi şi începură să stea de vorbă cu diferiţi hamali.

Obraz lângă obraz, gândi Canfield. Pe unii îi înghionteau în glumă şi îi băteau pe gâturile lor groase. Erau ca nişte administratori de grădini zoologice care îşi îmblânzeau animalele. Doi dintre ei urcară pe pasarelă. Şeful, care purta o pălărie albă de fetru şi era acum figura centrală din cei trei rămaşi jos, se uită în spate spre automobile şi apoi în sus la cabina de sticlă. Dădu din cap şi o porni spre scări. Gardianul Jesse vorbi:

— Mă ocup eu. Voi staţi liniştiţi.

Deschise uşa şi-i aşteptă pe platforma metalică pe cei trei bărbaţi cu pălării albe de fetru.

Canfield îi putea vedea prin sticlă pe cei doi stând de vorbă. Pălăria albă zâmbea, chiar cu slugărnicie. Dar în ochi avea o privire dură, gravă. Apoi, acesta păru preocupat, nervos şi cei doi se uitară spre birou. Se uitau la Matthew Canfield.

Uşa fu deschisă de Jesse.

— Hei tu, Cannon. Mitch Cannon, vino-ncoa'!

Era întotdeauna mai simplu să foloseşti un nume de paravan folosind iniţialele propriului nume. Nu poţi şti niciodată cine-ţi trimite un dar de Crăciun.

Canfield ieşi pe platforma metalică în timp ce individul cu pălărie albă coborî scara şi ajunse jos, pe asfalt.

— Vino jos şi semnează actele de control.

— Pe dracu', amice!

— Am spus să vii jos şi să semnezi actele! Vor să ştie că eşti curat.

Şi apoi Jesse zâmbi.

— Băieţii sunt aici... Ai să mai primeşti încă un mic procent... Dar eu primesc cincizeci la sută, înţelegi?

— Îhî, spuse Canfield cu reticentă. Înţeleg.

Începu să coboare treptele, uitându-se la cei doi care-l aşteptau.

— Nou p-aici, ai?

— Îhî.

— De unde eşti?

— Lake Erie. O mulţime de treabă la Lake Erie.

— Cu ce te ocupi?

— Marfă canadiană. Ce altceva?... Bună marfa, pileala asta canadiană.

— Noi importăm lână! Lână Como.

— Îhî, bine, amice. La Erie se găsesc piei tăbăcite şi ţesături canadiene...

Canfield îi făcu cu ochiul subalternului de pe chei.

— Ambalaj bun şi moale, nu?

— Ascultă, tipule. N-avem nevoie de deştepţi.

— O.K... Cum ai spus. Lână.

— Vino la dispeceri... Semnezi pentru încărcătură.

Canfield merse cu tipul solid la cabina dispecerilor unde un al doilea tip îi aruncă o planşetă plină de hârtii prinse cu clame.

— Scrie clar şi pune data şi ora citeţ! ordonă tipul din cabină.

După ce Canfield se conformă, primul tip vorbi.

— O.K... Vino cu mine.

Îl conduse pe Canfield la automobile. Agentul putu să vadă doi indivizi stând de vorbă pe bancheta din spate a celei de-a doua maşini. În prima maşină nu mai rămăsese decât şoferul.

— Aşteaptă aici.

Canfield se întreba de ce fusese ales el. Se întâmplase ceva la Washington? Nu fusese timp suficient ca să se întâmple ceva.

Dinspre dană se auzi zarvă. Cele două gorile care urcaseră pe vas escortau acum un bărbat în uniformă şi coborau pasarela. Canfield văzu că era căpitanul lui Ge*noa-Stella.*

Bărbatul cu pălărie albă stătea aplecat peste fereastră şi discuta cu cei doi din cea de-a doua maşină. Ei nu observaseră zgomotul care venea de la dană. Bărbatul solid deschise portiera maşinii şi dinăuntru ieşi un italian scund şi foarte brunet. Nu avea mai mult de un metru şaizeci înălţime.

Mărunţelul îi făcu semn inspectorului să se apropie. Băgă

mâna în buzunarul hainei, scoase un portofel şi luă câteva bancnote din el. Vorba îi era apăsată.

— Eşti nou angajat?

— Da, domnule.

— Lake Erie? Aşa-i?

— Da, domnule.

— Care ţi-e numele?

— Cannon. Italianul îl privi pe cel cu pălăria albă.

Acesta dădu din umeri.

— *Non conosco...*

— Ţine.

Îi dădu lui Canfield două hârtii de cincizeci de dolari.

— Să fii băiat cuminte... Noi avem grijă de băieţii cuminţi, nu-i aşa, Magg*iore?...* Avem grijă şi de băieţii care nu e cuminţi... *Capisce!*

— Sigur! Mulţumesc foarte...

Atât apucă inspectorul să mai spună. Cei doi care-l escortau pe căpitanul vasului *Genoa-Stella* ajunseseră la primul automobil.

Acum îl ţineau cu forţa, împingându-l împotriva voinţei lui.

— *Lascia mi! Lascia mi! Maiali*![3]

Căpitanul încercă să scape din mâna celor două gorile. Se smulse şi se răsuci, dar fără folos.

Italianul mărunt îl dădu la o parte pe Canfield în momentul când gorilele i-l aduseră pe căpitan. Ofiţerul şi cei doi tâlhari începură să ţipe în acelaşi timp. Italianul ascultă şi se uită fix la căpitan.

Apoi, celălalt bărbat, cel care rămăsese pe scaunul din spate al celui de-al doilea automobil scoase capul pe fereastră, rămânând pe jumătate în umbră.

— Ce se întâmplă? De ce ţipă ăia, Vitone?

— Acestui *comandante* nu-i place cum facem noi afaceri, *Padrone.* Zice că n-o să ne lase să mai descărcăm.

— De ce nu?

— *Si rifuiti!*[4] strigă căpitanul, intuind ce se discută deşi nu înţelegea cuvintele.

— Zice că nu vede pe nimeni cunoscut. Zice că n-avem nici un drept asupra acestui vapor! Vrea să dea nişte telefoane.

— Sigur că vrea, spuse calm omul din umbră. Ştiu cam pe cine vrea să sune.

---

[3] Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă! Porcilor! (n. tr.).

[4] Vă interzic! (n. tr.).

— Şi-l laşi? întrebă italianul mărunţel.

— Nu fi prost, Vitone... Vorbeşte frumos. Zâmbeşte. Fă-le cu mâna celor din vapor. Faceţi toţi cu mâna!... Ăla e un butoi cu pulbere, imbecililor!... Daţi-le impresia că totul e în regulă.

— Sigur. Sigur, *Padrone.*

Toţi începură să râdă şi să facă semne cu mâna, în afară de căpitan care încă se mai zbătea să-şi elibereze mâinile. Efectul era comic şi Canfield se trezi aproape zâmbind, dar tipul de la fereastra automobilului era exact în raza lui vizuală. Inspectorul de teren reţinu că avea o figură chipeşă cu trăsături remarcabile. Dar faţa îi era cumva ascunsă de borul larg al pălăriei, Canfield observă cât trăsăturile erau ascuţite, acviline, bine conturate. Şi ceea ce l-a frapat în mod deosebit pe inspector au fost ochii, luau de un albastru foarte deschis. Şi totuşi, italianul îi spusese *„padrone”.* Canfield admitea că puteau fi şi italieni cu ochi albaştri, dar el nu văzuse niciodată unul. Era ceva neobişnuit.

— Ce facem, *Padrone!* întrebă mărunţelul care îi dăduse lui Canfield suta de dolari.

— Păi tu ce crezi, amice? El e un oaspete pe meleagurile noastre, nu-i aşa? Fii politicos, Vitone... Condu-l pe căpitan afară şi lasă-l... să dea telefon.

Apoi, tipul cu ochi albaştri coborî vocea.

— Şi omoară-l!

Italianul mărunţel făcu un semn discret cu capul spre intrarea în dană. Cei doi care-l flancau pe ofiţerul în uniformă îl împinseră înainte, pe uşă, în întunericul nopţii.

— *Chiama le noştri amici*[5]*...* spuse gorila din dreapta căpitanului.

Căpitanul încerca să reziste. Odată ajuns afară, în lumina difuză a uşii, Canfield putu să-l vadă smulgându-se violent din mâinile celor care-l ţineau, până când cel din stânga îşi pierdu echilibrul. Apoi, căpitanul se repezi cu pumnii la celălalt, strigând la el în italiană.

Cel care fusese îmbrâncit îşi reveni şi scoase ceva din buzunar. Canfield nu distinse imediat obiectul.

Apoi, văzu că era un cuţit. Cel din spatele căpitanului il înfipse în spatele iară apărare al ofiţerului.

Matthew Canfield îşi trase cozorocul de la şapca de vameş mai pe ochi şi începu să se îndepărteze de automobile. Mergea încet, vrând să pară nepăsător.

---

[5] Cheamă-i pe prietenii noştri (n. tr.).

— Hei! Tu! Tu! Vama!

Vorbea tipul cu ochi albaştri, de pe scaunul din spate.

— Tu! Lake Erie! strigă italianul mărunţel.

Canfield se întoarse.

— N-am văzut nimic. Absolut nimic. Nimic!

Încercă să zâmbească, dar nu-i veni.

Tipul cu ochi albaştri se holbă la el, în timp ce Canfield se uita chiorâş şi îşi ascundea faţa sub cozorocul şepcii. Italianul mărunt tăcu un semn spre şoferul primei maşini.

Şoferul ieşi şi se postă în spatele inspectorului.

— *Porta lui fuori vicin' a l'acqua! Senza fuccide! Corteddo!*[6] spuse mărunţelul.

Şoferul îl împinse pe Canfield din spate spre intrarea în port.

— Hei, las-o baltă! N-am văzut nimic! Ce vreţi de la mine!... Haide, pentru numele lui Dumnezeu!

Matthew Canfield nu avea nevoie să i se răspundă. Ştia exact ce voiau de la el. Amărâta lui de viaţă.

Individul din spatele lui continua să-l împingă, înghiontindu-l înainte. După clădire. În partea pustie a portului.

Doi şobolani ţâşniră la câţiva metri în faţa lui Canfield şi a călăului său. În spatele zonei unde se afla marfa, se putea auzi zgomotul din ce în ce mai tare al scandalului. Apele râului Hudson se izbeau de pilonii uriaşi ai docului.

— *A lesta chi!...* Mişcă! spuse tipul, vârându-i lui Canfield un revolver în coaste.

— Ascultă-mă.

Canfield renunţă să-şi mai îngroaşe vocea.

— Sunt agent guvernamental! Dacă le atingi de mine, te saltă! Prietenii tăi n-or să-ţi mai dea nici un fel de ajutor când vor afla...

— Mişcă!

De undeva dinspre mijlocul râului se auzi sirena unui vapor. O alta îi răspunse. Apoi, un şuierat prelung, ţipător, pătrunzător. Venea dinspre *Genoa-Stella.* Era un semnal, un semnal disperat, care nu se mai oprea. Ţipătul său era asurzitor şi îi distrase atenţia – cum era şi normal – individului cu arma din spatele lui Canfield.

Inspectorul se repezi şi-l apucă de mână răsucindu-i-o cu toată puterea. Tipul se repezi la faţa lui şi-şi înfipse ghearele în ea trăgându-l spre peretele metalic al clădirii. Canfield îi strânse mai tare încheietura mâinii şi cu cealaltă mână îl apucă de haină şi-l

[6] Du-l afară, lângă apă! Fără armă!... (n.tr.).

trase spre perete – în aceeaşi direcţie în care-l trăgea şi celălalt – răsucindu-se în ultima clipă, astfel încât călăul său se izbi de perele.

Arma zbură din mâna sicilianului şi Canfield îi trase un genunchi între picioare.

Italianul scoase un ţipăt gutural de durere. Canfield îl trânti şi tipul dădu din picioare, zvârcolindu-se pe jos până pe marginea docului, răsucindu-se de durere.

Inspectorul îl apucă de cap şi îl izbi de câteva ori de lemnul gros. Pielea capului îi plesni şi sângele începu să-i ţâşnească din cap. În mai puţin de un minut era gata. Călăul lui Matthew Canfield era mort.

Şuieratul acela ţipător de pe *Genoa-Stella* continua, devenind acum înfricoşător. Strigătele din zona de încărcare a docului erau din ce în ce mai puternice.

Canfield socoti că membrii echipajului vasului au trecut la o revoltă făţişă, probabil că au cerut instrucţiuni de la căpitanul lor şi, neprimindu-le şi-au dat seama că a fost omorât, sau luat ostatic.

Se auziră câteva focuri de armă. Zgomotul sacadat al unei puşti mitralieră – şi-apoi alte strigăte, alte ţipete de groază.

Inspectorul de teren nu se putea întoarce în faţa clădirii şi fără îndoială că cineva avea să vină să-l caute pe călăul lui.

Împinse corpul sicilianului mort peste marginea docului şi auzi plescăitul apei dedesubt.

Şuieratul de pe *Genoa-Stella* încetă. Strigătele începură să se stingă. Cineva preluase controlul. Şi la capătul din faţă al docului se iviră doi indivizi. Aceştia începură să strige.

— La Tona! Hey, La Tona! La Tona…

Matthew Canfield sări în apa murdară a râului Hudson şi începu să înoate cu destul efort, îmbrăcat în uniforma grea de vameş, spre mijlocul râului.

— Eşti un tip foarte norocos! îi spuse Benjamin Reynolds.

— Ştiu, domnule. Şi foarte fericit că s-a terminat.

— Îmi dau seama că nu prea avem chemare pentru astfel de lucruri. Ia-ţi o săptămână liberă. Odihneşte-te.

— Mulţumesc, domnule.

— Glover va fi aici peste câteva minute. Este încă prea devreme.

Adevărat. Era şase şi un sfert dimineaţa. Canfield ajunsese la

Washington la ora patru şi se temuse să se ducă acasă. Îi telefonase lui Benjamin Reynolds şi acesta îi spusese inspectorului să meargă la sediul lui Group Twenty şi să-l aştepte acolo.

Uşa de-afară se deschise şi Reynolds întrebă:

— Glover? Tu eşti?

— Da, Ben, Iisuse! Nu-i nici şase jumate… Ce noapte cumplită! Copiii fiului meu sunt la noi.

Vocea îi era obosită, iar când Glover ajunse la uşa lui Reynolds, îşi dădu seama că omul era epuizat…

— Salut, Canfield. Ce naiba ai păţit?

Matthew Canfield, inspector de teren, povesti toată tărăşenia.

Când termină, Reynolds îi spuse lui Glover.

— Am telefonat la vama de la Lake Erie – dosarul lui de personal a fost îndepărtat. Băieţii din New York au eliberat camera lui de acolo. Nu fusese atinsă. Mai e ceva de care trebuie să ne ocupăm?

Glover se gândi o clipă.

— Da. Poate… în caz că dosarul de personal de la Lake Erie va fi căutat – şi va fi – să lansăm zvonul prin port, că acest Canfield… Cannon… a fost numele fals al unui ucigaş plătit… Că a fost prins în Los Angeles, sau San Diego, sau altundeva şi omorât. Mă ocup eu de asta.

— Bun… Acum, Canfield, am să-ţi arăt câteva fotografii. Eu n-am să fac nici un fel de comentarii… vezi dacă poţi să-i identifici.

Luă o mapă şi se întoarse la birou.

— Uite.

Scoase cinci fotografii – trei fotografii mărite din ziare şi două instantanee luate la închisoare.

După ce au fost aranjate, lui Canfield nu-i trebui mai mult de o secundă:

— Asta e tipul! Asta e cel căruia macaronarul mărunţel îi spunea *padrone!*

— *Il Scarlatti padrone,* spuse calm Glover.

— Eşti absolut sigur?

— Sigur… Şi dacă are ochi albaştri, pot jura pe Sfânta Scriptură.

— Ai putea să declari asta sub jurământ?

— Bineînţeles.

— Hei, Ben, las-o baltă! întrerupse Glover care ştia că îi cere lui Matthew Canfield aşa ceva însemna să-i semnezi

condamnarea la moarte.

— Eu doar am întrebat.

— Cine-i ăsta? întrebă Canfield.

— Da. Cine este?... Ce este?... Nu ştiu dacă e bine să-ţi răspund la prima întrebare măcar, dar dacă ai afla pe altă cale – şi ai putea afla uşor – ar fi periculos.

Reynolds întoarse fotografiile pe dos. Un nume era scris cu creion negru intens.

— Ulster Stewart Scarlett – născut Scarlatti, citi cu voce tare inspectorul. A câştigat o medalie în război, nu-i aşa? Un milionar.

— Da, aşa e, răspunse Reynolds. Această identificare trebuie să rămână secretă. Vreau să spun *strict* secretă! S-a înţeles?

— Desigur.

— Crezi că te-ar putea recunoaşte cineva după cele întâmplate astă-noapte?

— Mă îndoiesc. Lumina era proastă, iar eu mi-am ţinut şapca trasă pe ochi şi m-am străduit să vorbesc ca un tâmpit... Nu, nu cred.

— Bine. Ai făcut treabă bună. Ia şi te odihneşte puţin.

— Mulţumesc.

Inspectorul de teren ieşi, închizând uşa după el.

Benjamin Reynolds privi fotografiile de pe birou.

— *Il padrone* Scarlatti, Glover.

— Du-o înapoi la Finanţe. Ai obţinut tot ce-ţi trebuie.

— Doar nu le gândeşti să... Nu am obţinut nimic, decât dacă vrei să-l condamni pe Canfield la moarte... Şi chiar aşa fiind, ce ai de făcut? Scarlett nu emite cecuri... Că „a fost văzut împreună cu...” Că „a fost auzit dând un ordin...” Cui? Pe baza mărturiei cui? A unui minor funcţionar de stat împotriva cuvântului unui celebru erou de război? Fiul lui Scarlatti?... Nu, nu avem decât alternativa ameninţării... Şi poale că e suficient.

— Şi cine va ameninţa?

Benjamin Reynolds se rezemă de spătarul scaunului şi îşi uni degetele mâinilor.

— Eu... Am să stau de vorbă cu Elizabeth Scarlatti... Vreau să ştiu: de ce?

Capitolul 7

Ulster Stewart Scarlett coborî din taxi la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Strada 44 şi parcurse pe jos distanţa mica până la casa lui cu faţada din gresie. Urcă în goană treptele până la uşa masivă din faţă şi intră. Trânti uşa în urma lui şi rămase o clipă în holul imens, bătând din picioare pentru a alunga gerul acestui februarie. Îşi aruncă paltonul pe un scaun din hol, apoi se îndreptă spre uşa dublă care dădea în livingul spaţios, intră şi aprinse o veioză... Era abia patru după amiază şi deja se întuneca.

Se duse spre cămin şi observă cu satisfacţie că servitorii aranjaseră cum trebuie buştenii şi surcelele. Aprinse focul şi privi flăcările ridicându-se din toate colţurile... Se prinse cu mâinile de poliţa de deasupra căminului şi se aplecă la căldura flăcării. Privirea i se îndreptă spre diploma Steaua de argint pusă într-o ramă de aur deasupra căminului. Va veni momentul când aceasta va fi pusă în valoare. O amintire pentru toţi cei ce vor intra ui această casă.

A fost o abatere de moment. Gândurile i se întoarseră la sursa supărării lui. A furiei lui.

Idiot, ticălos bătut în cap!

Scursură! Gunoi!

Patru marinari de pe *Genoa-Stella* ucişi. Cadavrul căpitanului găsit pe o barjă abandonată din zona portului.

Ei ar fi suportat asta. Ar fi suportat şi revolta echipajului. Viaţa în docuri era violentă. Dar nu şi cadavrul lui La Tona întins pe un suport în cruce, pe suprafaţa apei, la cincizeci de metri de vasul care adusese marfă de contrabandă.

La Tona!

Cine-l omorâse? Doar n-o fi făcut-o vameşul ăla tâmpit şi gângav... O, nu!... La Tona l-ar fi mâncat cu rahat cu tot şi s-ar fi stricat de râs! La Tona era un ucigaş notoriu. Cea mai nenorocită speţă de brută criminală.

O să răsufle. O să pută. Nici un şperţ nu va putea împiedica asta. Cinci crime la dana treizeci şi şapte în timpul unei singure ture de noapte.

Şi prin La Tona se va ajunge la Vitone. Micuţul Don Vitone Genovese. Ticălos împuţit de doi bani, gândi Scarlett.

Ei bine, era momentul să se retragă. A obţinut ce-a vrut. Chiar

mai mult. Strasser o să fie uimit. Toţi or să fie uimiţi.

Ulster Stewart îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre o uşă mică şi îngustă din stânga căminului. Luă o cheie, descuie uşa şi intră.

Camera, ca şi uşa care dădea în ea, era mică. Cândva, fusese o cămară de vinuri cu intrare separată; acum era o cămăruţă de lucru cu un birou, un scaun şi două dulapuri grele din metal pentru dosare. Fiecare sertar avea o încuietoare mare, circulară, cu cifru.

Scarlett aprinse lampa de pe birou şi merse la primul dulap. Se aplecă la ultimul sertar, formă combinaţia de cifre şi îl trase afară. Din el scoase un carnet foarte gros, legat în piele pe care îl puse pe birou. Se aşeză şi îl deschise.

Era opera lui de căpătâi, produsul a cinci ani de muncă conştiincioasă.

Răsfoi paginile – prinse cu grijă şi precizie pe inele, având găurile întărite cu rondele de pânză. Fiecare înregistrare era notată clar cu o literă. După fiecare nume era o scurtă descriere, unde exista aşa ceva şi o biografie şi mai scurtă – funcţie, venituri, familie, perspective – când candidatul garanta pentru ea.

Paginile aveau un titlu şi erau împărţite pe oraşe şi state. Etichete diferit colorate alcătuiau indexul înşirat de la partea de sus la cea de jos a carnetului.

O capodoperă!

Evidenţa fiecărei persoane – importante sau nu – care beneficiase, într-un fel sau altul, de pe urma operaţiilor organizaţiei Scarlatti. De la membri ai Congresului care iau mită de la subalternii lor şi până la şefii marilor corporaţii care „investesc” în speculaţii riscante, absolut ilegale oferite – niciodată de Ulster Stewart Scarlett – ci de oamenii lui. El nu a oferit decât capitalul. Mierea. Şi albinele s-au năpustit la ea!

Politicieni, bancheri, oameni ai legii, medici, arhitecţi, scriitori, gangsteri, funcţionari, poliţişti, vameşi, pompieri, tipografi, lista profesiilor şi ocupaţiilor era nesfârşită.

Actul Volstead era coloana vertebrală a corupţiei, dar erau şi alte întreprinderi – toate rentabile.

Prostituţie, avorturi, petrol, aur, campanii politice şi protecţionism, piaţa de capital, patroni de cârciumi, camătă… şi această listă putea continua la nesfârşit.

Oamenii mărunţi, ahtiaţi după bani, nu puteau rezista familiei

lor. Era dovada supremă a teoriilor lui!

Lepădături avare!

Totul era documentat. Fiecare identificat. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

Carnetul legat în piele cuprindea 4263 de nume. Din 81 de oraşe şi 24 de state… 12 senatori, 98 membri ai Congresului şi 3 persoane din cabinetul lui Coolidge.

Un registru de infracţiuni.

Ulster Stewart ridică telefonul de pe birou şi formă un număr.

— Dă-mi-l pe Vitone… N-are importanţă cine sunt! N-aş avea numărul ăsta dacă el n-ar fi vrut să-l am!

Scarlett stinse ţigara. Desenă tot felul de linii pe un carneţel de însemnări, în aşteptarea lui Genovese. Zâmbi când constată că liniile converg – ca nişte cuţite – cuţite. Ca fulgerele.

— Vitone? Eu sunt… Sunt conştient de asta… Nu prea avem ce face, aşa-i?… Dacă vei fi întrebat, ai o poveste gata pregătită. Ai fost la Westchester. Habar n-ai unde a fost La Tona… Pe mine să nu mă amesteci! Ai înţeles? Să n-o faci pe deşteptul… Am o propunere pentru tine. O să-ţi placă. Face ca totul să fi meritat… Totul e al tău. Totul! Faci ce afaceri vrei. Eu am ieşit.

La celălalt capăt al firului era tăcere. Ulster Scarlett desenă un pom de Crăciun pe carneţel.

— Fără piedici, fără şiretlicuri. E a ta! Eu nu vreau absolut nimic. Organizaţia este în întregime a ta. Nu, nu ştiu nimic! Pur şi simplu vreau să ies. Dacă nu te interesează, mă pot adresa în altă parte – să zicem, Bronx, sau chiar Detroit. Nu cer nici un bănuţ… Doar atât. Un singur lucru. Nu m-ai văzut în viaţa ta. Nu m-ai întâlnit niciodată. Nu ştii că exist! Asta e preţul meu.

Don Vitone Genovese începu să sporovăiască pe italieneşte, iar Scarlett depărtă receptorul de ureche. Singurul cuvânt pe care Scarlett îl înţelese de fapt a fost acel repetat „Grazie, grazie, grazie”.

Puse receptorul în furcă şi închise carnetul legat în piele. Rămase o clipă pe loc şi apoi deschise sertarul de sus, din partea de mijloc a biroului. Scoase ultima scrisoare primită de la Gregor Strasser. O reciti pentru a douăzeci şi cincea oară. Sau, poate, pentru a o sută douăzeci şi cincea oară?

— Un plan fantastic… un plan îndrăzneţ… Marchizul Jacques Louis Bertholde… Londra… până la mijlocul lui aprilie…

Sosise într-adevăr timpul? În sfârşit!

Dacă da, Heinrich Kroeger trebuia să aibă propriul său plan

pentru Ulster Scarlett.

Nu era atât îndrăzneţ, cât respectabil. Complet, absolut respectabil. Atât de bun, de fapt, încât Ulster Stewart Scarlett izbucni în râs.

Vlăstarul lui Scarlatti – fermecătorul, frumosul absolvent al şcolilor de dans, eroul de la Meuse-Argonne, cel mai căutat burlac al societăţii newyorkeze – avea intenţia să se însoare.

Capitolul 8

— Presupui, domnule Reynolds! Eu nu încurajez oamenii obraznici şi nu suport mincinoşii!

Elizabeth Scarlatti fierbea de nervi. Vehemenţa sa se adresa bătrânului care stătea calm în faţa ei, privind-o atent pe deasupra ochelarilor.

— Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

— Ai obţinut această întrevedere printr-un şiretlic. Senatorul Brownlee mi-a spus că reprezinţi Agenţia de achiziţii funciare şi că problema pe care vrei s-o discuţi se referă la tranzacţiile dintre Scarlatti şi Ministerul de Interne.

— Asta este exact ce ştie el.

— Atunci e mai prost decât credeam. Şi acum, dumneata mă ameninţi! Mă ameninţi cu bârfe incendiare de mâna a doua despre fiul meu! Presupun că eşti pregătit pentru audiere la tribunal.

— Asta vreţi?

— Se pare ca mă obligi s-o fac!... Nu ştiu ce funcţie ai, dar eu cunosc o mulţime de lume în Washington şi n-am auzit niciodată de dumneata. Pot doar să presupun că dacă unul ca dumneata vine cu astfel de poveşti, atunci înseamnă că le-au auzit şi alţii. Da, s-ar putea să mă obligi să ajungem la tribunal. Nu voi tolera un astfel de abuz.

— Şi dacă e adevărat?

— Nu e adevărat şi dumneata ştii asta la tel de bine ca şi mine! Nu există absolut nici un motiv ca fiul meu să se amestece în... astfel de treburi. Este bogat! Amândoi copiii mei au depozite bancare ce le aduc venituri anuale – să fim sinceri – absolut imense.

— Atunci trebuie să eliminăm profitul ca motiv, nu-i aşa?

Benjamin Reynolds ridică o sprânceană.

— Nu eliminăm nimic pentru că nu *este* nimic! Dacă fiul meu a chefuit puţin, trebuie mustrat şi nu etichetat drept criminal! Şi dacă dumneata foloseşti metode de scandal şi calomniere a numelui Scarlatti din cauza originii sale, eşti demn de plâns şi am să aranjez să fii concediat!

Benjamin Reynolds, care se enerva greu, simţea că atinge un nivel periculos de iritare. Trebuia să nu uite că această bătrână îşi apăra familia şi era mai dificil s-o facă acum decât dacă s-ar fi

aflat în altă situaţie.

— Aş vrea să nu mă consideraţi un duşman. Nu sunt nici duşman, nici bigot. Sincer să fiu, urăsc mai mult a doua ipostază decât prima.

— Din nou, presupui, îl întrerupse Elizabeth Scarlatti. Nu-ţi acord calitatea de duşman. Te consider un om mărunt care face uz de calomnii răutăcioase pentru a-şi atinge scopurile.

— A ordona uciderea unui om nu este o calomnie răutăcioasă!

— Ce-ai spus?

— Este acuzaţia cea mai gravă pe care o avem… Dar există circumstanţe atenuante, dacă asta vă încălzeşte.

Bătrâna îl privi pe Benjamin Reynolds cu milă. El se făcu că nu observă.

— Omul care a fost ucis – cel a cărui ucidere a fost ordonată de fiul dumneavoastră – era el însuşi un ucigaş cunoscut… Un căpitan al unui cargobot care lucra cu elementele cele mai declasate din zona portuară. Avea la activ multe crime.

Elizabeth Scarlatti se sculă de pe scaun.

— N-am să tolerez aşa ceva, spuse calm. Vii cu acuzaţia cea mai cumplită şi apoi te retragi în spatele unui zid de raţionamente.

— Sunt vremuri ciudate, doamnă Scarlatti. Noi nu putem fi peste tot. De fapt, nici nu vrem să fim. Noi nu deplângem războaiele dintre gangsteri. Să fim sinceri. Adesea, aceştia realizează mai mult ca noi.

— Şi dumneata îl bagi pe fiul meu în această… această categorie?

— Eu nu l-am băgat nicăieri. S-a băgat singur.

Elizabeth merse încet de la biroul ei până la o fereastră din faţă care dădea în stradă.

— Câţi oameni din Washington mai ştiu de această bârfă neruşinată?

— Tot ce v-am spus?

— Tot.

— Au fost nişte zvonuri la Finanţe. Dar nu atât încât cineva să vrea să pună piciorul în prag. În rest, numai subalternul meu direct şi cel care a fost martor.

— Numele lor?

— A, nu.

— Pot afla cu uşurinţă.

— Nu v-ar folosi la nimic.

Elizabeth se întoarse.

— Înţeleg.

— Oare?

— Indiferent ce crezi, nu sunt proastă. Nu cred o vorbă din toate astea. Dar nu vreau ca numele Scarlatti să fie suspectat… Cât, domnule Reynolds?

Directorul lui Group Twenty îi întoarse privirea lui Elizabeth, fără a se arăta înduplecat.

— Nimic. Absolut nimic, mulţumesc… Am să merg mai departe. Mă împingeţi să vă dau în judecată.

— Bătrân tâmpit!

— Încetaţi odată, pentru numele lui Dumnezeu!… Nu vreau decât adevărul!… Nu, asta nu-i tot ce vreau. Vreau ca totul să înceteze, înainte ca şi alţii să mai sufere. Măcar atât datorează un erou decorat. În special în aceste vremuri de criză… Şi mai vreau să ştiu de ce!

— Dacă aş face presupuneri, ar însemna că accept punctul dumitale de vedere. Refuz să fac asta!

— Pe onoarea mea! Sunteţi de piatră.

— Mai mult decât îţi închipui!

— Nu puteţi înţelege?… Asta nu va merge mai departe. Se încheie aici! Adică, se va încheia dacă puteţi opri orice alte… treburi viitoare, cum le ziceţi dumneavoastră. Noi credem că puteţi… Dar cred că dumneavoastr*ă o să vreţi* să ştiţi de ce. Amândoi ştim că ful dumneavoastră este bogat – şi atunci, de ce?

Elizabeth pur şi simplu îl fixă cu privirea şi Reynolds înţelese că nu va răspunde. Făcuse tot ce putuse, spusese tot ce avea de spus. Restul depindea de ea.

— Bună ziua, doamna Scarlatti… Trebuie să vă avertizez. Am să-l urmăresc pe *il* pa*drone* Scarlatti.

— Pe cine?

— Întrebaţi-l pe fiul dumneavoastră.

Reynolds ieşi târându-şi picioarele. Oamenii de felul lui Elizabeth Scarlatti îl oboseau cumplit. Probabil, gândi el, din cauză că nu credeau că le aparţin toate astea. Giganţilor nu le aparţineau niciodată.

Elizabeth – stând încă la fereastră – îl privi pe bătrân ieşind şi închizând uşa după el. Aşteptă până-l văzu coborând treptele din faţă şi îndreptându-se spre Fifth Avenue.

Bătrânul privi în sus la silueta de la fereastră şi ochii li se

întâlnire.

Nici unul nu schiţă vreun gest.

Capitolul 9

Chancellor Drew Scarlett se foia de la un capăt la celălalt al biroului său din Fifth Avenue 525, păşind pe covorul gros oriental. Respira adânc, umflând pieptul la fiecare inspiraţie – aşa cum trebuia – deoarece maseurul de la clubul lui îi spusese că asta era una din metodele de calmare în momente de tensiune. Dar nu dădea rezultate. O să schimbe maseurii.

Se opri în faţa peretelui placat cu mahon dintre cele două ferestre mari care dădeau în Fifth Avenue. Pe pereţi se aflau diverse articole de ziar înrămate, toate referitoare la Fundaţia Scarwyck. Fiecare din acestea făcea referire la el – în unele articole numele lui era scris cu aldine deasupra relatării.

Ori de câte ori era agitat, ceea ce se întâmpla destul de des, privea aceste dovezi înrămate ale realizărilor lui. Asta avea întotdeauna un efect calmant.

Chancellor Scarlett îşi asumase rolul de soţ al unei femei mediocre, ca pe ceva firesc. Din această căsătorie au rezultat cinci copii. În mod surprinzător – mai ales pentru Elizabeth – el a început să manifeste interes pentru afacerile familiei. Nevrând să fie mai prejos decât celebrul său frate, Chancellor s-a retras în lumea sigură a afaceriştilor semi-inspiraţi. Şi chiar a avut idei.

Dat fiind că venitul anual al societăţilor Scarlatti depăşea cu mult nevoile unei ţări mici, Chancellor a reuşii s-o convingă pe Elizabeth că cel mai inteligent lucru pentru micşorarea impozitelor îl constituia înfiinţarea unei fundaţii filantropice. Impresionându-şi mama cu tot felul de argumente incontestabile – inclusiv posibilitatea unor procese antitrust – Chancellor a obţinut aprobarea lui Elizabeth pentru Fundaţia Scarwyck. Chancellor a fost numit preşedinte, iar mama lui – preşedinta consiliului de administraţie. Chiar dacă Chancellor nu va fi niciodată erou de război, copiii lui îi vor recunoaşte însă contribuţia economică şi culturală.

Fundaţia Scarwyck a dat bani pentru ridicarea unor monumente de război, păstrarea rezervaţiilor de indieni, pentru editarea unui *Dicţionar al marilor patrioţi* care să fie distribuit în toate şcolile pregătitoare; pentru Cluburile în aer liber Roland Scarlett, o reţea de campusuri episcopale pentru tineret dedicată vieţii în aer liber şi înaltelor principii creştine ale patronului lor democrat – dar episcopal. Şi alte zeci de asemenea realizări. Nu

deschideai un ziar fără să afli despre un nou proiect oferit de Scarwyck.

Vederea articolelor îi ridică moralul lui Chancellor, dar efectul nu dură prea mult. Prin uşa biroului auzi slab telefonul secretarei şi îşi aminti imediat de mama lui care-l sunase, fiind foarte nervoasă. Îi spuse că se chinuia de ieri dimineaţă să dea de Ulster.

Chancellor apăsă pe interfon.

— Mai încearcă la fratele meu acasă, domnişoară Nesbit.

— Da. Domnule.

Trebuia să-l găsească pe Ulster. Mama lui a fost foarte categorică. A insistat să-l vadă până diseară.

Chancellor se aşează pe scaun şi încercă să-şi controleze din nou respiraţia. Maseurul îi spusese că acesta era un exerciţiu bun când stătea pe scaun.

Inspiră adânc, umflându-şi pieptul cât mai mult posibil. Nasturele din mijloc de la haină i se rupse şi ajunse pe covorul moale după ce căzuse mai întâi pe scaun, între picioarele lui.

La naiba!

Miss Nesbit îl sună pe interfon.

— Da!

— Menajera mi-a spus că fratele dumneavoastră vine spre dumneavoastră, domnule Scarlett.

În vocea domnişoarei Nesbit se simţea mândria că a reuşit.

— Vrei să spui că el a fost acolo tot timpul?

— Nu ştiu, domnule.

Domnişoara Nesbit se simţea lezată.

După douăzeci de minute infernale, Ulster Stewart Scarlett sosi.

— Dumnezeule mare! Unde-ai fost? Mama te caută disperată de ieri dimineaţă! Te-am sunat peste tot!

— Am fost plecat la Oyster Bay. V-a trecut vreunuia din voi prin cap să sunaţi acolo?

— În februarie? Bineînţeles că nu!… Sau poate că ea a sunat, nu ştiu.

— Oricum nu mă găseaţi. Am stat într-una din vile.

— Ce naiba ai căutat acolo? Vreau să spun, acum în februarie!

— Să zicem că am făcut bilanţul, frate-meu… Frumos birou, Chance. Nu mai ştiu când am fost ultima dată aici.

— Acum vreo trei ani.

— Ce-s chestiile alea? întrebă Ulster, arătând spre birou.

— Dotări de ultimă oră. Uite... Ăsta e un calendar electric care semnalizează luminos anumite zile pentru a-mi aminti că am o întâlnire. Ăsta e un interfon care comunică cu optsprezece birouri din această clădire. Şi aici, o linie privată...

— Lasă. Sună impresionat. Dar nu am prea mult timp la dispoziţie. M-am gândit că poate te interesează... S-ar putea să mă însor.

— Ce?... Ulster, Dumnezeule din ceruri! Tu! Însurat! Ai de gând să te însori?

— Se pare că aşa trebuie.

— Cu cine, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ei, am dat cu zarul, amice. Lasă, nu te impacienta. O să fie acceptabilă.

Chancellor îl privi pe fratele său cu răceală. Se aştepta să afle că Ulster a ales vreo vampă din vreun cabaret de pe Broadway sau, poate, vreuna din acele scriitoare trăsnite care poartă pulovere negre şi trusouri bărbăteşti şi care erau nelipsite de la petrecerile lui Ulster.

— Acceptabilă pentru cine?

— Păi să vedem, eu le-am încercat cam pe toate.

— Nu mă interesează viaţa ta sexuală! Cine e?

— A, dar ar trebui să te intereseze. Majoritatea prietenelor soţiei tale – măritate sau nu – sunt nişte târfe mizerabile.

— Ce-ar fi să-mi spui cui intenţionezi să-i faci onoarea, dacă nu te superi?

— Ce-ai zice de tânăra Saxon?

— Janet!... Janet Saxon! strigă Chancellor cu încântare.

— Cred că va corespunde, murmură Ulster.

— Să corespundă! Dar e minunată! Ce fericită o să fie mama! Este absolut fantastică!

— O să corespundă. Ulster o spuse ciudat de reţinut.

— Ulster, nici nu pot să-ţi spun ce fericit sunt. Ai cerut-o deja, bineînţeles.

Era o afirmaţie.

— Vai, Chance, cum poţi să-ţi închipui aşa ceva?... Nu eram sigur că cererea mea va fi acceptată.

— Înţeleg. Bineînţeles... dar eu sunt convins că va fi acceptată. I-ai spus mamei? De asta te caută în disperare?

— N-am văzut-o niciodată pe mama disperată.

— Lasă gluma, trebuie să-i telefonezi imediat.

— Am să-i telefonez. Dar aşteaptă puţin... Vreau să-ţi spun

ceva. Ceva foarte personal.

Ulster Scarlett se aşează neglijent pe un scaun în faţa biroului fratelui său. Chancellor, ştiind că rareori se întâmpla ca fratele lui să discute probleme personale, se aşează temător.

— Despre ce-i vorba?

— Acum câteva minute am vrut să te incit. Mă refer la ce-am spus despre târfe.

— Sunt bucuros să aud asta!

— Ei, să nu mă înţelegi greşit – nu zic că nu-i adevărat doar că a fost cam de prost gust din partea mea… Am vrut să te pun pe gânduri. Uşurel, am avut un motiv… Cred că asta dă o motivaţie mai puternică problemei mele.

— Care problemă?

— De asta m-am dus pe insulă… ca să mă pot gândi… Anii ăia nebuni, trăiţi la voia întâmplării se apropie de sfârşit. Nu peste noapte, dar încet-încet dispar.

Chancellor îşi privi atent fratele.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind ca acum.

— Te poţi gândi la multe când eşti singur într-o vilă. Fără să te sune nimeni. Fără să dea nimeni buzna peste tine… Mă rog, nu vreau să fac cine ştie ce promisiuni pe care să nu le pot respecta. Nu e nevoie să fac asta. Dar vreau să încerc… Cred că tu eşti singurul la care pot să apelez.

Chancellor Scarlett era măgulit.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Aş vrea să obţin o funcţie oarecare. La început, neoficială. Nu ceva înregimentat. Să văd dacă e posibil să devin şi eu pasionat de ceva.

— Bineînţeles! Am să-ţi dau o slujbă aici! Ar fi absolut grozav să lucrăm împreună.

— Nu. Nu aici. Asta ar fi un fel de pomană. Nu. Aş vrea să fac ceea ce-ar fi trebuit să fac de mult. Să fac ce-ai făcut şi tu… Să încep chiar de-acasă.

— De-acasă? Ce fel de funcţie e asta?

— Figurat vorbind, aş vrea să învăţ totul despre noi. Familia Scarlatti. Interesele sale. Afacerile, chestii de astea… Aşa ai procedat tu şi eu te-am admirat întotdeauna pentru asta.

— Chiar aşa?

Chancellor era foarte serios.

— Da, aşa e… Am luat o mulţime de hârtii cu mine pe insulă. Rapoarte şi altele pe care le am luat din biroul mamei. Se pare

că facem o mulţime de afaceri cu banca aia din centru, nu-i aşa? Cum naiba îi zice?

— Waterman Trust. Ei efectuează toate tranzacţiile lui Scarlatti. Face asta de ani de zile.

— Poate că aş putea să încep de acolo. Neoficial. Două ore pe zi.

— Nu-i nici o problemă! Aranjez eu azi după amiază.

— Şi încă ceva. Crezi c-ai putea s-o suni tu pe mama?... Fă-mi acest serviciu. Spune-i că am plecat spre ea. Eu n-o mai sun. Poţi să-i spui ce-am discutat Dacă vrei, poţi să-i spui şi de Janet.

Ulster Scarlett se ridică în picioare în faţa fratelui său. Era un fel de eroism modest în acest fiu rătăcitor care încerca să-şi găsească rădăcinile.

Efectul nu-i scăpă lui Chancellor, care se ridică de pe scaun şi îi întinse mâna.

— Bun venit acasă, Ulster. E începutul unei vieţi noi pentru tine. Ascultă-mă pe mine.

— Da. Cred că da. Nu peste noapte, dar e un început.

Elizabeth Scarlatti izbi cu palma în birou sculându-se de pe scaun.

— Îţi pare rău? Rău? Nu mă prosteşti tu pe mine! Eşti înspăimântat până în măduva oaselor şi e şi normal! Tâmpitule! Idiotule! Ce ţi-ai închipuit? Că te joci! Jocuri de copii! Ulster Scarlett strânse cu putere braţul canapelei pe care şedea şi repetă în gând: *Heinrich Kroeger, Heinrich Kroeger.*

— Îţi cer o explicaţie, Ulster!

— Ţi-am spus. Eram plictisit de moarte.

— Cât de implicat eşti?

— O, Doamne! Nu sunt implicat. Nu am făcut decât să dau nişte bani pentru nişte marfa. Un transport. Asta-i tot.

— Cui i-ai dat banii?

— Unor tipi. Nişte inşi pe care i-am cunoscut la club.

— Criminali?

— Nu ştiu. Cine nu-i criminal în ziua de astăzi? Da, cred că erau criminali. Sunt criminali. De asta m-am retras. Am ieşit de tot!

— Ai semnat vreodată ceva?

— Iisuse, nu! Mă crezi nebun?

— Nu. Te cred prost.

Heinrich Kroeger, Heinrich Kroeger. Ulster Scarlett se ridică de

pe canapea şi îşi aprinse o ţigară. Se duse spre cămin şi aruncă chibritul peste buştenii care trosneau în loc.

— Nu sunt prost, mamă, răspunse fiul lui Elizabeth.

Elizabeth îi respinse obiecţia.

— Ai furnizat numai banii? Nu ai fost niciodată amestecat în vreun act de violenţă?

— Nu! Bineînţeles că nu!

— Atunci, cine era căpitanul vasului? Omul care a fost omorât?

— Nu ştiu! Ascultă, ţi-am spus. Recunosc că am fost acolo. Nişte tipi mi-au spus că mi-ar fi de folos să văd cum intră marfa. Dar asta-i tot, jur. A ieşit cu scandal. Marinarii au început să se bată şi eu am plecat. Am şters-o cât am putut de repede.

— Nimic altceva? Asta e tot?

— Da. Şi-acum ce vrei să fac? Să mă zgârii pe ochi?

— Nu te văd în stare.

Elizabeth înconjură biroul şi se apropie de fiul ei.

— Şi care-i povestea cu căsătoria, Ulster? E tot din cauză că te plictiseşti?

— Credeam c-ai să fii de acord.

— Să fiu de acord? Nu mi-am închipuit că te-ar interesa aprobarea sau dezaprobarea mea.

— Mă interesează.

— Sunt de acord cu tânăra Saxon, dar am ceva îndoieli pe care le ştie şi Chancellor. Ea pare să fie o tânără adorabilă, din câte ştiu eu... Dar nu sunt de loc sigură că sunt de acord cu tine... O iubeşti?

Ulster Scarlett îşi privi absent mama.

— Cred că va fi o soţie bună.

— Dacă tot eviţi să-mi răspunzi, crezi că tu vei fii un soţ bun?

— Păi mamă, am citit în *Vanity Fair* că sunt cel mai căutat burlac din New York.

— Soţii buni şi burlacii cu căutare adesea se exclud reciproc... De ce vrei să te însori?

— Mi-a venit timpul.

— Aş accepta acest răspuns dacă ar veni de la fratele tău. Dar nu de la tine.

Scarlett plecă de lângă mama lui şi se duse la fereastră. Acum era momentul pe care îl plănuise, momentul pe care îl repetase. Trebuia s-o facă simplu. O să smulgă de la ea ce voia şi într-o zi Elizabeth o să-şi dea seama cât de mult a greşit.

Nu era prost; era genial.

— Am încercat să-i spun lui Chance. Am să mai încerc o dată şi cu tine. Chiar vreau să mă însor. Vreau cu adevărat să-mi dezvolt o pasiune… M-ai întrebat dacă o iubesc pe fată. Cred că da. Cred c-am s-o iubesc. Pentru mine, acum, este important să mă îndrept.

Se întoarse de la fereastră şi se uită la mama sa.

— Aş vrea să aflu ce aţi realizai voi pentru noi. Vreau să ştiu ce înseamnă familia Scarlatti. Se pare că toată lumea ştie, în afară de mine. E un punct de plecare, mamă.

— Da, e un punct de plecare. Dar îţi atrag atenţia. Când vorbeşti de familia Scarlatti, să nu-ţi faci cumva iluzii că numele pe care-l porţi îţi dă dreptul să ai vreun cuvânt de spus în conducerea sa. Va trebui să-ţi dovedeşti mai întâi valoarea şi apoi să obţii vreo responsabilitate – sau autoritate. Decizia este a unui singur Scarlatti – eu.

— Da… Ai spus-o întotdeauna foarte clar.

Elizabeth Scarlatti înconjură biroul şi se aşează pe scaun.

— Nu m-am împăcat niciodată cu ideea că nimic nu se schimbă. Totul se schimbă. Şi e posibil să ai talent. În fond, eşti fiul lui Giovanni Scarlatti şi poate c-am fost o proastă că am schimbat numele de familie. Atunci mi s-a părut că-i bine ce fac. El a fost un geniu… Pune-te pe treabă, Ulster. Vom vedea ce iese.

Ulster Stewart Scarlett coborî pe Fifth Avenue. Era soare şi îşi lăsă haina deschisă. Zâmbi în sinea lui. Câţiva trecători îl observară pe bărbatul solid, cu o înfăţişare izbitoare, desfăcut la haină pe frigul din februarie. Era de o frumuseţe arogantă, cu mult succes, desigur. Unii bărbaţii se năşteau cu asta.

Ulster Scarlett, observând privirile pline de invidie ale oamenilor mărunţi, fu de acord cu gândurile lor nerostite.

Heinrich Kroeger intra în scenă.

Capitolul 10

Când Horace Boutier, preşedinte la Waterman Trust Company, primi cererea lui Chancellor de realizare a unui program de iniţiere pentru fratele lui, Ulster, Boutier ştiu imediat pe cine să însărcineze cu asta. Pe al treilea vicepreşedinte, Jefferson Cartwright.

Cartwright mai fusese solicitat şi anterior pentru a-i fi de folos lui Ulster Scarlett şi asta din motive întemeiate. El era, probabil, singurul membru al conducerii lui Waterman Trust care nu-l călca pe nervi pe Ulster Scarlett. Asta se datora, în mare măsură, metodelor de lucru neortodoxe ale lui Cartwright. Metode nespecifice unui bancher.

Pentru că Jefferson Cartwright, un bărbat blond, masiv, cam trecut, era un produs al terenurilor de sport de la Universitatea din Virginia şi a aflat încă de la începutul carierei sale că acele calităţi care l-au făcut celebru pe terenul de fotbal – şi în campusul universitar – i-au fost de mare folos în profesia pe care şi-a ales-o. Pe scurt, asta însemna să înveţi formaţiile atât de bine încât să te afli în poziţia corectă la momentul potrivit, pe teren şi să profiţi întotdeauna de avantajul fizicului tău. În afara terenului, era doar o prelungire a regulilor jocului. Să înveţi formulele de suprafaţă, fără să pierzi prea mult timp cu probleme pe care nu le stăpâneşti şi, din nou, să-i impresionezi pe toţi cu fizicul tău solid şi atrăgător.

Aceste principii – combinate cu farmecul sudist lejer şi dezinvolt – au asigurat sinecura lui Jefferson Cartwright la Waterman Trust. L-au ajutat chiar să-şi pună numele pe antetul unor departamente. Pentru că, deşi cunoştinţele bancare ale lui Jefferson Cartwright nu prea atingeau un vocabular expert, abilitatea lui de a se încurca cu unele din cele mai bogate femei din Manhattan, Long Island şi Connecticutul de Sud a atras conturi excelente la Waterman. Şi totuşi, directorii băncii ştiau că armăsarul lor principal nu reprezenta o ameninţare pentru nici o căsnicie cât de cât stabilă. Ceea ce făcea, era, mai degrabă, un divertisment temporar, o tăvăleală încântătoare, scurtă şi completă, în fân, contra plictiselii.

Majoritatea instituţiilor bancare aveau cel puţin un Jefferson Cartwright pe statul de plată al conducerii. Dar aceşti bărbaţi erau adeseori omişi când era vorba de intrarea în cluburi şi la

serate... Nu puteai fi niciodată sigur.

Acest sentiment vag de ostracizare îl făcea acceptabil pe Jefferson Cartwright în ochii lui Ulster Scarlett, în parte, pentru că el ştia de ce are acest sentiment şi asta îl amuza şi apoi, deoarece Cartwright – în afară de câteva lecţii uşoare despre starea conturilor lui – nu a încercat niciodată să-l înveţe ce să facă cu banii.

Şi directorii băncii ştiau asta. Era bine ca cineva să-i dea sfaturi lui Ulster Scarlett – fie şi pentru a o impresiona pe Elizabeth – dar dacă tot nu-l putea schimba nimeni, la ce bun să iroseşti un om de idei?

La prima şedinţă, cum o numi Cartwright, bancherul descoperi că Ulster Stewart Scarlett nu ştia diferenţa dintre debit şi credit. Aşa că a întocmit un vocabular de termeni care să-i ofere un limbaj de bază cu care să lucreze. Apoi, a mai întocmit şi un dicţionar de expresii specifice pieţei pe care, cu timpul, elevul său a început să şi le însuşească.

— Deci, după câte înţeleg, domnule Cartwright, eu am două venituri separate. Corect?

— Într-adevăr, domnule Scarlett. Primul fond, care constă din acţiuni – în industrie şi servicii – este destinat cheltuielilor dvs. de întreţinere anuale. Case, haine, excursii în străinătate, cumpărături diverse... Bineînţeles că puteţi să şi investiţi aceşti bani dacă vreţi. Aşa aţi procedat în ultimii câţiva ani, dacă nu mă înşel.

Jefferson Cartwright zâmbi îngăduitor când îşi aminti de câteva retrageri de bani extravagante efectuate de Ulster.

— Totuşi, cel de-al doilea fond – garanţii şi titluri de creanţă – este destinat dezvoltării. Pentru reinvestire. Chiar şi speculaţii. Asta a fost dorinţa tatălui dvs. Cu oarecare flexibilitate, desigur.

— Ce înţelegeţi prin flexibilitate?

— E greu de precizat, domnule Scarlett, dar în cazul în care cheltuielile dvs. de întreţinere depăşesc veniturile primului fond, noi am putea, pe bază de procură de la dvs., să transferăm capital din cel de al doilea fond în primul. Dar bineînţeles că aşa ceva e greu de presupus că se va întâmpla vreodată.

— Bineînţeles.

Jefferson Cartwright râse şi îi făcu apăsat cu ochiul elevului său inocent.

— Vă am aici, nu-i aşa?

— Cum?

— Păi s-a mai întâmplat o dată. Nu vă mai amintiţi? Dirijabilul… Dirijabilul pe care l-aţi cumpărat acum câţiva ani?

— A, da. Aţi fost foarte supărat atunci.

— În calitate de bancher, sunt răspunzător faţă de Scarlatti Industries. În fond, sunt consilierul dvs. financiar. Eu răspund de tot ce se întâmplă… Noi am acoperit atunci acea achiziţie din cel de al doilea fond, dar nu a fost corect. N-a fost deloc corect. Un dirijabil nu prea poate fi considerat investiţie.

— Îmi cer din nou scuze.

— Amintiţi-vă, d-le Scarlett. Dorinţa tatălui dvs. a fost ca banii obţinuţi din titlurile de proprietate să fie reinvestiţi.

— Şi cum ştim asta?

— După chitanţele pe care le semnaţi de două ori pe an.

— Sutele de semnături pe care trebuie să le aplic?

— Da. Noi transformăm poliţele şi investim capitalul.

— În ce?

— Astea se găsesc în mapele cu bilanţuri pe care vi le-am trimis. Noi înregistrăm toate investiţiile. Selecţia o facem singuri, pentru că dvs. – fiind foarte ocupat – nu ne-aţi răspuns niciodată la scrisorile prin care vă solicitam să vă exprimaţi preferinţele.

— Pentru că nu le-am înţeles niciodată.

— Ei, acum, putem rezolva asta, nu-i aşa?

— Şi dacă nu semnez chitanţele?

— Păi… în acest caz, puţin probabil, titlurile de proprietate vor rămâne în visterie până la sfârşitul anului.

— Unde?

— În visterie. Visteria Scarlatti.

— Aha!

— Chitanţele se anexează titlurilor atunci când le scoatem.

— Dar fără chitanţă nu se pot scoate titlurile. Fără capital, nu există bani.

— Exact. Chitanţele nu pot fi transformate. Ele nu sunt decât ce arată numele. Dumneavoastră ne daţi nouă, prin procură, dreptul de a investi capitalul.

— Să presupunem, prin absurd, că voi nu existaţi. Că nu există Waterman Trust. Că nu există nici o bancă. Cum ar putea fi transformate acele titluri în bani?

— Tot prin semnătură. Care le face achitabile oricărei persoane pe care o desemnaţi dvs. Asta se menţionează clar în fiecare document în parte.

— Pricep.

— Într-o zi – când veţi fi mai avansat, desigur – va trebui să vedeţi visteria. Familia Scarlatti ocupă toată aripa de est. Cei doi rămaşi în viaţă, dumneavoastră şi Chancellor, aveţi nişe alăturate. E, într-adevăr, foarte impresionant.

Ulster se gândi.

— Da, mi-ar plăcea să văd visteria... Când am să fiu mai avansat, desigur.

— Pentru Dumnezeu, ce face familia Saxon? Pregăteşte de nuntă sau o ceremonie pentru Arhiepiscopul de Canterbury?

Elizabeth Scarlatti îl adusese pe fiul ei mai mare acasă pentru a discuta problema diverselor articole de ziar care au apărut şi cea a teancurilor de invitaţii de pe biroul ei.

— Nu-i poţi învinui. Ulster nu e tocmai o partidă oarecare.

— Sunt conştientă. Dar pentru asta nu trebuie ca tot New York-ul să se oprească în loc.

Elizabeth se duse spre uşa de la bibliotecă şi o închise. Se întoarse şi îşi privi fiul cel mare.

— Chancellor, vreau să discut ceva cu tine. Foarte la obiect şi dacă ai ceva minte în cap, n-ai să spui nimănui nici un cuvânt din ce-ai să auzi.

— Bineînţeles.

Elizabeth continuă să-şi privească fiul. În sinea ei considera că Chancellor era într-adevăr mai bun decât crezuse ea vreodată. Problema era aspectul lui atât de îngrozitor de provincial şi atât de neajutorat. Şi acea permanentă privire goală pe care o afişa de câte ori aveau o întrevedere şi care-l făcea să arate ca un prost.

O întrevedere. Poate că au fost prea multe întrevederi. Şi prea puţine discuţii. Poate că a fost vina ei.

— Chancellor, eu nu am pretenţia că am relaţii strânse cu tinerii din ziua de azi. Este un fel de libertate care nu exista în tinereţea mea şi cine ştie, poate că e un pas corect, deşi eu cred că s-a ajuns, totuşi, prea departe.

— Sunt absolut de acord! o întrerupse Chancellor Drew Scarlett cu aprindere. S-a ajuns la prea mult libertinaj şi eu nu voi accepta ca şi copiii mei să fie contaminaţi, ţi-o spun clar!

— Ştiu eu, poale că problema e mai complexă decât arată această indignare justificată. Tinerii, ca şi vremurile, sunt ceea ce-i formăm să fie – conştient sau nu... Totuşi, asta nu era decât introducerea.

Elizabeth se duse la biroul său şi se aşeză.

— Am urmărit-o pe Janet Saxon în ultimele săptămâni… A urmări pe cineva nu e, poate, prea cinstit. Am văzut-o doar în cinci, şase ocazii după acea logodnă absurdă. Mă şochează faptul că bea prea mult. Chiar nepermis de mult. Şi totuşi, este o fată drăguţă. O fată inteligentă, ageră. Greşesc cumva?

Chancellor Drew Scarlett fu surprins. Nu se gândise niciodată la aşa ceva în legătură cu Janet Saxon. Nu i-a trecut niciodată prin cap. Toată lumea obişnuia să bea prea mult. Era o latură a acelui libertinaj şi, deşi el nu era de acord cu asta, n-a luat, totuşi, lucrurile prea în serios.

— N-am observat asta, mamă.

— Atunci, evident, înseamnă că mi s-a părut şi o lăsăm baltă. Sunt, într-adevăr, depăşită de evenimente.

Elizabeth zâmbi şi pentru prima oară, după foarte mult timp, îşi sărută cu căldură fiul cel mare. Deşi, ceva o necăjea pe Janet şi Elizabeth Scarlatti îşi dădea seama de, asta.

Nunta lui Janet Saxon şi Ulster Stewart Scarlett a fost un triumf. Chancellor Drew a fost, bineînţeles, cavalerul de onoare al fratelui său, iar cei cinci copii ai săi i-au ţinut trena miresei. Soţia lui Chancellor, Allison Demerest Scarlett, nu a putut participa la nuntă deoarece era în chinurile facerii la Spitalul presbiterian.

Faptul că nunta a fost stabilită în aprilie a reprezentat un motiv de discuţii între Janet Saxon şi părinţii ei. Ei ar fi preferat luna iunie, sau măcar mai, dar Janet a fost categorică. Logodnicul ei a insistat că vor trebui să plece în Europa până la mijlocul lunii aprilie şi aşa va fi. În plus, mai avea şi un motiv personal, foarte serios, ca logodna să fie foarte scurtă.

Era însărcinată. Janet ştia că mama ei bănuia ceva. Şi mai ştia că mama ei era încântată, chiar o admira pentru ceea ce ea considera a fi folosirea corespunzătoare a şiretlicului femeiesc suprem. Perspectiva de a pune mână pe acest mire special, de a-l încorseta, de a-l încolţi, era un motiv suficient pentru Marian Saxon de a ceda repede şi a accepta nunta în aprilie. Marian Saxon ar fi fost de acord ca fiica ei să se mărite şi într-o sinagogă în Vinerea Mare, dacă asta îi aducea un moştenitor Scarlatti.

Ulster Scarlett îşi luă o învoire de la cursurile pe care le urma la Waterman Trust Company. A lăsat să se înţeleagă că după o

lună de miere prelungită pe Continent se va afunda în lumea finanţelor cu şi mai multă forţă.

Jefferson Cartwright fu plăcut surprins şi uimit de faptul că Ulster şi-a luat cu el – „în această sfântă călătorie de dragoste” – cum o numea cavalerul din Virginia – o mulţime de hârtii pe care să le studieze. Adunase, literalmente, sute de rapoarte privind nenumăratele afaceri ale lui Scarlatti Industries şi i-a promis lui Cartwright că, până se întoarce, va reuşi să înţeleagă toate aspectele acestei diversificări interminabile.

Jefferson Cartwright a fost atât de mişcat de seriozitatea lui Ulster, încât îi făcu cadou o servietă din piele lucrată manual.

Prima parte a călătoriei tinerilor căsătoriţi a fost umbrită de ceea ce părea a fi pentru Janet un caz grav de rău de mare. Dar, după părerea unui doctor de pe vas, uşor amuzat, era sigur vorba de pierderea sarcinii, aşa că mireasa a fost obligată să-şi petreacă tot voiajul, până la Southampton, în cabina sa.

În Anglia au descoperit că aristocraţia engleză devenea foarte îngăduitoare cu invadatorii americani de aceeaşi condiţie ca şi ei. Era doar o problemă cantitativă. Coloniştii cruzi, dar bogaţi erau gata de integrare şi aşa au rămas. Cei mai acceptabili – şi din această categorie făceau parte Ulster Scarlett şi soţia lui – erau absorbiţi fără discuţie.

Chiar şi patronii de la Blenheim au fost impresionaţi de cineva care putea aprecia cât ai clipi din ochi preţul celui mai bun câine de vânătoare. Mai ales când acest jucător putea să spună dintr-o privire care era cel mai bun.

Cam pe atunci – în a doua lună a călătoriei lor – începuseră să ajungă unele zvonuri la New York. Aduse, în special, de către membrii de vază ai celor Patru Sute. Se zvonea că Ulster Stewart se purta foarte urât. La un moment dat începuse să dispară cu zilele, iar o dată a lipsit aproape două săptămâni, lăsându-şi soţia într-o stare de nervi jenantă.

Totuşi, nu s-a dat prea mare atenţie acestor zvonuri, pentru că Ulster Stewart procedase la fel şi când era neînsurat, iar Janet Saxon pusese mâna, la urma urmei, pe cel mai căutat burlac din Manhattan. Las-o să se plângă! O mie de fete ar fi acceptat verigheta şi nunta şi l-ar fi lăsat să facă ce vrea. Toate acele milioane, plus o familie înnobilată – după cum spuneau unii – puse la bătaie! Nimeni n-o plângea pe Janet Saxon.

Apoi, veni un alt val de zvonuri.

Familia Scarlett s-a despărţit de societatea londoneză şi a început ceea ce nu putea fi considerat decât un itinerar conceput aiurea, pe tot Continentul. De la lacurile îngheţate ale Scandinaviei, până la ţărmurile însorite ale Mediteranei. De la străzile mereu reci ale Berlinului, până la trotuarele fierbinţi ale Madridului. De la şirurile de munţi din Bavaria, până la ghetourile plate şi murdare din Cairo. De la Paris – vara, la insulele scoţiene – toamna.

Nu ştiai niciodată unde îi vei putea găsi pe Ulster Scarlett şi pe soţia lui. Nu aveau nici o logică.

Jefferson Cartwright era mai îngrijorat ca toţi ceilalţi. Alarmat chiar. Nu prea ştia ce să facă şi de aceea hotărî că cel mai bun lucru era să-i trimită nişte informări meşteşugit formulate lui Chancellor Drew Scarlett.

Situaţia a fost determinată de faptul că Waterman Trust trimitea mii şi mii de dolari prin dispoziţii de plată către toate bursele de schimb, posibile şi imposibile, din Europa. Fiecare scrisoare de solicitare de la Ulster Scarlett era precis formulată, iar instrucţiunile erau absolute. Cerinţa de confidenţialitate, de păstrare a secretului tranzacţiilor era categorică. Încălcarea acestui secret urmând a se solda cu retragerea imediată a cotelor sale de participare de la Waterman... O treime din fondurile Scarlett. O jumătate din moştenirea Scarlatti.

Nici nu se punea problema. Ulster Scarlett a învăţat bine lecţia. Ştia exact cum să-şi rezolve rapid nevoile financiare şi o făcea în limbaj bancar profesionist. Şi totuşi, Jefferson Cartwright era neliniştit. Mai târziu ar putea fi criticat. Mai rămâneau totuşi, două treimi din fonduri şi cealaltă jumătate de moştenire. Rezolvă această dilemă care părea fără ieşire trimiţând următoarea notă – şi apoi variante ale acesteia – fratelui lui Ulster Scarlett.

Dragă Chancellor:

Pentru a te ţine la curent – aşa cum bine am stabilit în timpul iniţierii fratelui tău aici, la Waterman – trebuie să te informez că Ulster transferă sume considerabile în bănci europene pentru a acoperi ceea ce cred că este cea mai reuşită lună de miere din istoria căsătoriilor. Nimic nu pare destul de bun pentru frumoasa lui soţie! Te-ar bucura să afli că toată corespondenţa lui este axată aproape în întregime pe afaceri.

Câteva astfel de note au fost primite de Chancellor Drew, care zâmbi cu indulgentă în faţa devotamentului pe care fratele său reformat îl manifesta pentru soţia lui. Şi când te gândeşti că scria ca un om de afaceri. A făcut ceva progrese.

Ceea ce Jefferson Cartwright nu i-a spus a fost faptul că şi Waterman Trust primea tot felul de note de plată, semnate de Ulster, de la nenumărate hoteluri, de la calea ferată, de la magazine şi case de împrumut din toată Europa. Ceea ce-l neliniştea pe Cartwright era că acea flexibilitate pe care o aprobase în timpul incidentului cu dirijabilul trebuia să fie aplicată din nou.

Era de neconceput şi totuşi era pe cale să se întâmple! Cheltuielile lui Ulster Scarlett aveau să depăşească în curând veniturile din primul fond. În interval de numai câteva luni – dacă adăugăm şi taxele pentru transferuri – Ulster Stewart Scarlett atingea nivelul de opt sute de mii de dolari.

De neconceput!

Şi totuşi aşa era.

Iar Waterman avea să piardă o treime din cota de participare Scarlatti dacă divulga informaţia.

În august, Ulster Stewart Scarlett îi anunţă pe mama şi pe fratele său că Janet e însărcinată. Ei urmau să mai rămână în Europa cel puţin trei luni deoarece doctorii considerau că cel mai bine ar fi ca ea să nu mai călătorească până când copilul nu va fi bine format. Janet va rămâne la Londra, în timp ce Ulster va pleca împreună cu nişte prieteni la o vânătoare în sudul Germaniei. Va lipsi o lună. Poate o lună şi jumătate. Îi va anunţa data sosirii lor acasă.

La mijlocul lui decembrie sosi telegrama. Ulster şi Janet vor fi acasă de sărbători. Janet trebuia să stea liniştită deoarece avea o sarcină dificilă, dar Ulster spera că Chancellor s-a ocupat de decoratori, aşa încât casa lui de pe Strada 54 să poată fi confortabilă pentru ea.

Îi dădu instrucţiuni lui Chancellor Drew să trimită pe cineva la vaporul care sosea înaintea lor, pentru a o lua pe noua menajeră pe care Ulster o găsise pe Continent. Avea recomandări foarte bune şi Ulster dorea ca ea să se simtă ca acasă. Numele ei era Hannah. Limba nu va constitui o problemă. Vorbea atât engleza cât şi germana.

În ultimele trei luni de sarcină ale lui Janet, Ulster îşi reluă cursurile la Waterman Trust şi însăşi prezenţa lui avu un efect calmant asupra lui Jefferson Cartwright. Deşi el nu petrecea mai mult de două ore pe zi la bancă, părea oarecum mai supus, mai puţin predispus la crize de nervi decât înainte de luna de miere.

Începu chiar să-şi ia de lucru acasă, în servieta de piele lucrată manual.

La întrebările confidenţiale şi neceremonioase pe care i le pusese Cartwright în legătură cu sumele mari de bani pe care i le-a expediat banca în Europa, moştenitorul Scarlatti îi aminti celui de-al treilea vicepreşedinte de la Waterman că el a fost acela care i-a spus că nimic nu-l putea împiedica să-şi folosească veniturile din fondul său pentru investiţii. I-a reamintit dorinţa lui ca toate tranzacţiile făcute de el în Europa să rămână între ei.

— Bineînţeles. Înţeleg perfect. Dar vă daţi seama că în cazul în care ajungem să transferăm capital din cel de-al doilea fond pentru a vă acoperi cheltuielile – ceea ce se va întâmpla sigur anul acesta – eu va trebui să trec totul în evidenţa casei Scarlatti… Noi am plătit sume enorme de bani în toată Europa, pe baza semnăturii dvs.

— Dar mai e până atunci, nu-i aşa?

— La sfârşitul anului fiscal, ceea ce pentru Scarlatti Industries înseamnă treizeci iunie. La fel ca şi pentru guvern.

— Atunci – oftă bărbatul frumos uitându-se la sudistul agitat – atunci, pe treizeci iunie va trebui să mă ridic în picioare şi să înfrunt furtuna. N-o să fie prima dată când familia o să se supere pe mine. Dar sper să fie ultima.

Pe măsură ce Janet se apropia de momentul naşterii, o întreagă armată de negustori trecu pragul casei lui Ulster Scarlett. O echipă de trei medici o supraveghea permanent pe Janet şi ai ei o vizitau de două ori pe zi. Important era să aibă în permanenţă o ocupaţie. Pentru a nu se gândi la acest lucru înfricoşător. Era o problemă atât de intimă încât nici nu ştia cum s-o abordeze; nu avea pe nimeni faţă de care să se simtă destul de apropiată.

Soţul ei nu-i mai vorbea. El părăsise patul conjugal în a treia ei lună de sarcină. Mai exact, când erau în sudul Franţei. A refuzat să mai întreţină raporturi sexuale cu ea pe motiv că avortul anterior s-a datorat acestor relaţii. Dar ea dorea să facă dragoste. Dorea cu disperare. Dorea să-i simtă trupul pe trupul ei

pentru că numai în acele clipe i se părea că soţul ei este fără prihană, fără înşelăciune, fără manevrele reci din ochii lui. Dar până şi asta i se refuza.

Apoi, el părăsi camera comună, insistând să stea în camere separate peste tot pe unde au colindat.

Iar acum, el nu-i mai răspundea la întrebări şi nici nu-i mai adresa vreuna.

Pur şi simplu o ignora.

Era tăcut.

Era, dacă e să fie cinstită cu ea însăşi, plin de dispreţ faţă de ea. O ura.

Janet Saxon Scarlett. Un produs destul de inteligent al Vassar-ului. O absolventă a şcolii de dans Pierre şi o prezenţă obişnuită a cluburilor de vânătoare. Şi întotdeauna, întotdeauna întrebându-se de ce tocmai ea să se bucure de privilegiile pe care le avea. Nu că le-ar respinge. Nu. Şi poate că avea dreptul să le aibă. Dumnezeu ştia că era doar o „privitoare”. Toată lumea spunea asta întotdeauna. Că era ceea ce mamei ei nu-i plăcea – un observator.

— Tu nu intri niciodată în miezul lucrurilor, Janet! Trebuie să încerci să treci dincolo!

Dar era greu „să treacă dincolo”. Îşi vedea viaţa ca pe cele două talere ale unei balanţe, diferite unul de altul şi totuşi întâlnindu-se într-un focar comun. Pe un taler se afla o tânără doamnă bine dotată, cu recomandări impresionante, cu o bogăţie enormă şi, evident, cu un viitor asigurat de un soţ bine dotat, enorm de bogat, cu recomandări impecabile. Pe celălalt, se afla o fată cu fruntea încruntată şi cu o privire întrebătoare în ochi.

Pentru că această fată considera că lumea era mai mare decât închisoarea în care trăia ea. Mai mare şi mult mai fascinantă. Dar nimeni nu-i permisese să vadă acea lume.

Cu excepţia soţului ei.

Iar acea parte a lumii pe care i-o arătase – pe care o forţase s-o vadă – era înspăimântătoare. De aceea se apucase de băut.

În timp ce pregătirile de naştere continuau, cu ajutorul unui aflux constant de prieteni şi rude de-ale lui Janet, pe Ulster Stewart Scarlett îl lovi o ciudată pasivitate. Era perceptibilă nu doar pentru cei care-l observau atent, dar chiar şi pentru ceilalţi era evident că ceva se schimbase.

Era mai tăcut, mai puţin vesel, uneori gânditor. Şi un timp, perioadele lui de dispariţie au devenit mai frecvente. Niciodată prea lungi, doar trei sau patru zile. Mulţi – ca şi Chancellor – puneau asta pe seama faptului că în curând va fi tată.

— Ascultă-mă pe mine, mamă, e pur şi simplu minunat. E un alt om! Şi ştii ce i-am spus, că naşterea unui copil, este soluţia. Asta îi dă bărbatului un scop în viaţă. Aşteaptă numai, când se va sfârşi totul, va fi pregătit să se apuce de o treabă cu adevărat de bărbat!

— Ai o abilitate nemaipomenită, Chancellor, de a sesiza lucrurile de suprafaţă. Fratele tău este foarte convins că are drept scop evitarea a ceea ce tu numeşti o treabă de bărbat. Am o bănuială că e deja plictisit de moarte de rolul său iminent de tată. Sau bea whisky prost.

— Eşti prea aspră cu el.

— Din contră, îl întrerupse Elizabeth Scarlatti. Eu cred că el a devenit prea aspru cu noi.

Chancellor Drew o privi zăpăcit. Schimbă subiectul şi începu să citească tare raportul celui mai recent proiect al Fundaţiei Scarwyck.

O săptămână mai târziu, Janet Scarlett născu un băiat la French Hospital. După zece zile, la Catedrala Saint John the Divine, acesta a fost botezat Andrew Roland Scarlett.

Şi a doua zi după botez, Ulster Stewart Scarlett dispăru.

Capitolul 11

La început, nimeni nu acordă prea multă atenţie acestui fapt. Ulster mai fusese plecat şi înainte. Deşi nu era cel mai potrivit comportament pentru un proaspăt tată, Ulster nu prea putea fi încadrat în vreun model convenţional. S-a presupus că ritualurile tribale ocazionate de naşterea unui băiat au fost prea mult pentru el şi că se refugiase în activităţi care nu pot fi descrise. După trei săptămâni în care nu a sosit nici o veste de la el, iar explicaţiile oferite de o serie de oameni nu s-au dovedit satisfăcătoare, familia a început să fie îngrijorată. În a douăzeci şi cincea zi de la dispariţia sa, Janet i-a cerut lui Chancellor să anunţe poliţia. Dar Chancellor a sunat-o pe Elizabeth. Un gest înţelept.

Elizabeth cântări cu atenţie toate posibilităţile. Dacă anunţa poliţia, asta va însemna o anchetă şi chiar foarte multă publicitate. În lumina faptelor săvârşite de Ulster anul trecut, nu era de dorit aşa ceva. Dacă absenţa lui Ulster era o ispravă de-a lui, asta n-ar face decât să-l provoace. Şi fără a fi provocat fiul ei era imprevizibil; dar dacă ar fi provocat, ar putea fi imposibil.

Hotărî să apeleze la o firmă de detectivi care fuseseră deseori chemaţi să examineze unele reclamaţii de asigurări împotriva afacerilor de familie. Proprietarii firmei au înţeles perfect şi au ales numai oamenii cei mai eficienţi şi demni de încredere.

Elizabeth le dădu două săptămâni să-l scoată din pământ pe Ulster Stewart. De fapt, ea se aştepta ca el să apară singur până atunci, dar în caz că nu va fi aşa, va preda afacerea poliţiei.

După prima săptămână, detectivii au întocmit un raport voluminos despre obiceiurile lui Ulster. Locurile pe care le-a vizitat cel mai frecvent; prietenii (mulţi); duşmanii (puţini); şi, foarte detaliat, o reconstituire a mişcărilor lui în ultimele câteva zile dinainte de dispariţie. Ei au oferit aceste informaţii lui Elizabeth.

Elizabeth şi Chancellor Drew au analizat cu atenţie rapoartele. Dar ele nu au scos nimic la iveală.

A doua săptămână s-a dovedit a fi la fel de needificatoare, cu excepţia faptului că activităţile lui Ulster au fost mai minuţios prezentate pe zile şi ore. De la întoarcerea lui din Europa, turele zilnice deveniseră un fel de ritual. Terenurile de sport, băile de abur de la clubul sportivilor, banca de pe Broadway, Waterman

Trust; cocktail-urile din Strada 53 între orele 4,30 şi 6,00 după-amiaza, împărţindu-şi cele cinci zile lucrătoare între cei cinci patroni de cârciumi; escapadele nocturne în lumea distracţiilor, unde o mână de antreprenori profitau de bunăvoinţa (şi de banii lui); şi încheierea obişnuită, de fiecare noapte, la un club de pe Strada 50, înainte de a ajunge acasă, niciodată mai târziu de ora două.

O anumită informaţie îi atrase atenţia lui Elizabeth aşa cum, de altfel, îi atrăsese atenţia şi celui care o notase. Era absurdă. Apărea pe foaia de miercuri.

> A plecat de acasă la aproximativ 10,30, imediat a luat un taxi din faţa casei sale. Menajera mătura scările din faţă şi crede că l-a auzit pe domnul Scarlett cerând şoferului să-l ducă la un metrou.

Elizabeth nu şi-l putea închipui pe Ulster într-un metrou. Şi totuşi, după două ore, conform spuselor unui anume „domn Mascolo, chelner şef la Restaurantul Venezia", el servea un prânz timpuriu cu o anume „domnişoară Dempsey (Vezi capitolul Cunoştinţe: Artişti din lumea teatrului)".

Restaurantul se afla la două cvartale de casa lui Ulster. Puteau fi, desigur, zeci de explicaţii şi nimic din cele prezentate în raport nu indica ceva ciudat, în afara deciziei lui Ulster de a merge la metrou. Pentru moment, Elizabeth puse asta pe seama vreunei întâlniri, probabil cu domnişoara Dempsey.

La sfârşitul săptămânii, Elizabeth capitulă şi îi ceru lui Chancellor Drew să ia legătura cu poliţia.

Ziarele indicau o zi de sărbătoare.

Biroul de Investigaţii s-a alăturat poliţiei din Manhattan în eventualitatea că ar fi fost încălcate unele legi interstatale. Zeci de doritori de publicitate, precum şi mulţi oameni sinceri au oferit informaţii conform cărora l-ar fi văzut pe Ulster în săptămâna dinaintea dispariţiei lui. Alţii telefonau, pretinzând că ştiu unde se află şi cereau bani pentru informaţii. Au sosit şi cinci scrisori cerând răscumpărare pentru aducerea lui. Toate pistele au fost verificate. Şi toate s-au dovedit inutile.

Benjamin Reynolds citi ştirea pe pagina a doua a ziarului *Washington Herald.* În afară de nuntă, era prima ştire pe care o afla despre Ulster Scarlett, de la întâlnirea pe care a avut-o cu

Elizabeth Scarlatti în urmă cu mai bine de un an. Totuşi, pentru a-şi ţine promisiunea, făcuse nişte cercetări discrete în lunile din urmă în legătură cu faimosul erou de război – şi nu a aflat decât că s-a reîntors în lumea lui. Elizabeth Scarlatti îşi făcuse bine treaba. Fiul ei ieşise din afacerile de contrabandă, iar zvonurile despre înhăitarea lui cu unele elemente criminale se stinseseră. El mersese până acolo încât să-şi asume o funcţie minoră la Waterman Trust din New York.

Părea că afacerea Scarlatti se încheiase pentru Reynolds.

Şi acum…

Să însemne asta, oare, că povestea nu mai era în stare latentă, că nu mai era o rană închisă? Să însemne asta o redeschidere a speculaţiilor aspre pe care el, Ben Reynolds, se bazase? Va fi solicitat, oare, Group Twenty?

Un fiu Scarlatti nu dispare fără ca cel puţin guvernul să fie alertat. Prea mulţi membri ai Congresului îi erau îndatoraţi lui Scarlatti pentru un lucru sau altul – o fabrică aici, un ziar acolo, un cec consistent pentru campania electorală, mai tot timpul. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să-şi amintească de faptul că Group Twenty a mai verificat cândva activitatea acestui individ.

Vor reveni. Discret.

Dacă Elizabeth Scarlatti e de acord.

Reynolds puse ziarul jos, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşa biroului său.

— Glover, îi spuse subalternului, poţi să vii un minut la mine?

Omul mai în vârstă se duse din nou la birou şi se aşeză.

— Ai citit povestea despre Scarlatti?

— Da, azi dimineaţă, în drum spre serviciu, răspunse Glover intrând în birou.

— Ce părere ai?

— Ştiam c-ai să mă-ntrebi. Cred că nişte prieteni de-ai lui de anul trecut au pus mâna pe el.

— De ce?

Glover se aşeză pe scaunul din faţa biroului lui Reynolds.

— Pentru că nu-mi trece nimic altceva prin cap şi este şi logic… Şi să nu mă mai întrebi din nou de ce, pentru că ştii la fel de bine ca şi mine.

— Da? Nu sunt aşa sigur de asta.

— Nu, zău, Ben. Omul cu bani nu mai are bani. Cineva are nevoie pentru un transport şi se duce la el. El refuză. Sar scântei

siciliene şi gata... Fie că e ceva de genul ăsta, fie că e vorba de un şantaj. El s-a decis să lupte şi a pierdut.

— Nu accept povestea cu violenţa.

— Spune asta poliţiei din Chicago.

— Scarlett nu trata cu eşaloanele inferioare. De asta nu pot să accept teoria despre violenţă. Era prea mult de pierdut. Scarlett era prea puternic; avea prea mulţi prieteni... El ar putea fi folosit, nu ucis.

— Atunci, tu ce crezi?

— Nu ştiu. De asta te-am întrebat pe tine. Te-ai blocat în după amiaza asta?

— Da, la naiba. Tot aceleaşi două lucruri. Nu apare nici o lumină.

— Barajul Arizona?

— Ăla. Nenorocitul ăla de congressman continuă să facă afaceri cu banii alocaţi şi noi ştim foarte bine că este plătit, dar nu putem s-o dovedim. Nu putem nici măcar să facem pe cineva să recunoască faptul că îl cunoaşte pe vreunul... întâmplător, fiindcă veni vorba de afacerea Scarlett, Canfield se ocupă de asta.

— Da, ştiu. Cum se descurcă?

— Ei, noi nu-l putem învinui. El face tot posibilul.

— Care-i cealaltă problemă?

— Raportul Pond de la Stockholm.

— Ar trebui să vină cu ceva mai mult decât zvonuri, Glover. Ne face să pierdem vremea până să ne dea ceva concret. Ţi-am spus asta.

— Ştiu, ştiu. Dar Pond a trimis vorbă prin curier – a sosit azi dimineaţă de la Departamentul de Stat – că tranzacţia a avut loc. Asta e vestea primită.

— Pond nu poate să ne dea şi nişte nume? Titluri în valoare de treizeci de milioane de dolari şi el nu poate oferi nici măcar un nume?

— Un sindicat foarte unit, evident. Nu le-a putut da de urmă.

— Un idiot de ambasador. Coolidge numeşte numai ambasadori tâmpiţi.

— El crede sincer că toată chestia a fost manipulată de Donnenfeld.

— Iată un nume! Cine naiba e Donnenfeld?

— Nu e o persoană. E o firmă. Una din cele mai mari de la bursa din Stockholm.

— Cum a ajuns el la această concluzie?

— Din două motive. Primul este că numai o firmă mare ar putea rezolva asta. Al doilea – toată treaba poate fi mai uşor îngropată în acest fel. Şi va trebui să fie îngropată. Titlurile americane vândute la bursa de la Stockholm reprezintă o problemă delicată.

— Delicată, pe naiba! Nu se poate face!

— Foarte bine. Reunită la Stockholm. Acelaşi lucru, în ce priveşte banii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Corvoadă. Voi continua să verific toate corporaţiile cu legături întinse în Suedia. Vrei să ştii ceva? Sunt vreo douăzeci numai în Milwakee. Cum îţi place asta? Fă un grup aici şi fă afaceri cu verii tăi de-acasă.

— Dacă vrei părerea mea, Walter Pond face valuri ca să i se acorde puţină atenţie. Cal Coolidge nu-şi trimite un prieten în funcţia de ambasador în ţinutul soarelui de la miezul nopţii – sau cum naiba s-o fi numind – decât dacă tipul nu-i e aşa bun prieten pe cât credea.

Capitolul 12

După două luni, în lipsa unor noutăţi de publicat sau de comunicat, ştirea despre dispariţia lui Ulster Scarlett s-a stins. Pentru că în realitate, singura informaţie neacoperită de eforturile combinate ale poliţiei, Biroului pentru persoane dispărute şi agenţilor federali a fost de natură caracterială şi nu a dus nicăieri. Ca şi cum Ulster s-ar fi descompus, sau s-ar fi evaporat. Viu, în acest moment, o amintire colorată, în următorul.

Viaţa, averea, prejudecăţile şi anxietăţile lui Ulster au fost supuse analizei specialiştilor. Iar rezultatul acestor eforturi a fost un extraordinar portret al inutilităţii. Un om care a avut cam tot ce-şi poate dori cineva pe acest pământ, a trăit aparent în vid. Un vid fără scop, fără sens.

Elizabeth Scarlatti îşi frământa creierii cu voluminoasele rapoarte primite de la autorităţi. Devenise un obicei pentru ea, un ritual, o speranţă. Dacă fiul ei a fost ucis, va fi, desigur, foarte dureros; dar ea putea accepta pierderea vieţii. Şi erau sute de metode… foc, apă, pământ… pentru a face să dispară un cadavru. Dar ea nu putea să accepte această concluzie. Deşi, era posibil. El cunoscuse lumea interlopă, dar numai tangenţial.

Într-o dimineaţă, Elizabeth stătea lângă fereastra de la bibliotecă şi privea lumea de afară dând piept cu încă o zi.

Pietonii mergeau întotdeauna repede dimineaţa. Automobilele dădeau cam multe rateuri după o noapte de nemişcare. Apoi, Elizabeth o văzu pe una din menajerele sale pe treptele din faţa casei. Menajera mătura. Privind-o cum mişcă mătura, Elizabeth îşi aminti de o altă menajeră. Pe scara altei case. O menajeră de-a lui Ulster. O menajeră care mătura treptele din faţa casei lui Ulster într-o anume dimineaţă şi îşi aminti de indicaţia dată de fiul ei şoferului de taxi. Ce indicaţie?

Un metrou. Ulster a trebuit să ajungă la un metrou. Fiul ei a trebuii să ia metroul într-o dimineaţă şi Elizabeth nu a înţeles.

Era numai o luminiţă vagă, clipind într-o pădure foarte întunecoasă, dar era, totuşi, o lumină. Elizabeth se duse repede la telefon.

Treizeci de minute mai târziu, al treilea vicepreşedinte Jefferson Cartwright, stătea în faţa lui Elizabeth Scarlatti. Încă mai era cu sufletul la gură din cauza tensiunii nervoase prin care

trecuse, fiind obligat să-şi modifice programul pentru a putea asista la acest spectacol de gală.

— Da, într-adevăr, spuse virginianul cu voce tărăgănată. Toate conturile au fost minuţios examinate din clipa în care am aflat de dispariţia domnului Scarlett. Minunat băiat. Ne-am apropiat foarte mult cât a făcut cursul la bancă.

— Care e situaţia conturilor lui?

— Absolut normală.

— Mă tem că nu ştiu ce înseamnă asta.

Cartwright ezită câteva clipe – bancherul gânditor.

— Fireşte, cifrele finale nu sunt complete, dar până acum, nu avem nici un motiv să credem că ar fi depăşit venitul anual din fondul lui.

— Care este acest venit, domnule Cartwright?

— Păi, vedeţi, piaţa are fluctuaţii – din fericire ascendente – aşa că e greu să vă dau o cifră exactă.

— Măcar una aproximativă.

— Să văd...

Lui Jefferson Cartwright nu-i plăcea panta pe care aluneca discuţia. Dintr-o dată, se felicită în gând pentru prevederea de a-i fi trimis lui Chancellor Drew acele vagi rapoarte despre cheltuielile fratelui său în Europa. Vocea lui sudistă tărăgănată deveni mai groasă.

— Aş putea să apelez la nişte funcţionari care sunt mai la curent cu veniturile domnului Scarlett – dar au fost considerabile, doamnă Scarlatti.

— Atunci, presupun că ai la îndemână măcar o cifră aproximativă.

Lui Elizabeth nu-i plăcea Jefferson Cartwright şi tonul vocii ei era de rău augur.

— Venitul domnului Scarlett din fondul destinat cheltuielilor personale, separat de cel de-al doilea fond destinat investiţiilor, a depăşii şapte sule optzeci şi trei de mii de dolari.

Cartwright vorbi repede, calm.

— Sunt foarte fericită că nevoile lui personale rareori depăşesc această sumă derizorie.

Elizabeth îşi schimbă poziţia în scaunul cu spătar drept, în aşa fel încât să-i poată arunca domnului Cartwright o privire dispreţuitoare.

Jefferson Cartwright turuia în ritm accelerat. Rostea frazele una peste alta, iar accentul îi era mai pronunţat ca oricând.

— Dumneavoastră eraţi, desigur, la curent cu extravaganţele domnului Scarlett. Cred că s-a scris mult în ziare. După cum vă spuneam, eu personal am făcut tot posibilul să-l atenţionez, dar e un tânăr foarte încăpăţânat. Dacă vă mai amintiţi, acum trei ani, domnul Scarlett a cumpărat un dirijabil pentru suma de aproximativ o jumătate de milion de dolari. Noi am făcut tot ce-am putut să-l determinăm să-şi schimbe părerea, desigur, dar a fost pur şi simplu imposibil. A spus că trebuie neapărat să-şi ia un dirijabil! Dacă veţi analiza conturile fiului dumneavoastră, doamnă, veţi descoperi multe astfel de cheltuieli pripite.

Cartwright era, categoric, în defensivă, deşi ştia foarte bine că Elizabeth nu prea avea cum să-l tragă la răspundere.

— Şi câte… cumpărături de acest fel au fost făcute?

Bancherul răspunse cu o viteză şi mai mare.

— Păi, nici una n-a mai fost aşa de extravagantă ca dirijabilul! Noi am reuşit să împiedicăm repetarea acestui incident, explicându-i domnului Scarlett că nu e bine să transfere bani din cel de-al doilea fond al său pentru astfel de scopuri. Că trebuia să-şi… limiteze cheltuielile la venitul rezultat din primul fond. În timpul şedinţelor de iniţiere de la bancă, noi am subliniat acest lucru în mod repetat. Şi totuşi, numai anul trecut, când a fost în Europa cu frumoasa doamnă Scarlett, noi ne-am aflat în contact permanent cu băncile europene în legătură cu conturile sale personale. Ca să spun mai delicat, fiul dumneavoastră a fost de mare ajutor economiei europene… A trebuit, de asemenea, să efectuăm… numeroase plăţi directe pe baza semnăturii lui… Desigur, domnul Chancellor Scarlett v-a vorbit de cele câteva note pe care i le-am trimis în legătură cu sumele mari de bani pe care noi le-am expediat fiului dumneavoastră în Europa.

Elizabeth ridică din sprâncene.

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Ce să facem, doamnă Scarlatti, era luna de miere a fiului dumneavoastră. N-am avut nici un motiv…

— Domnule Cartwright, îl întrerupse tăios bătrâna, ai o evidenţă exactă a dispoziţiilor de plată ale fiului meu, aici şi în străinătate, pe anul trecut?

— Păi, sigur că da, doamnă.

— Şi o evidenţă a plăţilor efectuate direct de dumneavoastră în baza semnăturii lui?

— Bineînţeles.

— Vreau să le am până cel mai târziu mâine dimineaţă.

— Dar ar fi nevoie de câţiva contabili care să lucreze o săptămână întreagă pentru a pune totul cap la cap. În această privinţă, domnul Scarlett n-a fost prea exact...

— Domnule Cartwright! Eu am lucrat cu Waterman Trust timp de un sfert de secol. Scarlatti Industries face tranzacţii exclusiv prin Waterman Trust, pentru că aşa am dat eu ordin. Am încredere în Waterman Trust pentru că nu mi-a dat niciodată vreun motiv să mă îndoiesc. M-am exprimat destul de clar?

— Da, sigur că da. Mâine dimineaţă.

Jefferson Cartwright se îndreptă spre ieşire cu o plecăciune, aşa cum se pleacă un sclav iertat în faţa unui se ic arab.

— A, domnule Cartwright.

— Da?

— Nu cred că ţi-am cerut vreodată să ai grijă ca cheltuielile fiului meu să fie menţinute în limitele venitului său.

— Îmi pare rău...

Broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte.

— A fost doar...

— Nu cred că m-ai înţeles, domnule Cartwright. Vorbesc foarte serios. Ţi-o cer acum. La revedere.

— Bună ziua, doamnă Scarlatti.

Cartwright împreună cu trei contabili de la Waterman au rămas peste noapte, încercând să aducă toate conturile lui Ulster Stewart Scarlett la zi. Era o sarcină grea.

Până la ora două şi jumătate noaptea, Jefferson Cartwright avea pe birou o listă cu băncile şi bursele la care moştenitorul Scarlatti avea sau a avut cândva conturi. În dreptul fiecăreia erau trecute sumele şi datele transferurilor făcute. Lista părea nesfârşită. Anumite depuneri egalau în medie veniturile anuale ale marii majorităţi a americanilor de condiţie mijlocie, dar pentru Ulster Stewart aceştia nu reprezentau decât banii de buzunar pentru o săptămână. Va fi nevoie de zile întregi pentru a şti exact ce-a mai rămas. Lista includea:

THE CHEMICAL CORN EXCHANGE,
900 Madison Avenue, New York City.
MAISON DE BANQUE,
22 rue Violette, Paris.
LA BANQUE AMERICAINE,
rue Nouveau, Marseilles.

DEUTSCHE-AMERICANISCHE BANK,
Kurfurstendamm, Berlin.
BANCO-TURISTA,
Calle de la Suenos, Madrid.
MAISON DE MONTE CARLO,
rue de Feuillage, Monaco.
WIENER STAEDTISCHE SPARKASSE,
Salzburgerstrasse, Vienna.
BANQUE-FRANCAISE-ALGERIE,
Harbor of Moons, Cairo, Egypt.

Şi aşa mai departe.

Ulster şi mireasa lui au văzut Europa.

Bineînţeles, contrabalansând această listă de presupuse active, exista şi o listă a deficitelor sub formă de note de plată scadente. Acestea includeau banii datoraţi, pe bază de semnătură, la zeci de hoteluri, magazine universale, alte magazine, navigaţie, căi ferate, grajduri, cluburi private, case de jocuri de noroc. Toate acestea fuseseră plătite de Waterman.

Jefferson Cartwright a citit cu atenţie rapoartele detaliate. După toate normele civilizate, acestea erau un conglomerat de absurdităţi financiare, dar trecutul lui Ulster Stewart Scarlett a confirmat că pentru el asta era perfect normal. Cartwright a ajuns la aceeaşi concluzie ca şi inspectorii guvernamentali atunci când au verificat pentru Biroul de Investigaţii, imediat după dispariţia lui Ulster.

Nimic neobişnuit dacă avem în vedere modul de viaţă de până acum al lui Ulster Scarlett. Evident, Waterman Trust va trimite scrisori către băncile de aici şi din străinătate, pentru a afla cu exactitate valoarea depozitelor rămase. Apoi, va fi simplu ca banii să fie transferaţi, pe bază de procură, înapoi la Waterman Trust.

— Da, într-adevăr, murmură sudistul pentru sine. O treabă foarte bine făcută, în situaţia dată.

Jefferson Cartwright era convins că bătrâna Scarlatti o să aibă o altă atitudine faţă de el în această dimineaţă. O să doarmă câteva ore, apoi o să facă un duş rece prelungit şi îi va duce rapoartele personal. În secret, spera să arate obosit, cumplit de obosit. Asta ar putea-o impresiona.

— Dragă domnule Cartwright, îi aruncă în faţă Elizabeth

Scarlatti, nu ţi-ai dat nici o clipă seama că din toată Europa, ai achitat simultan datorii care au totalizat aproape un sfert de milion de dolari? Nu ţi-a trecut nici o clipă prin cap că prin combinarea acestor două cifre, fiul meu a realizat imposibilul! El a dat gata întregul venit anual din fondul lui în mai puţin de nouă luni! Până la ultimul bănuţ!

— Desigur, doamnă Scarlatti, în această dimineaţă trimitem scrisori către bănci cerându-le informaţii complete. Pe baza împuternicirii noastre, desigur. Sunt convins că vor fi returnate sume importante.

— Eu nu sunt de loc convinsă.

— Dacă îmi permiteţi să vă spun deschis, doamnă Scarlatti, nu ştiu unde bateţi…

Tonul lui Elizabeth deveni pe moment blând, preocupat.

— Ca să-ţi spun drept, nici eu nu ştiu. Numai că nu eu bat, ci sunt condusă.

— Vă rog?

— În timpul instruirii fiului meu la Waterman, este cumva posibil ca el să fi… dat peste ceva… care să-l facă să transfere asemenea sume în Europa?

— Şi eu mi-am pus această întrebare. În calitatea mea de consilier al lui, am considerat de datoria mea să mă interesez… Se pare că domnul Scarlett a făcut o serie de investiţii pe continent.

— Investiţii? În Europa? E greu de crezul aşa ceva!

— El a avut un cerc mare de prieteni, doamnă Scarlatti.

Prieteni care, sunt sigur, nu duceau lipsă de proiecte… Şi trebuie să vă spun că fiul dumneavoastră devenea din ce în ce mai priceput în analiza investiţiilor…

— Ce?

— Mă refer la studierea bilanţurilor Scarlatti. Vedeţi, a pus umărul şi a fost sever cu el însuşi. Am fost foarte mândru de realizările lui. Lua, într-adevăr, cursurile noastre în serios. Încerca din răsputeri să înţeleagă factorul de diversificare… Păi, în luna de miere a luat cu el sute de rapoarte comune ale lui Scarlatti.

Elizabeth se ridică de pe scaun şi merse încet, deliberat, spre fereastra care dădea în stradă, dar mintea îi era la brusca, incredibila dezvăluire făcută de acest sudist. Aşa cum se întâmplase adeseori în trecut, îşi dădu seama că instinctul ei – abstract, neclar – o conducea spre adevăr. Era acolo; era aproape. Dar nu reuşea să pună degetul pe el.

— Înţeleg că dumneata te referi la extrasele de cont, la analizele proprietăţilor lui Scarlatti Industries?

— Şi la asta, desigur. Dar mult, mult mai mult. El a analizat fondurile, atât ale lui cât şi ale lui Chancellor şi chiar ale dumneavoastră, doamnă Scarlatti. Avea intenţia de a face un raport complet, cu accent special pe factorii de dezvoltare. Era un plan teribil de ambiţios şi el nu a şovăit nici o clipă…

— Mult mai mult decât ambiţios, domnule Cartwright,]l întrerupse Elizabeth. Fără instruire, aş spune chiar, imposibil.

Continuă să privească pe fereastră.

— De fapt, stimată doamnă, noi, la bancă, am înţeles asta. Aşa că l-am convins să-şi limiteze cercetările la propriile lui posesiuni. Am simţit că aşa va fi mai uşor să-i explic şi, desigur, nici nu voiam să-i stric entuziasmul, aşa că eu…

Elizabeth se întoarse de la fereastră şi îl privi fix pe bancher. Privirea ei îl făcu pe acesta să se oprească. Acum ştia că putea pune degetul pe adevăr.

— Vă rog să mă lămuriţi. Cum a… cercetat fiul meu posesiunile?

— După titlurile de proprietate din fondul lui. În special garanţiile din cel de-al doilea fond al său – fondul de investiţii – sunt mărfuri mult mai stabile. Le-a catalogat şi apoi le-a comparat cu alte variante care ar fi putut fi alese atunci când acestea au fost cumpărate. Dacă pot adăuga, el a fost cel mai impresionat de alegere. Aşa mi-a spus.

— Le-a… catalogat? Mai exact, ce vrei să spui?

— A făcut o listă separată cu titlurile de proprietate. Sumele pe care le reprezenta fiecare în parte, precum şi data exactă la care erau scadente. Din date şi sume el a putut să le compare cu numeroase alte puncte din tabel.

— Cum a făcut asta?

— După cum v-am mai spus, din însăşi garanţiile şi bilanţurile de creanţă. Din bilanţurile anuale.

— De unde?

— Din visterie, doamnă. Din visteria Scarlatti.

Dumnezeule! gândi Elizabeth.

Bătrâna îşi sprijini mâna – tremurândă – pe pervazul ferestrei. Vorbi calm, în ciuda fricii care o cuprindea.

— Şi cât timp a făcut fiul meu… aceste cercetări?

— Păi, câteva luni. Mai exact, de la întoarcerea lui din Europa.

— Înţeleg. L-a ajutat cineva? Vreau să spun că el era atât de

lipsit de experienţă.

Jefferson Cartwright îi întoarse privirea lui Elizabeth. Nu era chiar aşa de prost.

— Nu a fost nevoie. Catalogarea garanţiilor nu e o treabă dificilă. E un proces simplu de înregistrare de nume, cifre şi date… Şi fiul dumneavoastră este… a fost un Scarlatti.

— Da… a fost.

Elizabeth ştia că bancherul începea să-i citească gândurile. Dar nu conta. Acum nu mai conta nimic decât adevărul.

Visteria.

— Domnule Cartwright, sunt gata în zece minute. Am să chem maşina şi mergem amândoi la dumneata la birou.

— Cum doriţi.

Drumul până la bancă fu parcurs în linişte. Bancherul şi patroana şedeau alături pe bancheta din spate, dar nici unul nu spunea nimic. Fiecare era prea ocupat cu propriile sale gânduri.

Elizabeth – de adevăr.

Cartwright – de supravieţuire. Pentru că dacă ceea ce bănuia era adevărat, atunci el era ruinat. Şi Waterman Trust putea fi ruinat. Iar el a fost consilierul desemnat pe lângă Ulster Stewart Scarlett.

Şoferul deschise uşa şi sudistul păşi pe bordura trotuarului şi îi dădu mâna lui Elizabeth pentru a coborî din maşină. Observă că ea îl strânse tare de mână, prea tare, când ieşi – cu greutate – din automobil. Avea privirea goală aţintită în jos.

Bancherul o conduse repede pe bătrână prin bancă. Trecură pe lângă lift, pe lângă casieri, pe lângă uşile birourilor, până în partea din spate a clădirii. Luară liftul şi coborâră în subsolul imens de la Waterman. Când ieşiră din lift luară la stânga şi se îndreptară spre aripa estică.

Pereţii erau gri, suprafeţele netede, iar gratiile lucioase din oţel erau îmbrăcate pe ambele părţi în ciment gros. Deasupra bolţii de la intrare era o inscripţie simplă.

ARIPA ESTICĂ
SCARLATTI

Elizabeth constată – încă o dată – că totul avea un aspect de cavou. În spatele gratiilor era un culoar îngust luminat de becuri cu lumină strălucitoare fixate pe tavan într-o plasă de sârmă. Exceptând intrările, câte două pe fiecare parte, coridorul arăta ca

un pasaj care duce la locul de veci al vreunui faraon, aflat în centrul unei piramide impresionante. Uşa de la capătul coridorului ducea chiar la visteria lui Scarlatti Industries. Aici era totul. Giovanni.

Cele două uşi de pe flecare parte dădeau spre nişele pentru soţie şi cei trei copii.

Nişele lui Chancellor şi Ulster se aflau în stânga. Cele ale lui Elizabeth şi Roland, în dreapta. Elizabeth era alături de Giovanni.

Elizabeth nu cimentase niciodată nişa lui Roland. Ştia că în cele din urmă tribunalul se va ocupa de asta. Era singura ei manifestare de dragoste faţă de fiul ei pierdut. Aşa era bine. Şi Roland făcea parte din imperiu.

Gardianul în uniformă salută – ca la înmormântare – şi deschise uşa cu gratii.

Elizabeth privea intrarea în prima nişă de pe stânga. Pe măsuţa aflată la mijlocul uşii scria: Ulster Stewart Scarlatti.

Gardianul deschise această uşă şi Elizabeth intră în cămăruţă.

Încuie uşa la loc şi aşteaptă afară.

Desigur.

Rămase singură în încăperea asta ca o celulă. Îşi aminti că numai o singură dată mai fusese în nişa lui Ulster. Împreună cu Giovanni. Ani în urmă, era de domeniul trecutului… O convinsese să meargă cu el la bancă, fără să-i spună nimic de aranjamentele pentru visteria din aripa estică. Era foarte mândru. A dus-o prin toate cele cinci camere, ca un adevărat ghid care conduce turiştii printr-un muzeu.

El concepuse tot labirintul diferitelor fonduri. Îşi aminti cum a mângâiat dulapurile cu palma ca şi cum acestea ar fi fost nişte vite premiate care or să dea cândva naştere la nişte herghelii enorme.

Şi a avut dreptate. Camera nu se schimbase deloc. Ca şi cum ar fi fost ieri.

Pe o latură, în perete, se aflau casete de depozite în care erau ţinute acţiuni ale unor societăţi industriale – acţiuni şi certificate de proprietate la sute de corporaţii. Cele necesare pentru viaţa de fiecare zi. Primul fond al lui Ulster. Pe ceilalţi pereţi se găseau fişiere, câte şapte pe fiecare latură. Pe fiecare sertar era notat un an pe care cei de la Waterman îl schimbau în fiecare an. Fiecare sertar conţinea sute de titluri de proprietate şi fiecare fişier avea şase sertare. Titluri care să fie folosite în următorii optzeci şi patru de ani.

Al doilea fond. Destinat extinderii lui Scarlatti.

Elizabeth privi inscripţiile de pe fişiere: 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931. Acestea erau pe primul fişier.

Observă că la câţiva paşi de fişier, spre dreapta, se afla un scăunel. Cel care l-a folosit ultima dată a stat între primul şi al doilea fişier. Se uită la inscripţiile de pe fişierul de alături. 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937.

Se întinse, trase scăunelul în faţa primului fişier şi se aşeză. Se uită la sertarul de jos. 1926. Îl deschise.

Anul era împărţit pe cele douăsprezece luni, fiecare lună fiind separată de următoarea printr-un indicator. După fiecare indicator se găsea o cutiuţă subţire de metal prevăzută cu două cleme miniaturale unite printr-o singură a mă îngropată în ceară. Pe faţa sigiliului din ceară erau încrustate iniţialele W.T. cu litere vechi englezeşti.

Anul 1926 era intact. Nici una din cutiuţele metalice nu fusese desfăcută. Ceea ce însemna că Ulster nu respectase cererea băncii pentru instrucţiunile privind investiţiile. La sfârşitul lui decembrie, directorii îşi vor asuma ei înşişi răspunderea şi o vor consulta, fără îndoială, pe Elizabeth, aşa cum mai făcuseră şi în trecut, în legătură cu fondul lui Ulster.

Trase sertarul cu anul 1927. Nici acesta nu era atins. Nici unul din sigiliile de ceară nu fuseseră rupte.

Elizabeth tocmai se pregătea să închidă sertarul pentru 1927, când se opri. Sesiză o pată pe ceară. O mică lipsă mai fi trecut neobservată dacă nu te uitai atent la ceară. T-ul de la W.T. Era zdrenţuit şi deplasat în jos, pe luna August. La fel pentru lunile septembrie, octombrie, noiembrie şi decembrie.

Trase afară cutiuţa pentru august şi o scutură. Apoi mulse sârma şi ceara crăpă şi căzu.

Cutiuţa era goală.

O puse la loc şi scoase celelalte luni ale lui 1927.

Toate goale.

Oare câte luni îşi desfăşurase Ulster această extraordinară şaradă? Trecând de la un bancher hărţuit la altul şi întotdeauna – când ajungea la ultimul – cobora în visterie. Document cu document. Titlu cu titlu.

Acum trei ore n-ar fi crezut aşa ceva. Şi totul a pornit de la o menajeră care-i mătura treptele din faţa casei şi care i a amintit de o altă menajeră care mătura alte trepte. O menajeră care şi-a amintit de o scurtă comandă pe care fiul ei a dat-o unui şofer de

taxi. Ulster Scarlett luase un metrou. Într-o dimineaţă. El nu putea să rişte un drum cu taxiul în mijlocul traficului. Întârziase la lecţia lui de la bancă. Şi care era momentul cel mai prielnic dacă nu la prima oră a dimineţii? Momentul când se dau primele instrucţiuni ale zilei, al haosului primelor tranzacţii de pe piaţă. Chiar şi Ulster Scarlett ar fi fost ignorat la prima oră a dimineţii.

Ea nu înţelesese treaba cu metroul. Acum înţelegea.

Ca şi cum ar fi efectuat un ritual dureros, continuă să verifice celelalte luni şi ani din primul fişier. Până în decembrie 1931.

Goale.

Închise sertarul cu 1931 şi începu să verifice al doilea fişet începând de jos. 1932. Gol.

Ajunsese la mijloc – 1934 – când auzi uşa metalică deschizându-se. Închise repede sertarul şi se întoarse furioasă.

Jefferson Cartwright intră şi închise uşa.

— Credeam că ţi-am spus să aştepţi afară!

— Dumnezeule, doamnă Scarlett, arătaţi de parcă aţi văzut o armată de stafii.

— Ieşi afară!

Cartwright se duse repede la primul fişier şi trase unul din sertarele din mijloc, la întâmplare. Văzu sigiliile rupte de pe cutiile metalice, ridică una şi o deschise.

— Se pare că lipseşte ceva.

— Am să cer să fii concediat!

— Poate… Poate că aşa veţi face.

Sudistul trase un alt sertar şi-şi satisfăcu astfel curiozitatea, constatând că încă alte câteva cutii ale căror sigilii fuseseră rupte erau de asemenea goale.

Elizabeth stătea tăcută, dispreţuitoare, lângă bancher. Când vorbi, o făcu cu acea intensitate născută din dezgust.

— Tocmai ţi-ai încheiat activitatea la Waterman Trust.

— Poate că da. Scuzaţi-mă, vă rog.

Virginianul o împinse uşor pe Elizabeth de lângă al doilea fişier şi îşi continuă căutarea. Ajunsese la anul 1936 şi se întoarse spre bătrână.

— N-a prea rămas nimic, nu? Mă întreb până unde se întinde; dumneavoastră nu? Desigur, am să fac o situaţie completa pe care am să v-o dau cât mai curând posibil. Pentru dumneavoastră şi superiorii mei.

Închise sertarul pentru 1936 şi zâmbi.

— Asta e o problemă confidenţială de familie. Dumneata n-ai

să faci nimic! Nu poţi să faci nimic!

— Păi cum aşa? Aceste fişiere conţineau titluri de proprietate. Garanţii la purtător, negociabile pe bază de semnătură… Posesiunile înseamnă proprietate. Ele sunt la fel ca banii… Fiul dumneavoastră s-a distrat de minune pe sema Bursei din New York! Şi încă n-am văzut tot. Să mai deschidem câteva fişiere?

— N-am să tolerez asta!

— Vă priveşte. Dumneavoastră mergeţi pe drumul dumneavoastră, iar eu am să raportez superiorilor mei că Waterman Trust se află într-un rahat nemaipomenit. Lăsând la o parte comisioanele considerabile datorate băncii şi gândul că celelalte companii implicate vor deveni neliniştile nemaiştiind cine ce posedă – şi ar putea să apară chiar un aflux de cereri de retragere a banilor. Eu deţin date pe care am să le raportez imediat autorităţilor!

— Nu poţi face asta! Nu trebuie!

— De ce nu? întrebă Jefferson Cartwright, gesticulând.

Elizabeth îi întoarse spatele şi încercă să-şi facă ordine în gânduri.

— Faceţi o estimare a ceea ce-a dispărut, domnule Cartwright…

— Pot estima numai ce-am văzut. Unsprezece ani, aproximativ trei milioane şi jumătate pe an, înseamnă cam patruzeci de milioane. Dar s-ar putea să fim doar la început.

— Am spus… să întocmeşti o estimare. Cred că nu e nevoie să-ţi mai spun că dacă sufli o vorbă cuiva, te distrug. O să ajungem la o înţelegere reciproc convenabilă.

Se întoarse încet şi îl privi pe Jefferson Cartwright.

— Ar trebui să ştii, domnule Cartwright că, printr-un accident, ai ajuns la nişte informaţii care te situează mult deasupra talentului şi capacităţii dumitale. Când oamenii dau de un asemenea noroc, trebuie să fie atenţi.

Elizabeth Scarlatti petrecu o noapte albă.

La fel şi Jefferson Cartwright. Numai că nu în pat. Ci pe un scăunel, cu teancuri de hârtii la picioarele lui.

Cifrele creşteau pe măsură ce compara atent fişierele cu rapoartele despre fondurile lui Ulster.

Jefferson Cartwright simţi că-şi pierde minţile.

Ulster Stewart Scarlett a sustras titluri în valoare de peste 270 milioane de dolari.

Adună şi iar adună cifrele. O sumă care ar putea determina o criză la bursă. Un scandal internaţional care ar putea – dacă s-ar afla – să ruineze Scarlatti Industries... Şi se va afla când va veni timpul să se transforme primele titluri care lipsesc. În afară, doar de un an.

Jefferson Cartwright împături ultimele pagini şi le îndesă în buzunarul de la piept al jachetei. Îşi apăsă pieptul cu mâna pentru a se asigura că tensiunea din el a fost potolită de hârtiile acestea şi părăsi visteria.

Îl fluieră scurt pe gardianul din faţă. Omul moţăia pe un scaun de piele neagră, lângă uşă.

— Aoleu, domnule Cartwright! Ce m-aţi speriat!

Cartwright ieşi în stradă. Privi cerul alburiu. În curând se va lumina. Iar lumina era semnalul lui. Pentru că el – Jefferson Cartwright, un fost fotbalist de la Universitatea din Virginia, acum în vârstă de cincizeci de ani, care s-a căsătorit pentru bani şi apoi i-a pierdut – avea în buzunar un fel de paspartu către tot ce şi-a dorit vreodată.

Era iarăşi pe stadion şi publicul urla.

Atins!

Nimic nu-i mai putea fi refuzat.

Capitolul 13

La unu şi douăzeci noaptea, Benjamin Reynolds stătea confortabil într-un fotoliu din apartamentul său din Georgetown. Ţinea în braţe unul din dosarele pe care procuratura generală îl trimisese la Group Twenty. Fuseseră şaisprezece în total şi el la împărţise în mod egal cu Glover.

Aflată sub presiunea Congresului, în special a maiorului de la New York, Brownlee, procuratura nu avea de gând să lase nici o piatră neîntoarsă. Dacă fiul Scarlatti dispăruse în vid, oamenii procuraturii puteau cel puţin să scrie tomuri pentru a explica acest fapt.

Dat fiind că Group Twenty a atins – tangenţial – viaţa lui Ulster Scarlett, era de aşteptat ca şi Reynolds să mai adauge câte ceva. Chiar dacă nu însemna nimic.

Reynolds avu un sentiment de vinovăţie la gândul că şi Glover se chinuia cu aceleaşi prostii.

Ca toate rapoartele de anchetă privind persoanele dispărute şi acesta era plin de tot felul de fleacuri. Data, oră, minutul, strada, casa, nume, nume, nume. O listă de lucruri fără importanţă făcute să pară importante. Şi poate că pentru cineva, de undeva, chiar erau. O parte, o secţiune, un paragraf, o propoziţie, chiar şi un cuvânt ar putea să deschidă o uşă pentru cineva. Dar, desigur, nu pentru cineva de la Group Twenty. O să-i ceară scuze lui Glover mai târziu, în această dimineaţă.

Deodată sună telefonul. În liniştea nopţii, sunetul îl sperie pe Reynolds.

— Ben? Sunt eu, Glover…

— Iisuse! Mi-a sărit inima din mine! Ce s-a întâmplat? S-a dat alarma?

— Nu, Ben. Cred că puteam să aştept până dimineaţă, dar m-am gândii să-ţi dau ocazia să râzi până adormi, ticălosule.

— Glover, tu ai băut. Ceartă-te cu nevastă-ta, nu cu mine. Ce dracu’ ţi-am făcut?

— Mi-ai dat astea opt Biblii de la procuratură, asta mi-ai făcut… Am găsit ceva!

— Dumnezeule mare! Despre chestia din New York! Docurile?

— Nu. Nimic care să ne fi dat prin cap că are legătură cu Scarlett. Poate nu-i nimic, dar cine ştie…

— Ce?

— Suedia. Stockholm.

— Stockholm? Despre ce naiba vorbeşti?

— Cunosc dosarul Pond pe de rost.

— Walter Pond? Titlurile de proprietate.

— Exact. Primul lui raport a sosit în mai. Prima referire la titluri… Acum îţi aminteşti?

— Da, da, îmi amintesc. Şi ce-i cu asta?

— Conform unui raport din al şaselea dosar, Ulster Scarlett a fost în Suedia anul trecut. Te las să ghiceşti când?

Reynolds făcu o pauză înainte de a răspunde. Atenţia îi era fixată pe suma aproape inimaginabilă de treizeci milioane dolari.

— Să nu-mi spui că de Crăciun.

Era o afirmaţie rostită cu calm.

— Acum că tot ai menţionat asta, unii ar putea s-o privească exact aşa. Poale că în Suedia Crăciunul cade în mai.

— Trebuie să vorbim dimineaţă.

Reynolds închise telefonul fără a mai aştepta ca subalternul său să răspundă sau să spună noapte bună. Se întoarse încet la fotoliul său moale şi se aşeză.

Ca întotdeauna gândurile lui Benjamin Reynolds o luă cu mult înaintea informaţiilor primite, făcând tot felul de legături şi combinaţii.

Dacă Glover ar fi făcut o presupunere valabilă, cum că Ulster Scarlett a fost implicat în maşinaţiile de la Stockholm, atunci ar fi rezultat că Scarlett trăieşte. Dacă trăieşte, atunci înseamnă că cele treizeci de milioane de dolari din titlurile americane fuseseră ilegal oferite de el spre vânzare la bursa de la Stockholm.

Nici o persoană, nici măcar Ulster Stewart Scarlett, nu putea să-şi bage mâinile în titluri valorând treizeci de milioane de dolari. Doar dacă nu era o conspiraţie.

Dar de ce natură? Şi în ce scop?

Dacă şi Elizabeth Scarlatti făcea parte din asta – trebuia luată şi ea în calcul având în vedere mărimea capitalului – se punea întrebarea: de ce?

O înţelesese, oare, complet greşit? Posibil.

Era de asemenea posibil ca el să fi avut dreptate acum un an. Fiul Scarlatti nu a făcut atunci ceea ce-a făcut doar de dragul aventurii, sau pentru că s-a împrietenit cu nişte tipi dubioşi. Nu şi dacă se lega cu treaba de la Stockholm.

*

Glover se foia în faţa biroului lui Reynolds.

— E aici. Viza lui Scarlett arată că a intrat în Suedia pe data de zece mai. Raportul lui Pond este datat 15 mai.

— Văd. Pot şi eu să citesc.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să fac? Nu pot să fac absolut nimic. Nu avem nimic aici. Doar o declaraţie care ne atrage atenţia asupra unor zvonuri şi ne dă data intrării unui cetăţean american în Suedia. Ce altceva mai vezi *tu?*

— Presupunând că zvonurile au o bază reală, legătura este evidentă şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine!

Dacă ultima comunicare a lui Pond este corecta Scarlett se află în prezent la Stockholm.

— Presupunând că are ceva de vânzare.

— Exact asta am spus şi eu.

— Dacă îmi amintesc bine, cineva trebuie să se plâng; că s-a furat ceva, înainte ca altcineva să strige „hoţii”! Dacă aducem acuzaţii, familia Scarlatti nu va trebui decât să spună că ei habar n-au despre ce vorbim şi ne trezim legaţi la stâlpul infamiei. Şi nici măcar nu trebuie să facă asta. Pot refuza pur şi simplu să ne onoreze cu un răspuns – aşa ar proceda bătrâna doamnă – iar de rest se vor ocupa băieţii de pe Colină... Această agenţie – pentru cei care ştiu de existenţa ei – este o ruşine. Interesul pe care îl servim noi este, în general, în contradicţie cu alte câteva interese din acest oraş. Noi ne ocupăm de controale şi bilanţuri Alege. O mulţime de oameni din Washington ar vrea să ne vadă desfiinţaţi.

— Atunci, ar fi mai bine să oferim informaţia procuraturii şi să-i lăsăm să tragă singuri concluziile. Cred că asta-i tot ce ne rămâne de făcut.

Benjamin Reynolds se sprijini cu picioarele pe podea şi îşi întoarse scaunul cu faţa la fereastră.

— Aşa ar trebui să facem. Şi aşa vom face, dacă insişti.

— Ce înseamnă asta? întrebă Glover, fixând ceafa superiorului său.

Reynolds îşi întoarse din nou scaunul şi îşi privi subalternul.

— Cred că noi am putea face treaba asta mai bine decât Justiţia, Finanţele şi chiar Biroul de Investigaţii. Toate trebuie să dea socoteală în faţa multor comitete. Noi nu.

— Ne depăşim atribuţiile.

— Nu cred. Şi atâta vreme cât ocup acest scaun, eu hotărăsc, nu-i aşa?

— Da, aşa e. De ce vrei să ne ocupăm noi de asta?

— Pentru că e ceva putred în toată treaba asta. Am văzut asta în ochii bătrânei.

— Nu e un raţionament prea clar.

— E suficient. Am văzut cu ochii mei.

— Ben? Dacă apare ceva care considerăm că ne depăşeşte, vei apela la Procurorul General?

— Ai cuvântul meu.

— Ai câştigat. Ce facem acum?

Benjamin Reynolds se ridică de pe scaun.

— Canfield e tot în Arizona?

— La Phoenix.

— Adu-l aici.

Canfield. Un om complicat pentru o misiune complicată. Reynolds nu-l agrea şi nici nu avea încredere loială în el. Dar o să avanseze mai repede ca alţii. Şi în cazul în care s-ar gândi să-l trădeze, Ben Reynolds va afla. Va depista el cumva. Canfield nu era aşa de experimentat. Dacă se întâmpla aşa, Reynolds îi va veni de hac inspectorului de teren şi va ajunge la adevărul despre afacerea Scarlatti. Canfield era utilizabil. Da, Matthew Canfield era o alegere bună. Dacă îi urmărea pe cei din familia Scarlatti în condiţiile puse de Group Twenty, nu putea aveau nici o pretenţie. Pe de altă parte, dacă descoperea că foloseşte alte condiţii – condiţii prea avantajoase pentru a fi refuzate – atunci el va fi rechemat şi desfiinţat. Distrus. Dar vor şti adevărul.

Ben Reynolds se aşează, mirându-se şi el de propriul lui cinism.

Nu mai încăpea nici o îndoială. Calea cea mai rapidă de a descoperi misterul din afacerea Scarlatti o reprezenta folosirea lui Matthew Canfield ca pion.

Un pion care a căzut în cursă.

Capitolul 14

Elizabeth nu putea să doarmă. Se ridica mereu în capul oaselor să mai noteze câte ceva care-i trecea prin cap. Nota fapte, presupuneri, posibilităţi îndepărtate, chiar şi imposibilităţi. Desena pătrăţele şi le completa apoi cu nume, locuri, date pe care încerca să le compare şi să facă legăturile. Pe la trei noaptea, redusese şirul evenimentelor la următoarele:

Aprilie 1925. Ulster şi Janet s-au căsătorit după o logodnă de numai trei săptămâni. De ce?… Ulster şi Janet. Au îmbarcat pe un vas al companiei Cunard Line pentru a ajunge la Southampton. Rezervarea locurilor fusese făcută de Ulster încă din februarie. Cum de ştia încă de-atunci?

Mai-decembrie 1925. Circa opt sute de mii de dolari expediate de Waterman Trust la şaisprezece bănci diferite din Anglia, Franţa, Germania, Austria, Olanda, Italia, Spania şi Algeria.

Ianuarie-martie 1926. Titluri evaluate la aproximativ 270 milioane luate de la Waterman. Echivalentul vânzărilor forţate, între 150 şi 200 milioane. Toate notele de plată şi taxele pe numele lui Ulster şi Janet din conturile europene achitate în totalitate până în februarie 1926. Luna martie, comportamentul lui Ulster considerabil schimbat, retras.

Aprilie 1926. S-a născut Andrew. Andrew este botezat. Ulster dispare.

Iulie 1926. Se primeşte confirmarea de la paisprezece bănci europene că toţi banii au fost scoşi anterior. În general, cam la patru săptămâni de la depunere. Două bănci, London şi The Hague, raportează că au rămas depuse sumele de douăzeci şi cinci mii şi, respectiv nouăsprezece mii dolari.

Aceasta era ordinea cronologică a evenimentelor în legătură cu dispariţia lui Ulster. Schema era acolo. Premeditarea întregii secvenţe era evidentă: rezervarea locurilor încă din februarie; logodna scurtă; călătoria de nuntă; depunerile regulate şi retragerile la scurt timp după aceea, sustragerea titlurilor şi actul final al dispariţiei lui Ulster. Din februarie 1925 până în aprilie 1926. Un plan conceput pentru paisprezece luni şi executat cu mare precizie, chiar până la planificarea sarcinii, dacă era să i se dea crezare lui Janet. Era Ulster capabil de atâta ingeniozitate? Elizabeth nu ştia. Ştia, într-adevăr, foarte puţine lucruri despre el, iar rapoartele nesfârşite nu făceau decât să-i umbrească şi

mai mult imaginea. Pentru că persoana cercetată nu părea să fie în stare de nimic în afară de autoindulgenţă.

Ea ştia că era un singur punct de unde putea să înceapă căutarea. Europa. Băncile. Nu toate, gândi ea, ci numai câteva. Pentru că indiferent de complexităţile dezvoltării şi de excesele diversificării, metodele bancare de bază rămăseseră aceleaşi ca pe vremea faraonilor. Depui bani şi scoţi bani. Şi, de nevoie, sau de plăcere, banii scoşi merg în altă parte. Asta voia Elizabeth să afle, unde în altă parte. Pentru că aceşti bani, banii pe care Waterman Trust i-a expediat la şaisprezece bănci europene, erau cei care puteau fi utilizaţi până la vânzarea titlurilor de proprietate.

La nouă fără zece, majordomul deschise uşa din faţă pentru cel mai recent al doilea vicepreşedinte de la Waterman Trust Company, Jefferson Cartwright. Îl conduse pe Cartwright în bibliotecă, unde Elizabeth stătea la birou, cu nelipsita ceaşcă de cafea în mână.

Jefferson Cartwright se aşeză pe scaunul mic din faţa biroului, conştient că aceasta îi scotea măgulitor în faţă statura. Puse servieta lângă el.

— Ai adus scrisorile?

— Le am chiar aici, doamnă Scarlatti, răspunse bancherul, punând servieta pe genunchi şi deschizând-o.

— Aş vrea să profit de ocazie şi să vă mulţumesc pentru intervenţia dumneavoastră de la bancă în favoarea mea. Aţi fost foarte generoasă.

— Mulţumesc. Am înţeles c-ai fost avansat ca al doilea vicepreşedinte.

— E adevărat, doamnă şi sunt convins că acest lucru a fost posibil pentru că aţi pus dumneavoastră o vorbă bună. Vă mulţumesc încă o dată.

Îi dădu hârtiile lui Elizabeth.

Ea le luă şi începu să le frunzărească, citind titlurile. Păreau a fi în ordine. De fapt, erau excelente.

Cartwright vorbi calm.

— Scrisorile vă autorizează să primiţi toate informaţiile privind orice tranzacţii făcute de fiul dumneavoastră, Ulster Stewart Scarlett, la diverse bănci. Depuneri, retrageri, transferuri. Asta necesită accesul la toate seifurile şi depuneri unde ar putea fi. O scrisoare de acoperire va fi trimisă la fiecare bancă, împreună cu

o fotocopie a semnăturii dumneavoastră. Am semnat eu toate astea în funcţie de reprezentant al împuternicirii colective a lui Waterman Trust pentru domnul Scarlett. Făcând asta, mi-am asumat, desigur, un mare risc.

— Te felicit.

— Este pur şi simplu incredibil, spuse calm bancherul. Titluri în valoare de peste două sule şaptezeci de milioane de dolari. Dispărute, neînregistrate. Plutind pe undeva, nu ştie pe unde? Nici cele mai mari sindicate bancare nu reuşesc să strângă atâta capital. Ei, e criză, doamnă! În special pe piaţa neagră. Sincer să fiu, nu ştiu ce să fac.

— Dacă-ţi păstrezi sfaturile pentru dumneata, e posibil să petreci mulţi ani obţinând un salariu remarcabil cu foarte puţin efort. Şi invers…

— Cred că ştiu cealaltă variantă, o întrerupse Jefferson Cartwright. După câte înţeleg, căutaţi informaţii în legătură cu dispariţia copilului dumneavoastră. Le puteţi găsi dacă există. Sau nu. În orice caz, mai sunt douăsprezece luni până când primele garanţii vor fi date dispărute. Douăsprezece luni. Unii dintre noi s-ar putea să nu mai fie printre cei vii până atunci. Alţii s-ar putea să fie ruinaţi.

— Îmi prognozezi decesul?

— Sincer, sper că nu. Dar poziţia mea este foarte delicată. Am violat legile firmei mele şi etica fundamentală a instituţiei bancare. În calitate de consilier financiar al fiului dumneavoastră, se va pune problema înţelegerii secrete.

— Şi te-ai simţi mai în siguranţă dacă ai avea o hârtie la mână, da?

Elizabeth puse scrisorile jos, supărată pe acest sudist ’ nerecunoscător.

— Eu te mituiesc şi dumneata mă şantajezi pe măsura mitei. O strategie înţeleaptă. Cât?

— Îmi pare rău că las aşa o impresie proastă. Nu vreau o compensaţie. Ar fi degradantă.

— Atunci ce vrei?

Elizabeth începea să fie exasperată.

— Am pregătit o declaraţie. În triplu exemplar. Unul pentru dumneavoastră, unul pentru Fundaţia Scarwyck şi unul, desigur, pentru avocatul meu. V-aş fi recunoscător dacă le-aţi citi şi aproba.

Cartwright scoase hârtiile din servietă şi le puse în faţa lui

Elizabeth. Aceasta luă primul exemplar şi constată că era o scrisoare de înţelegere, adresată Fundaţiei Scarwyck.

Prin prezenta se confirmă o înţelegere între domnul Jefferson Cartwright şi mine, doamna Elizabeth Wyckham Scarlatti, în calitate de preşedinte al Consiliului de administraţie al Fundaţiei Scarwyck, Fifth Avenue 525, New York.

Întrucât domnul Cartwright a oferit cu generozitate din timpul său şi a prestat unele servicii profesionale în numele meu şi al Fundaţiei Scarwyck, s-a convenit să fie numit consultant de specialitate la fundaţie, cu un salariu anual de cincizeci de mii de dolari (50.000 $), iar această funcţie va fi deţinută pe viaţă. Funcţia va fi preluată de acesta începând cu data prezentei.

Întrucât domnul Jefferson Cartwright a acţionat adesea în numele meu şi al Fundaţiei Scarwyck împotriva propriilor convingeri şi contrar propriilor dorinţe şi, întrucât domnul Jefferson Cartwright a efectuat toate serviciile în maniera pe care clienta sa – adică eu – a considerat-o cea mai potrivită pentru Fundaţia Scarwyck, a procedat astfel fără să-şi dea seama de responsabilitatea menţionată şi, adesea, chiar fără a cunoaşte pe deplin tranzacţiile.

În consecinţă, am convenit că, dacă la un moment dat, în viitor, vor exista amenzi, penalizări sau condamnări împotriva domnului Cartwright, ca urmare a acestor acţiuni, acestea vor fi suportate în întregime din conturile mele personale.

Trebuie specificat că nu se anticipează astfel de acţiuni, dar având în vedere că interesele Fundaţiei Scarwyck sunt internaţionale ca domeniu, că cererile sunt excesiv de mari şi că deciziile fac adesea obiectul propriei mele judecăţi, am considerat necesară includerea acestei declaraţii.

Trebuie menţionat că excepţionalele servicii pe care domnul Cartwright le-a făcut în numele meu în ultimele luni au fost secrete, dar începând de acum nu am nimic împotrivă ca funcţia lui de la Fundaţia Scarwyck să fie anunţată public.

În dreapta erau două linii pentru semnături şi o a treia în stânga pentru semnătura unui martor. Elizabeth îşi dădu seama

că era un document profesional. Nu spunea nimic, dar acoperea totul.

— Doar nu-ţi închipui c-am să semnez asta?

— Sincer să fiu, da. Vedeţi, dacă nu semnaţi, simţul datoriei care mă copleşeşte mă va determina să merg direct la autorităţi. Fără îndoială, direct la procuratura districtuală unde le voi oferi informaţii pe care eu le consider relevante în legătură cu dispariţia domnului Scarlett... Vă puteţi imagina ce tulburări internaţionale ar putea genera asta? Fie şi numai faptul că renumita doamnă Scarlatti urma să pună unele întrebări pe la băncile cu care a lucrat fiul său.

— Am să neg totul.

— Din păcate, n-o să puteţi nega lipsa titlurilor. Acestea nu vor trebui restituite mai devreme de un an, dar fapt este că ele nu mai există.

Elizabeth îl privi fix pe sudist, înţelegând că a fost înfrântă. Se aşează şi, fără o vorbă, întinse mâna şi luă un stilou. Semnă hârtiile pe care apoi le semnă şi el, una câte una.

Capitolul 15

Bagajele lui Elizabeth au fost urcate la bordul transatlanticului britanic *Calpurnia.* Îşi anunţase familia că evenimentele din ultimele câteva luni i-au zdruncinat nervii şi sănătatea şi că intenţiona să stea un timp mai îndelungat în Europa – singură. Pleca a doua zi dimineaţa. Chancellor Drew a fost de acord că o călătorie i-ar face bine, dar insistă ca mama lui să-şi ia un însoţitor. În definitiv, Elizabeth nu mai era tânără şi la vârsta ei trebuia să fie însoţită de cineva. Îi sugeră s-o ia pe Janet.

Elizabeth îi replică să-şi păstreze sugestiile pentru Fundaţia Scarwyck, dar trebuia să rezolve şi problema Janet.

Îi ceru fetei să treacă pe la ea spre seară, cu două zile înainte ca vasul *Calpurnia* să ridice ancora.

— Ceea ce-mi spui e greu de crezut, Janet. Nu atât despre fiul meu, cât despre tine. L-ai iubit?

— Da, cred că da. Sau poate c-am fost copleşită de el. La început au fost atâţia oameni, atâtea locuri. Totul s-a derulat atât de repede. Apoi – treptat – mi-am dat seama că nu-i plăceam. Nu putea să suporte nici măcar să stea în aceeaşi cameră cu mine. Eram o necesitate agasantă. Dumnezeule! Să nu mă-ntrebi de ce!

Elizabeth îşi aminti cuvintele fiului ei:

„A venit vremea să mă-nsor… O să fie o soţie bună”.

De ce spusese acele vorbe? De ce fusese acest lucru atât de important pentru el?

— Ţi-a fost fidel?

Fata dădu capul pe spate şi râse.

— Ştii cum e când îţi împărţi soţul cu – mă rog, nu eşti niciodată sigură!

— Noua psihologie ne arată că, adeseori, bărbaţii se comportă aşa în compensaţie, Janet. Pentru a se convinge pe ei înşişi că sunt apţi.

— Din nou greşit, doamnă Scarlatti!

Janet accentuă numele lui Elizabeth cu un uşor dispreţ.

— Fiul tău era apt. În cel mai înalt grad. Poate n-ar trebui să spun asta, dar noi am făcut dragoste pe săturate. Ora, locul, nimic nu conta pentru Ulster. Nici măcar dacă eu voiam sau nu. Ăsta era ultimul lucru la care se gândea. Vreau să spun că eu eram ultimul lucru la care se gândea.

— De ce l-ai suportat? Asta nu reuşesc eu să înţeleg.

Janet Scarlett băgă mâna în poşetă. Scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse una cu un gest de nervozitate.

— Dacă tot ţi-am spus atâtea, de ce să nu-ţi spun şi restul... Mi-a fost frică.

— Frică de ce?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit. Să zicem, pentru a salva aparenţele.

— Dacă nu te superi, asta mi se pare o prostie.

— Uiţi că eram soţia lui Ulster Stewart Scarlett. Pusesem mâna pe el... Nu-i aşa simplu să recunosc că n-am fost în stare să-l păstrez mai mult de câteva minute.

— Te înţeleg... Ştim amândouă că un divorţ pe motiv de presupusă părăsire a domiciliului ar fi cel mai bun lucru pentru tine, dar ai să fii criticată fără milă. O să pară un gest de cel mai prost gust.

— Ştiu asta. M-am hotărât să aştept un an înainte de a da divorţ. Un an este o perioadă rezonabilă. Va fi de înţeles.

— Nu cred c-ar fi în interesul tău.

— De ce nu?

— Pentru că asta va însemna despărţirea ta şi, parţial, a fiului tău, de familia Scarlatti. Am să fiu sinceră cu tine. Nu am încredere în Chancellor în aceste condiţii.

— Nu înţeleg.

— Cum faci prima mişcare, el va face uz de orice mijloc legal la îndemâna lui, pentru a te declara necorespunzătoare.

— Cum?

— El va lua controlul atât al copilului cât şi al moştenirii. Din fericire...

— Eşti nebună!

Elizabeth continuă ca şi când Janet n-ar fi întrerupt-o.

— Din fericire, simţul proprietăţii – care se află la limita ridicolului – îl va împiedica pe Chancellor să ia măsuri care ar putea cauza neplăceri. Dar dacă-l provoci... Nu, Janet, soluţia nu este divorţul.

— Îţi dai seama ce spui?

— Te asigur că da... Dacă aş şti precis c-am să mai fiu în viaţă peste un an, ţi-aş da binecuvântarea mea! Dar nu pot face asta. Şi dacă nu voi mai fi eu să-l opresc, Chancellor va fi o fiară!

— Chancellor nu-mi poate face nimic, absolut nimic! Nici mie şi nici copilului meu!

— Te rog, draga mea. Nu vreau să-ţi fac morală. Dar purtarea ta n-a fost fără pată.

— Nu sunt obligată să te ascult!

Janet se ridică de pe canapea, deschise poşeta, puse la loc pachetul de ţigări şi îşi scoase mănuşile.

— Eu nu te judec. Tu eşti o fată inteligentă. Indiferent ce faci, sunt sigură că ai motivele tale… Dacă asta te ajută cu ceva, cred că ai petrecut un an în iad.

— Da. Un an în iad.

Janet începu să-şi pună mănuşile.

Elizabeth vorbi repede, în timp ce se îndrepta spre biroul ei de lângă fereastră.

— Să fim cinstite. Dacă Ulster ar fi aici, sau în alt loc cunoscut, s-ar putea aranja discret, fără probleme un divorţ care n-ar putea fi contestat. În fond, nici unul din voi nu-i fără pată. Dar, conform legii, una din părţi lipseşte, poate că e decedat, dar nu e oficial declarat mort. Şi mai e şi un copil, un singur copil. Acest copil este moştenitorul lui Ulster. Aici este problema, Janet.

Elizabeth se întreba dacă fata începea să înţeleagă. Necazul cu cei proaspăt îmbogăţiţi, îşi zise ea categoric, nu era faptul că iau drept bună averea, ci că nu pot înţelege că banii, deşi doar un subprodus, constituiau un adevărat catalizator pentru putere şi din acest motiv, erau un lucru înspăimântător.

— De îndată ce faci prima mişcare, păsările de pradă din ambele tabere vor ataca. În ultimă instanţă, numele Scarlatti va deveni un subiect de glume în culisele cluburilor sportive. Şi asta nu pot accepta!

Elizabeth scoase câteva mape din sertarul de la birou, alese una şi le puse pe celelalte la loc. Se aşeză la birou şi se uită la fată.

— Înţelegi ce spun?

— Da, cred că da, spuse încet fata, uitându-se la mâinile ei înmănuşate. Vrei să mă îndepărtezi pentru ca nimic să nu-i poată deranja pe nepreţuiţii tăi fii.

Ezită, ridicând capul pentru a-i întoarce privirea soacrei ei.

— Şi când te gândeşti că o clipă am crezut că vrei să fii bună.

— N-aş zice că e un act de caritate, spuse Elizabeth.

— Nu, cred că nu. Dar dat fiind că eu nu umblu să obţin caritate, asta nu contează, nu-i aşa? Cred că-n felul tău încerci să fii amabilă.

— Atunci, ai să faci ce-ţi sugerez eu?

Elizabeth luă mapa pentru a o pune la loc în sertar.

— Nu, spuse Janet Saxon cu hotărâre. Am să fac exact ce-mi place. Şi nu cred c-am să devin subiect de glume în cluburile sportive.

— Nu fi prea sigură de asta!

Elizabeth trânti mapa pe birou.

— Am să aştept să treacă un an, spuse Janet şi apoi am sa fac ceea ce trebuie. Tata va şti ce are de făcut. Eu am să fac ce spune el.

— S-ar putea ca tatăl tău să aibă unele îndoieli. E om de afaceri.

— Dar e şi tatăl meu!

— Pot să-nţeleg asta foarte bine, draga mea. Înţeleg atât de bine încât îţi sugerez să-mi permiţi ca înainte de a pleca să-ţi pun câteva întrebări.

Elizabeth se ridică şi se duse până la uşa de la bibliotecă. O închise şi puse siguranţa.

Janet urmărea mişcările bătrânei mai mult din curiozitate decât din teamă. Nu era în firea soacrei ei să se preocupe de întreruperi. Orice nepoftit era imediat dat afară.

— Nu mai am nimic de spus. Vreau să plec.

— Sunt de acord cu tine. Tu nu ai prea multe de spus, o întrerupse Elizabeth, care se întorsese la birou. Ţi-a plăcut Europa, draga mea? Paris, Marsilia. Roma? Presupun că New York-ul este un loc plicticos pentru tine. În aceste condiţii, cred că Europa îţi poate oferi mult mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât. Că se pare că te-ai distrat cam peste măsură. Fiul meu şi-a cam găsit partenera pentru escapadele lui. Şi totuşi, dacă pot spune asta, el a fost adesea mai discret ca tine.

— Nu ştiu ce tot spui.

Elizabeth deschise mapa şi dădu câteva pagini.

— Ia să vedem. A fost un trompetist de culoare la Paris…

— Un ce? Ce tot spui?

— Te-a adus înapoi la hotelul tău, pardon, la hotelul tău şi al lui Ulster, la opt dimineaţa. Evident, ai fost cu el toată noaptea.

Janet se holbă la soacra ei necrezându-şi urechilor. Deşi năucă, îi răspunse repede şi cu calm.

— Da. Paris, da! Şi am fost cu el, dar nu aşa cum crezi tu. Încercam să nu-l pierd pe Ulster. O jumătate de noapte am încercat să-l găsesc.

— Asta nu apare aici. Ai fost văzută intrând în hotel însoţită de un negru care te sprijinea.

— Eram extenuată.

— Aici scrie „beată”.

— Atunci e o minciună!

Bătrâna dădu pagina.

— Şi apoi, o săptămână în sudul Franţei. Îţi aminteşti de acel week-end, Janet?

— Nu, răspunse fata ezitând. Ce faci? Ce ai acolo?

Elizabeth se ridică, ferind mapa de privirile fetei.

— Haide, haide! Acel week-end la madam Auriole. Cum îi spune castelului – Silueta? Un nume foarte teatral.

— Era o prietenă de-a lui Ulster!

— Şi, desigur, tu habar n-ai ce însemna şi ce înseamnă încă Silueta asta a lui Auriole în tot sudul Franţei.

— Doar nu vrei să spui că eu am avut de-a face cu ce se întâmpla acolo.

— Cam ce înseamnă când spui că mergi la Silueta lui Auriole?

— Doar nu crezi asta.

— Ce se întâmplă la Silueta?

Elizabeth ridică vocea, cu răutate.

— Nu... nu ştiu. Nu ştiu!

— Ce se întâmplă?

— N-am să-ţi răspund!

— Foarte prudent, dar mă tem că nu ţine! Toată lumea ştie că meniurile de la madam Auriole cuprind opiu, haşiş, marijuana, heroină... un refugiu pentru cei ce folosesc orice formă de droguri!

— N-am ştiut asta!

— N-ai ştiut nimic despre asta? Tot week-end-ul? Timp de trei zile în plin sezon?

— Nu!... Ba da, când am aflat, am plecat. Am plecat imediat ce mi-am dat seama ce făceau!

— Orgii pentru morfinomani. O ocazie minunată pentru privitorul sofisticat. Zi şi noapte. Şi doamna Scarlett habar n-a avut de asta!

— Jur că nu!

Vocea lui Elizabeth deveni de o fermitate blândă.

— Sunt convinsă că nu, draga mea, dar nu ştiu cine-o să te creadă.

Făcu o scurtă pauză.

— Mai sunt şi altele aici.

Dădu paginile, aşezându-se iar la birou.

— Berlin, Viena, Roma. Şi în special Cairo.

Janet alergă spre Elizabeth Scarlatti şi se întinse peste birou, cu ochii măriţi de spaimă.

— Ulster m-a părăsit două săptămâni! Nu ştiam unde e. Am fost împietrită!

— Ai fost văzută mergând în cele mai ciudate locuri, draga mea. Ai comis chiar una din cele mai grave crime internaţionale. Ai cumpărat o altă fiinţă umană. Ai cumpărat o sclavă.

— Nu! Nu, nu! Nu-i adevărat!

— Ba da. Ai cumpărat o fetiţă arabă de treisprezece ani, care a fost vândută pentru prostituţie. Ca cetăţean american, sunt anumite legi…

— E o minciună! izbucni Janet. Mi-au spus că dacă dau banii, arabul îmi putea spune unde e Ulster! Asta e tot!

— Nu, nu e tot. L-ai dat şi un cadou acestui arab. O fetiţă de treisprezece ani a fost cadoul tău pentru el şi ştii asta. Mă întreb dacă te-ai mai gândit vreodată la ea.

— Voiam doar să-l găsesc pe Ulster! Mi s-a făcut rău când am aflat. Nu înţelegeam nimic! Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeau! Nu voiam decât să-l găsesc pe Ulster şi sa plec din locul ăla îngrozitor!

— Eu n-am să te contrazic. Dar alţii s-ar putea s-o facă.

— Cine?

Fata tremura.

— Tribunalul, de exemplu. Sau ziarele. Elizabeth se uita fix la fata cuprinsă de spaimă.

— Prietenii mei… Chiar şi prietenii tăi.

— Şi tu ai să permiţi ca… cineva să folosească aceste minciuni împotriva mea?

Elizabeth strânse din umeri.

— Şi împotriva propriului tău nepot?

— Mă îndoiesc că, legal, ar mai putea fi mult timp copilul tău. Sunt sigură că va fi trecut sub tutela curţii până când Chancellor va fi desemnat drept cel mai bun tutore pentru el.

Janet se aşează încet pe marginea scaunului. Începu să plângă, cu gura deschisă.

— Te rog, Janet. Nu-ţi cer să te duci la mănăstire. Nici măcar nu-ţi cer să renunţi la plăcerile de care nu se poate lipsi o femeie de vârsta ta şi cu apetitul tău. Nu prea te-ai abţinut nici în

ultimele câteva luni şi nu m-aştept s-o faci acum. Îţi cer numai un pic de discreţie, poate ceva mai multă decât ai manifestat până acum şi ceva mai mult bun simţ în ce priveşte aspectul fizic. În caz că acesta din urmă îţi va lipsi, voi lua măsuri imediate.

Janet Saxon Scarlett întoarse capul într-o parte, ţinând ochii strâns închişi.

— Eşti oribilă, şopti ea.

— Îmi imaginez că aşa par acum în ochii tăi. Dar sper că într-o zi ai să-ţi schimbi părerea.

Janet sări de pe scaun.

— Lasă-mă să plec din casa asta!

— Pentru Dumnezeu, încearcă să înţelegi. Chancellor şi Allison vor fi aici peste puţin timp. Am nevoie de tine, draga mea.

Fata alergă spre uşă, uitând de siguranţa care o bloca. Nu o putu deschide. Vocea îi era sugrumată de spaimă.

— Ce-ai mai putea să vrei de la mine?

Şi Elizabeth ştiu că a câştigat.

Capitolul 16

Matthew Canfield stătea rezemat de clădirea de la coltul de sud est dintre Fifth Avenue şi Strada 63, la circa patruzeci de metri de intrarea impunătoare în reşedinţa Scarlatti. Îşi strânse impermeabilul în jurul corpului pentru a se apăra de frigul adus de ploaia de toamnă şi se uită la ceas: şase fără zece. Stătea la pândă de mai bine de o oră.

Fata intrase în casă la cinci fără un sfert şi din câte ştia, avea să stea acolo până la miezul nopţii sau, Doamne fereşte, până dimineaţă.

Aranjase să poală pleca la ora două dacă nu se întâmpla nimic până atunci. Nu avea nici un motiv anume care să-l facă să creadă că ceva se va întâmpla până atunci, dar instinctul îi spunea contrariul. După cinci săptămâni de familiarizare cu subiecţii, el îşi lăsă imaginaţia să umple golurile pe care supravegherea lor nu le putuse acoperi. Bătrâna doamnă se îmbarca poimâine şi nu lua pe nimeni cu ea. Lamentările ei referitoare la fiul dispărut, sau mort, erau de notorietate internaţională. Durerea ei făcea obiectul unor numeroase articole de ziar. Şi totuşi, bătrâna îşi ascundea bine durerea şi îşi vedea de treabă.

Soţia lui Scarlett era altfel. Dacă îşi plângea soţul dispărut, numai ea ştia, pentru că nu lăsa să se vadă aşa ceva. Dar era evident faptul că ea nu credea deloc că Ulster Scarlett ar fi mort. Ce spusese în barul clubului de la Oyster Bay? Deşi avea vocea îngroşată de whisky, spusese clar:

— Scumpa mea soacră se crede atât de deşteaptă. Sper ca vaporul să se scufunde! Şi o să-l găsească.

În seara asta avea loc confruntarea dintre cele două femei şi Matthew Canfield ar fi vrut să fie de faţă.

Burniţa începea să se potolească. Canfield se hotărî să traverseze Fifth Avenue până pe partea cealaltă a străzii unde era parcul. Luă un ziar din buzunarul impermeabilului, îl desfăcu şi-l puse pe banca din faţa zidului Parcului central şi se aşeză. Un bărbat şi o femeie se opriră în faţa scării de la intrarea în casa bătrânei doamne. Era destul de întuneric acum şi nu putea să vadă cine sunt. Femeia explica ceva cu însufleţire, în timp ce bărbatul părea că n-o ascultă, fiind mai degrabă preocupat să-şi scoată ceasul din buzunar şi să vadă cât e ora. Canfield îşi privi

din nou ceasul şi văzu că era şase fără două minute. Se ridică încet şi începu să meargă într-o doară, traversând bulevardul în sens invers. Bărbatul se întoarse spre bordura trotuarului pentru ca lumina străzii să-i cadă pe ceas. Femeia continua să vorbească.

Canfield constată fără surprindere că cei doi erau fratele mai mare, Chancellor Drew şi soţia lui, Allison.

Canfield continuă să meargă spre est pe Strada 63, în timp ce Chancellor Scarlett îşi luă soţia de braţ şi urcară treptele până la uşa casei Scarlatti.

Când ajunse în Bulevardul Madison, Canfield auzi un bubuit. Se întoarse şi văzu că uşa din faţă a casei lui Elizabeth Scarlatti fusese deschisă cu atâta forţă încât coliziunea acesteia cu un perete care nu se putea vedea răsună cât e strada de mare.

Janet Scarlett coborî în fugă scările de cărămidă, se împiedică, îşi reveni şi merse şchiopătând spre Fifth Avenue.

Canfield o porni spre ea. Era în suferinţă şi momentul putea fi tocmai potrivit.

Inspectorul de teren se afla la circa treizeci de metri de soţia lui Ulster Scarlett când văzu un automobil sport de un negru strălucitor, marca Pierce-Arrow, venind în goană. Maşina viră chiar lângă trotuarul unde se afla fata.

Canfield micşoră pasul şi urmări scena. Îl văzu pe tipul din maşină aplecându-se spre geamul din dreapta. Lumina de la stâlpul din dreptul maşinii îi căzu direct pe faţă. Era un bărbat frumos, cam de cincizeci de ani, cu o mustaţă ţepoasă dichisită. Părea genul de bărbat pe care Janet Scarlett putea să-l cunoască. Canfield fu frapat de faptul că bărbatul o aşteptase pe Janet Scarlett – pentru că era evident că o aşteptase.

Brusc, individul opri motorul, deschise portiera din partea lui şi se dădu repede jos. Înconjură rapid maşina şi se duse la fată.

— Hai, doamnă Scarlett. Urcă!

Janet Scarlett se aplecă şi îşi apucă genunchiul lovit cu mana. Ridică ochii, mirată, la apropierea individului cu mustaţă. Canfield se opri. Se ascunse în umbra unei uşi.

— Ce vrei? Nu eşti taxi… Nu. Nu te cunosc…

— Urcă! Te conduc acasă. Hai, repede!

Individul vorbea pe un ton de comandă. O voce tulburată. O apucă pe Janet Scarlett de braţ.

— Nu! Nu, nu vreau!

Încercă să-şi elibereze braţul.

Canfield ieşi din umbră.

— Bună seara, doamnă Scarlett. Am zis eu că sunteţi dumneavoastră. Vă pot ajuta cu ceva?

Bărbatul dichisit îi dădu drumul fetei şi se uită fix la Canfield. Era buimac, dar şi nervos. Însă în loc să spună ceva, alergă spre stradă şi se urcă în maşină.

— Hei, o clipă, domnule!

Inspectorul de teren se repezi spre marginea trotuarului şi puse mâna pe mânerul portierei.

— Ia-ne şi pe noi cu maşina…

Motorul fu accelerat şi automobilul porni în viteză în josul străzii, aruncându-l pe Canfield la pământ şi rănindu-l la mâna cu care ţinea mânerul.

Se ridică cu greu de jos şi i se adresă lui Janet Scarlett.

— Prietenul dumneavoastră e cam sărit.

Janet Scarlett îl privi cu recunoştinţă pe inspectorul de teren.

— Nu l-am văzut în viaţa mea… Cel puţin, eu nu-mi amintesc… Poate… îmi pare rău c-o spun, dar nu-mi amintesc numele dumneavoastră. Regret şi vă mulţumesc din inimă.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi. Ne-am întâlnit doar o singură dată. Acum două săptămâni la clubul din Oyster Bay.

— A!

Fata părea că nu vrea să-şi amintească de acea seară.

— Chris Newland ne-a făcut cunoştinţă. Numele meu este Canfield.

— A, da.

— Matthew Canfield. Eu sunt cel din Chicago.

— Da, acum îmi amintesc.

— Haideţi. Am să chem un taxi.

— Îţi sângerează mâna.

— Şi dumitale genunchiul.

— N-am decât o zgârietură.

— La fel şi eu. M-am zgâriat puţin. Arată mai rău decât este în realitate.

— Poate ar trebui să consulţi un medic.

— Nu-mi trebuie decât o batistă şi nişte gheaţă. Batista pentru mână, gheaţa pentru un whisky.

Ajunseră în Fifth Avenue şi Canfield opri un taxi.

— Asta-i tot tratamentul care-mi trebuie, doamnă Scarlett.

Janet Scarlett zâmbi ezitant când se urcară în taxi.

— Tratamentul ăsta ţi-l pot oferi eu.

Holul de la intrarea în casa lui Scarlett de pe Strada 54 era exact cum şi-l imaginase Canfield. Tavanele erau înalte, uşile principale erau groase, iar scara interioară din faţa uşii de la intrare ducea la cele două etaje. Pe ambele laturi ale holului erau oglinzi antice, cu uşi glisante duble lângă fiecare oglindă, faţă în faţă cu cele de pe partea cealaltă a foaierului. Uşile de pe partea dreaptă erau deschise şi Canfield putu să vadă mobila din sufrageria oficială.

Uşile de pe stânga erau închise şi el presupuse că acestea dădeau în salon. Parchetul era acoperii cu covoare orientale scumpe... Aşa cum era de aşteptat. Şi totuşi, ceea ce-l şocă pe inspector fu îmbinarea de culori a holului însuşi. Tapetul era dintr-un damasc de un roşu intens – prea intens – iar draperiile care acopereau uşile glisante erau negre – din catifea de un negru apăsător care nu se potrivea cu fineţea mobilei franţuzeşti.

Janet Scarlett sesiză reacţia lui Canfield la culori şi înainte ca acesta să poată s-o ascundă, spuse:

— Îţi sare în ochi, nu?

N-am observat, spuse el politicos.

— Soţul meu a insistat să punem acest roşu oribil şi mi-a înlocuit toate mătăsuri le roz cu acele draperii negre îngrozitoare. Mi-a făcut o scenă cumplită când am protestat.

Deschise uşa dublă şi intră în întuneric pentru a aprinde o veioză.

Canfield intră după ea în salonul superb decorat. Avea mărimea a patru terenuri de sport, iar numărul de canapeluţe, canapele şi fotolii era aproape incredibil. Veioze cu franjuri îşi găseau locul pe numeroasele măsuţe aşezate comod lângă locurile de stat. Aranjamentul mobilei nu avea o anumită ordine, exceptând un semicerc format din canapeluţe şi care se afla în faţa unui şemineu.

În lumina difuză a singurei veioze aprinse, ochii lui Canfield au fost imediat atraşi de un panou cu imagini neclare situat deasupra căminului. Erau nişte fotografii. Zeci de fotografii de diverse mărimi puse în rame negre şi subţiri. Erau aranjate ca un evantai floral în centrul căruia se afla o diplomă înrămată în aur.

Fata observă privirea lui Canfield, dar nu comentă.

— Acolo sunt băuturi şi gheaţă, spuse ea, arătându-i barul. Serveşte-te singur. Pe mine te rog să mă scuzi o clipă. Trebuie să-mi schimb ciorapii.

Dispăru în holul principal.

Canfield se duse spre măsuţa din sticlă, pe rotile şi turnă două pahare mici de whisky. Scoase o batistă curată din buzunarul de la pantaloni, o înmuie în apa de la gheaţă şi îşi înfăşură în ea mâna care-i sângera uşor. Apoi, mai aprinse o veioză pentru a lumina imaginea de deasupra căminului. O fracţiune de secundă fu şocat.

Era incredibil. Deasupra căminului era o prezentare în imagini a carierei militare a lui Ulster. De la şcoala de ofiţeri la îmbarcare; de la sosirea în Franţa la trimiterea lui în tranşee. În unele rame erau hărţi care indicau poziţiile cu linii groase, roşii şi albastre. În numeroase poze, Ulster era centrul atenţiei.

El mai văzuse şi înainte fotografii de-ale lui Scarlett, dar de obicei instantanee luate la petreceri sau poze ale personajului important de la diverse competiţii sportive – polo, tenis, sporturi nautice – şi în care el arăta exact aşa cum voiau fotografii lui, fraţii Brooks. Dar aici, el se afla printre soldaţi şi pe Canfield îl deranja să vadă că el era cu aproape o jumătate de cap mai înalt decât cel mai dezvoltat soldat din preajma lui. Şi erau soldaţi peste tot, de toate rangurile şi gradele militare. Caporali stângaci care prezentau armele la control, sergenţi extenuaţi aliniind oameni extenuaţi, ofiţeri de campanie experimentaţi care ascultau cu atenţie – toţi făceau ce făceau pentru locotenentul slab dar viguros care le atrăgea cumva, atenţia. În multe poze, tânărul ofiţer era înfăţişat ţinându-şi de după umeri camarazii zâmbitori dar timizi, ca şi cum i-ar încuraja spunându-le că vor veni iar zile fericite.

Judecând după expresia de pe feţele celor din jurul lui, Scarlett nu părea să se bucure de prea mult succes. Dar expresia de pe faţa lui radia de optimism. Rece şi cu o profundă automulţumire, gândi Canfield. Piesa centrală era, într-adevăr, o diplomă. Era decoraţia Steaua de argint pentru vitejie la Meuse-Argonne.

Conform acestui montaj, Ulster Scarlett a fost cel mai potrivit erou care a avut norocul să meargă la război. Cel mai tulburător aspect îl constituia spectacolul însuşi. Era grotesc de deplasat. S-ar fi potrivit să se afle în biroul unui renumit luptător ale cărui campanii s-au întins pe o jumătate de secol şi nu aici, în salonul elegant al unui purtător de plăceri de pe Strada 54.

— Interesante, nu?

Janet se reîntorsese în cameră.

— Impresionante, cel puţin. E o figură.

— N-ai ce să-i reproşezi. Dacă cineva uită, n-are decât să intre aici şi-o să-şi amintească.

— Bănuiesc că acest... acest montaj în imagini, care arată cum a fost războiul, nu e ideea ta.

Îi dădu lui Janet paharul cu whisky pe care, după cum observă el, ea îl apucă strâns şi îl duse imediat la gură.

— Poţi fi sigur că nu.

Aproape terminase de băut whisky-ul tare şi sec.

— Ia loc, nu vrei?

Canfield dădu repede pe gât propria băutură.

— Mai întâi dă-mi voie să mai pun în pahare.

Îi luă paharul. Ea se aşeză pe canapeaua somptuoasă care era cu faţa spre cămin, în timp ce el se duse la bar.

— Nu mi-am închipuit niciodată că soţul dumitale poate face obiectul acestor – făcu o pauză şi arătă cu capul spre şemineu – acestor vestigii.

— E o analogie exactă. Consecinţa unui mare chef. Eşti filosof.

— Nu ţin să fiu. Doar că nu mi l-am închipui! niciodată aşa.

Aduse cele două pahare de băutură, îi dădu unul ei şi rămase în picioare.

— N-ai citit relatările lui despre ce s-a întâmplat? Am crezut că ziarele au făcut o treabă excelentă explicând clar cine a avut rolul principal în înfrângerea Kaizerului.

Ea bău din nou.

— Naiba să-i ia, ăştia sunt ziarişti. Trebuie să-şi vândă şi ei cumva ziarele. Le-am citit, dar nu le-am luat în serios. N-am crezut niciodată că el a făcut aşa ceva.

— Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte pe soţul meu.

Canfield o făcu pe miratul şi luă paharul de la gură.

— N-ai ştiut?

— Ce?

— Păi, bineînţeles că-l cunosc. L-am cunoscut foarte bine. Am fost convins că ştii. Îmi pare rău.

Janet îşi ascunse surpriza.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Ulster a avut un cerc larg de prieteni. N-aveam cum să-i cunosc pe toţi. Ai fost un prieten de-al lui Ulster din New York? Nu-mi amintesc să-mi fi vorbit de dumneata.

— Nu, nu chiar. De fapt, ne întâlneam uneori când veneam în est.

— A, da, ai dreptate, dumneata eşti din Chicago. Chicago ai

spus, nu?

— Da. Dar ca să fiu sincer cu dumneata, ocupaţia mea mă poartă peste tot.

Şi în această privinţă, era, categoric, sincer.

— Cu ce te ocupi?

Canfield se întoarse cu băuturile şi se aşeză.

— Dacă e s-o spun fără pretenţii, sunt agent comercial. Dar niciodată nu ne lipsim total de pretenţii.

— Ce vinzi? Ştiu o groază de persoane care vând tot felul de lucruri. Ei nu se tem de pretenţii.

— Ei bine, eu nu vând acţiuni, nici obligaţii, nici clădiri, nici măcar poduri. Eu vând terenuri de tenis.

Janet râse. Avea un râs plăcut.

— Glumeşti!

— Nu, vorbesc serios, vând terenuri de tenis.

Îşi puse paharul jos şi se prefăcu că vrea să caute ceva în buzunare.

— Să văd dacă n-am unul la mine. Sunt într-adevăr foarte drăguţe. Săritura mingii este perfectă. Conform standardelor Wimbledon, exceptând terenurile cu iarbă. Acesta este numele firmei noastre. Wimbledon. Pentru cultura dumitale generală, acestea sunt nişte terenuri excelente. Poate că ai şi jucat pe zeci de terenuri din astea fără să ştii cui i se datorează totul.

— Cred că e fascinant. De ce cumpără oamenii terenurile dumitale de tenis? Nu-şi pot face terenuri şi singuri?

— Ba da. Noi îi încurajăm. Facem mai mulţi bani când scoatem unul de-al lor şi îl înlocuim cu unul de-al nostru.

— Mă necăjeşti. Un teren de tenis e un teren de tenis.

— Numai cele cu iarbă, draga mea. Şi astea nu sunt niciodată gata primăvara şi sunt întotdeauna arămii toamna. Ale noastre ţin tot anul.

Ea râse din nou.

— E într-adevăr foarte simplu. Firma mea a pus la punct o compoziţie de bitum care reproduce caracteristicile terenurilor cu gazon. Nu se înmoaie la căldură. Nu se contractă la ger. Vrei date complete despre nivelul vânzărilor? Maşinile noastre de transport vor fi aici în trei zile şi în acest timp vom face contractul pentru primul strat de pietriş. Facem asta pe plan local. Până să te dezmeticeşti bine, vei avea cel mai frumos teren chiar aici pe Strada 54.

Râseră amândoi.

— Şi presupun că eşti campion la tenis.

— Nu. Joc. Nu prea bine. Nu-mi place tenisul în mod deosebit. Fireşte că avem câţiva maeştri internaţionali pe statul de plată care reprezintă o garanţie pentru terenurile noastre. În mod excepţional, garantăm un meci demonstrativ pe terenul tău în ziua în care terminăm lucrarea. Poţi să-ţi chemi prietenii şi să dai nişte petreceri grozave. În general, se zice că rezultatul bun face reclamă.

— Foarte impresionant.

— De la Atlanta la Bar Harbor. Cele mai bune terenuri, cele mai bune petreceri.

Ridică paharul.

— Deci, i-ai vândut lui Ulster un teren de tenis?

— N-am încercat niciodată. Cred c-aş fi putut. El a cumpărat odată un dirijabil şi-apoi ce-i un teren de tenis comparativ cu asta?

— E mai plat.

Chicoti şi-i întinse paharul. El se ridică şi se duse la bar, desfăcându-şi batista de la mână şi punând-o în buzunar. Ea îşi stinse încet ţigara în scrumiera din faţa ei.

— Dacă nu faci parte din anturajul din New York, atunci unde l-ai cunoscut pe soţul meu?

— Prima dată ne-am întâlnit la colegiu. Puţin, foarte puţin. Eu am plecat la mijlocul primului an.

Canfield se întreba dacă Washingtonul plasase dovezile necesare despre un boboc de mult uitat la Universitatea Princeton.

— Aversiune faţă de carte?

— Aversiune faţă de bani. Bani avea acea ramură a familiei care nu trebuia. Apoi, ne-am întâlnit mai târziu, în armată, tot sumar.

— În armată?

— Da. Dar nu aşa, repet, nu aşa!

Arătă spre cămin şi se întoarse pe canapea.

— A?

— Ne-am despărţit după instruirea din New Jersey. El a plecat spre Franţa şi glorie. Eu spre Washington şi plictiseală. Dar ne-am distrat al dracului de bine înainte de asta.

Canfield se apropie şi o atinse uşor, iar vocea sa căpătă o uşoară nuanţă de intimitate care însoţeşte de obicei efectele secundare ale alcoolului.

— Înainte de căsătorie, desigur.

— Nu chiar, Matthew Canfield.

El o privi atent, remarcând că reacţia anticipată a fost pozitivă, dar asta nu înseamnă că era neapărat încântat.

— Dacă aşa stau lucrurile, a fost mai prost decât mi-am închipuit.

Îl privi în ochi, aşa cum citeşti o scrisoare, încercând să citească, nu printre rânduri, ci dincolo de cuvinte.

— Eşti un bărbat foarte atrăgător.

Şi apoi ea se ridică repede, puţin nesigură pe mişcări şi puse paharul pe o măsuţă din faţa unui divan.

— Eu n-am luat cina şi dacă nu mănânc imediat, o să mi se-mpleticească limba-n gură.

— Dă-mi voie să te invit în oraş.

— Ca să te văd cum umpli de sânge vreun amărât de chelner nevinovat?

— Nu mai sângerez, spuse Canfield arătându-i mâna. Mi-ar plăcea să iau masa cu tine.

— Da, te cred.

Fia îşi luă paharul şi mormăind uşor se duse în stânga şemineului.

— Ştii ce-aveam de gând să fac?

— Nu.

El rămase afundat adânc pe canapea.

— Aveam de gând să-ţi cer să pleci.

Canfield începu să protesteze.

— Nu, stai puţin. Vroiam să fiu singură şi să mănânc ceva frugal, dar poate că nu-i o idee chiar aşa de bună.

— Cred că-i o idee groaznică.

— Aşa că n-o voi aplica.

— Bravo!

— Dar nu vreau să ies. N-ai vrea, cum se zice, să împărţi cu mine puţinul pe care-l am?

— Nu e prea mare deranjul?

Janet Scarlett trase de un şnur care atârna pe perele, alături de cămin.

— Doar pentru fata în casă. Şi pot spune că n-am prea solicitat-o de când a plecat soţul meu.

Fata în casă răspunse la chemare cu o asemenea viteză că inspectorul se întrebă dacă nu cumva asculta la uşă. Era cea mai hâdă femeie pe care o văzuse vreodată Matthew Canfield. Avea

mâini uriaşe.

— Da, doamnă? Nu ne aşteptam să veniţi acasă în seara asta. Ne-aţi spus că cinaţi cu doamna Scarlatti.

— Se pare că m-am răzgândii, nu-i aşa, Hannah? Domnul Canfield va cina cu mine aici. L-am spus că vom mânca ce va da Dumnezeu, aşa că serveşte-ne cu ce ne dă Dumnezeu.

— Foarte bine, doamnă.

Avea un accent de prin Europa Centrală, elveţian sau german, gândi Canfield. Faţa ei cu maxilarul inferior proeminent, încadrat de părul sur dat pe spate, ar fi trebuit să fie prietenoasă, dar nu era. Avea ceva dur, bărbătesc. Cu toate acestea, ea avu grijă ca bucătăreasa să pregătească o masă excelentă.

— Când putoarea asta bătrână vrea ceva, trânteşte şi buşeşte până obţine ce vrea, spuse Janet.

Ei se întoarseră în salon şi şedeau pe canapeaua înfoiată cu perne, sorbind coniac, lipiţi unul de altul.

— E normal. Din câte am auzit, ea conduce afacerea. Şi ei caută să-i facă pe plac. Şi eu aş face aşa.

— Soţul meu n-a fost niciodată de acord, spuse calm fata. Şi asta o enerva.

Canfield se prefăcu că nu-l interesează.

— Zău? N-am ştiut că au avut neînţelegeri.

— Ei, nu neînţelegeri. Lui Ulster nu i-a păsat niciodată de ceva sau cineva, ca să ajungă la neînţelegeri. De asta ea se enerva. Pentru că el nu se certa. Făcea pur şi simplu ce vroia. El a fost singura persoană pe care ea n-a putut s-o controleze şi nu suporta asta.

— Putea să-i taie finanţarea, nu? întrebă Canfield cu naivitate.

— Avea banii lui.

— Asta e într-adevăr ceva exasperant. Probabil că o înnebunea.

Tânăra soţie se uita la cămin.

— Şi pe mine m-a înnebunit. Dar nici ea nu-i mai brează.

— Păi, e mama lui…

— Iar eu sunt soţia lui.

Se îmbătase şi se uita cu ură la fotografii.

— Ea n-are nici un drept să mă ţină în cuşcă, ca pe un animal! Şi să mă ameninţe cu tot felul de acuzaţii stupide! Minciuni! Milioane de minciuni! Sunt prietenii soţului meu, nu ai mei! Deşi ar putea fi şi ai mei, asta nu-i face cu nimic mai buni!

— Amicii lui Ulster au fost întotdeauna cam trăsniţi, aici sunt de acord cu tine. Dacă sunt scârboşi cu tine, nu le da atenţie. N-ai nevoie de ei.

Janet râse.

— Aşa am să fac! Am să plec la Paris, Cairo şi naiba mai ştie unde şi-am să dau peste tot anunţuri în ziare: Voi, prieteni ai ticălosului de Ulster Scarlett, vă ignor! Semnat, J. Saxon Scarlett, văduvă. Sper!

Inspectorul forţă nota.

— Ea a cules informaţii despre tine din… locuri ca astea?

— Ei, ea ştie toate trucurile. Nu valorezi nimic dacă ilustra doamnă Scarlatti nu ţi-a făcut dosarul. Nu ştiai?

Apoi, aproape la fel de repede cum se înfuriase, deveni calmă şi meditativă.

— Dar n-are importanţă. Ducă-se naibii.

— De ce pleacă în Europa?

— Ce-ţi pasă?

Canfield dădu din umeri.

— Nu-mi pasă. Dar am citit în ziare.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Are vreo legătură cu bârfa aia, cu minciunile culese de la Paris… şi din locurile alea?

Încerca – şi nu era greu – să se bâlbâie.

— Întreab-o pe ea. Ştii că-i bun coniacul ăsta?

Bău şi restul şi puse paharul jos. Paharul inspectorului era aproape plin. Îşi ţinu respiraţia şi îl bău.

— Ai dreptate. E o putoare.

— E o putoare.

Fata se lipi mai tare de Canfield, întorcând capul spre el.

— Tu nu eşti putoare, nu-i aşa?

— Nu, dar genul nu e corect oricum. De ce pleacă în Europa?

— M-am întrebat asta de nenumărate ori şi nu pot găsi un răspuns. Dar nu-mi pasă. Eşti cu adevărat o persoană drăguţă?

— Cea mai drăguţă, cred.

— Am să te sărut să văd dacă-i aşa. Îmi dau imediat seama.

— N-ai tu atâta experienţă…

— Ba da.

Fata îl apucă pe Canfield de gât şi-l trase spre ea. Tremura.

Răspunse cu o uimire blândă. Fata era disperată şi fără să ştie de ce, simţi nevoia s-o apere.

Ea îşi trase mâna de pe umărul lui.

— Hai să mergem sus, spuse.

Şi sus se sărutară şi Janet Scarlett îi cuprinse faţa cu mâinile.

— A spus că... e bine să fii un Scarlett fără să ai un Scarlett în preajmă... Aşa a spus.

— Cine? Cine a spus asta?

— Putoarea. Iaca cine.

— Mama lui?

— Dacă nu-l găseşte... sunt liberă... Ia-mă, Matthew. Ia-mă, te rog, pentru numele lui Dumnezeu!

Când o duse în pat, Canfield se decise să-i convingă cumva pe superiorii lui că trebuie să ajungă pe vas.

Capitolul 17

Jefferson Cartwright puse un prosop în jurul său şi ieşi din baia de aburi de la club. Intră sub duşul înţepător, lăsând jetul puternic să-i curgă pe creştetul capului, întorcând faţa în sus până când simţi că-l doare pielea. Reglă robinetele astfel ca apa să devină treptat, mai rece, iar în final rece gheaţă.

Se îmbătase foarte tare cu o seară înainte. De fapt, începuse să bea după-amiază devreme şi până la miezul nopţii era atât de beat încât se hotărâse să rămână la club în loc să plece acasă. Avea toate motivele să petreacă. De la întâlnirea lui victorioasă cu Elizabeth Scarlatti el a petrecut câteva zile, analizând cât putu mai bine treburile Fundaţiei Scarwyck. Acum era gata să intre în lumea bună. Acceptul lui Elizabeth nu-i ieşea din minte. L-a păstrat în geantă până când a aflat suficiente lucruri despre Scarwyck, astfel încât şi avocaţii lui să fie impresionaţi. În timp ce apa îi curgea pe cap îşi aminti că pusese geanta într-un seif din gara Grand Central. Mulţi colegi de-ai lui jurau că seifurile din Grand Central erau mai sigure decât visteriile.

Erau categoric mai sigure decât vistieria Scarlatti.

Va lua servieta după masa de prânz şi va duce declaraţia avocaţilor lui. Or să fie uimiţi, iar el spera că-i vor pune întrebări despre Scarwyck. O să turuie fapte şi cifre atât de repede că-i va şoca.

Parcă-i şi auzea.

— Dumnezeule, Jeff! Habar n-am avut!

Cartwright începu să râdă tare sub duş. El, Jefferson Cartwright, era cel mai cavaler din toţi cavalerii din Virginia! Aceste scule de nordişti preţioşi care nu erau în stare să-şi satisfacă propriile neveste, trebuiau să-l ia în considerare pe Jeff acum. La nivelul lor!

Doamne, gândi el, putea acum să cumpere şi să vândă jumătate din membrii clubului! Era o zi minunată!

După ce-şi termină duşul, Jefferson se îmbrăcă şi, cuprins de toată măreţia puterii lui, intră vesel în barul privat. Cei mai mulţi dintre membri erau adunaţi pentru masa de prânz; cu falsă amabilitate, câţiva acceptară băutura oferită de el. Totuşi, reticenţa lor se transformă în entuziasm slab atunci când Jefferson a anunţat nepăsător că „preluase sarcinile financiare ale lui Scarwyck.”

Doi sau trei au descoperit imediat că bădăranul de Jefferson Cartwright avea calităţi pe care ei nu le observaseră înainte. De fapt, nu era băiat rău, dacă e să te gândeşti... Trebuie să aibă el ceva! Curând, toate scaunele grele, îmbrăcate în piele, din jurul mesei rotunde de stejar la care Jefferson se întoarse, au fost ocupate.

Când se făcu aproape două şi jumătate, membrii clubului se scuzară şi se îndreptară spre birourile şi telefoanele lor. Reţeaua de comunicaţii fu activată pentru a răspândi vestea neaşteptată a numirii lui Cartwright la Fundaţia Scarwyck.

Şi totuşi, un anumit domn nu plecă. Rămase împreună cu câţiva inveteraţi şi se alătură lui Jefferson Cartwright. Avea cam cincizeci de ani şi era întruchiparea acelei imagini atât de căutate de oamenii de societate în vârstă. Până şi mustaţa sură era perfect aranjată.

Ciudat era că nimeni de la masă nu prea ştia cum îl cheamă, deşi nici unul nu vroia să recunoască asta. La urma urmelor, ăsta era un club.

Domnul se aşeză elegant pe scaunul de lângă Jefferson în clipa când acesta rămase liber. Îl tachină pe sudist şi insistă să mai comande un alt rând de băuturi.

Când sosiră băuturile, domnul bine făcut întinse mâna şi luă paharele cu Martini pe care le puse o clipă în faţa lui, în timp ce spunea un banc. Când termină, îi dădu unul lui Jefferson. Jefferson luă băutura şi o dădu peste cap.

Domnul se scuză. Două minute mai târziu, Jefferson Cartwright căzu cu capul pe masă. Ochii lui nu erau somnoroşi şi nici închişi ca la cei care au depăşit pragul beţiei. Erau larg deschişi, ieşindu-i din orbite.

Jefferson Cartwright era mort.

Şi domnul nu se mai întoarse.

În redacţia unui ziar de scandal din New York, un zeţar culegea literele unei ştiri scurte care avea să apară pe pagina 10.

Un bancher moare la Clubul Bărbaţilor Moderni.

Zeţarul nu manifesta interes.

Câţiva metri mai încolo, un alt funcţionar culegea literele pentru o altă ştire. Aceasta era pusă între anunţurile de vânzări de la pagina 48.

Jefuirea unui seif din Grand Central.

Omul se întreba: oare nu mai e nimic sigur pe lume?

Capitolul 18

La masa căpitanului, din sala de mese clasa întâi de pe Ca*lpurnia,* Elizabeth fu oarecum surprinsă să constate că vecinul de masă din dreapta ei era un bărbat de cel mult treizeci de ani. De obicei, când călătorea singură, compania maritimă îi asigura un diplomat bătrân sau un broker pensionat, care să fie un bun jucător de cărţi, cineva cu care să aibă ceva în comun.

Şi totuşi, nu avea pe cine să dea vina pentru că verificase ea însăşi lista căpitanului – o procedură asupra căreia a insistase pentru a nu apărea nici un fel de conflicte de afaceri jenante – şi observase că un oarecare Matthew Canfield era un funcţionar de la o firmă de articole sportive care făcea tranzacţii serioase în Anglia. O persoană cu relaţii, presupuse ea.

În orice caz, era plăcut. Un tânăr politicos, foarte superficial, gândi ea şi probabil un bun agent comercial, ceea ce el admitea cu nonşalanţă.

Spre sfârşitul cinei, un ofiţer de serviciu se apropie de scaunul ei; primise o telegramă.

— Poţi să mi-o aduci aici, spuse Elizabeth cu seninătate.

Ofiţerul îi vorbi încet.

— Foarte bine, spuse ridicându-se de pe scaun.

— Vă pot ajuta, doamnă Scarlatti? întrebă Matthew Canfield, agent comercial, când se ridică în picioare o dată cu toţi cei de la masă.

— Nu, mulţumesc.

— Sunteţi sigură?

— Absolut, mulţumesc.

Ea îl urmă pe ofiţerul de serviciu afară din salon, în camera de radiocomunicaţii, Elizabeth fu condusă la o masă din spatele ghişeului şi primi mesajul. Ea observă instrucţiunile din partea de sus: „Urgenţă – aduceţi destinatarul în birou pentru răspuns imediat”.

Îl privi pe ofiţerul de serviciu care aştepta de cealaltă parte a ghişeului pentru a o conduce înapoi în salon.

— Scuze, aţi executat ordinele.

Citi conţinutul telegramei:

DOAMNA ELIZABETH SCARLATTI: H.M.S. CALPURNIA, ÎN LARGUL MĂRII. VICEPREŞEDINTELE JEFFERSON

CARTWRIGHT MORT STOP CAUZA MORŢII INCERTĂ STOP AUTORITĂŢILE SUSPECTEAZĂ CIRCUMSTANŢE ANORMALE STOP ÎNAINTE DE A MURI CARTWRIGHT A ANUNŢAT PUBLIC OBŢINEREA UNEI FUNCŢII IMPORTANTE LA FUNDAŢIA SCARWYCK STOP NOI NU DEŢINEM DATE DESPRE ACEASTĂ FUNCŢIE DEŞI S-AU PRIMIT INFORMAŢII DE LA SURSE DE ÎNCREDERE STOP AVÂND ÎN VEDERE CELE DE MAI SUS DORIŢI SĂ FACEŢI CEVA COMENTARII SAU SĂ NE DAŢI VREO INSTRUCŢIUNE STOP UN EPISOD FOARTE TRAGIC ŞI NEPLĂCUT PENTRU CLIENŢII LUI WATERMAN TRUST STOP NOI N-AM ŞTIUT NIMIC DE ACTIVITĂŢILE DUBIOASE ALE VICEPREŞEDINTELUI CARTWRIGHT STOP AŞTEPTĂM RĂSPUNSUL DUMNEAVOASTRĂ STOP.

HORACE BOUTIER PREŞEDINTE AL WATERMAN TRUST COMPANY.

Elizabeth era înmărmurită. Îi răspunse domnului Boutier că toate anunţurile din partea lui Scarlatti Industries vor fi date de Chancellor Drew Scarlett în termen de o săptămână. Până atunci nu se vor face nici un fel de comentarii.

Trimise o a doua telegramă pentru Chancellor Drew.

C.D. SCARLETT, STRADA 62 EST 129, NEW YORK ÎN PROBLEMA JEFFERSON CARTWRIGHT NICI UN FEL DE DECLARAŢII REPET NICI UN FEL DE DECLARAŢII NU VOR FI DATE PUBLIC SAU PRIVAT REPET PUBLIC SAU PRIVAT PÂNĂ NU TE CONTACTEZ DIN ANGLIA STOP REPET NICI O DECLARAŢIE STOP.

CU DRAGOSTE CA ÎNTOTDEAUNA,
MAMA.

Elizabeth îşi dădu seama că trebuie să reapară la masă fie doar şi pentru a nu atrage prea mult atenţia asupra incidentului. Dar în timp ce se întorcea încet prin coridoarele înguste, însoţită de ofiţerul de serviciu, îşi dădu din ce în ce mai bine seama că ceea ce s-a întâmplat era o avertizare. Elimină imediat teoria că „activităţile dubioase” ale lui Cartwright i-ar fi provocat acestuia moartea. El era un obiect de batjocură. Dar Elizabeth trebuia să fie pregătită pentru situaţia descoperirii înţelegerii dintre ea şi Cartwright. Ar putea exista câteva explicaţii pe care le va emite

fără efort. Desigur, indiferent de ce spune ea, părerea unanimă va fi că vârsta îşi spune cuvântul. O astfel de înţelegere cu un om ca Jefferson Cartwright era o dovadă de excentricitate în măsură să pună problema competenţei.

Asta n-o interesa pe Elizabeth Scarlatti. Ea nu făcea obiectul opiniei altora. Ceea ce-o interesa şi încă profund, era cauza fricii cumplite pe care o simţea: ce se va întâmpla dacă declaraţia nu va fi găsită.

Revenind la masa căpitanului ea le explică absenţa anunţând scurt şi cu sinceritate că unul din directorii ei de încredere, la care ţinea foarte mult, a murit. Simţind că nu doreşte să comenteze subiectul, partenerii de masă îi transmiseră condoleanţe şi după o pauză cuviincioasă în conversaţie, îşi reluară flecăreala. Căpitanul vasului *Calpurnia,* un englez îmbuibat, cu sprâncene groase şi stufoase şi cu maxilare enorme, observă că pierderea unui director bun trebuie să fie echivalentă cu transferul unui ofiţer bine instruit.

Tânărul de lângă Elizabeth se aplecă spre ea şi-i spuse încet:

— Parcă-i abia ieşit din mâinile frizerului, nu-i aşa?

Bătrâna îi zâmbi conspirativ. Pe fundalul murmurului de voci, ea îi răspunse calm.

— Un rege al mării. Imaginează-ţi-l pocnind din bici!

— Nu pot, răspunse tânărul. Dar mi-l pot imagina ieşind din cada de baie. E mai amuzant.

— Eşti un băiat rău. Dacă ne lovim de un aisberg, am să te evit.

— N-o să puteţi. Am să fiu în prima barcă de salvare şi sunt sigur că cineva de pe-aici o să vă rezerve şi dumneavoastră un loc, spuse zâmbind dezarmant.

Elizabeth râse. Tânărul acesta o amuza şi era reconfortant să fii tratat cu o anumită insolenţă jovială. Discutară cu plăcere despre viitoarele drumuri prin Europa. Era un dialog fascinant, nonşalant, pentru că nici unul din ei nu avea de gând să-i spună celuilalt ceva important.

Când cina se termină, trupa căpitanului compusă din pasageri foarte importanţi se îndreptă spre camera de jocuri şi se împărţi în perechi pentru a juca bridge.

— Presupun că sunteţi o jucătoare de cărţi groaznic de slabă, spuse Canfield zâmbindu-i. Dat fiind că eu sunt destul de bun, am să vă sprijin.

— E greu de refuzat o asemenea invitaţie flatantă, spuse.

Apoi el întrebă:

— Cine a murit? Cineva pe care îl cunosc?

— Mă îndoiesc, tinere.

— Nu se ştie. Cine a fost?

— Ei, cum naiba să cunoşti un director obscur de la banca mea?

— Am înţeles că era o persoană destul de importantă.

— Poate că aşa a fost considerat de unii.

— Păi, dacă a fost destul de bogat, poale că i-am vândut un teren de tenis.

— Zău, domnule Canfield, eşti culmea, râse Elizabeth când tocmai intrau în hol.

În timpul jocului, Elizabeth observă că deşi tânărul Canfield avea flerul discret al unul jucător de prima mână, totuşi nu era foarte bun. La un moment dat s-a situat, inutil, pe postul de „mort", gândi Elizabeth, dar ea luă asta ca pe un gest de politeţe. El îl întrebă pe steward dacă avea la îndemână o marcă anume de ţigări de foi şi când acesta i-a oferit altceva în loc, se scuză spunând c-o să-şi aducă ţigările din cabină.

Elizabeth îşi aminti că, în salon, când li s-a servit cafeaua, fermecătorul domn Canfield desfăcuse un pachet nou de ţigări subţiri de foi.

Se întoarse la câteva minute după ce se terminase mâna şi se scuză, spunând că a trebuit să ajute un bătrân afectat de călătoria pe mare, să ajungă până la cabina lui.

Perechea adversă îi adresă cuvinte de felicitare, dar Elizabeth nu spuse nimic. Ea se uită fix la tânăr şi observă cu o notă de satisfacţie, dar şi de suspiciune, că acesta îi evită privirea.

Jocul se termină devreme; tangajul vasului *Calpurnia* era acum destul de mare. Canfield o însoţi pe Elizabeth Scarlatti la cabina ei.

— Ai fost încântător, spuse. Acum le las să te alături generaţiei mai tinere.

Canfield zâmbi şi îi dădu cheile.

— Dacă insistaţi. Dar mă condamnaţi la plictiseală. Ştiţi asta.

— Vremurile chiar s-au schimbat, sau poate că s-au schimbat tinerii.

— Poate.

Elizabeth avu sentimentul că el era nerăbdător să plece.

— Ei bine, o femeie bătrână îţi mulţumeşte.

— Un bărbat nu prea tânăr vă mulţumeşte dumneavoastră.

Noapte bună, doamnă Scarlatti.

Ea se întoarse spre el.

— Te mai interesează cine e cel care a murit?

— Am înţeles că nu vreţi să-mi spuneţi. Dar nu are importanţă. Noapte bună.

— Numele lui a fost Cartwright. Jefferson Cartwright. Îl ştiai?

Îl privi fix în ochi.

— Nu, îmi pare rău.

Privirea lui era netulburată şi absolut nevinovată.

— Noapte bună.

— Noapte bună, tinere.

Ea intră în cabină şi închise uşa. Îi auzi paşii îndepărtându-se pe culoar. Era grăbit.

Elizabeth îşi scoase nurca şi intră în dormitorul mare şi confortabil a cărui mobilă grea era fixată de podea. Aprinse o veioză de pe noptieră şi se aşeză pe marginea patului. Încercă să-şi amintească mai exact ce-i spusese căpitanul vasului despre tânăr atunci când îi prezentase spre aprobare lista cu cei de la masa lui.

— Şi apoi este un tip cu relaţii, aş spune, pe nume Canfield.

Elizabeth nu acordase mai multă atenţie prezentării pe scurt a biografiei acestuia, decât acordase celorlalţi.

— Are legătură cu un concern de produse sportive şi face acest drum destul de des. Cred că-i vorba de Wimbledon.

Şi apoi, dacă n-o înşela memoria, căpitanul mai adăugase:

— Cerere de prioritate din partea companiei de navigaţie. Trebuie să fie fiul vreunui prieten, coleg de şcoală, sau aşa ceva. A trebuit să-l las jos pe doctorul Barstow pentru el.

Elizabeth şi-a dat consimţământul fără discuţii.

Deci, tânărul fusese trecut ca prioritate pentru masa căpitanului, la cererea proprietarilor unei firme maritime englezeşti. Şi un căpitan infatuat, obişnuit să aibă de-a face cu lideri sociali şi profesionali de pe ambele continente, se simţise obligat să renunţe pentru el la un chirurg de mare reputaţie.

Fie numai şi pentru a-şi potoli imaginaţia inepuizabilă, Elizabeth ridică telefonul din cabină şi ceru legătura cu camera de radiocomunicaţii.

— Radio *Calpurnia*, bună seara.

Accentul englezesc transferă cuvântul *scara* într-un murmur.

— La telefon Elizabeth Scarlatti, cabina AA3. Aş putea vorbi cu ofiţerul de serviciu, vă rog?

— Sunt ofiţerul de punte Peters. Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunteţi ofiţerul care a fost de serviciu mai devreme în această seară?

— Da, doamnă. Am expediat imediat telegramele dumneavoastră la New York. Ele trebuie trimise în termen de o oră.

— Mulţumesc. Dar nu de asta v-am sunat... Mă tem că nu m-am întâlnit cu cineva care trebuia să mă aştepte în camera radio. A întrebat cineva de mine?

Ascultă cu atenţie pentru a sesiza cea mai slabă ezitare din partea lui. Dar nu sesiză nimic.

— Nu, doamnă, n-a întrebat nimeni de dumneavoastră.

— Ei, poate că s-a simţit cumva jenat. Mă simt de-a dreptul vinovată.

— Îmi pare rău, doamnă Scarlatti. În afară de dumneavoastră, aici au mai fost doar trei pasageri toată seara. Ştiţi cum e, prima noapte departe de casă.

— Dacă n-au fost decât trei, v-ar deranja să mi-i descrieţi?

— Nu, deloc... Păi, a fost o pereche în vârstă de la clasa turist şi un domn, cam aghesmuit, cred, care a solicitat un tur.

— Un ce?

— Un tur, doamnă. Avem trei pe zi pentru cei de la clasa întâi. La zece, la douăsprezece şi la două. Simpatic tip.

— Era un bărbat tânăr? Aproape de treizeci de ani, poate? Îmbrăcat în smoking?

— Descrierea corespunde, doamnă.

— Mulţumesc, domnule ofiţer Peters. E o problemă fără importanţă, dar aş aprecia discreţia dumitale.

— Bineînţeles.

Elizabeth se ridică şi se duse în camera de zi. Partenerul ei de bridge nu era foarte priceput la cărţi, dar juca foarte bine teatru.

Capitolul 19

Matthew Canfield se grăbea pentru simplul motiv că-i era rău de la stomac. Poate că barul – şi lumea – de pe puntea B o să-l facă să se simtă mai bine. Îşi croi drum şi comandă un coniac.

— O petrecere pe cinste, nu-i aşa?

Un tip uriaş, cu umeri laţi, gen fundaş într-o echipă de fotbal, îl înghesuia pe Canfield în scaunul de alături.

— Aşa e, răspunse Canfield cu o grimasă fără sens.

— Te cunosc. Eşti de la masa căpitanului. Noi te-am văzut la cină.

— Bună mâncare acolo.

— Ştii ceva? Şi eu aş fi putut sta la masa căpitanului, dar am spus că fac ceva pe ea.

— Ei, da, ar fi fost un aperitiv interesant.

— Nu, vorbesc serios.

Canfield localiză accentul: Park Avenue colţ cu Tiffany.

— Un unchi de-al meu deţine o mulţime de acţiuni. Dar am spus că fac ceva pe ea.

— Poţi să stai în locul meu dacă vrei.

Fundaşul îşi împinse scaunul în spate şi se apucă de bar.

— Mult prea plicticos pentru noi. Hei, barman! Whisky şi bere!

Fundaşul se echilibra şi se trase înapoi, spre Canfield. Ochii lui erau holbaţi şi aproape lipsiţi de mobilitate. Părul extrem de blond îi cădea pe frunte.

— Tu ce hram porţi, amice? Sau mai eşti încă la şcoală?

— Mulţumesc de compliment. Nu, lucrez pentru Wimbledon Sporting Goods. Dar tu?

Canfield se aşeză mai bine în scaun, întorcând capul încoace şi-ncolo pentru a putea urmări mulţimea.

— Godwin şi Rawlins. Titluri de proprietate. Socrul meu este patronul. A cincea casă ca mărime din oraş.

— Foarte impresionant.

— Tu de unde te tragi?

— Cum?

— De unde te tragi. Cine te susţine? De stai la masa mare?

— A, prietenii de la firmă, cred. Noi lucrăm cu firme englezeşti.

— Wimbledon. Asta-i în Detroit.

— Chicago.

— Aha. Papa Pius de la Roma. Pricepi? Papa Pius de la Roma.

— Suntem solvabili.

Canfield adresă această ultimă remarcă direct blondului Adonis beat. Şi nu i-o spuse cu amabilitate.

— Nu te ataca. Cum te cheamă?

Canfield era gata să răspundă, când privirea îi fu atrasă de cravata beţivului. Nu-şi dădea seama de ce. Apoi, Canfield observă manşetele individului. Şi astea erau mari şi în dungi colorate la fel de intense ca şi cele ale cravatei. Culorile erau roşu şi negru intens.

— Ce hram porţi?

— Cum?

— Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Boothroyd. Chuck Boothroyd.

Se apucă din nou de marginea de mahon a barului pentru a-şi menţine echilibrul.

— Tu faci afaceri pentru Papa Pius şi... a, pardon, pentru Wimbledon?

Boothroyd păru să cadă într-o semistupoare.

Inspectorul ajunse la concluzia că nici coniacul nu avea nici un efect asupra lui. Se simţea foarte rău.

— Îhî, dau din coate. Ascultă, amice, nu mă simt prea bine. Nu te supăra, dar cred c-ar fi mai bine s-o şterg înainte să păţesc ceva. Noapte bună, domnule...

— Boothroyd.

— Exact. Noapte bună.

Domnul Boothroyd întredeschise ochii şi făcu un gest de salut întinzând în acelaşi timp mâna după paharul cu whisky. Canfield ieşi repede, dar clătinându-se.

— Chucksie, iubitule! exclamă o brunetă repezindu-se la domnul Boothroyd aflat în stare de ebrietate. Mereu dispari când încerc să te găsesc!

— Nu fi putoare, iubito.

— Am să fiu de fiecare dată când faci aşa!

Barmanul îşi găsi de treabă şi se îndepărtă repede.

Domnul Boothroyd îşi privi soţia şi pentru câteva clipe tremurul i se opri. Îşi fixă ochii asupra ei şi privirea nu-i mai era nesigură, ci foarte alertă. Pentru orice privitor, cei doi păreau a fi un cuplu care se ceartă pentru că soţul a băut prea mult, dar cu acea violenţă care nu permite amestecul altora. Deşi continua să se menţină în postura de umil, Chuck Boothroyd vorbi limpede pe fondul zgomotului din jur. Era treaz.

— Nu te teme, dragă.
— Eşti sigur?
— Absolut.
— Cine e?
— Un agent comercial straşnic. Bănuiesc că e în căutare de afaceri.
— Dacă-i agent comercial, de ce a fost aşezat la masă lângă ea?
— Hai, las-o naibii. Eşti obsedată.
— Doar precaută.
— Am să-ţi explic. Lucrează pentru firma aia sportivă din Chicago, Wimbledon. Ei îşi importă jumătate din produse de la o serie de firme englezeşti.
Boothroyd se opri ca şi cum se străduia să explice o problemă simplă unui copil.
— Asta e un vas britanic. Bătrâna doamnă e o relaţie a naibii de bună şi cineva încearcă să pună mâna pe ea. În plus, el e beat criţă şi i s-a făcut rău.
— Dă-mi o înghiţitură, spuse doamna Boothroyd întinzând mâna după paharul soţului ei.
— Serveşte-te.
— Când ai de gând s-o faci?
— În circa douăzeci de minute.
— De ce trebuie s-o faci în noaptea asta?
— Toţi cei de pe vas sunt îmbibaţi cu alcool, iar vremea este grozav de împuţită. Chiar şi cel ce nu e beat, vomită.
— Ce vrei să fac eu?
— Dă-mi o palmă zdravănă. Apoi du-te înapoi la cine-ai fost şi până acum şi parează râzând. Când va veni momentul potrivit, le spui că sfârşitul e previzibil, sau ceva asemănător. În câteva minute, am să cad lat. Ai grijă ca doi tipi să mă ducă în cabină. Sau trei.
— Nu ştiu dacă mai e vreunul destul de treaz.
— Atunci, cheamă stewardul. Sau barmanul. Da, mai bine barmanul. I-am dat foarte mult de furcă.
— În regulă. Ai cheia?
— Taică-tu mi-a dat-o azi dimineaţă, la debarcader.

Capitolul 20

Canfield ajunse în cabină simţind c-o să i se facă rău. Mişcarea permanentă şi acum violentă a vasului îl afectase serios. Se întreba de ce oamenii fac glume în legătură cu răul de mare. Lui nu i se părea deloc amuzant. Şi nu râdea niciodată la desenele animate pe această temă.

Se trânti pe pat, scoţându-şi numai pantofii. Constată cu satisfacţie că-l lua somnul. Fusese douăzeci şi patru de ore sub o tensiune permanentă.

După un timp, se auzi o bătaie în uşă. La început încet. Atât de încet încât îl făcu pe Canfield să-şi schimbe poziţia. Apoi, din ce în ce mai tare şi mai precipitat. Era o bătaie stridentă, parcă efectuată cu un singur deget, care răsună în toată cabina.

Canfield, pe jumătate adormit, strigă:

— Ce este?

— Mai bine-ai deschide uşa, amice.

— Cine-i acolo?

Canfield încercă să facă în aşa fel încât să nu se mai învârtească totul cu el.

Ciocănitul insistent începu din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, stai aşa! Stai aşa!

Inspectorul se ridică cu greu în picioare şi se duse, împleticindu-se, spre uşă. Se chinui un timp să descuie uşa. Un tip în uniformă de operator radio dădu buzna în cabină.

Canfield se stăpâni cât putu şi se uită la individul care stătea acum rezemat de uşă.

— Ce naiba vrei?

— Mi-ai spus să vin la dumneata dacă am de comunicat ceva care să merite. Ştii dumneata. În legătură cu ce te interesează.

— Şi?

— Păi, doar nu te aştepţi ca un marinar englez să încalce regulamentul fără vreun interes, nu?

— Cât?

— Zece bătrâne.

— Ce naiba înseamnă zece bătrâne?

— Pentru dumneata, cincizeci de dolari.

— Al naibii de scump.

— Dar merită.

— Douăzeci de dolari.

— Haide, zău! se milogi marinarul londonez.

— Treizeci şi nimic mai mult spuse Canfield, pornind spre pat.

— Adjudecat. Dă banii.

Canfield îşi scoase portofelul şi îi dădu radiotelegrafistului trei hârtii de zece dolari.

— Ei, s-aud ce face treizeci de dolari?

— Ai fost descoperit. De doamna Scarlatti.

Şi dispăru.

Canfield se spălă cu apă rece pentru a se trezi şi cântări diversele variante.

Fusese prins fără să aibă un alibi credibil. După toate raţionamentele, era terminat. Va trebui să fie înlocuit şi asta va lua timp. Nu avea altceva de făcut decât să încerce s-o deruteze pe bătrână pentru a nu şti de cine fusese trimis.

Îşi dorea din tot sufletul ca Benjamin Reynolds să fi fost aici să-i poată da un sfat înţelept. Apoi, îşi aminti ce-i spusese Reynolds odată unui alt inspector care fusese deconspirat: „Foloseşte o parte de adevăr. Vezi, poate merge. Găseşte o motivare pentru ceea ce faci”.

Ieşi din cabină şi urcă pe puntea A. Găsi cabina ei şi ciocăni la uşă.

Charles Conaway Boothroyd, vicepreşedinte executiv la Godwin and Rawlins Securities căzu lat pe podea.

Trei stewarzi, doi cheflii beţi, soţia lui şi un ofiţer care trecea pe acolo reuşiră să-l târască până în cabină. Râzând, ei îi scoaseră pantofii şi pantalonii uriaşului blond şi îl acoperiră cu o pătură.

Doamna Boothroyd scoase două sticle de şampanie şi le turnă salvatorilor. Îşi turnă şi ei într-un pahar de apă.

Stewarzii şi ofiţerul de pe *Calpurnia* băură doar la insistenţa doamnei Boothroyd şi plecară cât de repede putură. Dar nu înainte ca doamna Boothroyd să le bage în cap cât de complet inconştient era soţul ei.

Rămasă singură cu cei doi voluntari, doamna Boothroyd avu grijă ca toată şampania să fie terminată.

— Cine are o cabină? întrebă ea.

Se dovedi că numai unul din ei era neînsurat, celălalt îşi lăsase soţia la petrecere.

— Las-o naibii să se cherchelească şi hai să ne distrăm!

aruncă ea provocarea pentru amândoi. Credeţi c-o să faceţi faţă? întrebă doamna Boothroyd.

Băieţii răspunseră într-un glas, ca nişte animale care-şi adulmecă prada.

— Vă avertizez. Îmi ţin fusta sus pentru amândoi şi tot n-o să faceţi faţă!

Doamna Boothroyd merse legănându-şi şoldurile şi deschise uşa.

— Doamne! Sper că nu vă deranjează dacă vă asistaţi unul pe altul. Eu ador asta!

Cei doi aproape că se culcară pe picioare ţinându-se după ea, afară din cabină.

— Târfă! murmură Charles Conaway Boothroyd.

Dădu pătura la o parte şi-şi trase pantalonii. Apoi, deschise un sertar şi luă un ciorap de-al nevesti-si.

Făcu o probă, trăgându-şi partea de sus a ciorapului peste cap, se ridică din pat şi se privi în oglindă. Fu mulţumit de ce văzu. Îşi scoase apoi ciorapul şi deschise valiza.

Sub câteva cămăşi era o pereche de cipici şi un şnur subţire elastic, lung de circa patru metri.

Charles Conaway Boothroyd îşi legă şireturile, şnurul fiind la picioarele lui. Îşi trase un pulovăr negru croşetat peste pieptul lat. Zâmbea. Era un om fericit.

Elizabeth Scarlatti era deja în pat când auzi un ciocănit. Băgă mâna în sertarul de la noptieră şi scoase un mic revolver.

Elizabeth se ridică şi se duse la uşa din prima cameră.

— Cine e? întrebă tare.

— Matthew Canfield. Aş vrea foarte mult să vorbesc cu dumneavoastră.

Elizabeth era perplexă. Nu se aştepta să-l vadă şi îşi căută cuvintele.

— Cred c-ai băut puţintel prea mult, domnule Canfield. Ce-ar fi s-o laşi pe mâine dimineaţă? spuse neconvingător.

— Ştiţi foarte bine că n-am băut prea mult şi că nu poate fi lăsată pe mâine. Cred că trebuie să vorbim acum.

Canfield spera că vântul şi marea îi vor înăbuşi vocea. Spera, de asemenea, că având o preocupare nu se va mai simţi atât de rău.

Elizabeth se apropie de uşă.

— Nu pot găsi nici un singur motiv care să mă convingă că

trebuie să vorbim acum. Sper să nu fie nevoie să chem poliţia vasului.

— Pentru Dumnezeu, doamnă, vreţi să deschideţi uşa? Sau chem eu poliţia vasului şi le spun că pe amândoi ne interesează cineva care fuge prin Europa cu titluri în valoare de milioane, din care eu n-am să iau, întâmplător, nici unul.

— Ce-ai spus?

Elizabeth era acum lângă uşa cabinei.

— Ascultaţi, doamnă Scarlatti – spuse Matthew prinzându-se cu mâinile de tocul uşii – dacă informaţiile mele sunt cât de cât corecte, aveţi un revolver. Foarte bine. Deschideţi uşa şi dacă n-am mâinile deasupra capului şi dacă mai e cineva în spatele meu, trageţi! Pot fi mai corect decât atât?

Ea deschise uşa şi Canfield gândi că această conversaţie ameninţătoare avea doar avantajul că-l împiedica să i se facă rău. El închise uşa şi Elizabeth Scarlatti îşi dădu seama că-i era rău. Ca întotdeauna, ştia ordinea priorităţilor.

— Foloseşte baia mea, domnule Canfield. E aici. Revino-ţi şi apoi stăm de vorbă.

Charles Conaway Boothroyd îndesă două perne sub pătura de pe patul lui. Ridică şnurul şi pocni din el ca din bici, formând un lasou. Pocnetul fibrelor era o muzică dulce pentru el. Puse ciorapul nevesti-si în buzunar şi ieşi în linişte din cabină. Deoarece se afla pe puntea A, la tribord, nu trebuia decât să înconjoare puntea de promenadă de la proră pentru a ajunge la destinaţie. Constată tangajul vasului pe marea agitată şi stabili repede momentul exact în care un corp omenesc poate fi aruncat peste bord. Boothroyd era, categoric, un profesionist perfect. Curând, toţi îi vor cunoaşte valoarea.

Canfield ieşi din toaleta doamnei Scarlatti, simţindu-se mult uşurat.

Ea îl privi fix de pe un fotoliu aflat la mică distanţă de partea opusă a patului, cu revolverul îndreptat direct spre el.

— Dacă mă aşez, nu vreţi să puneţi chestia aia deoparte?

— Probabil că nu. Dar aşează-te şi o să discutăm despre asta.

Canfield se aşeză pe pat şi îşi întoarse picioarele astfel încât s-o poată vedea. Bătrâna ridică trăgaciul pistolului.

— Spuneai ceva la uşă, domnule Canfield şi ăsta e singurul motiv pentru care acest pistol nu a fost folosit. N-ai vrea să

continui?

— Ba da. Primul lucru pe care vreau să-l spun e că eu nu sunt...

Canfield se opri.

Cineva umbla la închizătoarea de la uşa de afară. Inspectorul întinse mâna spre bătrână şi aceasta îi dădu imediat, instinctiv, pistolul.

Canfield o apucă rapid de mână şi o aşeză, încet, dar ferm, pe pat. O instrui din priviri şi ea ascultă. Se întinse pe pat, luminată doar de veioză, în timp ce Canfield se ascunse după uşa deschisă de la dormitor. Îi făcu semn să închidă ochii şi spre surprinderea lui, îl ascultă. Elizabeth îşi lăsă capul spre stânga, iar lângă mâna dreaptă se afla ziarul. Arăta de parcă adormise în timp ce citea.

Uşa de la cabină fu rapid deschisă şi închisă la loc.

Canfield se lipi de perete şi strânse bine pistolul mic. Marginea de metal a uşii avea o mică deschizătură care-i permitea lui Canfield să vadă dincolo. Fu şocat să constate că deschizătura îi oferea şi intrusului acelaşi avantaj, dar Canfield stătea în întuneric şi, spera el, neobservat.

Apoi îl văzu pe vizitator şi se trezi înghiţind fără să vrea, atât din cauza uimirii, cât şi de frică.

Individul era uriaş, cu câţiva centimetri buni mai înalt decât Canfield, cu pieptul şi umerii imenşi. Purta un pulovăr negru, mănuşi negre şi pe cap avea tras un material transparent, probabil mătase, care-i dădea uriaşului un aspect sinistru, inuman şi-i schimonosea complet figura.

Intrusul pătrunse în dormitor şi se opri la capătul patului, la doar un metru şi ceva în faţa lui Canfield. Păru că o studiază pe bătrână şi în acelaşi timp scoase un şnur subţire din buzunarul pantalonilor.

Porni spre partea stângă a patului, aplecându-şi corpul în faţă.

Canfield ţâşni în faţă şi-l lovi cât putu de tare cu pistolul în cap. Lovitura îi crăpă pielea capului şi sângele ţâşni prin ciorapul care-i acoperea capul. Intrusul căzu cu faţa în jos, atenuându-şi căderea cu mâinile şi se răsuci pentru a-l vedea pe cel care-l lovise. Fu uimit, dar numai câteva secunde.

— Tu!

Nu era o exclamaţie, ci manifestarea surprizei de a-l recunoaşte.

— Ticălosule!

Canfield căută în memorie, recapitulând momente şi

evenimente din trecut, dar nu găsi nimic care să-i amintească cine era această creatură masivă. Era clar c-ar trebui să-l cunoască; şi putea fi periculos că nu-şi amintea.

Doamna Scarlatti se dădu jos pe la capul patului şi privea scena cu emoţie, dar fără panică. În schimb, era furioasă pentru că asta era o situaţie pe care n-o putea ţine sub control.

— Am să anunţ poliţia vasului, spuse ea cu calm.

— Nu! ordonă Canfield cu asprime. Nu puneţi mâna pe telefon! Vă rog!

— Cred că eşti nebun, tinere!

— Nu vrei să facem un târg, amice?

Şi vocea îi era vag cunoscută. Inspectorul îşi îndreptă pistolul spre capul individului.

— Nici un târg. Scoate-ţi masca.

Omul ridică uşor ambele mâini.

— Nu, amice! Numai o singură mână. Cealaltă bag-o sub tine. Cu palma în sus!

— Eşti isteţ, spuse intrusul, lăsând o mână în jos.

— Domnule Canfield, zău trebuie să insist! Acest om a pătruns în cabina mea. Dumnezeu ştie, dar poate avea de gând să mă jefuiască sau să mă omoare. Pe mine, nu pe dumneata. Trebuie să anunţ autorităţile!

Canfield nu prea ştia cum s-o facă pe bătrână să înţeleagă. Nu era genul de erou, iar gândul de a obţine protecţie oficială era tentant. Dar va fi, oare, protecţie? Şi chiar dacă va fi, acest morman de la picioarele lui era singura legătură, sau posibilă legătură, pe care el sau altcineva de la Group Twenty o aveau cu dispărutul Ulster Scarlett. Canfield îşi dădu seama că dacă chemau autorităţile vasului, intrusul va fi tratat pur şi simplu ca un hoţ. Era posibil ca omul să fie hoţ, dar Canfield tare se mai îndoia.

Stând jos, la picioarele inspectorului, mascatul Charles Boothroyd ajunse la aceeaşi concluzie privind viitorul lui. Gândul eşecului, cuplat cu posibilitatea de a ajunge la închisoare, începu să-i provoace o disperare de nestăpânit.

Canfield îi vorbi calm bătrânei.

— Aş vrea să vă atrag atenţia că acest individ nu a pătruns prin efracţie în cabina dumneavoastră. El a descuiat uşa, ceea ce înseamnă că cineva i-a dat o cheie.

— Exact! Aşa este! Doar nu vrei să faci vreo prostie, amice? Hai să facem un târg. Îţi dau de cincizeci de ori cât câştigi

vânzând mănuşi de baseball! Ce zici?

Canfield se uită atent la individul de jos. Era o notă nouă şi tulburătoare. Oare cel care-l acoperea era cunoscut? Şi deodată, Canfield simţi o durere în stomac la gândul că s-ar putea să existe doi ţapi ispăşitori în această cabină.

— Scoate-ţi dracului prostia aia de pe cap!

— Domnule Canfield, mii de oameni au călătorii cu acest vapor. Nu-i greu să obţii o cheie. Trebuie să insist.

Uriaşul îl apucă pe Canfield cu mâna dreaptă de picior. Canfield trase un glonte în umărul individului în momentul în care fu împins. Era un revolver de calibru mic şi împuşcătura nu făcu prea mult zgomot.

Mâna necunoscutului mascat, cuprinsă de spasme, dădu drumul gleznei lui Canfield şi apucă strâns umărul în care intrase glonţul. Canfield se ridică repede şi-l lovi pe tip cu toată puterea în zona capului. Vârful pantofului său de lac îl lovi într-o parte a gâtului şi îi sfâşie pielea sub masca de ciorap. Dar individul se repezi la Canfield şi-l apucă pe acesta de mijloc ca la fotbal. Canfield trase din nou; de astă dată, glontele îi intră în coaste. Canfield se feri, rezemându-se de perete, când individul căzu peste picioarele lui, zvârcolindu-se de durere. Osul şi muşchiul din zona pe unde intrase glonţul îi erau zdrobite.

Canfield se aplecă să-i scoată ciorapul de mătase care acum era plin de sânge, dar în clipa aceea uriaşul, care stătea în genunchi, îl prinse cu mâna stângă izbindu-l pe inspector de perete şi ţinându-l aşa. Canfield îl lovi cu pistolul în cap, încercând să se elibereze din strânsoarea braţului celuilalt. Când îi trase mâna în sus, puloverul negru s-a rupt, lăsând să se vadă mâneca unei cămăşi albe. Observă un buton de manşetă mare, cu dungi diagonale roşii şi negre.

Brusc, Canfield încetă lupta, încercând să înţeleagă acest nou aspect. Creatura, însângerată şi rănită, gemea de durere şi disperare. Dar Canfield îl cunoştea şi era extraordinar de năucit. Încercând să-şi liniştească mâna dreaptă, îşi îndreptă cu grijă revolverul spre rotula de la genunchiul individului. Nu era simplu; braţul puternic îl apăsa în vintre cu forţa unui piston uriaş. Când era gata să tragă, intrusul sări în sus, arcuindu-şi spatele şi-l blocă cu trupul lui. Canfield apăsă pe trăgaci, mai mult instinctiv. Glontele îi perforă partea de sus a toracelui. Charles Boothroyd căzu iar.

Matthew Canfield se uită la bătrâna care tocmai se pregătea

să ridice receptorul telefonului. Sări peste individul căzut şi-i luă cu forţa aparatul. Puse receptorul la loc în furcă.

— Vă rog! Credeţi-mă că ştiu ce fac!

— Eşti sigur?

— Da. Vă rog! Credeţi-mă!

— Dumnezeule! Atenţie!

Canfield se răsuci, evitând în ultima clipă lovitura pe care se pregătea să i-o aplice Boothroyd cu mâinile împreunate într-un fel de armă asemănătoare cu un ciocan şi care i-ar fi putut rupe şira spinării.

Individul se dezechilibră, căzând pe marginea patului şi rostogolindu-se jos. Canfield o dădu pe bătrână la o parte şi îndreptă pistolul spre atacator.

— Nu ştiu cum faci, dar dacă nu te potoleşti, următorul glonţ îţi va intra direct în frunte. Ţi-o promite un trăgător de elită, amice!

Canfield îşi aminti că el a fost singurul membru al grupului de instrucţie care a ratat de două ori la rând ţinta la tragerile cu armament individual.

Zăcând pe jos, cu vederea întunecată de durere şi de mătasea plină de sânge care-i acoperea faţa, Charles Boothroyd ştia că nu mai era aproape nimic de făcut. Respiraţia îi era dezordonată; sângele îi intra în beregată. Nu mai avea decât o singură speranţă – să ajungă în cabina lui şi s-o găsească pe nevastă-sa. Ea va şti ce să facă. O să-l plătească gras pe doctorul vasului ca să-l facă bine. Şi ei vor trebui, cumva, să înţeleagă. Nimeni nu poate trece prin aşa ceva şi să mai fie şi suspectat.

Cu mare greutate, începu să se ridice. Bolborosea ceva neclar în timp ce încerca să se ţină de saltea pentru a-şi găsi echilibrul.

— Să nu încerci să te ridici, prietene. Răspunde-mi la o întrebare, spuse Canfield.

— Cum… Cum? Las-o baltă…

— Unde-i Scarlett?

Canfield simţea că lucrează contra cronometru. Omul putea să leşine în orice clipă.

— Nu ştiu…

— Trăieşte?

— Cine…

— Ştii foarte bine cine! Scarlett! Fiul ei!

Cu ultimele puteri, Boothroyd reuşi să facă imposibilul. Apucându-se de saltea, se bălăbăni în spate gata să leşine. În

încercarea lui, trase cuvertura grea de pe pat dând drumul păturilor, iar când Canfield făcu un pas spre el, Boothroyd ridică pe neaşteptate salteaua de pe pat şi o aruncă peste inspector. Când salteaua era în aer, Boothroyd se năpusti în ea cu toată greutatea. Canfield trase cu disperare în tavan în momentul în care se prăbuşea împreună cu bătrâna sub impact. Boothroyd mai împinse o dată, strivindu-i pe cei doi de perete şi podea, propulsându-se pe picioare. Se întoarse, abia mai zărind ceva şi ieşi din cameră. Odată ajuns în cealaltă cameră, îşi luase ciorapul de pe cap, deschise uşa şi se năpusti afară.

Elizabeth Scarlatti gemea de durere, pipăindu-şi glezna Canfield împinse salteaua şi o trânti deoparte, încercând apoi s-o ajute pe bătrână să se ridice.

— Cred că mi-am rupt glezna, sau ceva la picior.

Canfield nu voia decât să se ducă după Boothroyd, dar mu putea s-o lase pe bătrână în starea asta. Şi de asemenea, dacă o va lăsa singură, ea va pune imediat mâna pe telefon şi în situaţia dată, asta nu servea la nimic.

— Va duc în pat.

— Pentru Dumnezeu, pune mai întâi salteaua la loc. Sunt fragilă!

Canfield ezita între a-şi scoate cureaua pentru a-i lega mâinile bătrânei ca să poată alerga după Boothroyd şi a-i urma instrucţiunile. Prima variantă ar fi o prostie, pentru că ar ţipa cât o ţin puterile c-o omoară; puse salteaua la loc o ridică uşor şi o puse pe pat.

— Cum e?

Groaznic, se înfioră ea când el o sprijini de perne.

— Cred c-ar fi bine să chem doctorul.

Dar Canfield nu se îndreptă spre telefon. Încerca să găsească cuvintele care s-o convingă să-l lase să facă aşa cum credea el.

— E timp destul pentru asta. Vrei să te duci după individul ăla, nu-i aşa?

Canfield o privi cu asprime.

— Da.

— De ce? Crezi că are vreo legătură cu fiul meu?

— Fiecare secundă pe care-o pierd cu explicaţiile ne micşorează şansele de-a mai afla asta vreodată.

— Cum pot şti că acţionezi în interesul meu? Nu m-ai lăsat să chem pe cineva în ajutor atunci când am avut într-adevăr nevoie. Era să fim amândoi omorâţi, ce-i drept. Dar cred că merit o

explicaţie.

— N-am timp acum. Vă rog să aveţi încredere în mine.

— De ce-aş avea?

Canfield dădu cu ochii de şnurul pe care îl scăpase din mână Boothroyd.

— Printre alte motive, prea numeroase pentru a le enumera, dacă n-aş fi fost aici, aţi fi fost ucisă, spuse arătând la şnurul subţire de pe podea. Dacă credeţi că acel şnur a fost adus pentru a vă lega mâinile, să-mi amintiţi să vă explic avantajele sugrumării cu un şnur elastic comparativ cu o bucată de frânghie de rufe. În cazul legării, mâinile dumneavoastră ar putea să iasă din asta, spuse ridicând şnurul şi aruncându-i-l. Dar nu şi gâtul!

Ea îl privi atent.

— Cine eşti? Pentru cine lucrezi?

Canfield îşi aminti scopul vizitei – să spună o parte de adevăr. Se decisese să spună că a fost angajat de o firmă particulară interesată de Ulster Scarlett – o revistă sau vreo publicaţie. În condiţiile de faţă, asta era, evident, o prostie. Boothroyd nu era hoţ; era un criminal plătit. Elizabeth Scarlatti fusese destinată asasinării. Deci ea nu făcea parte din conspiraţie. Canfield avea nevoie de toate forţele care-l puteau ajuta.

— Suni reprezentant al guvernului Statelor Unite.

— O, Doamne! Tâmpitul ăla de senator Brownlee! Nici prin gând nu mi-a trecut!

— Nici lui, vă asigur. Fără să ştie, ne-a pus în mişcare, dar atât.

— Şi acum, presupun că tot Washington-ul se joacă de a detectivii şi mie nu-mi spune nimeni nimic.

— M-ar mira să fie zece oameni în Washington care să ştie ceva despre asta. Ce vă mai face glezna?

— O să reziste, aşa cum am să rezist şi eu în situaţia de faţă.

— Dacă chem un doctor, puteţi să inventaţi o poveste despre o căzătură? Ca să-mi daţi puţin timp. E tot ce vă cer.

— Am să fac ceva mai mult pentru dumneata, domnule Canfield. Am să te las să pleci acum. Putem chema un doctor mai târziu dacă e cazul.

Deschise sertarul de la noptieră şi-i dădu cheia de la cabină.

Canfield o porni spre uşă.

— Cu o condiţie.

Bătrâna ridică vocea atât cât să-l oprească.

— Care?

— Că vei acorda atenţia cuvenită unei propuneri pe care trebuie să ţi-o fac.

Canfield se întoarse şi-o privi zeflemitor şi întrebător.

— Ce fel de propunere?

— Să lucrezi pentru mine.

— Mă întorc repede, spuse inspectorul ieşind pe uşă în fugă.

Capitolul 21

Trei sferturi de oră mai târziu, Canfield se înapoie în cabina lui Elizabeth Scarlatti. Când bătrâna auzi cheia în broască, strigă cu teamă.

— Cine-i acolo?

— Canfield, spuse şi intră.

— L-ai găsit?

— Da. Pot să mă aşez?

— Te rog.

— Ce s-a întâmplat? Pentru Dumnezeu, domnule Canfield! Ce s-a întâmplat? Cine e individul?

— Numele lui e Boothroyd. A lucrat pentru o casă de schimb din New York. E evident că a fost angajat sau desemnat să vă ucidă. Acum e mort şi rămăşiţele lui pământeşti sunt undeva în urma noastră – cred că la vreo cinci mile.

— Doamne Dumnezeule!

Bătrâna se aşeză.

— Ce ar fi să-ncepem cu începutul?

— Tinere, ştii ce-ai făcut? Vor fi cercetări, anchete! Pe vapor va fi agitaţie!

— Da, cineva va fi agitat, vă asigur. Dar mă îndoiesc că va fi mai mult decât o anchetă de rutină şi, bănuiesc, chiar discretă. Cu o văduvă mâhnită şi năucită, închisă în camera ei.

— Ce vrei să spui?

Canfield îi spuse cum găsise cadavrul lângă cabina lui Boothroyd. Apoi îi povesti pe scurt cum căutase cadavrul şi cum îl aruncase peste bord, dar îi descrise mai pe larg cum s-a întors în salon şi a aflat că Boothroyd leşinase cu puţin timp în urmă. Barmanul, exagerând probabil, a spus că a fost nevoie de şase oameni ca să-l târască afară şi să-l pună în pat.

— Vedeţi, alibiul lui foarte bun este explicaţia cea mai logică pentru… dispariţia lui.

— Vor răscoli tot vasul până ajungem în port!

— Nu, nu-l vor răscoli.

— De ce nu?

— Am rupt o bucată din pulovărul lui şi am agăţat-o de colţul balustradei din dreptul cabinei lui. Va fi evident că beţivul domn Boothroyd a încercat să se întoarcă la petrecere şi că a avut un tragic accident. Un beţiv şi o vreme mizerabilă reprezintă o

combinaţie proastă pe un vas.

Canfield se opri şi reflectă.

— Dacă acţiona singur, toţi avem dreptate. Dacă nu…

Canfield găsi că e mai bine să tacă.

— De ce-a trebuit să-l arunci peste bord?

— Ar fi fost mai bine să fie găsit cu patru gloanţe în el?

— Trei. Unul s-a înfipt în plafonul dormitorului.

— Asta e şi mai rău. Urmele vor duce la dumneavoastră. Dacă mai are vreun coleg pe vas, până mâine dimineaţă veţi fi moartă.

— Cred că ai dreptate. Şi acum ce facem?

— Aşteptăm. Stăm de vorbă şi aşteptăm.

— Ce…?

— Ca cineva să încerce să afle ce s-a întâmplat. Poate nevasta sa. Poate cel care i-a dat cheia. Cineva.

— Crezi asta?

— Cred ca vor trebui să procedeze aşa dacă mai e cineva pe vas care a lucrat cu el. Pentru simplul motiv că totul a făcut „poc”.

— Poate c-a fost un spărgător.

— N-a fost. Era un ucigaş. Nu vreau să vă sperii.

Bătrâna îl privi cu atenţie pe Canfield în ochi.

— Cine sunt „ei”, domnule Canfield?

— Nu ştiu. Trebuie să vorbim, ne putem da seama din discuţii.

— Crezi că au vreo legătură cu dispariţia fiului meu, nu-i aşa?

— Da, aşa cred… Dumneavoastră nu?

Ea nu răspunse direct.

— Ai spus c-ar trebui să-ncepem cu începutul. Când este începutul pentru dumneata?

— Când am aflat că titluri americane în valoare de milioane de dolari se vând în secret la o bursă străină.

— Şi ce legătură are asta cu fiul meu?

— El a fost acolo. S-a aflat exact în acel loc atunci când au apărut zvonurile. Un an mai târziu, după dispariţia lui, noi am primit informaţii demne de încredere conform cărora vânzarea s-a produs. El era din nou acolo. E clar, nu?

— Sau simple coincidenţe.

— Această variantă a căzut din clipa în care mi-ai deschis uşa acum o oră.

Bătrâna îl privi fix pe inspector, balansându-se cu scaunul Acesta, la rândul lui, o privi printre gene. Văzu că era furioasă, dar stăpânită.

— Presupui, domnule Canfield.

— Nu cred. Şi pentru că ştim cine a fost aşa-zisul dumneavoastră asasin şi pentru cine lucra – un anume Godwin şi nu mai ştiu cine, Wall Street – cred că problema e clară. Cineva, cineva de la a cincea casă de schimb, ca mărime, din New York. Este foarte supărat pe dumneavoastră, sau destul de speriat de dumneavoastră ca să vrea să vă omoare.

— Astea sunt speculaţii.

— Speculaţii, pe naiba! Am vânătăile drept dovadă!

— Şi cum a făcut Washingtonul aceste legături discutabile?

— „Washington” înseamnă prea mulţi oameni. Noi suntem un departament foarte mic şi ne ocupăm discret de persoane publice lacome, dar de rang superior.

— Sună de rău augur, domnule Canfield.

— De loc. Dacă unchiul ambasadorului Suediei face o groază de bani din importurile Suediei, noi o rezolvăm discret.

O privi cu atenţie.

— Acum sună nevinovat.

— Nici una nu se potriveşte, vă asigur eu.

— Te referi la titluri?

— Nu, la ambasadorul Suediei, spuse Canfield zâmbind. Care, din câte ştiu eu, nu are nici un unchi în afacerile cu importuri.

— Ambasadorul Suediei? Credeam c-ai spus că-i vorba de senatorul Brownlee.

— N-am spus eu. Dumneavoastră aţi spus. Brownlee a făcut atâta vâlvă, că a determinat Ministerul Justiţiei să pună în mişcare pe toţi cei care au avut vreodată de-a face cu Ulster Scarlett. La un moment dat şi noi am avut.

— Lucrezi cu Reynolds!

— Din nou, dumneavoastră spuneţi asta. Nu eu.

— Încetează să te mai joci de-a şoarecele şi pisica. Lucrezi pentru tipul ăla, Reynolds, nu-i aşa?

— Un lucru ştiu sigur, că nu sunt prizonierul dumneavoastră. N-am să mă las interogat.

— Foarte bine. Şi ce-i cu acest ambasador al Suediei?

— Nu-l cunoaşteţi? Nu ştiţi nimic despre Stockholm?

— Ah, pentru Dumnezeu, sigur că nu ştiu!

Inspectorul o crezu.

— Acum paisprezece luni. Ambasadorul Walter Pond a trimis vorbă la Washington că un sindicat a depus o garanţie de treizeci de milioane de dolari pentru nişte pachete mari de titluri de

proprietate americane dacă acestea puteau fi introduse pe furiş. Raportul lui a fost datat cincisprezece mai. Viza fiului dumneavoastră dovedeşte că el a intrat în Suedia pe zece mai.

— Nefondat! Fiul meu era în luna de miere. O călătorie în Suedia nu a fost ceva ieşit din comun.

— Numai că el era singur. Soţia lui rămăsese în Londra. Asta este ceva ieşit din comun.

Elizabeth se ridică din şezlong.

— Asta s-a terminat de acum un an. Banii au fost doar depuşi ca garanţie...

— Ambasadorul Pond a confirmat că tranzacţia a fost încheiată.

— Când?

— Acum două luni. Imediat după dispariţia fiului dumneavoastră.

Elizabeth se opri din mers şi se uită la Canfield.

— Ţi-am pus o întrebare înainte de-a pleca după individului ăla.

— Îmi amintesc. Mi-aţi oferit o slujbă.

— Aş putea să obţin cooperarea agenţiei dumitale numai pe baza aprobării dumitale? Noi avem acelaşi obiectiv. Nu există nici un conflict.

— Ce înseamnă asta?

— E posibil să le comunici că m-am oferit voluntar să cooperez cu dumneata. Adevărul, domnule Canfield, purul adevăr. A avut loc un atentat la viaţa mea. Dacă nu erai dumneata, aş fi fost moartă. Sunt o bătrână înspăimântată.

— Se va presupune că ştiţi că fiul dumneavoastră e în viaţă.

— Nu că ştiu, ci că bănuiesc.

— Din cauza titlurilor de proprietate?

— Refuz să recunosc asta.

— Atunci de ce?

— Mai întâi răspunde-mi. Aş putea folosi influenţa agenţiei dumitale, fără a mai fi interogată?... Să răspund numai în faţa dumitale.

— Ceea ce înseamnă că şi eu sunt răspunzător în faţa dumneavoastră.

— Exact.

— Se poate.

— Şi în Europa?

— Noi avem înţelegeri reciproce cu majoritatea...

— Atunci, iată oferta mea, îl întrerupse Elizabeth. Mai adaug doar că nu e negociabilă... O sută de mii de dolari. Plătiţi în rate convenite între noi.

Matthew Canfield se holbă la bătrâna atât de sigură pe ea şi dintr-o dată se simţi înspăimântat. Era ceva înspăimântător în legătură cu suma pe care tocmai o menţionase Elizabeth Scarlatti. El îi repetă cuvintele aproape neauzit.

— O sută de mii...

— „Din ţărână eşti", domnule Canfield. Acceptă oferta mea şi distrează-te.

Inspectorul transpirase şi în cameră nu era nici cald şi nici umed.

— Îmi cunoaşteţi răspunsul.

— Da, mi-am închipuit... Să nu te simţi copleşit. Trecerea la noua stare, cu bani, necesită doar nişte adaptări minore. Vei avea destul ca să te simţi confortabil, dar nu prea mult faţă de responsabilitatea pe care ţi-o asumi. Asta e partea neplăcută... Unde rămăsesem?

— Cum?

— A, da. De ce bănuiesc că fiul meu trăieşte? Făcând abstracţie de titlurile de proprietate de care vorbeai.

— Da, de ce?

— Anul trecut, din aprilie până în decembrie, fiul meu a transferat sute de mii de dolari la bănci din toată Europa. Cred că vrea să trăiască din aceşti bani. Sunt pe urma acestor depuneri. Sunt pe urma acestor bani.

Elizabeth văzu că inspectorul nu o credea.

— Întâmplător ăsta e adevărul.

— Dar şi titlurile de proprietate, nu-i aşa?

— Dat fiind că vorbesc cu cineva de pe statul meu de plată şi ştiind că voi nega că ştiu ceva despre acestea, din momentul în care voi păşi afară din această cabină... da.

— De ce negaţi?

— Bună întrebare. Nu cred c-ai să înţelegi, dar am să încerc. Titlurile de proprietate care lipsesc nu vor fi descoperite decât peste un an. Eu nu am dreptul legal să mă interesez de fondul fiului meu – şi nimeni nu are acest drept – până la scadenţa garanţiilor. A face aşa ceva înseamnă să acuz public familia Scarlatti. Asta ar dezbina Scarlatti Industries. Ar face ca toate tranzacţiile Scarlatti să fie suspectate în toate instituţiile bancare din lumea civilizată. E o mare responsabilitate. Având în vedere

sumele de bani implicate, asta ar putea crea panică în interiorul a o sută de corporaţii.

Canfield ajunse la limita puterii lui de concentrare.

— Cine a fost Jefferson Cartwright?

— Singura persoană, în afară de mine, care ştia despre titlurile de proprietate.

— O, Doamne! spuse Canfield ridicându-se de pe scaun.

— Crezi c-a fost omorât pentru motivele date!

— N-am ştiut că există motive.

— Indirect. El era un Don Juan celebru.

Inspectorul se uită în ochii bătrânei.

— Şi spuneţi că era singurul care ştia de titlurile de proprietate?

— Da.

— Atunci, cred că de asta a fost ucis. În lumea voastră nu omori un om pentru că s-a culcat cu nevasta ta. Ci foloseşti, pur şi simplu, acest pretext pentru a te culca şi tu cu a lui.

— Atunci, chiar am nevoie de dumneata, domnule Canfield.

— Ce v-aţi propus să facem când ajungem în Anglia?

— Exact ce-am spus că intenţionez să fac. Să încep cu băncile.

— Şi asta ce-o să vă indice?

— Nu ştiu sigur. Dar au fost sume mari de bani după standardele obişnuite. Aceşti bani s-au dus undeva. Cu siguranţă că nu au fost luaţi şi purtaţi în saci de hârtie. Probabil că e vorba de alte conturi sub nume false; poate mici afaceri puse repede pe picioare – nu ştiu. Dar ştiu că aceştia sunt banii care vor fi folosiţi până când plăţile pentru titlurile de proprietate devin lichide.

— Iisuse, el are treizeci de milioane de dolari în Stockholm.

— Nu neapărat. Conturile puteau fi deschise în Elveţia, valorând în total treizeci de milioane – probabil plătite în aur – dar fără a fi scoase un timp îndelungat.

— Cât de îndelungat?

— Atât cât e necesar pentru a certifica autenticitatea fiecărui document. Dat fiind că au fost vândute la o bursă străină, asta ar putea dura luni de zile.

— Deci, aveţi de gând să daţi de urma conturilor din bănci.

— Acesta pare a fi singurul punct de plecare.

Elizabeth Scarlatti deschise sertarul unei comode şi scoase o poşetă-pudrieră. O descuie şi scoase o singură foaie de hârtie.

— Presupun că ai şi tu o copie. Aş vrea s-o mai citeşti o dată

pentru a-ţi împrospăta memoria.

Îi dădu hârtia. Era lista băncilor străine la care Waterman Trust a depus bani pentru Ulster Stewart Scarlett. Canfield şi-a amintit de materialul trimis de Ministerul de Justiţie.

— Da, am văzut-o, dar nu am o copie… Ceva mai puţin de un milion de dolari.

— Ai observat datele la care banii au fost scoşi?

— Îmi amintesc că ultima a fost cu circa două săptămâni înainte de întoarcerea fiului dumneavoastră şi soţiei lui la New York. Două conturi mai sunt încă deschise, nu-i aşa? Da, uite…

— London şi The Hague, îl întrerupse bătrâna şi apoi continuă fără a se opri. Nu asta am vrut să spun, dar ar putea fi ceva. Eu mă refer la schema geografică.

— Ce schemă geografică?

Începând cu Londra, apoi în nord până în Norvegia; apoi în sud din nou până în Anglia-Manchester; apoi spre est la Paris, din nou în nord – Danemarca; sud Marsilia; est Spania, Portugalia; nord-est până la Berlin; din nou în sud în Africa de Nord – Cairo; nord-vest prin Italia – Roma; apoi în Balcani; în vest până în Elveţia – şi aşa mai departe. O întreagă zăpăceală.

Bătrâna doamnă recitase pe de rost, în timp ce Canfield încerca să urmărească lista de date.

— Ce credeţi, doamnă Scarlatti?

— Nu ţi se pare nimic neobişnuit?

— Fiul dumneavoastră era în luna de miere. Nu ştiu cum procedează cei ca voi în luna de miere. Eu nu ştiu altceva decât Cascada Niagara.

— Acesta nu e un itinerar normal.

— N-am de unde să ştiu.

— Stai să-ţi explic altfel… Tu nu faci o călătorie de plăcere de la Washington, D.C., la New York City şi apoi să te întorci la Baltimore cu următoarea oprire la Boston.

— Cred că nu.

— Fiul meu a mers în zig-zag pe un semicerc. Destinaţia finală, ultima şi cea mai mare extragere a fost făcută într-un punct la care putea ajunge, logic, cu luni înainte.

Canfield era zăpăcit, încercând să urmărească bănci şi date.

— Nu te mai chinui, domnule Canfield. E vorba de Germania. Un oraş obscur în sudul Germaniei. Se numeşte Tassing… De ce?

Partea a doua

Capitolul 22

Ziua a doua şi a treia petrecute la bordul vasului Ca*lpurnia* au fost calme. Vestea morţii unui pasager a aruncat un văl de tristeţe asupra călătorilor. Doamna Charles Boothroyd fu consemnată să rămână în cabina sa, sub stricta supraveghere a medicului şi a infirmierelor. Făcuse o criză de nervi şi i s-au administrat sedative.

În a treia zi, răul de mare dispăru, iar pasagerilor le reveni optimismul.

Elizabeth Wyckham Scarlatti şi tânărul său partener stabiliseră să se despartă după fiecare masă. Dar, la zece treizeci, în fiecare seară, Matthew Canfield se strecura la ea în cabină pentru a-şi lua în primire postul, în caz că s-ar repeta încercarea lui Boothroyd. Era un aranjament nesatisfăcător.

— Dacă aş fi cu o sută de ani mai tânără, ai putea fi luat drept unul din acei bărbaţi dezgustători care fac anumite servicii aventurierelor de vârstă mijlocie.

— Dacă v-aţi fi folosit o parte din banii dumneavoastră, cărora li se face atâta reclamă, pentru a vă cumpăra propriul dumneavoastră transatlantic, aş putea să dorm şi eu noaptea.

Aceste discuţii la ore târzii aveau, totuşi, un rost. Planurile lor începeau să prindă contur. Până şi responsabilităţile lui Canfield, în calitate de angajat al lui Elizabeth Scarlatti, au fost discutate cu diplomaţie.

— Înţelegi, spuse Elizabeth, că eu nu aştept de la dumneata să faci ceva care să dăuneze guvernului. Sau ceva care e împotriva propriei dumitale conştiinţe. Eu cred în conştiinţa unui om.

— Dar bănuiesc că aţi vrea să hotărâţi dumneavoastră ce este şi ce nu este dăunător guvernului.

— Într-o anumită măsură, da. Cred că am dreptul.

— Ce se întâmplă dacă nu sunt de acord?

— Ajungem noi la o conciliere când vine timpul.

— O, minunat!

Pe scurt, Matthew Canfield va continua să-şi trimită rapoartele la Group Twenty din Washington, cu o singură modificare – acestea vor fi mai întâi aprobate de Elizabeth Scarlatti. Împreună, prin intermediul inspectorului, vor adresa agenţiei lui anumite cereri pe care amândoi le considerau necesare. În toate problemele de siguranţă personală, bătrâna va urma, fără obiecţii, instrucţiunile tânărului.

Matthew Canfield va primi zece plăţi a câte zece mii de dolari, începând cu prima lor zi la Londra, în bancnote americane mici.

— Îţi dai seama, domnule Canfield, că acest angajament poate fi făcut şi altfel.

— Cum?

— Biroul dumitale poate beneficia gratis de talentele mele care nu pot fi neglijate. Extrem de avantajos pentru contribuabili.

— Am să menţionez asta în următorul meu raport.

Problema de bază a aranjamentului nu fusese totuşi, rezolvată. Pentru a putea să-şi îndeplinească obligaţiile faţă de ambii săi patroni, inspectorul trebuia să găsească un motiv care să explice asocierea lui cu bătrâna. O dată cu trecerea timpului, aceasta va deveni evidentă şi ar fi o prostie să o prezinte drept prietenie sau afaceri. Ambele explicaţii ar fi suspecte.

Cu un anumit grad de interes, Matthew Canfield întrebă:

— Cum vă împăcaţi cu nora dumneavoastră?

— Presupun că te referi la soţia lui Ulster. Nimeni n-o poate suferi pe cea a lui Chancellor.

— Da.

— Îmi place. Totuşi, dacă te gândeşti la ea ca la un terţ, trebuie să-ţi spun că mă dispreţuieşte. Sunt multe motive, multe din ele destul de valabile. Pentru a obţine ceea ce vreau, a trebuit s-o tratez destul de prost. Singura mea scuză, dacă simt că-mi trebuie aşa ceva – dar nu cred că e cazul – este că ceea ce am vrut a fost în folosul ei.

— Sunt profund mişcat, dar credeţi c-am putea să obţinem cooperarea ei? Eu am întâlnit-o în câteva ocazii.

— Nu e foarte receptivă. Dar presupun că ştii asta.

— Da. Şi mai ştiu că bănuieşte că aţi plecat în Europa pe urmele fiului dumneavoastră.

— Îmi dau seama. Asta ne-ar ajuta s-o înscriem şi pe ea pe listă. Dar nu cred c-am să reuşesc printr-o telegramă şi bineînţeles că n-aş vrea să-i explic totul într-o scrisoare.

— Am o soluţie mai bună. Am să mă duc eu s-o iau şi am să-i duc o… explicaţie scrisă din partea dumneavoastră. Nu prea complicată şi nici prea concretă. De rest mă ocup eu.

— Probabil că o cunoşti foarte bine.

— Nu chiar. Mă gândesc că dacă o pot convinge că dumneavoastră – şi eu – suntem de partea ei… dacă cineva e de partea ei, ne va ajuta.

— Ar putea. Ne-ar putea arăta locuri…

— Ar putea recunoaşte persoane…

— Dar ce fac eu cât eşti în America? Mă găseşti sigur moartă când te întorci.

Canfield se gândise la asta.

— Când ajungem în Anglia, va trebui să vă retrageţi.

— Poftim?

— Pentru nemurirea sufletului dumneavoastră. Şi a fiului dumneavoastră, desigur.

— Nu te înţeleg.

— La o mănăstire de maici. Toată lumea ştie de pierderea grea pe care aţi suferit-o. E ceva logic. Vom da o declaraţie de presă în sensul că v-aţi dus într-un loc retras secret din nordul Angliei. Apoi vă voi trimite undeva în sud. Agenţia mea vă va ajuta.

— Sună absolut ridicol!

— Veţi îmbrăca haine negre!

Doamna Boothroyd, mâhnită şi acoperită cu un văl de doliu, a fost debarcată o dată cu primul lot de pasageri. O aştepta un vameş care o ajută să efectueze repede formalităţile şi o conduse la un Rolls Royce care aştepta în stradă.

Canfield îi urmă până la maşină.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Canfield se înregistra la hotel. Îl sunase de la un telefon public pe cel care era legătura lui la Londra şi aranjaseră să se întâlnească imediat ce londonezul putea să ajungă. Inspectorul petrecu apoi o jumătate de oră bucurându-se de stabilitatea unui pat pe uscat. Îl deprima gândul de a face drumul înapoi la bordul unui vas, dar ştia că n-are de ales. Janet va primi cea mai rezonabilă explicaţie privind faptul că el o însoţea pe bătrâna doamnă şi că era logic ca soţia şi mama dispărutului Ulster Scarlett să călătorească împreună. Şi, desigur, Canfield nu era nefericit la perspectiva de-a continua legătura cu Janet Scarlett. Ea era o stricată, fără îndoială, dar el

începuse să se cam îndoiască că era târfă.

Era gata să aţipească, când îşi privi ceasul şi-şi dădu seama că întârziase la întâlnire. Ridică telefonul şi fu încântat să audă o voce cu accent britanic.

— Doamna Scarlatti este în apartamentul cinci. Dar avem instrucţiuni s-o sunăm înainte de a primi pe cineva, domnule.

— Vă rog s-o anunţaţi că urc imediat. Vă mulţumesc.

Canfield îşi spuse numele destul de tare înainte ca Elizabeth Scarlatti să deschidă uşa. Bătrâna îl invită să ia loc şi se aşeză pe o imensă canapea victoriană aliată lângă fereastră.

— Ei, acum ce facem?

— I-am telefonat omului nostru din Londra acum o oră. Trebuie să sosească peste puţin timp.

— Cine este?

— A spus că-l cheamă James Derek.

— Nu-l cunoşti?

— Nu. Ni se dă o centrală telefonică la care să sunăm şi un om este numit. E un aranjament reciproc.

— Desigur că-i convenabil.

Era o afirmaţie.

— Suntem înregistraţi.

— Ce-o să vrea să ştie?

— Numai ce vrem noi să-i spunem. N-o să pună nici un fel de întrebări decât dacă cerem ceva dăunător guvernului britanic sau ceva atât de scump încât va trebui să dea justificări; ăsta e punctul care-l îngrijorează cel mai mult.

— E şocant şi foarte amuzant.

— Banii contribuabililor, spuse Canfield privindu-şi ceasul. I-am cerut să aducă o listă cu lăcaşuri religioase.

— Ai vorbit serios, nu-i aşa?

— Da. Dacă el nu are o idee mai bună. Eu am să fiu plecat două săptămâni şi jumătate. Aţi scris scrisoarea pentru nora dumneavoastră?

— Da.

Îi dădu plicul.

În partea cealaltă a camerei, pe o masă aflată lângă uşă, se auzi telefonul sunând. Elizabeth se duse repede şi răspunse.

— E Derek? întrebă Canfield, după ce ea închise.

— Da.

— Bun. Acum, vă rog, doamnă Scarlatti, să mă lăsaţi pe mine să vorbesc. Dar dacă vă pun o întrebare, trebuie să ştiţi că vreau

un răspuns sincer.

— O? Nu avem nişte semne?

— Nu. El nu vrea să ştie nimic. Credeţi-mă. De fapt, ne cam deranjăm unul pe altul.

— Să-i ofer ceva de băut, sau un ceai, sau nu-i voie?

— Cred că ar aprecia un pahar de băutură.

— Am să sun serviciul de cameră şi am să cer să-mi trimită ceva de la bar.

— Perfect.

Elizabeth Scarlatti ridică telefonul şi comandă o gamă completă de vinuri şi lichioruri. Canfield zâmbi la felul de-a se comporta al celor bogaţi şi îşi aprinse o ţigară subţire de foi.

James Derek era un bărbat plăcut. În jur de cincizeci de ani, cam plinuţ, având aerul unui negustor prosper. Era fantastic de politicos, dar rece. Zâmbetul lui permanent avea tendinţa de-a se curba uşor, formând o linie dreaptă când vorbea.

— Am dat de urma Rolls-ului din port. Aparţine unui anume marchiz Jacques Louis Bertholde. Străin, rezident francez. Strângem informaţii despre el.

— Bun. Şi lăcaşurile religioase?

Englezul scoase o hârtie din buzunarul interior de la haină.

— Sunt câteva pe care le recomandăm, în funcţie de dorinţa doamnei Scarlatti de a fi în contact cu exteriorul sau nu.

— Aveţi vreunul la care contactul este complet imposibil? În ambele direcţii? întrebă inspectorul.

— Catolic, desigur. Sunt două sau trei.

— Ascultă! întrerupse impunătoarea doamnă.

— Ce sunt astea?

— E un ordin benedictin şi unul carmelit. Întâmplător, sunt în partea de sud-est. Unul, cel carmelit, este lângă Cardiff.

— Există anumite limite, domnule Canfield şi propun să le stabilim. Eu nu mă asociez cu astfel de oameni!

— Care este locul cel mai modern, cel mai căutat din Anglia, domnule Derek? întrebă inspectorul.

— Păi, ducesa de Gloucester face anual o călătorie la Mănăstirea din York. Biserica anglicană, desigur.

— Bine. Vom difuza o ştire conform căreia doamna Scarlatti merge acolo pentru o lună.

— Asta e mult mai acceptabilă, spuse bătrâna.

— N-am terminat, spuse întorcându-se spre londonezul amuzat. Apoi ne cazezi la carmelite. O vei însoţi acolo pe

doamna Scarlatti mâine.

— Cum spuneţi.

— O clipă, domnilor. Eu nu sunt de acord! Sunt sigură că domnul Derek îmi va satisface dorinţele.

— Îmi pare teribil de rău, doamnă. Am fost instruit să primesc ordine de la domnul Canfield.

— Iar noi avem o înţelegere, doamnă Scarlatti, sau vreţi s-o stricaţi?

— Ce mai pot spune unor astfel de oameni? Pur şi amplu nu suport idolii vrăjitori care vin de la Roma!

— O să fiţi scutită de aceste neplăceri, doamnă, spuse domnul Derek. Există un legământ de tăcere. N-o să auziţi pe nimeni.

— O să meditaţi, adăugă inspectorul. E bine pentru nemurirea sufletului.

Capitolul 23

YORK, ANGLIA, 12 august 1926 – La renumita Mănăstire din York, în zorii zilei de azi, s-a produs o explozie dezastruoasă însoţită de un incendiu care i-a afectat aripa vestică unde se află locuinţele călugăriţelor. Numărul călugăriţelor şi persoanele aflate de curând în mănăstire care au fost ucise în acest fragil eveniment nu este cunoscut. Se crede că explozia s-a datorat unei defecţiuni la sistemul de încălzire recent instalat de acest ordin religios.

Canfield citi ştirea la bordul vasului cu o zi înainte de a ajunge la New York.

Ăştia nu se joacă, gândi el. Şi deşi preţul era îngrozitor de mare, asta dovedea clar două lucruri: anunţurile de presă erau citite, iar doamna Scarlatti era într-adevăr urmărită.

Inspectorul băgă mâna în buzunar şi scoase scrisoarea bătrânei pentru Janet Scarlett. O citise de multe ori şi o considera eficientă. O mai citi încă o dată.

Draga mea copilă,

Sunt conştientă că nu te dai în vânt după mine şi accept asta ca pe o pierdere a mea. Ai toate motivele

Şi simţi aşa – cei din familia Scarlatti n-au fost oameni plăcuţi, cu care să te împrieteneşti, totuşi, indiferent de motive şi de suferinţa pe care ai îndurat-o, eşti acum o Scarlatti şi ai adus pe lume încă un Scarlatti. Poate că tu vei fi aceea care să ne facă mai huni decât suntem. Nu fac o afirmaţie gratuită sau din sentimentalism. Timpul a dovedit că cei mai neaşteptaţi dintre noi reuşesc adesea splendid din cauza responsabilităţilor serioase care îi apasă. Îţi cer să te gândeşti la această posibilitate.

În continuare, îţi cer să acorzi toată atenţia la ceea ce-ţi va spune domnul Matthew Canfield. Eu am încredere în el. Şi asta pentru că mi-a salvat viaţa şi a făcut-o aproape cu preţul vieţii lui. Interesele lui şi ale noastre sunt indisolubil legate. El o să-ţi spună ceea ce poate şi o să-ţi ceară foarte mult.

Eu sunt o femeie foarte, foarte bătrână, draga mea şi nu mai am mult timp. Lunile sau anii pe care-i mai am de trăit

(şi care sunt preţioşi, probabil, doar pentru mine) pot fi scurtaţi într-un mod despre care mi-ar plăcea să cred că nu reprezintă voia Domnului. Desigur, cu accept bucuroasă acest risc în calitatea mea de conducător al casei Scarlatti şi dacă îmi pot petrece timpul care mi-a mai rămas luptând să împiedic ca o mare ruşine să se abată asupra familiei noastre, atunci am să mă pot alătura soţului meu cu inima uşoară.

Prin domnul Canfield, aştept răspunsul tău. Dacă va fi cel pe care-l bănuiesc, atunci vom fi în din când împreună şi îmi vei face o bucurie mult mai mare decât merit. Dacă nu, vei avea în continuare dragostea mea şi te rog să mă crezi că vei avea şi înţelegerea mea.

Elizabeth Wyckham Scarlatti

Canfield puse scrisoarea la loc în plic. Era foarte bună, gândi iar. Nu explica nimic, dar cerea încredere implicită, iar explicaţia nerostită era de o urgenţă vitală. Dacă el îşi făcea treaba ca lumea, atunci fata va veni cu el în Anglia. Dacă nu reuşea s-o convingă, va trebui să găsească o alternativă.

Casa lui Ulster Scarlett de pe Strada 54 era în curs de renovare. Erau câteva schele ridicate până la acoperiş şi câţiva oameni care lucrau de zor. Taxiul masiv trase în faţa intrării şi Matthew Canfield urcă treptele. Sună; uşa fu deschisă de menajera obeză.

— Bună ziua, Hannah. Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti, dar numele meu este Canfield. Matthew Canfield şi am venit s-o văd pe doamna Scarlett.

Hannah nu se clinti din loc şi nici nu-i invită să intre.

— Sunteţi aşteptat de doamna Scarlett?

— Nu oficial, dar sunt sigur că mă primeşte.

Nu voise să-i telefoneze. Ar fi putut foarte simplu să-l refuze.

— Nu ştiu dacă doamna este acasă, domnule.

— Atunci am să aştept. Dar unde, aici pe scări?

Hannah îi făcu loc în silă şi inspectorul intră în holul oribil colorat. Canfield fu din nou şocat de intensitatea tapetului roşu şi a draperiilor negre.

— Mă duc să văd, domnule, spuse menajera pornind spre scara interioară.

Peste câteva minute, Janet coborî scara lungă, urmată de

Hannah cu mersul ei legănat. Era foarte liniştită. Avea ochii limpezi, cu privirea lucidă şi fără panica de care îşi amintea. Era stăpână pe sine şi, neîndoielnic, foarte frumoasă.

Canfield avu brusc un sentiment de inferioritate. Era cu mult depăşit.

— A, domnule Canfield, ce surpriză!

Nu-şi dădu seama dacă primirea pe care i-o făcu a exprimat bucurie sau nu. Era o primire prietenoasă, dar rece şi rezervată. Fata asta învăţase bine lecţiile celor cu bani.

— Sper că nu una neplăcută, doamnă Scarlett.

— De loc.

Hannah ajunsese la ultima treaptă şi se îndrepta acum spre uşile de la sufragerie.

Canfield vorbi din nou, repede.

— În timpul călătoriei mele am dat peste un tip a cărui firmă construieşte dirijabile. Ştiam că vă interesează.

Canfield a urmărea cu coada ochiului pe Hannah, fără să întoarcă capul. Hannah se întoarse brusc şi se uită la inspector.

— Serios, domnule Canfield? De ce m-ar interesa?

Fata era nedumerită.

— Am înţeles că prietenii dumitale din Oyster Bay vor să cumpere unul pentru clubul lor. Uite, am adus toate informaţiile. Preţul de cumpărare, rate, specificaţii, documentaţia… Daţi-mi voie să vă arăt.

Inspectorul o luă pe Janet de braţ şi o duse rapid spre uşile de la salon. Hannah ezită puţin, dar când Canfield îi aruncă o privire, se retrase în sufragerie. Apoi, Canfield închise uşile de la salon.

— Ce faci? Nu vreau să cumpăr un dirijabil.

Inspectorul stătea lângă uşă, făcându-i semn fetei să tacă din gură.

— Ce-i?

— Taci o clipă. Te rog, spuse cu blândeţe.

Canfield aşteptă circa zece secunde şi apoi deschise brusc uşile.

Pe partea cealaltă a holului, lângă masa din sufragerie, se afla Hannah şi un bărbat în halat alb, evident unul din zugravi. Discutau, privind spre uşa salonului. Erau acum exact în raza vizuală a lui Canfield. Jenaţi, plecară de acolo.

Canfield închise uşa şi se întoarse spre Janet Scarlett.

— Interesant, nu?

— Ce faci?

— E interesant că ajutoarele dumitale sunt aşa de curioase.

— A, asta era?

Janet se întoarse şi îşi luă o ţigară dintr-o cutie de pe măsuţă.

— Servitorii comentează şi cred că le-am dat şi motive.

Canfield îi aprinse ţigara.

— Chiar şi zugravii?

— Prietenii lui Hannah nu mă privesc. E treaba ei.

— Hannah nu e o problemă pentru mine…

— Nu ţi se pare curios că Hannah era cât pe ce să se împiedice când am pomenit de dirijabil?

— Pur şi simplu nu te înţeleg.

— Recunosc că mă întrec pe mine însumi.

— De ce n-ai telefonat?

— Dacă telefonam, m-ai fi primit?

Janet se gândi o clipă.

— Probabil că da… Orice învinuiri aş avea faţă de ultima dumitale vizită nu mi-ar da dreptul să te insult.

— N-am vrut să-mi asum acest risc.

— Drăguţ din partea dumitale şi sunt mişcată. Dar ce-i cu acest comportament ciudat?

Nu mai avea rost să amâne. Scoase plicul din buzunar.

— Mi s-a cerut să-ţi dau asta. Pot să stau jos până o citeşti?

Janet, uimită, luă plicul şi recunoscu imediat scrisul soacrei ei. Deschise plicul şi citi scrisoarea. Dacă era mirată sau şocată, îşi ascundea bine sentimentele.

Se aşeză încet pe canapea şi stinse ţigara. Privi scrisoarea, apoi ridică ochii şi-l privi pe Canfield, apoi se uită iar la scrisoare. Fără a mai ridica privirea, întrebă calm:

— Cine eşti?

— Lucrez pentru guvern. Sunt un funcţionar… un funcţionar minor din Ministerul de Interne.

— Pentru guvern? Deci nu eşti agent comercial?

— Nu, nu sunt.

— Ai vrut să mă întâlneşti şi să stai de vorbă cu mine din însărcinarea guvernului?

— Da.

— De ce mi-ai spus că vinzi terenuri de tenis?

— Uneori, noi considerăm necesar să nu ne dezvăluim adevărata identitate. E foarte simplu.

— Înţeleg.

— Presupun că vrei să ştii la ce se referă soacra dumitale în

această scrisoare.

— Nu mai presupune nimic.

Continuă apoi cu răceală.

— Ai avut misiunea să mă întâlneşti şi să-mi pui toate acele întrebări amuzante?

— Sincer să fiu, da.

Fata se ridică, făcu cei doi paşi care o separau de inspector şi-i trase o palmă cu toată puterea. Lovitura a fost biciuitoare şi dureroasă.

— Ticălosule! Ieşi afară din casa asta!

Încă nu ridicase vocea.

— Ieşi înainte să chem poliţia!

— Pentru Dumnezeu, Janet, încetează!

O apucă de umeri şi ea se zbătu să scape.

— Ascultă-mă! Am spus să mă asculţi sau te pocnesc! Ochii îi scânteiară de ură şi, gândi Canfield, de o tentă de melancolie.

O ţinu strâns în timp ce-i vorbi.

— Da, am fost trimis să te întâlnesc. Să te întâlnesc şi să obţin cât mai multe informaţii.

Ea îl scuipă în faţă. El nu se obosi să se şteargă.

— Am obţinut informaţiile care mi-au trebuii şi am folosit acele informaţii deoarece pentru asta sunt plătit! Departamentul meu ştie că am plecat de aici la ora nouă, după ce mi-ai oferit două pahare de băutură. Dacă vor să te ridice pentru deţinere ilegală de alcool e tot ce-ţi pot face!

— Nu te cred!

— Nu dau doi bani pe ce crezi tu! Şi dacă vrei să mai ştii ceva, află că te-am urmărit câteva săptămâni! Pe tine şi pe amicii tăi… Dacă te interesează, am omis să-i informez despre… aspectele ridicole ale activităţilor tale zilnice!

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Îmi fac meseria cât pot de bine şi nu sunt atât de sigur că tu eşti cea îndreptăţită să strige „virgină violată”! Poate că nu-ţi dai seama, dar soţul tău, sau fostul tău soţ, sau ce naiba ţi-o fi, ar putea să fie viu şi nevătămat. O mulţime de oameni drăguţi care n-au auzit niciodată de el femei ca tine şi fete tinere – au fost ucişi din cauza lui! Alţii au fost, de asemenea, omorâţi, dar poate că meritau.

— Ce tot spui?

N-o mai strângea aşa tare, dar continua s-o ţină bine.

— Ştiu doar că am părăsit-o pe soacra ta acum o săptămână

în Anglia. A fost o călătorie infernală! Cineva a încercat s-o omoare în prima noapte petrecută pe vas. Ai fi putut jura că s-a sinucis! Ei ar fi spus că, îndurerată cum era, s-a aruncat în mare. Fără nici o urmă... Acum o săptămână, am dat un anunţ în presă că are intenţia să se retragă într-un loc numit York, în Anglia. Acum două zile sistemul de încălzire de acolo a explodat şi a omorât Dumnezeu ştie câţi oameni! Un accident, desigur!

— Nu ştiu ce să spun.

— Vrei să continui, sau tot mai vrei să plec?

În zâmbetul pe care-l încerca soţia lui Ulster Scarlett era o undă de tristeţe.

— Cred că-i mai bine să rămâi şi... să spui tot.

Se aşeză pe canapea şi Canfield vorbi. Vorbi cum nu mai vorbise până atunci.

Capitolul 24

Benjamin Reynolds stătea la birou şi decupa un articol apărut cu o săptămână în urmă în suplimentul de duminică al ziarului *New York Herald.* Era o fotografie a lui Janet Saxon Scarlett însoţită de „M. Canfield, funcţionar la o firmă de articole sportive”, la o expoziţie canină în Madison Square Garden Reynolds zâmbi amintindu-şi ce-i spusese Canfield la telefon.

— Suport orice, dar nu şi blestematele astea de expoziţii canine. Câinii sunt pentru cei foarte bogaţi sau foarte săraci. Dar nu pentru cei de mijloc!

Nu contează, gândi şeful lui Group Twenty. Ziarele făceau o treabă excelentă. Washingtonul îi ceruse lui Canfield să mai rămân zece zile în Manhattan pentru a-şi întări legătura cu soţia lui Ulster Scarlett. Înainte le a se întoarce în Anglia.

Legătura era de neconfundat şi Benjamin Reynolds se întreba dacă era doar de ochii lumii. Sau era altceva? Era Canfield pe cale să se piardă? Uşurinţa cu care aranjase colaborarea cu Elizabeth Scarlatti era ameţitoare.

— Ben, spuse Glover dând buzna în birou. Cred c-am găsit ce-am căutat!

Închise bine uşa şi se apropie de biroul lui Reynolds.

— Ce-ai găsit? În legătură cu ce?

— Ceva care are legătură cu afacerea Scarlatti. Sunt sigur.

— Ia să văd.

Glover puse câteva pagini peste ziarul desfăcut.

— Frumoasă acoperire, nu-i aşa? spuse el arătându-i fotografia lui Canfield şi a fetei.

— Exact ce-am cerut noi, măgarii de noi. O să devină punctul de atracţie al lumii mondene dacă nu-şi dă în petic.

— Face treabă bună, Ben. Acum sunt pe vas, nu?

— S-au îmbarcat ieri… Asta ce-i?

— Cei de la statistică au găsit-o. Din Elveţia. Zona Zurich. Paisprezece proprietăţi, toate cumpărate în decurs de un an. Uită-te la aceste semne pe latitudine şi longitudine. Fiecare dintre proprietăţi se învecinează cu o alta. A se învecinează cu B, B cu C, C cu D, în josul liniei. Sute de mii de acri formând un complex enorm.

— Unul din cumpărători e Scarlatti?

— Nu… Dar una din proprietăţi a fost cumpărată pe numele lui

Boothroyd. Charles Boothroyd.

— Eşti sigur? Cum adică „cumpărat pe numele lui?”

— Socrul a cumpărat-o pentru fiica lui şi soţul ei. Numele lui este Rawlins. Thomas Rawlins. Asociat al casei de schimb Godwin and Rawlins. Numele fiicei lui este Cecily. Căsătorită cu Boothroyd.

Reynolds luă în mână pagina cu lista numelor.

— Cine sunt oamenii ăştia? Cum sunt împărţiţi?

Glover se întinse să ia celelalte două pagini.

— E totul aici. Patru americani, doi suedezi, trei englezi, doi francezi şi trei germani. În total, paisprezece.

— Ai ceva date despre ei?

— Numai despre americani. Am cerut informaţii despre ceilalţi.

— Cine sunt? În afară de Rawlins.

— Un anume Howard Thomton din San Francisco. El se ocupă de construcţii. Şi doi petrolişti din Texas. Un anume Luis Gibson şi un altul Avery Landor. Ăştia doi au mai multe sonde decât cincizeci de concurenţi de-ai lor puşi la un loc.

— Au vreo legătură?

— Până acum, nici una. Verificăm în continuare.

— Dar ceilalţi? Suedezii, francezii?… Englezii şi germanii?

— Nu ştim decât numele.

— Cineva cunoscut?

— Câţiva. Unul Innes-Bowen, este englez, cred că se ocupă de textile. Îmi mai este cunoscut şi numele Daudet, francez. Proprietar de vapoare. Şi doi dintre germani. Kindorf – o din valea Ruhr-ului. Cărbuni. Şi Von Schnitzler, reprezentant al lui I. G. Farben. Pe ceilalţi nu-i ştiu, nici de suedezi n-am auzit.

— Într-un fel sunt toţi la fel.

— Poţi s-o mai spui o dată. Toţi sunt putrezi de bogaţi. Asemenea proprietăţi nu se iau prin ipoteci. Să iau legătura cu Canfield?

— Va trebui. Trimite-i lista prin curier. O să-i trimitem o telegramă să-i spunem să stea în Londra până o primeşte.

— S-ar putea ca doamna Scarlatti să-i ştie pe unii dintre ei.

— Pe asta mă bazez… Dar cred că e o problemă.

— Care?

— S-ar putea s-o tenteze pe bătrână să se ducă direct la Zurich… Dacă se duce, e un om mort. La fel Canfield şi soţia lui Scarlett.

— E o presupunere cam drastică.

— Nu chiar. Noi bănuim că un grup de bogătaşi au cumpărat paisprezece proprietăţi învecinate între ele, pe baza unui interes comun. Şi Boothroyd – mulţumită unui socru generos – este unul dintre ei.

— Ceea ce face legătura dintre Zurich şi Scarlatti…

— Aşa credem. Noi bănuim asta deoarece Boothroyd a încercat s-o omoare, corect?

— Bineînţeles.

— Dar doamna Scarlatti trăieşte. Boothroyd a dat greş.

— Evident.

— Iar proprietatea a fost cumpărată înainte de asta.

— Cred că da.

— Atunci, dacă Zurich are legătură cu Boothroyd, înseamnă că Zurich vrea ca ea să moară. Ei vor s-o oprească. De asemenea… Zurich s-a bazat pe o reuşită. Ei s-au aşteptat ca Boothroyd să reuşească.

— Şi acum că-i mort, întrerupse Glover, Zurich îşi închipuie că bătrâna a aflat cine este acesta. Poate mai mult… Ben, poate c-am mers prea departe. Poate c-ar fi bine să anulăm toată treaba. Trimite un raport la Justiţie şi cheamă-l pe Canfield înapoi.

— Nu încă. Suntem aproape. Elizabeth Scarlatti este cheia, acum. O să le asigurăm toată protecţia.

— Eu vreau să-mi asigur un alibi dinainte, dar asta e sarcina ta.

— Înţeleg perfect. În instrucţiunile pe care le vom trimite lui Canfield să specificăm clar un lucru. Că el nu trebuie să se ducă la Zurich. Sub nici un motiv nu trebuie să plece în Elveţia.

— Aşa am să fac.

Reynolds se întoarse cu spatele la birou şi privi pe fereastră. I se adresă subalternului său, fără să-l privească.

— Şi… ţine o linie deschisă cu acest Rawlins. Socrul lui Boothroyd. S-ar putea ca el să fie acela care a făcut o greşeală.

Capitolul 25

La douăzeci şi cinci de mile de vechile graniţe ale oraşului Cardiff, într-o vâlcea îndepărtată dintr-o pădure galeză, se află Mănăstirea Fecioarelor, casa surorilor Carmelite. Pereţii au puritate de alabastru, ca o proaspătă mireasă aflată în sfântă aşteptare într-un paradis luxuriant, dar fără şerpi.

Inspectorul şi tânăra soţie a lui Scarlett ajunseră la intrare. Canfield se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre o uşă mică, cu arcadă, aflată în zid şi care avea un vizor. Alături de uşă era un inel negru metalic cu care bătu în uşă, apoi aşteptă câteva minute până apăru o călugăriţă.

— Cu ce vă pot ajuta?

Inspectorul îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă călugăriţei.

— Numele meu este Canfield, soră. Sunt aici pentru doamna Elizabeth Scarlatti. Nora ei este cu mine.

— Vă rog să aşteptaţi. Îmi daţi voie? spuse, arătând că vrea să ia legitimaţia.

El i-o dădu prin mica deschizătură.

— Desigur.

Vizorul fu închis şi blocat. Canfield se duse înapoi la maşină şi-i spuse lui Janet:

— Sunt foarte precaute.

— Ce se întâmplă?

— Mi-a luat legitimaţia pentru a se convinge că poza e a mea şi nu a altuia.

— E drăguţ aici, nu? Atâta linişte.

— Acum da. Dar nu promit nimic când vom da ochii cu bătrâna.

— Nepăsarea, nesimţirea dumitale faţă de situaţia mea, ca să nu mai spun nimic de confortul meu, întrece orice limită! Ai idee pe ce dorm idioţii ăştia? Îţi spun eu! Pe paturi de campanie!

— Îmi pare rău, spuse Canfield, încercând să nu râdă.

— Şi ştii ce lături mănâncă? Îţi spun eu! Mâncare pe care n-aş permite-o nici în grajdurile mele!

— Am aflat că-şi cultivă singure legumele, o contrazise blând inspectorul.

— Ele culeg îngrăşămintele şi lasă plantele acolo!

În acel moment, clopotele de la Angelus începură să bată.

— Astea bat zi şi noapte! Am întrebat-o pe proasta aia, maica stareţă MacCree, sau ce naiba o fi, de ce bat aşa de dimineaţă şi ştii ce mi-a spus?

— Ce, mamă? întrebă Janet.

— „Aceasta este calea Domnului”, asta mi-a spus. „Nu e un Dumnezeu prea bun!” i-am spus eu... A fost insuportabil! De ce-ai întârziat atât? Domnul Derek mi-a spus că vei fi aici de-acum patru zile.

— A trebuit să aştept un curier de la Washington. Să mergem. Am să vă povestesc.

Elizabeth stătea pe bancheta din spate a automobilului şi citea lista de la Zurich.

— Îi cunoaşteţi pe unii din oamenii ăştia? întrebă Canfield.

— Personal, nu. Dar pe aproape toţi îi ştiu după nume.

— De exemplu?

— Americanii, Louis Gibson şi Avery Landor sunt doi pretinşi petrolişti texani. Ei se consideră descoperitorii terenurilor petroliere. Landor e un porc, aşa am auzit. Harold Leacock, unul din englezi, e o forţă în bursa engleză. Foarte inteligent. Myrdal din Suedia e, de asemenea, cunoscut pe piaţa europeană. Stockholm...

Elizabeth ridică ochii şi observă privirea lui Canfield în oglinda retrovizoare.

— Altcineva?

— Da. Thyssen din Germania. Fritz Thyssen. Companii siderurgice. Toată lumea îi ştie pe Kindorf – cărbuni din valea Ruhr-ului – şi Von Schnitzler. El e I. G. Farben acum... Unul din francezi, D’Almeida, deţine controlul asupra căilor ferate, cred. Pe Daudet nu-l ştiu, dar numele mie cunoscut.

— Are petroliere. Vapoare.

— A, da. Şi Masterson. Sydney Masterson. Englez. Importuri în Orientul îndepărtat, cred. Pe Innes-Bowen nu-l ştiu, dar tot aşa, numele mi-e cunoscut.

— N-aţi spus nimic de Rawlins. Thomas Rawlins.

— N-am crezut că trebuie. Godwin şi Rawlins. Socrul lui Boothroyd.

— Nu-l cunoaşteţi pe cel de-al patrulea american, Howard Thornton? E din San Francisco.

— N-am auzit niciodată de el.

— Janet spune că fiul dumneavoastră cunoştea un Thornton

din San Francisco.

— Nu mă miră deloc.

Pe şoseaua de la Pontypridd, la periferia lui Rhondda Valley, Canfield observă un automobil care-i apărea regulat în oglinda laterală. Era cu mult în urma lor, ca o mică pată, dar era tot timpul acolo, exceptând curbele. Şi de câte ori Canfield lua una din numeroasele curbe, automobilul apărea mult mai repede decât înainte. Pe porţiunile drepte rămânea la distanţă şi când era posibil permitea altor maşini să se intercaleze între ei.

— Ce este, domnule Canfield?

Elizabeth îl urmărea cu privirea pe inspector care îşi tot întorcea capul spre oglinda de afară.

— Nimic.

— Ne urmăreşte cineva?

— Probabil că nu. Nu prea sunt alte drumuii bune care să ducă spre graniţa engleză. Douăzeci de minute mai târziu, Canfield văzu că automobilul se apropia După alte cinci minute, înţelese. Urma o bucată întinsă de drum – o curbă foarte lungă – mărginită într-o parte de o pantă stâncoasă şi în cealaltă de o porţiune abruptă de vreo cinsprezece metri care dădea în apele unui lac galez.

Canfield văzu că, dincolo de curba, terenul se nivela formând o păşune sau un teren plin de buruieni Acceleră maşina. Voia să ajungă repede acolo.

Maşina din spate zvâcni acoperind distanţa dintre ele. Viră spre partea drumului care era mărginită de panta stâncoasă. Canfield ştia că de îndată ce maşina ajungea alături de a lui, putea să-l împingă afară de pe şosea, peste margine, aruncându-i maşina în apă. Inspectorul ţinu pedala la podea şi viră maşina spre centru, încercând să-i taie drumul urmăritorului.

— Ce s-a întâmplat? Ce faci? spuse Janet ţinându-se de bord.

— Ţineţi-vă bine! Amândouă.

Canfield ţinu maşina pe centru, deplasându-se spre dreapta ori de câte ori maşina din spatele lui încerca să se strecoare între el şi marginea solidă. Terenul neted era aproape. Numai vreo sută de metri.

Se auziră două lovituri stridente şi puternice; în momentul acela maşina lui se clătină sub impactul celei de-a doua maşini. Janet Scarlett ţipă. Soacra ei nu scoase nici un sunet, apucând-o doar pe fată de umeri şi ajutând-o astfel să se ţină mai bine.

Păşunea era acum în stânga şi Canfield viră brusc spre ea ieşind de pe şosea şi intrând pe fâşia de pământ de dincolo de asfalt. Maşina care-i urmărea ţâşni în faţă cu toată viteza. Canfield se uită atent la plăcuţa de înmatriculare alb cu negru care dispăru rapid din raza lui vizuală. Strigă:

— *E. B... I* sau *L*! Şapte! Şapte sau nouă! Unu, unu, trei!

Mai repetă o dată cifrele, calm şi repede. Încetini şi opri maşina.

Janet avea spatele încordat, lipit de scaun. O ţinea pe Elizabeth de braţe cu amândouă mâinile. Bătrâna era aplecată în faţă. Cu obrazul lipit de capul nurorii ei.

Elizabeth vorbi.

— Literele pe care le-ai spus au fost *E. B. I* sau *L*, iar numerele şapte sau nouă, unu, unu, trei.

— Nu ştiu ce marcă era maşina.

Elizabeth vorbi din nou, trăgându-şi mâinile de după umeri lui Janet.

— Era un Mercedes-Benz.

Capitolul 26

— Automobilul despre care e vorba este un Mercedes-Benz coupe. Model 1925. Numărul este EBI 9113. Vehiculul este înregistrat pe numele lui Jacques-Louis Bertholde. Iarăşi marchizul de Bertholde.

James Derek stătea lângă Canfield, în faţa lui Elizabeth şi Janet, care stăteau pe canapea. Citea din carneţelul lui şi se întreba dacă aceşti americani curioşi îşi dădeau seama cine este marchizul. Şi Bertholde stătea adesea la Savoy şi era, probabil, la fel de bogat ca şi Elizabeth Scarlatti.

— Acelaşi individ care a aşteptat-o pe soţia lui Boothroyd în port? întrebă Canfield.

— Da. Sau aş spune, nu. După descrierea dumneavoastră, presupunem că persoana din port a fost Bertholde. Ieri nu putea fi el. Am aflat că este la Londra, totuşi, automobilul este pe numele lui.

— Ce credeţi, domnule Derek? întrebă Elizabeth, netezindu-şi rochia şi evitând să-l privească pe englez, care avea ceva ce o neliniştea.

— Nu ştiu ce să cred... Totuşi, consider că trebuie să vă spun că marchizul de Bertholde este un cetăţean străin rezident care are o mare influenţă şi o poziţie...

— După câte îmi amintesc, este patronul lui *Bertholde et Fils.*

Elizabeth se ridică de pe canapea şi-i dădu paharul gol lui Canfield. Nu pentru că mai voia vin. Dar era prea agitată să mai poată sta locului.

— *Bertholde et Fils* este o firmă fondată demult.

Inspectorul se duse la măsuţa cu băuturi şi îi turnă lui Elizabeth un alt pahar cu vin de Xeres.

— Înseamnă că l-aţi cunoscut pe marchiz, doamnă Scarlatti? Poate că-l ştiţi?

Lui Elizabeth nu îi plăcu insinuarea lui Derek.

— Nu, nu-l cunosc pe marchiz. Se poate să-l fi cunoscut pe tatăl lui. Dar nu sunt sigură. Familia Bertholde e foarte veche.

Canfield îi dădu paharul lui Elizabeth, conştient că bătrâna şi detectivul englez jucau o partidă de tenis mentală. Se băgă în vorbă.

— Cu ce se ocupă?

— Mai multe. Afaceri. Petrol în Orientul Apropiat, minerit şi

forări în Africa, importuri în Australia şi America de Sud…

— De ce e rezident?

— Vă spun eu, răspunse Elizabeth, întorcându-se pe canapea. Bunurile imobile – birourile lui – sunt, fără îndoială, în teritoriile imperiului, sau în protectorate.

— Foarte corect, doamnă, spuse Derek. Dat fiind că majoritatea intereselor sale se află în limitele graniţelor posesiunilor englezeşti, el tratează permanent cu Casa Albă. Şi o face în termeni foarte favorabili.

— Există un dosar guvernamental despre Bertholde?

— Ca rezident străin, sigur că da.

— Îl poţi obţine pentru mine?

— Ar trebui să am un motiv foarte serios. Ştiţi asta.

— Domnule Derek! întrerupse Elizabeth. Pe *Calpurnia* a avut loc un atentat la viaţa mea! Ieri în Ţara Galilor, un automobil a încercat să ne arunce de pe şosea! În ambele cazuri poate fi implicat marchizul Bertholde. Aş putea spune că astea sunt motive serioase!

— Mă tem că nu sunt de acord. Ceea ce spuneţi e de domeniul poliţiei. Tot ce ştiu altfel reprezintă informaţii confidenţiale pe care le respect ca atare. Desigur, în nici un caz nu se fac acuzaţii. E o zonă cenuşie, vă asigur, dar Canfield ştie ce spun.

Inspectorul o privi pe Elizabeth şi ea înţelese că sosise momentul să folosească planul. El îi explicase că s-ar putea să fie necesar. Îl numise „o parte de adevăr”. Motivul era simplu. Departamentul de Informaţii englez nu trebuia folosit ca forţă poliţienească personală în favoarea cuiva. Trebuiau să existe alte justificări. Justificări pe care Washingtonul le-ar putea confirma. Canfield îl privi pe englez şi vorbi calm.

— Guvernul Statelor Unite n-ar implica nici o agenţie decât în caz că sunt motive care depăşesc atribuţiile poliţiei. Atunci când fiul doamnei Scarlatti – soţul doamnei Scarlett – a fost anul trecut în Europa, i-au fost trimise mari sume de bani, sub formă de titluri de proprietate negociabile, la o serie de corporaţii americane. Noi credem că acestea au fost vândute, mascat, pe pieţele europene. Inclusiv la bursa engleză.

— Vreţi să spuneţi că cineva formează un monopol american aici?

— Departamentul de Stat crede că manevrele au fost făcute chiar de personalul de la ambasada noastră. Ei sunt chiar aici, la Londra, acum.

— Chiar personalul de la Ambasada americană! Şi credeţi că Scarlett e implicat?

— Noi credem că el a fost folosit, spuse Elizabeth cu o voce care străpunse aerul. Folosit şi apoi eliminat.

— El s-a învârtit în acele cercuri, Derek. La fel ca şi marchizul de Bertholde.

James Derek puse la loc carneţelul în buzunarul de la piept. Explicaţia era, evident, suficientă. Dar detectivul englez era şi foarte curios.

— Am să fac mâine o copie după dosar special pentru tine, Canfield... Bună seara, doamnelor, spuse şi ieşi.

— Te felicit, tinere. Personalul de la ambasadă. Foarte inteligent din partea dumitale.

— Cred c-a fost remarcabil! spuse Janet Scarlett, zâmbindu-i.

— O să meargă, mormăi inspectorul, înghiţind o cantitate mare de whisky. Ei, daţi-mi voie să vă amintesc că toţi avem nevoie de puţină odihnă. În ce mă priveşte, am obosit să-mi tot pun mintea la contribuţie şi n-aş vrea să-mi aud vorbe, doamnă Scarlatti. Ce ziceţi de o cină în acele locuri unde mergeţi voi, cei din clasa de sus? Nu-mi place să dansez, dar jur c-am să dansez cu amândouă până cădeţi jos.

Elizabeth şi Janet izbucniră în râs.

— Nu, dar îţi mulţumesc, spuse Elizabeth. Duceţi-vă voi să vă zbenguiţi.

Îl privi pe inspector cu simpatie.

— O femeie bătrână îţi mulţumeşte încă o dată, domnule Canfield.

— Să încuiaţi uşile şi ferestrele!

— La etajul şapte? Bineînţeles, dacă aşa vrei.

— Aşa vreau, spuse Canfield.

Capitolul 27

— E minunat! spuse Janet ţipând ca să acopere larma din jur, de la restaurantul Claridge. Haide, Matthew, nu fi aşa încruntat!

— Nu sunt încruntat. Dar nu te aud.

— Ba da. Dar nu ţi-a plăcut. Lasă-mă să mă bucur.

— Te las. Te las. Vrei să dansezi?

— Nu. Ştiu că nu-ţi place să dansezi. Vreau doar să privesc.

— Priveşte. E gratis. E bun whisky-ul ăsta.

— Ce e bun?

— Am spus de whisky.

— Nu, mulţumesc. Vezi? Pot fi fată cuminte. Ai două pahare avans, ştii bine asta.

— S-ar putea să am şaizeci înaintea ta, dacă asta mai continuă.

— Ce-ai spus, iubitule?

— Am spus că s-ar putea să am şaizeci de ani când ieşim de aici.

— Ei, încetează. Distrează-te şi tu!

Canfield o privi pe fata din faţa lui şi simţi din nou un val de bucurie. Nu găsea alt cuvânt decât bucurie. Ea era o încântare şi îl umplea de fericire, de pasiune. Ochii ei aveau acea chemare pe care numai un îndrăgostit o cunoaşte. Canfield încercă din răsputeri să se rupă, să se izoleze, să fie obiectiv, dar constată că nu reuşea.

— Te iubesc foarte mult, spuse.

Ea îl auzi printre acorduri muzicale, râsete şi murmurul din jur.

— Ştiu, spuse ea privindu-l şi ochii i se umeziră de lacrimi. Şi eu te iubesc. Nu-i aşa că-i formidabil?

— Vrei să dansezi acum?

Fata îşi dădu uşor capul pe spate.

— O, Matthew! Dragul, scumpul meu Matthew. Nu, iubitule. Nu trebuie să dansezi.

— Dar uite; vreau.

Ea îl strânse de mână.

— O să dansăm singuri, numai noi doi, mai târziu.

Matthew Canfield hotărî în sinea lui să rămână cu această femeie pentru tot restul vieţii.

Dar era un profesionist şi gândurile lui se întoarseră, o clipă, la bătrâna de la Savoy.

În acel moment, Elizabeth Wyckham Scarlatti se dădu jos din pat şi îmbrăcă *un* halat. Tocmai citea ziarul *Manchester Guardian.* Întorcând paginile, auzi două sunete metalice însoţite de un zgomot estompat venind din salon. La început, nu se speriase la auzul acestui zgomot; pusese zăvorul la uşa de afară şi crezu că nora ei bâjbâia pe la uşă neputând s-o descuie. La urma urmei, era ora două noaptea şi fata trebuia să se întoarcă. Strigă:

— Numai puţin, draga mea. M-am sculat.

Lăsase o veioză aprinsă şi franjurii acesteia se mişcară când trecu, proiectând umbre mişcătoare pe pereţi.

Ajunse la uşă şi începu să desfacă zăvorul. Aducându-şi aminte de inspector, se opri imediat.

— Tu eşti draga mea?

Nici un răspuns. Automat, trase la loc zăvorul.

— Janet? Domnul Canfield? Voi sunteţi?

Tăcere.

Pe Elizabeth o cuprinse frica. Auzise totuşi un zgomot; vârsta nu-i afectase într-atât auzul.

Poate că a confundat clinchetul cu fâşâitul familiar al ziarului englezesc. Nu era imposibil, dar, deşi încerca să creadă asta, nu putea. Mai era cineva în cameră?

La acest gând simţi o durere în coşul pieptului.

Când se întoarse să plece spre dormitor, văzu că una din ferestrele glisante era parţial deschisă, nu mai mult de patru, cinci centimetri, dar destul ca draperiile de mătase să fluture uşor datorită adierii vântului.

În zăpăceala ei, încercă să-şi amintească dacă o închisese sau nu mai devreme. Credea că da, dar nu fusese prea atentă, deoarece nu-l luase pe Canfield în serios. De ce să-l fi luat în serios? Erau la etajul şapte. Dar, evident, nu o închisese. Sau dacă o închisese, nu pusese zăvorul şi alunecase. Nimic neobişnuit. Se duse spre fereastră şi o închise.

Şi atunci auzi:

— Bună, mamă.

Din celălalt capăt al camerei, aflat în umbră, îşi făcu apariţia un bărbat masiv, îmbrăcat în negru. Era ras în cap şi foarte bronzat.

Câteva clipe nu-l recunoscu. Lumina de la singura veioză aprinsă era slabă, iar omul rămăsese în căpătui opus al camerei.

Pe măsură ce începea să se obişnuiască cu lumina şi cu cel pe care îl fixa cu privirea, îşi dădu seama de ce bărbatul acela îi păruse necunoscut. Faţa era schimbată. Părul negru strălucitor era ras; nasul era altfel, mai mic şi cu nările mai mari; chiar şi ochii – care înainte aveau pleoapele lăsate în stil napolitan – ochii erau holbaţi ca şi când nu ar avea pleoape. Avea pete în jurul gurii şi pe frunte. Nu era o faţă. Era masca unei feţe. Era şocant. Era monstruos. Şi era fiul ei.

— Ulster! Dumnezeule!

— Mamă, dacă mori de inimă în clipa asta, vei face de râsul lumii câţiva asasini foarte bine plătiţi.

Bătrâna încercă să gândească, încercă din răsputeri să reziste panicii. Strânse cu mâinile spătarul unui scaun până când venele de la mâinile ei bătrâne se umflară.

— Dacă ai venit să mă omori, nu prea am ce să fac.

— Poate te interesează să ştii că individul care a ordonat să fii omorâtă, va fi în curând mort. A fost un prost.

Fiul ei se duse spre fereastră şi controlă zăvorul. Se uită cu precauţie pe geam şi fu mulţumit.

Mama lui observă că îşi păstrase graţia cu care se mişca întotdeauna, dar nu mai avea acea moliciune, care se transformase într-un mers greoi, cu o uşoară tentă aristocratică. Acum, mersul lui era încordat, apăsat, iar mâinile îi accentuau aspectul general – acoperite de mănuşi negre mulate, cu degetele răsfirate şi îndoite rigid.

Elizabeth îşi găsi cu greu cuvintele.

— De ce ai venit aici?

— Din cauza curiozităţii tale încăpăţânate.

Se îndreptă repede spre telefonul de pe masa cu veioza aprinsă, apăsând receptorul în furcă pentru a se asigura că e închis. Apoi, se întoarse la câţiva paşi de ea şi putu să-i vadă bine faţa, ceea ce o făcu să închidă ochii. Când îi redeschise, el se freca la sprânceana dreaptă care era parţial inflamată. El îi văzu privirea plină de durere.

— Cicatricele nu sunt încă vindecate. Uneori mă mănâncă. Simţi o grijă maternă?

— Ce-ai făcut din tine?

— O viaţă nouă. O lume nouă pentru mine. O lume care n-are nimic de-a face cu lumea ta. Nu încă!

— Te-am întrebat ce-ai făcut.

— Ştii prea bine ce-am făcut, altfel n-ai fi aici, la Londra. Acum

trebuie să înţelegi că Ulster Scarlett nu mai există.

— Dacă asta vrei să creadă lumea, de ce-ai venit la mine?

— Pentru că tu ai considerat pe drept cuvânt că nu e adevărat, iar amestecul tău s-ar putea dovedi supărător pentru mine.

Bătrâna se oţeli înainte de a vorbi.

— E foarte posibil atunci ca instrucţiunile pentru uciderea mea să nu fi fost chiar întâmplătoare.

— Foarte curajos din partea ta. Mă întreb, totuşi, dacă ic ai gândit şi la alţii.

— Care alţii?

Scarlett se aşeză pe canapea şi vorbi într-un dialect italian ascuţit.

— *La Famiglia* Scarlatti! Asta e expresia adecvată, nu-i aşa?... Mai exact, unsprezece membri. Doi părinţi, o bunică, o târfa de nevastă beţivă şi şapte copii. Sfârşitul tribului! Dinastia Scarlatti întreruptă brusc de un masacru sângeros!

— Eşti nebun! Am să te opresc! Nu te juca cu focul, băiete!

— Eşti o bătrână nesăbuită! Noi suntem mai presus de bani. Problema care se pune este cum sunt folosiţi acum. Tu m-ai învăţat asta!

— Am să fac să nu mai ai acces la ei! Am să te hăituiesc şi am să te distrug!

Bărbatul ţâşni cu uşurinţă de pe canapea.

— Pierdem vremea. Îţi baţi capul cu probleme mecanice. Asta e lipsă de imaginaţie. Să fim clari. Eu dau un singur telefon şi ordinul este transmis la New York. În numitoarele douăzeci şi patru de ore, toată familia Scarlatti dă ortul popii! Dispare! O să fie o înmormântare scumpă. Fundaţia va asigura tot ce-i mai bun.

— Şi propriul tău copil?

— El o să fie primul. Toţi morţi. Fără nici un motiv aparent. Misterul nebunilor Scarlatti.

— Eşti nebun, spuse abia auzit.

— Zi mai tare, mamă! Sau te gândeşti la păpuşile cârlionţate care se zbenguie pe plaja de la Newport, râzând sănătos în bărcuţele lor? Tragic, nu? Numai unul singur! Numai unul din tot lotul s-ar putea să reuşească şi, astfel, clanul Scarlatti va continua în glorie! Să dau telefon? Mie mi-e indiferent.

Bătrâna, care nu se mişcase, se îndreptă încet spre un fotoliu.

— Ceea ce vrei de la mine este chiar atât de valoros încât de asta să depindă vieţile celor din familia mea?

— Pentru tine nu. Doar pentru mine. Ar putea fi şi mai rău, ştii asta. Aş putea cere încă o sută de milioane.

— Şi de ce n-o faci? În situaţia actuală, ştii că aş plăti.

Bărbatul râse.

— Sigur că ai plăti. Ai plăti dintr-o sursă care ar provoca panică în camerele de telegraf. Nu, mulţumesc. N-am nevoie. Nu uita că pe noi nu ne interesează banii.

— Ce anume vrei?

Ea se aşeză pe scaun, încrucişându-şi mâinile în poală.

— În primul rând, scrisorile de la bancă. Oricum nu-ţi sunt de folos, aşa că nu va trebui să-ţi faci probleme de conştiinţă.

Avusese dreptate! Ideea a fost corectă! Urmăreşte întotdeauna partea practică. Banii.

— Scrisorile de la bancă?

— Scrisorile pe care ţi le-a dat Cartwright.

— Deci tu l-ai omorât! Ştiai de înţelegerea noastră?

— Ei bravo, mamă! Un tâmpit de sudist este promovat vicepreşedinte la Waterman Trust! I se dă putere. Noi l-am urmărit timp de trei zile. Suntem în posesia înţelegerii voastre. Cel puţin, a copiilor lui. Hai să nu ne mai prostim. Scrisorile, te rog.

Bătrâna doamnă se sculă de pe scaun şi se duse în dormitor. Se întoarse şi-i dădu scrisorile. El deschise repede plicurile şi le scoase. Le împrăştie pe canapea şi le numără.

— Cartwright şi-a meritat banii.

Le adună şi se aşeză neglijent pe canapea.

— Nu mi-am imaginat că scrisorile astea sunt aşa de importante.

— De fapt, nu sunt. Nu poţi obţine nimic cu ele. Toate conturile au fost închise, iar banii… să zicem, au fost dispersaţi în alte conturi.

— Atunci de ce-ai fost aşa de nerăbdător să le obţii?

Ea rămase în picioare.

— Dacă scrisorile ar fi trimise băncilor, acestea din urmă ar putea începe să facă o mulţime de speculaţii. Şi noi n-avem nevoie acum de prea multe discuţii.

Bătrâna prinse privirea încrezătoare a fiului ei. El era detaşat, mulţumit de sine însuşi, aproape relaxat.

— Ce înseamnă „noi”? În ce te-ai băgat?

Din nou apăru zâmbetul acela grotesc produs de o gură strâmbă aflată sub nişte nări nefireşti.

— Ai să afli la vremea potrivită. Nu după nume, desigur, dar ai să afli. S-ar putea să fii chiar mândră, deşi n-ai să recunoşti.

Se uită la ceas.

— Înapoi la treabă.

— Ce mai e?

— Ce s-a întâmplat pe *Calpurnia!* Să nu minţi! spuse pironindu-şi privirea în ochii lui Elizabeth, fără a clipi.

Elizabeth îşi încordă muşchii abdomenului pentru a-şi ascunde orice reacţie la această întrebare. Ştia că adevărul ai putea fi tot ce i-a mai rămas.

— Nu înţeleg.

— Minţi!

— În legătură cu ce? Am primit o telegramă de la un individ pe nume Boutier, în legătură cu moartea lui Cartwright.

— Încetează! spuse aplecându-se în faţă. Nu te-ai fi ostenit să lansezi povestea cu retragerea ta la Mănăstirea din York dacă nu s-ar fi întâmplat ceva. Vreau să ştiu unde este?

— Cine? Cartwright?

— Ai grijă!

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

— Un om a dispărut de pe vas! Se spune că a căzut peste bord.

— A, da. Îmi amintesc... Şi ce legătură are asta cu mine? spuse cu inocentă în ochi.

Nici unul din ei nu făcu vreo mişcare.

— Nu ştii nimic despre acest incident?

— N-am spus asta.

— Dar ce-ai spus?

— Au fost unele zvonuri. Din surse demne de încredere.

— Ce zvonuri?

Bătrâna cântări în minte câteva răspunsuri. Ştia că răspunsul ei trebuia să sune sincer, fără nici un fel de erori de exprimare sau de comportament. Pe de altă parte, ceea ce avea să spună trebuia să reflecte limitele vagi ale bârfei.

— Că individul era beat şi cu chef de ceartă. Că a fost o luptă în hol... A trebuit să fie îmblânzit şi apoi cărat la el în cabină. După aceea, a încercat să se întoarcă şi a căzut peste balustradă. Îl cunoşteai?

O undă de uşurare îi învălui răspunsul lui Scarlett.

— Nu, nu era de-al nostru.

Era nemulţumit, dar nu mai insistă. Pentru prima oară după o

perioadă de câteva minute, îşi luă privirea de la ea. Era adâncit în gânduri. În cele din urmă, vorbi.

— O ultimă chestiune. Tu ai pornit în căutarea fiului dispărut…

— Am pornit în căutarea unui hoţ! îl întrerupse ea cu asprime.

— Fie cum vrei tu. Se mai poate spune şi altfel, că am devansat calendarul.

— Asta nu-i adevărat! Ai furat de la Scarlatti. Ceea ce-ţi era destinat trebuia folosit în legătură cu Scarlatti Industries!

— Iar pierzi vremea.

— Am vrut să clarific acest punct.

— Punctul este că tu te-ai pornit să mă găseşti şi ai reuşit. Eşti de acord cu mine?

— De acord.

— Acum îţi cer să nu spui nimic, să nu faci nimic şi să te întorci la New York. În plus, să distrugi orice scrisori sau instrucţiuni pe care eventual le-ai lăsat în privinţa mea.

— Astea sunt nişte cerinţe imposibil de realizat!

— În acest caz, voi da imediat ordinele care se impun, familia Scarlatti e moartă! Du-te la biserica ta şi pune-i să-ţi spună cum s-au spălat în sângele mielului!

Ulster Scarlett se ridică brusc *de* pe canapeaua victoriană şi înainte ca bătrâna să-şi poată întoarce privirea pentru a-l urmări, el şi ajunsese la telefon. Nu manifestă nici cea mai mică ezitare. Ridică telefonul fără a o privi şi aşteptă ca centralista să răspundă.

Bătrâna se ridică greoi.

— Nu!

Se întoarse s-o privească.

— De ce nu?

— Am să fac ce-mi ceri!

Puse telefonul la loc.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

Învinsese.

Ulster Scarlett zâmbi cu buzele lui diforme.

— Atunci afacerea noastră este încheiată.

— Nu tocmai.

Acum, Elizabeth va încerca ceva, fiind însă conştientă ca încercarea asta s-ar putea să o coste viaţa.

— Ei?

— Aş vrea să emit nişte ipoteze, doar un minut.

— În legătură cu ce?

— De dragul de a discuta. Ce se întâmplă dacă mă decid să stric înţelegerea noastră?

— Cunoşti consecinţele. N-ai să te poţi ascunde de noi, nici măcar o clipă.

— Totuşi, timpul ar putea fi de partea mea.

— Titlurile de proprietate au fost vândute. N-are rost să te gândeşti la asta.

— M-am gândit eu că le-ai vândut, altfel n-ai fi venit aici.

— Corect. Continuă.

— Sunt sigură că dacă tu nu te-ai gândit la asta, se poate să-ţi fi spus cineva că singurul mod inteligent de a vinde acele titluri era pe bani gheaţă, dar la o valoare diminuată.

— Nu a fost nevoie să-mi spună cineva.

— Acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Crezi că e foarte dificil să se dea de urma depunerilor, aurului sau altele, de asemenea valoare? Unde se află singurele bănci din lume dornice sau chiar capabile de astfel de depuneri?

— Cunoaştem amândoi răspunsul. Codificat, numerotat, imposibil.

— Şi în care din marile concerne bancare din Elveţia există incoruptibili?

Fiul ei se opri şi o privi cu coada ochilor lui fără pleoape.

— Acum tu eşti nebună, răspunse el calm.

— Ba deloc. Gândeşti în clişee, Ulster… Foloseşti sume mari de bani, dar gândeşti în clişee… în sălile de marmură din Berna şi Zurich se zice că se poate obţine suma de un milion de dolari americani pentru un schimb confidenţial de informaţii…

— Şi ce câştigi din asta?

— Date!… Nume! Persoane!

— Mă faci să râd.

— Râsul o să-ţi fie de scurtă durată!… Este evident că ai asociaţi; ai nevoie de ei. Ameninţările tale o dovedesc din plin şi sunt sigură că îi plăteşti bine… Problema e – atunci când îi voi cunoaşte pe ei şi ei pe mine – vor putea ei să reziste tentaţiei preţului meu? Desigur, nu poţi niciodată să fii sigur! Aici, nu se mai pune problema că nu ne interesează banii.

Faţa grotescă se schimonosi şi mai mult când gura diformă scoase un râset răguşit şi lăbărţat.

— Am aşteptat ani de zile să-ţi spun că teoriile tale măsurate

cu rigla de calcul put! Manevrele tale împuţite s+au terminat! Până acum ai făcut ce-ai vrut! Dar s-a terminat! Gata! S-a dus!... Cine te crezi, să manipulezi totul? Tu şi cu bancherii tăi care te servesc! Împuţiţii tăi de jidani! Eşti terminată! Te-am urmărit cu atenţie! Neamul tău e mort!... Să nu-mi vorbeşti tu de asociaţii mei. Ei nu s-ar atinge de tine sau de banii tăi!

Bărbatul în negru îşi ieşise din fire.

— Tu crezi asta?

Elizabeth nu se mişcă. Pusese o întrebare simplă.

— Absolut!

Rănile nevindecate ale lui Ulster Scarlett deveniseră stacojii.

— Cu noi este altceva! Şi tu nu ne poţi face nici un rău! Nici unuia dintre noi! Noi nu putem fi cumpăraţi!

— Dar – ca şi în cazul scrisorilor de la bancă – va trebui sa recunoşti că aş putea fi supărătoare. Numai că într-o măsură mult mai mare ca în primul caz. Vrei să-ţi asumi acest risc?

— În acest caz, semnezi unsprezece condamnări la moarte! O înmormântare în masă! Asta e ceea ce vrei tu, mamă?

— Răspunsul la întrebarea ta ca şi la a mea se pare că este nu. Asta este o înţelegere mult mai raţională.

Omul-mască, îmbrăcat în negru, făcu o pauză şi apoi vorbi calm, precis.

— Tu nu te poţi compara cu mine. Nici măcar o clipă să nu ţi imaginezi aşa ceva!

— Ce s-a întâmplat, Ulster? Ce s-a întâmplat?... De ce?

— Nimic şi totul! Eu fac ceea ce nici unul din voi nu e în stare să facă! Ceea ce trebuie făcut! Şi tu nu poţi face!

— Crezi că eu... sau noi... dorim asta?

— Mai mult decât orice pe lume. Dar nu ai curajul! Eşti slabă!

Telefonul sună, străpungând aerul.

— Nu te obosi să răspunzi, spuse Ulster. O să sune numai o dată. E doar un semnal că nevastă-mea – târfa devotată – şi noul ei tovarăş de pat au plecat de la Claridge.

— Atunci înseamnă că şedinţa noastră se suspendă.

Constată, spre marea ei uşurare, că el acceptă. Mai observă că, într-o asemenea situaţie, el era periculos. Deasupra ochiului drept îi apăru o pată. Îşi întinse din nou degetele cu o mişcare lentă, deliberată.

— Ţine minte ce ţi-am spus. O singură greşeală...

Ea nu-l lăsă să termine.

— Ţine minte cine sunt eu, tinere! Vorbeşti cu soţia lui

Giovanni Merighi Scarlatti! Nu-i nevoie să te repeţi. Ai obţinut înţelegerea pe care ai vrut-o. Vezi-ţi de treburile tale murdare. Nu mă mai interesează persoana ta!

Omul în negru se îndreptă în grabă spre uşă.

— Te urăsc, mamă.

— Sper să obţii tot atât de la cei pe care-i urăşti, într-un fel pe care tu n-ai să-l înţelegi niciodată!

Ulster deschise şi se strecură afară, trântind uşa cu zgomot în urma sa.

Elizabeth Scarlatti rămase lângă fereastră şi trase draperiile. Se lipi de sticla rece ca să se sprijine. Londra dormea şi numai câteva lumini răzleţe îi marcau suprafaţa de beton.

Ce naiba făcuse el? Dar mai ales, cine-i acordase atenţie? Ceea ce-ar fi trebuit să fie o simplă oroare s-a transformat în teroare, pentru că el deţinea arma. Arma puterii, pe care ea şi Giovanni i-o asiguraseră cu nevinovăţie şi eficienţă. Ei, într-adevăr, nu puteau fi cumpăraţi.

Lacrimi începură să-i curgă din ochii ei bătrâni şi acea conştiinţă interioară, care chinuie cumplit toate fiinţele umane, o luă prin surprindere. Nu mai plânsese de peste treizeci de ani.

Elizabeth plecă de la fereastră şi începu să umble prin cameră. Trebuia să chibzuiască bine.

Capitolul 28

Într-o cameră din Ministerul de Interne, James Derek scoase un dosar. „Jacques-Louis Bertholde, al patrulea marchiz de Chatellerault.”

Custodele dosarului intră în cameră.

— Salut, James. Văd că lucrezi târziu azi.

— Mă tem că da, Charles. Iau o copie. Ai primit cererea mea?

— E aici. Completează formularul şi îţi semnez. Dar mai repede, te rog. Fac o partidă de cărţi la mine în birou.

— Repede şi simplu. Americanii îi bănuiesc pe cei de la ambasada lor de a fi vândut aici titluri de proprietate, în secret. Acest Bertholde se mişcă în cercuri diplomatice. S-ar putea să existe o legătură cu amicul Scarlatti.

Custodele dosarului notă ceea ce trebuia.

— Când s-au întâmplat toate astea?

— Cam acum un an, după câte înţeleg.

Custodele se opri din scris şi se uită la James Derek.

— Acum un an?

— Da.

— Şi americanul vrea să confrunte personalul de la ambasadă acum? Aici?

— Exact.

— E pe celălalt mal al Atlanticului. Tot personalul de la ambasada americană a fost transferat cu patru luni în urmă. Acum nu mai e nimeni acolo, nici măcar o secretară, nimeni din cei care au fost în Londra acum un an.

— Foarte ciudat, spuse Derek calm.

— Se pare că prietenul tău din America nu prea ţine legătura cu Departamentul de Stat american.

— Ceea ce înseamnă că minte.

— Ceea ce înseamnă că da.

Janet şi Matthew, râzând, ajunseră la etajul şapte, ieşiră din lift şi o porniră pe coridor spre apartamentul lui Elizabeth. Aveau de mers circa treizeci de metri, distanţă pe care o parcurseră oprindu-se de patru ori ca să se îmbrăţişeze şi să se sărute.

Fata scoase o cheie din poşetă şi i-o dădu inspectorului.

El o băgă în broască şi simultan răsuci mânerul, dar fără a întoarce cheia. Uşa se deschise şi într-o fracţiune de secundă

inspectorul se trezi din beţie.

Practic, dădu buzna în cameră.

Elizabeth Scarlatti stătea pe canapeaua victoriană în lumina difuză dată de singura veioză aprinsă. Nu făcu nici o mişcare, decât că se uită la Canfield şi la nora ei.

— V-am auzit în hol.

— V-am spus să încuiaţi uşile!

— Îmi pare rău, am uitat.

— Ba n-aţi uitat deloc! Am aşteptat până când am auzit zgomotul zăvorului şi siguranţei.

— Am cerul nişte cafea.

— Şi unde-i tava?

— În dormitorul meu, care presupun că este personal.

— Să nu vă-nchipuiţi aşa ceva! Inspectorul se năpusti spre uşa dormitorului.

— Îmi cer iar scuze. Am sunat şi le-am cerut să vină s-o ia. Sunt cam zăpăcită. Iartă-mă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Elizabeth Scarlatti gândi repede şi îşi privi nora în timp ce vorbi.

— Am primit un telefon care m-a tulburat. O problemă de afaceri care n-are absolut nici o legătură cu tine. Presupune o mulţime de bani şi trebuie să iau o hotărâre înainte de deschiderea bursei de la Londra, spuse şi îl privi pe inspector.

— Aş putea să ştiu ce este atât de important încât să nu-mi urmaţi instrucţiunile?

— Câteva milioane de dolari. Poate n-ar fi rău să mă asculţi. Dacă Scarlatti Industries va încheia achiziţionarea restului de titluri de creanţă convertibile de la Sheffield Cutlery şi apoi le va transforma, va putea obţine controlul asupra companiei.

Încă nesigur, inspectorul întrebă:

— Şi de ce e chestia asta atât de... tulburătoare?

— Deoarece compania pierde constant bani.

— Atunci, nu cumpăraţi şi gata. Şi n-o să mai staţi trează toată noaptea.

Bătrâna îi aruncă o privire rece.

— Sheffield Cutlery este una dintre cele mai vechi şi mai bune firme din Anglia. Produsele sale sunt superbe. Problema nu o constituie conducerea şi nici condiţiile de muncă, ci un aflux masiv de imitaţii japoneze. Important este dacă masa de cumpărători va învăţa cu timpul să se reorienteze.

Elizabeth Scarlatti se ridică de pe canapea şi se duse în dormitor, închizând uşa în urma ei.

Inspectorul se întoarse spre Janet Scarlett.

— Aşa face mereu? Nu are consilieri?

Dar Janet nu-şi putea lua privirea de la uşa dormitorului. Îşi scoase haina şi se apropie de inspector. Vorbi calm.

— Nu spune adevărul.

— De unde ştii?

— Din felul cum m-a privit când vorbea cu tine. Încerca să-mi spună ceva.

— Ce anume?

Fata dădu din umeri nerăbdătoare şi continuă să vorbească în şoaptă.

— Nu ştiu, dar înţelegi ce vreau să spun. Eşti într-un grup de oameni şi deodată începi să spui o minciună gogonată, sau să exagerezi lucrurile şi în acest timp te uiţi la soţul tău, sau la un prieten care ştie despre ce-i vorba... şi ei înţeleg că nu trebuie să te contrazică...

— Mintea în legătură cu compania de care vorbea?

— A, nu. Asta-i adevărat. Chancellor Drew încearcă de luni de zile s-o convingă să cumpere firma asta.

— De unde ştii?

— Ea a refuzat deja.

— Atunci de ce a minţit?

Când Canfield se pregătea să se aşeze, privirea îi fu atrasă de husa din pânză de la scaun. La început nu-i dădu atenţie, dar pe urmă o privi din nou. Materialul era mototolit de parcă ar fi fost stors sau strâns grămadă. Era ceva neobişnuit pentru un set imaculat. Privi mai atent. Ţesătura era ruptă şi se observau clar nişte urme de degete. Oricine îşi înfipsese degetele în scaun, o făcuse cu forţă, nu glumă.

— Ce este, Matthew?

— Nimic. Dă-mi ceva de băut, te rog.

— Sigur, iubitule.

Ea se duse la bar, în timp ce Canfield ocoli scaunul şi se opri la fereastră. Fără a avea ceva în minte, trase perdelele şi controlă fereastra. Desfăcu închizătoarea şi deschise partea din stânga. Văzu ceea ce începuse să caute. Lemnul era zgâriat în jurul cârligului. Pe pervaz observă că vopseaua avea urme de la un obiect greu, probabil o gheată cu talpă de cauciuc, sau un pantof cu talpă de crep. Nu de piele; nu erau zgârieturi pe vopsea.

Deschise şi partea din dreapta a ferestrei şi privi afară. Sub ei mai erau şase etaje; deasupra, încă două până la ceea ce-şi amintea că era un acoperiş foarte înclinat. Închise fereastra şi o încuie.

— Ce naiba tot faci?

— Am avut un oaspete. Un musafir nepoftit, am putea zice.

Fata îngheţă.

— O, Doamne!

— Nu te speria. Soacra ta n-ar face un lucru prostesc. Fii sigură.

— Încerc. Ce-ai de gând să faci?

— Să descopăr cine a fost. Acum, încearcă să te stăpâneşti. O să am nevoie de tine.

— De ce ea n-a spus nimic?

— Nu ştiu, dar s-ar putea să aflu.

— Cum?

— Mâine dimineaţă, probabil că o să aducă iar în discuţie afacerea Sheffield. Dacă se va întâmpla aşa, spune-i că ţii minte că a refuzat s-o cumpere pentru Chancellor. Va trebui să-ţi dea o explicaţie.

— Dacă mama Scarlatti nu vrea să vorbească, nu va vorbi. Asta ştiu sigur.

— În acest caz, să nu insişti. Dar va trebui, totuşi, să spună ceva.

Deşi era aproape ora trei noaptea, în hol mai era încă o mulţime de rătăciţi rămaşi de la petrecerile târzii. Unii dintre ei erau îmbrăcaţi în haine de seară, alţii se clătinau pe picioare şi chicoteau, toţi erau cuprinşi de o oboseală plăcută.

Canfield se duse la recepţioner şi îi vorbi pe un ton amabil, prietenos.

— Ascultă, amice, am o mică problemă.

— Da, domnule. Vă putem fi de folos?

— Da, e o problemă cam delicată… Eu călătoresc împreună cu doamna Elizabeth Scarlatti şi fiica ei…

— A, da, aşa e. Domnul… Canfield, da?

— Da. Ei, femeia îmbătrâneşte, ştii cum e şi cei de deasupra petrec până la ore târzii.

Funcţionarul, care cunoştea legenda averii Scarlatti, se pierdu în scuze.

— Îmi pare îngrozitor de rău, domnule Canfield. Mă duc eu

acolo imediat. Este foarte jenant.

— O, nu, te rog, acum e linişte.

— Atunci vă asigur că nu se va mai repeta. Cred că sunt foarte zgomotoşi. Aşa cum sunt sigur că vă daţi seama că Savoy este una din cele mai sănătoase construcţii.

— Bănuiesc că ei ţin ferestrele deschise, dar te rog să nu spui nimic. Ea s-ar supăra pe mine dacă ar afla că am discutat cu dumneata despre asta…

— Nu înţeleg, domnule.

— Spune-mi mie cine stă acolo şi am să vorbesc chiar eu cu ei. Ştii cum, aşa, prieteneşte, la un pahar de băutură.

Funcţionarul fu nemaipomenit de fericit de soluţia găsită de american.

— Păi, dacă insistaţi, domnule… La etajul opt partea vestică locuiesc vicontele şi vicontesa de Roxbury, un cuplu fermecător şi destul de în vârstă, cred. Pare ciudat, dar cine ştie, poate că se ţin de distracţii.

— Dar deasupra lor cine stă?

— Deasupra lor, domnule Canfield? Nu cred…

— Spune-mi, totuşi.

— Păi, la nouă, în partea vestică stă…

Funcţionarul dădu pagina.

— Nu e ocupat, domnule.

— Nu e ocupat? Asta e ceva neobişnuit pentru această perioadă a anului, nu-i aşa?

— De fapt, nu e disponibil, domnule. Acest apartament a fost închiriat pe toată luna pentru întâlniri de afaceri.

— Vrei să spui că nu stă nimeni acolo noaptea?

— Ei au dreptul ăsta, dar până acum nu s-a întâmplat să stea noaptea.

— Cine l-a închiriat?

— Firma este *Bertholde et Fils.*

Capitolul 29

Telefonul de lângă palul lui James Derek sună strident, trezindu-l.

— Sunt Canfield. Am nevoie de ajutor şi problema nu suportă amânare.

— Poate că asta-i părerea ta. Care-i treaba?

— Apartamentul Scarlatti a fost spart.

— Cum? Şi hotelul ce spune?

— Ei nu ştiu nimic.

— Cred sincer că ar trebui să le spui.

— Nu-i chiar aşa de simplu. Ea nu vrea să recunoască.

— Asta-i treaba ta. De ce mă suni pe mine?

— Cred că-i speriată… A oferit o altă poveste.

— Dragul meu, ea are camerele la etajul şapte! Cred că fabulezi! Sau poate că răufăcătorii zboară!

Americanul tăcu atât cât să-i dea englezului de înţeles că nu era deloc amuzat.

— Ei şi-au închipuit că ea n-o să deschidă uşa, ceea ce, în sine, este adevărat. Oricine a fost vizitatorul, el a coborât din una din camerele de deasupra şi a deschis fereastra cu o lamă de cuţit. Ai mai aflat ceva despre Bertholde?

— Ia-le pe rând.

Derek începea să-l ia pe Canfield în serios.

— Tocmai asta e. Cred că-i acelaşi lucru. Compania lui Bertholde a închiriat camerele de la etajul nouă.

— Poftim?

— Exact cum auzi. Pentru o lună. Nici mai mult, nici mai puţin decât întâlniri zilnice de afaceri.

— Cred că ar fi mai bine să stăm de vorbă.

— Tipa ştie de asta şi e înspăimântată. Ai putea să plasezi doi oameni de-ai tăi acolo?

— Crezi că-i necesar?

— Nu chiar. Dar nu mi-ar plăcea să mă înşel.

— Foarte bine. Le voi spune că-i vorba de bănuiala că va avea loc un furt de bijuterii. Oamenii nu vor fi în uniformă, bineînţeles; unul pe culoar, unul în stradă.

— Îţi mulţumesc. Ai început să te trezeşti?

— Am început, dracu’ să te ia! Sunt la tine în jumătate de oră. Cu tot ce-am reuşit să aflu despre Bertholde. Şi cred c-ar fi bine

să aruncăm o privire în apartamentul lor.

Canfield ieşi din cabina telefonică şi o porni înapoi spre hotel. Oboseala începea să-şi facă efectul şi ar fi dorit să se afle într-un oraş american unde se poate bea cafea în localuri deschise toată noaptea. Englezii se înşeală dacă se cred aşa de civilizaţi. Nimeni nu este civilizat iară localuri de noapte.

Intră în holul somptuos şi observă că ceasul de deasupra recepţiei arăta ora patru fără un sfert. Se îndreptă spre lifturile vechi.

— A, domnule Canfield! strigă recepţionerul alergând.

— Ce e?

Canfield nu se gândea decât la Janet şi inima i se opri.

— Imediat după ce aţi plecat, domnule! La nici două minute după ce aţi plecat!... Foarte neobişnuit la această oră din noapte...

— Despre ce naiba vorbeşti?

— A sosit această telegramă pentru dumneavoastră, spuse recepţionerul şi-i dădu un plic.

— Mulţumesc, zise Canfield uşurat, luând telegrama şi intrând în liftul cu grilaj exterior. De îndată ce acesta porni, pipăi plicul cu degetele. Era gros. Benjamin Reynolds, fie că i-a trimis un rezumat lung, fie o cantitate considerabilă de informaţii pe care să le decodifice el. Spera doar să le poată termina înainte de sosirea lui Derek.

Canfield intră în cameră, se aşeză pe scaun lângă un lampadar şi desfăcu telegrama.

Nu era nevoie de decodificare. Totul era scris într-un limbaj simplu de afaceri şi uşor de înţeles dacă îl raportai la situaţia actuală. Canfield separă paginile. Erau trei.

> REGRET SĂ TE ANUNŢ DE RAWLINS THOMAS ŞI LILLIAN ÎNTR-UN ACCIDENT DE MAŞINĂ REPET ACCIDENT ÎN MUNŢII POCONO STOP AMÂNDOI SUNT MORŢI STOP ŞTIU CĂ ASTA O S-O TULBURE PE BUNA TA PRIETENĂ E.S. STOP ÎŢI RECOMAND SĂ FII ALĂTURI DE EA ÎN ACEST NECAZ STOP ÎN AFACEREA WIMBLEDON STOP NOI NU AM PRECUPEŢIT NICI UN EFORT DIN NOU NU AM PRECUPEŢIT NICI UN EFORT ÎN CE-I PRIVEŞTE PE FURNIZORII NOŞTRI ENGLEZI PENTRU A OBŢINE COTELE MAXIME DE MARFĂ STOP EI ÎNŢELEG PROBLEMELE NOASTRE REFERITOARE LA EXPORTURILE

SCANDINAVE STOP EI SUNT GATA SĂ TE AJUTE ÎN NEGOCIERILE TALE PENTRU REDUCERI CONVENABILE LA ACHIZIŢII MAXIME STOP LI S-A SPUS DESPRE CONCURENŢII NOŞTRI DIN ELVEŢIA DIN NOU ELVEŢIA ŞI COMPANIILE REPET COMPANIILE IMPLICATE STOP EI ŞTIU DE CELE TREI FIRME ENGLEZEŞTI CONCURENTE STOP ÎŢI VOR ACORDA TOT AJUTORUL ŞI NOI AŞTEPTĂM CA TU SĂ TE CONCENTREZI DIN NOU SĂ TE CONCENTREZI ASUPRA INTERESELOR NOASTRE ÎN ANGLIA STOP NU DIN NOU NU ÎNCERCA SĂ-I SUBLICITEZI PE CONCURENŢII NOŞTRI DIN ELVEŢIA STOP NU TE AMESTECA STOP NIMIC NU SE POATE FACE ACUM STOP.

J. HAMMER WIMBLEDON NEW YORK

Canfield îşi aprinse o ţigară de foi şi puse cele trei hârtii pe jos, între picioarele desfăcute. Le privi atent. Hammer era numele codificat al lui Reynolds, pentru mesajele trimise inspectorilor de teren, atunci când considera conţinutul de cea mai mare importanţă. Expresia *din nou* era folosită pentru a accentua pozitiv. Cuvântul *repet* era folosit pentru o simplă inversare. Înţelesul era invers decât ce spunea el.

Deci, familia Rawlins – Canfield trebui să se gândească o clipă înainte să-şi aducă aminte că cei doi Rawlins erau socrii lui Boothroyd – fusese ucisă. Nu fusese un accident. Şi Reynolds se temea pentru viaţa lui Elizabeth Scarlatti.

Washington-ul ajunsese la o înţelegere cu guvernul britanic pentru a obţine o colaborare neobişnuită – fără a precupeţi vreun efort – şi în schimb, le-a spus englezilor despre titlurile din Suedia şi despre terenurile achiziţionate în Elveţia, care se presupune că au legătură. Şi totuşi, Reynolds nu le-a spus cine sunt cei din Zurich. Le-a spus doar de existenţa lor şi că pe listă se află şi trei englezi renumiţi. Canfield îşi aminti numele lor – Masterson, celebru în India; Leacock de la Bursa engleză; şi Innes-Bowen, magnatul textilelor.

Principalele puncte asupra cărora Hammer insista erau ca el s-o apere pe Elizabeth şi să nu se ducă în Elveţia.

Auzi o bătaie uşoară în uşă. Canfield adună foile şi le puse în buzunar.

— Cine e?

— Muşchi-de-pământ, dracu’ să te ia! Caut un pat în care să

mă culc. Accentul clar britanic îi aparţinea, desigur, lui James Derek.

Canfield deschise uşa şi englezul intră fără alte formule de salut. Aruncă plicul pe pat, pălăria pe birou şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

— Îmi place pălăria ta, Derek.

— Mă rog să mă păzească să nu fiu arestat. Un londonez care dă târcoale hotelului Savoy la această oră trebuie să aibă un aer de imensă respectabilitate.

— Chiar ai aerul, crede-mă.

— Nu cred nici o iotă din ce spune unul ca tine care n-are somn.

— Să-ţi dau un whisky?

— O, nu!… Doamna Scarlatti nu ţi-a spus nimic?

— Nimic. Mai puţin decât nimic. A încercat să mă deruteze. Apoi, pur şi simplu a tăcut şi s-a încuiat în dormitor.

— Nu pot să cred. Credeam că voi doi lucraţi împreună.

Derek scoase o cheie de hotel prinsă de un suport de lemn cu o etichetă de identificare.

— Am avut o discuţie cu prostănacul de la recepţie.

— Te poţi încrede în el?

— Nu contează. E un şperaclu şi el crede că mă ocup de o petrecere de la etajul doi.

— Atunci am să merg. Aşteaptă-mă, te rog. Trage un pui de somn.

— Stai aşa. Tu eşti, evident în legătură cu doamna Scarlatti. Aşa că am să plec singur în recunoaştere.

Inspectorul şovăi. Era ceva adevăr în ce spunea Derek. Mânui că detectivul englez era mult mai priceput în astfel de treburi decât el. Pe de altă parte, el nu era sigur că poate avea încredere în acest individ. Şi nici nu era pregătit să-i spună prea multe şi să lase guvernul britanic să hotărască.

— Foarte mult curaj din partea ta, Derek, dar nu-ţi pot cere asta.

— Nu-i deloc curaj. Prea multe explicaţii sub Ordinul Străinilor.

— Cu toate astea, aş prefera să merg şi eu. Sincer să fiu, tu nu ai motive să te implici. Ţi-am cerut ajutorul, dar nu ţi-am cerut să faci şi treaba în locul meu.

— Hai să facem un compromis. În favoarea mea.

— De ce?

— E mai sigur.

— Ai câştigat un punct.

— Am să intru eu primul, iar tu aştepţi pe hol, lângă lift. Am să controlez camerele şi apoi am să le chem.

— Cum?

— Cu cât mai puţin efort. Probabil un fluierat scurt.

Canfield auzi fluieratul scurt şi ascuţit şi plecă repede pe hol până la apartament.

Închise uşa şi se duse pe urma lanternei.

— Totul e în regulă?

— E un apartament de hotel bine întreţinut. Poate nu atât de ostentativ ca cele americane, dar mult mai intim.

— E încurajator.

— Mai mult decât îţi închipui. Mie nu-mi place deloc acest gen de muncă.

— Credeam că cei ca tine sunt renumiţi pentru asta.

Această conversaţie măruntă acoperi începutul percheziţiei lor rapide, dar amănunţite. Planul apartamentului era identic cu apartamentul Scarlatti aflat cu două etaje mai jos. Dar, în locul mobilei de acolo era o masă lungă în centrul camerei principale, cu circa douăsprezece scaune de jur împrejur.

— Masă de şedinţe, presupun, spuse Derek.

— Hai să ne uităm la fereastră.

— Care?

Canfield se gândi.

— Aici, spuse şi se îndreptă spre fereastra glisantă aflată chiar deasupra celei a lui Elizabeth Scarlatti.

— Bine ales. Uite, spuse englezul conducându-l pe Canfield cu lanterna. Pe pervazul de lemn era o zgârietură proaspătă care străpunsese vopseaua şi ajunsese până la fibra lemnului. Acolo unde lemnul ajungea la tencuiala din exterior era vizibil un semicerc asemănător care pătrunsese prin straturile de murdărie şi transformase culoarea neagră a tencuielii într-un gri-deschis. Crestătura avea aproximativ patru centimetri grosime şi era evident, cauzată de frecarea unei funii late.

— Oricine a fost, e pisică, spuse Canfield.

— Hai să aruncăm o privire în jur.

Cei doi se duseră mai întâi în dormitorul din stânga şi văzură un pat dublu complet aranjat. Birourile erau goale, iar pe ele nu erau decât hârtii şi stilouri. În dulapuri se aflau doar umeraşe şi cutii de pantofi. Baia era curată lună şi obiectele sanitare

străluceau. Al doilea dormitor, aflat în dreapta era la fel, cu excepţia cuverturii de pe pat care era răvăşită. Cineva dormise sau se odihnise pe ea.

— O statură mare. Probabil un metru optzeci sau peste, spuse englezul.

— De unde ştii?

— După urma fundului. Uite aici, mai jos de jumătatea patului.

— Nu mi-ar fi trecut prin cap.

— N-am nimic de zis.

— Poate că a stat aşezat.

— Am spus poate.

Inspectorul deschise uşa debaralei.

— Hei, luminează aici.

— Poftim.

— Iat-o!

Jos, în debara, era o funie strânsă neglijent. Văzu pe funie trei fâşii late de piele prinse cu nişte cleme metalice.

— E un dispozitiv folosit în alpinism, spuse agentul englez.

— Pentru alpinism?

— Exact. Foarte sigur. Profesioniştii nu l-ar folosi. E nesportiv. Se foloseşte în special pentru operaţiuni de salvare.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze. E bun pentru escaladarea pereţilor la Savoy?

— Minunat. Foarte rapid şi sigur. Ai avut dreptate.

— Hai să plecăm de-aici, spuse Canfield.

— Am să accept acum băutura aia.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Canfield ridicându-se de pe pat cu greutate. Whisky cu sifon, prietene?

— Mulţumesc.

Americanul se duse până la o măsuţă aflată lângă fereastră care-i servea drept bar şi turnă două porţii mari de whisky în pahare. Îi dădu unul lui James Derek şi-l ridică pe-al lui pe jumătate într-un toast.

— Faci treabă bună, James.

— Şi tu eşti bun. Ştii, m-am gândit că s-ar putea să ai dreptate că ai luat dispozitivul.

— Nu poate decât să creeze confuzie.

— Asta spun şi eu. Ar putea fi de folos... E un dispozitiv foarte americănesc.

— Nu înţeleg.

— Nimic personal. Numai că voi, americanii sunteţi atât de

conştiincioşi cu echipamentele, dacă pricepi ce vreau să spun. Când vânaţi păsări în Scoţia, căraţi cu voi pe câmp tunuri de calibru mare... Când pescuiţi în sudul Scoţiei, aveţi şase sute de petarde în cutia cu unelte. Simţul sportiv al americanului este egalat de abilitatea de a stăpâni sportul cu cumpărăturile, nu cu priceperea lui.

— Dacă asta e ora la care trebuie criticaţi americanii, ar trebui să obţii acces la radio.

— Te rog, Matthew. Încerc să-ţi spun că eu cred că ai dreptate. Cel care a intrat în apartamentul Scarlatti era american. Noi putem verifica dispozitivul cu cineva de la ambasada voastră. Nu ţi-a trecut prin cap?

— Ce să facem?

— Ambasada voastră. Dacă e cineva de la ambasada voastră. Cineva care-l cunoaşte pe Bertholde. Cei pe care-i suspectezi că sunt implicaţi în problema titlurilor de proprietate... Chiar şi un dispozitiv pentru alpinişti trebuie manipulat de un alpinist instruit. Câţi alpinişti pot exista la ambasada voastră? Scotland Yard-ul ar putea afla într-o singură zi.

— Nu... Ne ocupăm noi de asta.

— Asta-i pierdere de timp, ştii bine. La urma urmei, personalul de la ambasadă are dosare ca şi Bertholde. Câţi din ei sunt alpinişti?

Inspectorul îi întoarse spatele lui James Derek şi umplu din nou paharele.

— Asta ar plasa problema în competenţa poliţiei. Şi noi nu vrem asta. Vom face noi investigaţiile.

— Cum vrei. Trebuie să-i daţi rapid de urmă.

— O să-i dăm.

Canfield se duse spre pat şi se aşeză.

— Spune-mi, zise englezul, terminându-şi băutura, ai o listă actuală cu personalul de la ambasadă? Adică, la zi?

— Sigur că da.

— Şi eşti absolut sigur că membrii ambasadei care lucrează acum acolo sunt implicaţi în escrocheria cu titlurile de anul trecut?

— Da. Ţi-am spus asta. Cel puţin aşa crede Departamentul de Stat. Aş vrea să nu mă mai pisezi cu asta.

— Nu te mai pisez. E târziu şi am o mulţime de lucrări pe birou pe care le-am neglijat.

Detectivul englez se ridică de pe scaun şi se duse la brioul pe

care-şi lăsase pălăria.

— Noapte bună, Canfield.

— A, pleci?... Ai găsit ceva în dosarul Bertholde? Am să-l citesc şi eu, dar acum sunt frânt.

James Derek stătea lângă uşă privindu-l pe inspectorul epuizat.

— Sunt sigur că o problemă o să te intereseze... Poate mai multe, dar una îmi vine acum în minte.

— Care?

— Printre pasiunile sportive ale marchizului se află şi alpinismul. Sportivul nostru este, de fapt, membru al Clubului Matterhom. El este, de asemenea, unul din puţinele sute de persoane care au escaladat panta nordică a muntelui Jungfrau. Şi ăsta nu-i puţin lucru, cred eu.

Canfield se ridică furios şi ţipă la englez.

— Şi de ce nu spui nimic, pentru Dumnezeu?

— Am crezut sincer că te interesau mai mult legăturile lui cu ambasada voastră. Asta am căutat, eu de fapt.

Inspectorul îl privi fix pe Derek.

— Deci, a fost într-adevăr Bertholde. Dar de ce?... Decât dacă ştia că ea nu va deschide uşa pentru nimeni.

— Poate. Pur şi simplu nu ştiu. Bucură-te de dosar, Canfield. E fascinant... Dar nu cred c-ai să găseşti aici mare lucru referitor la ambasada americană... Dar nu de asta l-ai vrut, nu-i aşa?

Englezul ieşi închizând uşa cu zgomot în urma lui. Canfield rămase cu gura căscată, zăpăcit, dar prea obosit să-i mai pese.

Capitolul 30

Telefonul îl trezi.

— Matthew?

— Da, Jan?

Ţinu telefonul şi sângele i se scurse din mână, provocându-i durere.

— Sunt în hol. I-am spus mamei Scarlatti că am nişte cumpărături de făcut.

Inspectorul îşi privi ceasul. Era ora unsprezece treizeci. Avusese mare nevoie de somn.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am văzut-o niciodată în halul ăsta, Matthew. E îngrozită.

— E o chestie nouă. A adus vorba despre afacerea Sheffield?

— Nu. A trebuit s-o fac eu. A înlăturat-o repede, spunând că situaţia s-a schimbat.

— Altceva nimic? Numai atât?

— Da… A mai fost ceva. A zis că vrea să stea de vorbă cu tine azi după-amiază. Spune că sunt probleme la New York de care trebuie să se ocupe. Cred că vrea să-ţi spună că s-a hotărât să părăsească Anglia şi să meargă acasă.

— Imposibil! Ce-a spus exact?

— A fost ceva vag. Doar că Chancellor e un prost şi că-şi pierdea vremea fără rost cu o vânătoare de gâşte sălbatice.

— Nu crede nimic din toate astea!

— Ştiu că nu crede. Nu a fost nici măcar convingătoare. Dar vorbeşte serios. Ce-ai de gând să faci?

— S-o iau prin surprindere, sper. Stai la cumpărături cel puţin două ore, da?

Au aranjat să ia masa de prânz târziu şi şi-au luat rămas bun.

Treizeci de minute mai târziu, inspectorul traversă holul de la Savoy, intră în rotiserie şi comandă micul dejun. Nu era momentul să stea nemâncat. Fără energie.

Luase cu el dosarul Bertholde. Îşi propusese să-l citească tot, sau aproape tot, în timpul mesei. Îl deschise, îl puse în stânga farfuriei şi citi prima pagină.

Jacques-Louis Aumont Bertholde, al patrulea marchiz de Chatellerault.

Era un dosar ca atâtea altele referitoare la cei foarte bogaţi. Cu detalii complete despre descendenţa familiei. Funcţiile şi

titlurile deţinute de fiecare membru, timp de generaţii, în afaceri, guvern şi societate – toate având nume pompoase, dar fără nici un înţeles pentru alţii. Proprietăţile Bertholde – enorme – şi după cum spunea Elizabeth, aflate în special în teritoriile britanice. Studiile urmate de subiectul în discuţie şi ascensiunea lui ulterioară în lumea comerţului. Cluburile lui – toate foarte corecte. Pasiunile lui – automobilele, creşterea cailor, câinii – de asemenea corecte. Sporturile în care excela – polo, sporturi nautice, alpinism în munţii Matterhorn şi Jungfrau – nu numai corecte, dar şi pitoreşti şi sănătoase. În sfârşit, aprecierile contemporanilor săi la adresa caracterului acestuia erau elogioase. Partea cea mai interesantă şi totuşi partea pe care mulţi profesionişti o ignoră. Aprecierile măgulitoare au fost în general făcute de prieteni sau asociaţi care sperau să tragă foloase din asta! Cele nemăgulitoare, de duşmani sau rivali dornici să-l submineze.

Canfield scoase un creion şi făcu nişte însemnări în dosar.

Prima, la pagina 18, paragraful 5.

Fără nici un alt motiv în afară de faptul că părea deplasat – neinteresant – şi cuprindea numele unui oraş despre care Canfield îşi aminti că se afla pe itinerarul european al lui Ulster Scarlett.

> Familia Bertholde a deţinut proprietăţi întinse în Valea Ruhr-ului, care au fost vândute Ministerului german de Finanţe, cu câteva săptămâni înainte de atentatul de la Sarajevo. Sediile lui Bertholde din Stuttgart şi Tassing au fost închise. Vânzarea aceasta a dat naştere la multe comentarii în cercurile de afaceri franceze, iar familia Bertholde a fost criticată de Statele Generale şi în numeroase articole de presă. Nu a fost invocată nici o înţelegere secretă, totuşi, datorită explicaţiei că Ministerul german de Finanţe plătea nişte preţuri exorbitante. Explicaţia a fost confirmată După război, obiectivele din Valea Ruhr-ului au fost răscumpărate de la guvernul de la Weimar. Sediile din Stuttgart şi Tassing au fost redeschise.

A doua însemnare, la pagina 23, paragraful 2, se referea la una din cele mai recent înfiinţate corporaţii ale lui Bertholde şi includea următoarele informaţii.

Partenerii marchizului de Bertholde la firma importatoare sunt domnul Sydney Masterson şi domnul Harold Leacock…

Masterson şi Leacock.

Amândoi se aflau pe lista de la Zurich. Fiecare din ei deţinea una din cele paisprezece proprietăţi din Elveţia.

Nici o surpriză. Ei au făcut legătura între Bertholde şi contingentul de la Zurich.

Absolut nici o surpriză. Doar încurajator – pe plan profesional – să ştii că încă o piesă a jocului a fost pusă la locul ei.

Când tocmai îşi termina cafeaua, un individ necunoscut, purtând o jachetă tip Savoy, se apropie de inspector.

— De la recepţie, domnule. Am două mesaje pentru dumneavoastră.

Canfield se nelinişti. Întinse mâna şi luă biletele care îi erau prezentate.

— Ai fi putut să mă chemi.

— Ambele persoane ne-au cerut să nu facem asta, domnule.

— Înţeleg. Mulţumesc.

Primul mesaj era de la Derek:

„Contactează-mă de urgenţă.”

Al doilea era de la Elizabeth Scarlatti:

„Te rog să vii la mine la ora două şi jumătate. E foarte urgent. Nu te pot primi mai devreme.”

Canfield îşi aprinse una din ţigaretele lui subţiri şi se rezemă de scaunul curbat de la Savoy. Derek putea să aştepte. Probabil că englezul fusese înştiinţat despre noul aranjament al lui Benjamin Reynolds cu guvernul britanic şi ori era furios, ori voia să-şi ceară scuze. O să-l amâne pe Derek.

Scarlatti, pe de altă parte, luase o hotărâre. Dacă Janet avea dreptate, ea se apucase de împachetat. Uitând pe moment propria lui pierdere şi anume că n-ar putea niciodată să explice schimbarea ei lui Reynolds, sau lui Glover, sau altcuiva de la Group Twenty. El cheltuise mii de dolari în speranţa că avea cooperarea lui Elizabeth.

Inspectorul se gândi la cel care o vizitase pe bătrână, al patrulea marchiz de Chatellerault, veteran de la Matterhom şi Jungfrau, Jacques-Louis Bertholde. De ce a intrat în apartamentul Scarlatti în felul acesta? Doar pentru că ştia că uşa e încuiată şi aşa va rămâne? Pentru a o speria pe Elizabeth? Sau căuta ceva?

Aşa cum el şi cu Derek căutaseră în întuneric, cu două etaje

mai sus.

O dată aflat în faţa ei, oare ce i-ar fi putut spune Bertholde pentru a-i înfrânge voinţa? Ce-a putut oare să-i spună ca s-o sperie pe Elizabeth Scarlatti?

Poate că i-a spus că-l omoară pe fiul ei, dacă mai trăia. Asta ar merge… Dar oare aşa e? Fiul ei o trădase. Trădase Scarlatti Industries. Canfield avea impresia că Elizabeth ar prefera să-şi vadă fiul mort decât să-l lase să-şi continue trădarea. Şi totuşi, acum ea se retrăgea.

Canfield avu din nou acel sentiment că ceva nu corespunde, pe care începuse să-l aibă încă de când era pe C*alpurnia.* O faptă considerată drept furt fusese complicată de întâmplări extraordinare şi oameni extraordinari.

Reveni cu gândul la Elizabeth Scarlatti. Era convins că ea nu-l putea primi înainte de ora două şi jumătate deoarece făcea aranjamentele pentru întoarcerea acasă.

Ei bine, avea o surpriză pentru ea. Ştia că avusese un vizitator nocturn. Şi avea dosarul Bertholde.

Ea ar putea să nege dosarul. Dar dispozitivul de alpinism va fi incontestabil.

— Am specificat în biletul meu că nu te pot primi înainte de două şi jumătate! Te rog să-mi respecţi dorinţele.

— Nu suportă amânare. Lăsaţi-mă să intru repede!

Ea deschise uşa în silă, lăsând-o întredeschisă şi se întoarse în mijlocul camerei. Canfield închise uşa, trăgând siguranţa cu zgomot. Începu să vorbească înainte ca ea să întoarcă cu faţa la el.

— Am citit dosarul. Ştiu acum de ce vizitatorul dumneavoastră nu a trebuit să deschidă uşa.

A fost ca şi cum cineva i-ar fi descărcat un pistol în faţa ei bătrână. Se întoarse, îşi umflă pieptul şi îşi arcui gâtul. Dacă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânără, ar fi sărit la el plină de furie. Vorbi cu un ton pe care nu-l mai auzise înainte.

— Ticălosule nenorocit! Eşti un mincinos! Un hoţ! Mincinosule! Mincinosule! Am să le trimit la puşcărie pe viaţă!

— E foarte bine. Atac-contraatac! În legătură cu puşcăria, aţi făcut-o înainte, dar nu şi de data asta. Derek a fost cu mine. Am găsit dispozitivul. Un dispozitiv folosit în alpinism, a zis el – cu care vizitatorul dvs. a coborât pe peretele clădirii.

Bătrâna se repezi la el, nesigură pe picioare.

— Pentru Dumnezeu, calmaţi-vă! Sunt alături de dumneavoastră, spuse ţinând-o de umerii ei slabi.

— Trebuie să-l cumperi! O, Dumnezeule! Trebuie să-l cumperi! Adu-l aici!

— De ce? Cum să-l cumpăr? Pe cine?

— Pe Derek. De când ştii? Domnule Canfield, te implor să juri pe ce ai mai sfânt, de când ştii?

— De pe la ora cinci dimineaţa.

— Înseamnă că el a vorbit şi cu alţii? O, Dumnezeule, a vorbit cu alţii!

Pierduse orice control şi lui Canfield îi era acum teamă pentru ea.

— Sunt sigur că a vorbit. Dar numai cu superiorii lui şi cred că e şi el un „superior”. La ce v-aţi aşteptat?

Bătrâna încercă din răsputeri să se stăpânească.

— Cu asta ai putea determina uciderea întregii mele familii. Dacă ai făcut asta, te omor!

— E un limbaj cam tare! Ar fi mai bine să-mi spuneţi de ce!

— Nu-ţi spun nimic până nu-l chemi pe Derek la telefon.

Inspectorul traversă camera până la telefon şi-i dădu centralistei numărul lui Derek. Vorbi câteva clipe insistent, calm, apoi se întoarse spre bătrână.

— Intră peste douăzeci de minute într-o şedinţă. Are un raport pe care trebuie să-l prezinte acolo.

Bătrâna se duse repede spre Canfield.

— Dă-mi mie telefonul!

Îi dădu şi receptorul şi telefonul.

— Domnule Derek! Elizabeth Scarlatti. Indiferent ce fel de şedinţă ai, te rog să nu te duci! Nu obişnuiesc să mă milogesc, domnule, dar le implor, nu te duce! Te rog, te rog să nu vorbeşti cu absolut nimeni despre noaptea trecută! Dacă vorbeşti, ai să fii răspunzător pentru moartea unui număr de oameni nevinovaţi. Acum nu-ţi pot spune mai mult... Da, da, cum vrei... Sigur că te primesc. Peste o oră. Mulţumesc. Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi încet, cu o mare uşurare, puse telefonul la loc pe masă. Îl privi pe inspector.

— Slavă Domnului!

Inspectorul o urmări cu privirea în timp ce vorbea. Se îndreptă spre ea.

— Sfântă Fecioară! Încep să înţeleg. Tâmpenia aia pentru alpinism. Acrobaţia de la ora două noaptea n-a fost făcută doar

ca să vă sperie de moarte – a fost necesară!

— Ce tot spui?

— De azi-dimineaţă tot cred că e vorba de Bertholde! Că a venit la dumneavoastră aşa, ca să vă bage în toţi sperieţii! Dar nu avea sens. Nu servea la nimic. Putea să vă oprească în hol, într-un magazin, în sala de mese. Dar a fost altcineva care nu putea să facă asta! Cineva care nu putea să rişte astfel!

— Baţi câmpii! N-ai nici o logică.

— Sigur, sunteţi gata să anulaţi totul! Şi de ce nu? Aţi realizat ce v-aţi propus! L-aţi găsit! V-aţi găsit fiul dispărut, nu-i aşa?

— Nu-i adevărat!

— Ba da, ba da. E atât de limpede că ar fi trebuit să-mi dau seama încă de noaptea trecută. Toată treaba a fost atât de ciudată încât am căutat explicaţii anormale. Am crezut că e vorba de convingere prin teroare. Metoda s-a folosit mult în ultimii ani. Dar n-a fost deloc aşa! Eroul nostru faimos s-a întors printre cei vii! Ulster Stewart Scarlett! Singurul care nu putea risca să vă oprească afară. Singurul care nu-şi putea permite riscul de a nu-i deschide uşa!

— Presupuneri! Neg totul!

— Puteţi nega tot ce vreţi! Acum vă ofer două variante! Derek va fi aici în mai puţin de o oră. Ori rezolvăm asta între noi, ori ies pe uşa aceea şi telegrafiez la biroul meu, anunţându-i că după părerea mea de profesionist l-am găsit pe Ulster Scarlett! Şi ca fapt divers, am s-o iau pe nora dumneavoastră cu mine.

Bătrâna coborî brusc vocea până ajunse aproape o şoaptă. Se îndreptă şovăielnic spre inspector.

— Dacă ţii măcar puţin la fata asta, ai să faci cum îţi spun eu. Dacă nu, va fi omorâtă.

Era acum rândul inspectorului să ridice vocea. Nu mai era strigătul unui luptător nervos, ci urletul unui om supărat.

— Să nu îndrăzniţi să-mi dictaţi! Să nu îndrăzniţi, nici dumneavoastră şi nici bastardul dumneavoastră nenorocit, să mă ameninţaţi! Pot fi cumpărat parţial, dar nu în întregime! Spuneţi-i că-l omor dacă se atinge de fată!

Rugându-se de el fără ruşine, Elizabeth Scarlatti îi atinse mâna. El şi-o trase imediat.

— Nu eu ameninţ. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă. Încearcă să înţelegi… N-am nici o putere. Şi nimeni nu mă poate ajuta!

Inspectorul văzu cum lacrimile i se scurgeau pe obrajii zbârciţi.

Avea pielea albă, iar la ochi, cearcăne negre de oboseală. I se părea, fără nici o legătură cu contextul de moment, că avea în faţă un cadavru pătat de lacrimi. Furia lui se domoli.

— Nimeni nu trebuie să fie neajutorat. Nu permiteţi nimănui să vă spună asta.

— O iubeşti, nu-i aşa?

— Da. Şi pentru c-o iubesc, nu trebuie să vă fie atât de frică. Sunt un funcţionar public devotat. Dar mult mai devotat nouă decât publicului.

— Încrederea dumitale nu schimbă situaţia.

— N-aveţi de unde şti asta până nu-mi spuneţi despre ce-i vorba.

— Nu-mi dai nici o posibilitate de a alege? Nici o altă soluţie?

— Nici una.

— Atunci, Dumnezeu să te aibă în pază. Îţi asumi o mare responsabilitate. Eşti răspunzător pentru vieţile noastre.

Îi povesti totul. Şi Matthew Canfield ştiu exact ce are de făcut. Era momentul să discute cu marchizul de Bertholde.

Capitolul 31

La nouăzeci de kilometri sud-est de Londra se află staţiunea de coastă Ramsgate. Lângă oraş, pe un câmp în spatele drumului principal, se afla o colibă de lemn de şaizeci pe şaizeci de centimetri. Avea două ferestre mici şi în ceaţa dimineţii se putea distinge o luminiţă slabă în interior. La circa două sute cincizeci de metri spre nord, se afla o clădire mai mare – un fost şopron – cam de cinci ori mai mare decât coliba. Acum era un hangar care adăpostea două mici monoplane. Unul din acestea era tras afară de trei oameni în salopete gri.

În interiorul colibei, omul ras pe cap stătea la o masă, bând cafea şi molfăitul pâine. Pata roşiatică de deasupra ochiului drept era dureroasă şi inflamată, iar el o pipăia tot timpul.

Citi mesajul din faţa lui şi ridică ochii spre emisar, un bărbat în uniformă de şofer. Conţinutul mesajului îl înfurie.

Marchizul a mers prea departe. Instrucţiunile de la Munchen au fost clare. Cei doi Rawlins *nu* trebuiau ucişi în S.U.A. Trebuiau aduşi la Zurich! Trebuiau ucişi la Zu*rich!*

— N-aveţi motive de îngrijorare. Uciderea lor, a lui şi a soţiei, a fost regizată perfect. Marchizul a vrut să ştiţi asta. Pare că a fost un accident.

— În ochii *cui*? La dracu', în ochii *cui?* Să vă ia naiba pe toţi! Munchenul nu vrea nici un fel de riscuri! La *Zurich* n-ar fi existat nici un risc!

Ulster Scarlett se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastra mică ce dădea în câmp. Avionul lui era aproape gata. Spera să-i treacă furia înainte de decolare. Nu-i plăcea să zboare când era nervos. Făcea greşeli acolo sus. Se întâmpla mai des când tensiunea creştea.

Naiba să-l ia pe Bertholde! Sigur că Rawlins trebuia ucis. Intrând în panică după descoperirea în legătură cu Cartwright, Rawlins îi ceruse ginerelui său s-o ucidă pe Elizabeth Scarlatti. O greşeală enormă! Ciudat, gândi el. Nu se mai gândea la ea ca la mama lui. Ea era pur şi simplu Elizabeth Scarlatti… Dar să-l ucizi pe Rawlins la cinci mii kilometri distanţă era o nebunie! Cum puteau şti cine va pune întrebări. Şi cât de uşor putea să se ajungă la Bertholde?

— Indiferent de ce s-a întâmplat… începu Labishe să spună.

— Cum?

Scarlett se întoarse de la fereastră. Luase o hotărâre.

— Marchizul mai voia să ştiţi că indiferent de ce s-a întâmplat cu Boothroyd, ţoale legăturile cu el au fost îngropate o dată cu cei doi Rawlins.

— Nu chiar, Labishe. Nu chiar, spuse Scarlett calm, dar vocea lui era dură.

— Marchizului de Bertholde i s-a cerut… i s-a ordonat de la Munchen să-i aducă pe cei doi Rawlins în Elveţia. Şi nu a ascultat. Mare păcat.

— Pardon, domnule?

Scarlett îşi luă jacheta de zbor care era agăţată pe spătarul scaunului. Vorbi iar liniştit, simplu. Două vorbe.

— Îl ucizi!

— Domnule!

— Ucide-l! Ucide-l pe marchizul de Bertholde şi s-o faci astăzi!

— Domnule! Nu-mi cred urechilor!

— Ascultă! Eu nu dau explicaţii! Când ajung la Munchen vreau să găsesc o telegramă care să mă anunţe că tâmpitul ăla e mort! … Şi, Labishe! Fă-o aşa încât să nu existe dubii în legătură cu cine a făcut-o. Tu! Nu ne putem permite nici un fel de anchete în momentul de faţă!… Apoi te întorci aici, pe câmp. O să te scoatem din ţară.

— Domnule! Dar eu am lucrat pentru *le Marquis* timp de cincisprezece ani! A fost bun cu mine!… Eu nu pot…

— Ce-ai spus?

— Domnule…, spuse francezul lăsându-se într-un genunchi. Nu-mi cereţi mie…

— Eu nu-ţi cer. Îţi ordon! Munchenul ordonă!

Holul de la etajul trei al firmei *Bertholde et Fils* era enorm. În spate se afla o pereche impozantă de uşi Ludovic al XIV-lea care duceau, fără doar şi poate, la biroul particular al marchizului de Bertholde. În partea dreaptă erau şase fotolii din piele maro aşezate în semicerc de genul celor ce pot fi văzute în biroul unui bogat moşier – cu o măsuţă dreptunghiulară masivă aşezată în faţă. Pe măsuţă se aflau teancuri de reviste, frumos aranjate, din domeniile social şi industrial. În partea stângă a camerei, se afla un birou mare, alb, ornat cu aur, la care stătea o brunetă foarte atrăgătoare, cu bucle care-i căzeau pe frunte. Canfield sesiză toate astea abia după ce reuşi să depăşească prima impresie. Când deschisese uşa liftului, rămăsese surprins de coloritul

pereţilor.

Erau de un roşu purpuriu, iar din stucaturile de pe tavan atârnau draperii negre de pluş.

Doamne Dumnezeule! îşi spusese. Mă aflu într-un hol la trei mii cinci sute de mile depărtare de casă!

Pe scaune alăturate stăteau doi domni de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în haine de la Savile Raw, care citeau nişte reviste. În dreapta lor, în picioare, se afla un bărbat în uniformă de şofer, cu şapca scoasă şi mâinile încrucişate la spate.

Canfield se apropie de birou. Secretara cârlionţată îl salută înainte ca el să deschidă gura.

— Domnul Canfield?

— Da.

— Marchizul doreşte să intraţi imediat, domnule.

Fata vorbi în timp ce se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşile mari şi albe. Canfield observă că bărbatul care stătea în stânga lui era supărat. Rosti de câteva ori „La dracu'!" şi se întoarse la revista lui.

— Bună ziua, domnule Canfield.

Cel de-al patrulea marchiz de Chatellerault stătea la biroul lui mare şi alb şi îi întinse mâna.

— Noi nu ne cunoaştem, desigur, dar un emisar din partea lui Elizabeth Scarlatti e un oaspete binevenit. Vă rog să luaţi loc.

Bertholde era aproape exact aşa cum se aşteptase el să fie, doar că ceva mai scund. Era foarte îngrijit, relativ frumos, foarte masculin, cu o voce a cărei rezonanţă umplea o sală de operă. Dar în ciuda virilităţii lui care emana din toţi porii – aducând în memorie Matterhorn şi Jungfrau – acest bărbat avea ceva artificial, uşor efeminat. Poate, hainele. Probabil pentru că erau prea moderne.

— Bună ziua, zâmbi Canfield, strângând mâna francezului. Domnul Bertholde? Sau *Monsieur le Marquis?* Nu ştiu cum să vă spun.

— Ţi-aş putea spune câteva nume deloc măgulitoare cu care m-au botezat compatrioţii dumitale, spuse marchizul râzând. Dar te rog să foloseşti varianta franceză – atât de ridiculizată de anglicanii noştri. Simplu, Bertholde. Marchizii sunt nişte titluri atât de demodate.

Francezul zâmbi deschis şi aşteptă până când Canfield se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi abia apoi se aşeză şi el. Jacques – Louis Aumont Bertholde, al patrulea marchiz de

Chatellerault, era formidabil de plăcut şi Canfield trebui să recunoască asta.

— Vă mulţumesc că v-aţi întrerupt programul.

— Programele sunt făcute pentru a fi întrerupte. Altfel, viaţa ar fi atât de monotonă, nu-i aşa?

— N-am să pierd timpul, domnule. Elizabeth Scarlatti vrea să negocieze.

Jacques Bertholde se rezemă de spătarul scaunului şi păru speriat.

— Să negocieze?... Mă tem că nu înţeleg, domnule... Ce să negocieze?

— Ea ştie, Bertholde... Ştie atât cât îi trebuie să ştie. Vrea să vă întâlnească.

— Aş fi încântat, oricând, să o întâlnesc pe doamna Scarlatti, dar nu-mi dau seama ce am putea discuta. Bănuiesc că nu e vorba de afaceri, domnule, care presupun că e... treaba dumitale.

— Poate că cheia este fiul ei. Ulster Scarlett.

Bertholde îl privi intens pe inspector.

— E o cheie pentru care eu nu am încuietoarea, domnule. Eu nu am avut plăcerea... Ştiu, aşa cum ştiu mulţi din cei ce citesc ziarele, că el a dispărut acum câteva luni. Dar asta e tot ce ştiu.

— Şi nu ştiţi nimic despre Zurich?

Jacques Bertholde se îndreptă brusc în scaun.

— *Quoi?* Zurich?

— Noi ştim despre Zurich.

— E o glumă?

— Nu. Paisprezece oameni din Zurich. Poate că îl căpătaţi pe al cinsprezecelea... Elizabeth Scarlatti.

Canfield putea să-i audă respiraţia lui Bertholde.

— De unde ai obţinut această informaţie? La ce te referi?

— La Ulster Scarlett! De ce credeţi că sunt aici?

— Nu te cred! Nu ştiu despre ce vorbeşti! spuse Bertholde ridicându-se de pe scaun.

— Pentru Dumnezeu! Ea manifestă interes... Nu numai din cauza lui! Ci şi din cauza dumitale! Şi a altora! Are ceva de oferit şi, dac-aş fi în locul dumitale, aş asculta-o.

— Dar nu eşti în locul meu, domnule! Mă tem că trebuie să-ţi cer să pleci. Nu există afaceri între doamna Scarlatti şi companiile Bertholde.

Canfield nu se mişcă. Rămase pe scaun şi vorbi calm.

— Atunci s-o luăm altfel. Cred că va trebui să o întâlniţi. Să vorbiţi cu ea… Pentru binele dumitale. Pentru Zurich.

— Mă ameninţi?

— Dacă nu acceptaţi, cred că va face ceva cumplit. Nu trebuie să vă mai spun că e o femeie puternică… Dumneata ai legături cu fiul ei… Şi ea s-a întâlnit cu fiul ei noaptea trecută!

Bertholde rămase nemişcat. Canfield nu ştia dacă neîncrederea de pe faţa francezului se datora dezvăluirii privind vizita lui Scarlett sau faptului că el – inspectorul – ştia asta.

După câteva momente, Bertholde răspunse.

— Nu ştiu nimic din cele ce-mi spui. N-are nici o legătură cu mine.

— Hai, lasă! Am găsit dispozitivul! Dispozitivul de alpinism! L-am găsit într-o debara din apartamentul dumitale de conferinţe de la Savoy!

— Ce?

— Ai auzit foarte bine! Acum hai să nu ne mai prostim!

— Ai pătruns în sediul privat al firmei mele?

— Da! Şi asta e abia începutul. Avem o listă întreagă. S-ar putea să ştii unele nume de acolo… Daudet şi D'Almeida, compatrioţi de-ai dumitale, cred… Olaffsen, Landor, Thyssen, Von Schnitzler, Kindorf… Şi, a, da! Domnul Masterson şi domnul Leacock! Parteneri actuali de-ai dumitale, cred! Şi mai sunt câţiva, dar sunt sigur că le ştii numele mai bine ca mine!

— Destul! Destul, domnule! spuse marchizul de Bertholde aşezându-se din nou, încet, fără grabă.

Se uită fix la Canfield.

— O să mă eliberez şi vom continua discuţia. Oamenii aşteaptă. Nu face impresie bună. Aşteaptă afară. Scap de ei repede.

Canfield se sculă de pe scaun în timp ce Bertholde ridică telefonul şi apăsă butonul pentru a vorbi cu secretara lui.

— Domnul Canfield rămâne. Vreau să termin cât mai repede treburile din această după-amiază. Dacă în cinci minute nu termin cu fiecare din cei care intră la mine, te rog să mă întrerupi. Cum? Labishe? Foarte bine, pofteşte-l. Am să i le dau lui.

Francezul băgă mâna în buzunar şi scoase un set de chei.

Canfield se îndreptă spre uşile mari duble şi albe. Înainte de a pune mâna pe mânerul de alamă, uşa din stânga lui se deschise rapid şi cu forţă.

— Scuze, domnule, spuse omul în uniformă de şofer.

— *Voici les clefs, Labishe*[7]*.*

— *Merci, Monsieur le Marquis! Je regret te... J'ai un billet*...[8]

Şoferul închise uşa şi Canfield îi zâmbi secretarei. Se îndreptă spre semicercul de scaune şi când cei doi domni ridicară ochii spre el, îi salută cu plăcere. Se aşeză pe ultimul scaun, cel de lângă intrarea în biroul lui Bertholde şi luă revista *London Illustrated News.* Observă că cel de lângă el era agitat, iritat şi foarte nerăbdător. Răsfoia paginile revistei *Purtch,* dar nu citea. Celălalt bărbat era afundat în lectura unui articol din *Quarterly Review.*

Deodată, atenţia lui Canfield fu atrasă de un gest nesemnificativ al omului nerăbdător: întinsese mâna stângă care-i ieşi din mâneca hainei pentru a se uita la ceas. Un gest perfect normal, în situaţia dată. Ceea ce-l nelinişti pe inspector fu butonul de manşetă pe care-l văzu. Era din pânză, pătrat şi cu dungi diagonale care-i uneau colţurile. Dungile mici erau roşii şi negre. Era copia fidelă a butonului după care îl identificase pe mătăhălosul şi mascatul Charles Boothroyd în cabina lui Elizabeth Scarlatti de pe *Calpurnia.* Culorile erau identice cu cele ale tapetului şi draperiilor de pluş negru de pe pereţii din biroul marchizului.

Individul nerăbdător observă privirea lui Canfield. Îşi trase brusc braţul în haină şi puse mâna alături.

— Încercam să văd cât e ora la ceasul dumneavoastră. Al meu merge înainte.

— Patru şi douăzeci.

— Mulţumesc.

Domnul agitat îşi încrucişă braţele şi se rezemă, părând exasperat. Celălalt vorbi.

— Basil, ai să faci un atac de cord dacă nu te relaxezi.

— Bravo ţie, Arthur! Dar eu întârzii la o întâlnire! I-am spus lui Jacques că am o zi agitată, dar el a insistat să vin.

— Uneori e foarte insistent.

— Şi al dracului de nepoliticos!

Urmară cinci minute de linişte întrerupte doar de fâşâitul hârtiilor pe biroul secretarei.

Partea stângă a uşii albe duble se deschise şi apăru şoferul. El închise uşa şi Canfield observă că după aceea şoferul răsuci

[7] Poftim cheile, Labishe.

[8] Mulţumesc, domnule marchiz! Regret... Am un bilet...

mânerul rotund pentru a se asigura că e închisă. Era un gest curios.

Omul în uniformă se duse la secretară şi se aplecă peste biroul ei, spunându-i ceva în şoaptă. La spusele lui, ea reacţionă cu iritare reţinută. El ridică din umeri şi merse repede spre o uşă din dreapta liftului. Canfield observă prin uşile care se închideau încet treptele pe care le bănuia că se află acolo.

Secretara puse câteva hârtii într-o mapă şi se uită la cei trei bărbaţi.

— Îmi pare rău, domnilor, marchizul de Bertholde nu mai poate primi pe nimeni în această după-amiază. Ne cerem scuze pentru orice neplăceri pe care vi le cauzăm.

— Ia ascultă, domnişoară! spuse domnul agitat sărind în picioare. E ridicol! Am aşteptat trei sferturi de oră la cererea expresă a marchizului!... Cerere, pe naiba! La ordinele sale!

— Îmi pare rău, domnule, o să-i comunic nemulţumirea dumneavoastră.

— Ai să faci mai mult chiar! Ai să te duci să-i comunici domnului Bertholde că stau aici până mă primeşte!

Se aşeză plin de infatuare.

Cel numit Arthur se ridică şi plecă spre lift.

— Las-o naibii, omule, n-ai să îmbunătăţeşti tu manierele francezilor. Oamenii au încercat asta timp de secole. Hai, Basil. Ne oprim la Dorchester şi începem seara.

— Nu pot, Arthur. Stau exact unde mă aflu.

— Cum vrei. Ţinem legătura.

Canfield rămase pe locul lui, aflat lângă cel al agitatului Basil. Ştia doar că nu trebuie să plece până nu iese Bertholde. Basil era argumentul lui cel mai bun.

— Domnişoară, te rog să-l suni din nou pe marchiz, spuse Basil.

Ea se conformă. De câteva ori. Nu răspunse nimeni.

Inspectorul se alarmă. Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre uşa dublă masivă şi ciocăni. Nu răspunse nimeni. Încercă să deschidă; ambele uşi erau încuiate.

Basil îşi desfăcu mâinile şi se sculă de pe scaun. Secretara cârlionţată stătea în picioare în spatele biroului alb. Ea ridică automat telefonul şi începu să apese sacadat pe sonerie, iar apoi rămase cu degetul apăsat.

— Descuie uşa, comandă inspectorul.

— Păi, nu ştiu...

— Ştiu eu! Dă-mi cheia!

Fata deschise sertarul de sus de la biroul ei şi apoi îl privi pe american.

— Poate c-ar trebui să aşteptăm…

— La naiba! Dă-mi cheia!

— Da, domnule!

Luă un inel cu chei, alese una şi i-o dădu lui Canfield. El descuie repede uşile şi le deschise.

În faţa lor se afla francezul căzut peste biroul alb, cu sângele scurgându-i-se din gură; limba era ieşită din gură şi umflată; ochii ieşiţi din orbite; nasul era umflat şi avea o rană chiar sub linia bărbiei. Fusese ştrangulat în mod profesionist.

Fata începu să ţipe, dar nu leşină şi Canfield nu era sigur că ăsta e un noroc. Basil începu să tremure şi să repete întruna „O, Dumnezeule!”

Inspectorul se apropie de birou şi ridică mâna mortului apucând-o de mâneca hainei. Îi dădu apoi drumul şi aceasta căzu la loc moale.

Ţipetele fetei deveniră mai stridente şi doi funcţionari de vârstă mijlocie dădură buzna pe uşa de la scară, intrând în anticameră. Privind prin uşile duble, scena fu clară pentru amândoi. Unul din ei fugi înapoi spre scară, strigând cât îl ţinea gura, în timp ce celălalt păşi încet şi temător în biroul lui Bertholde.

— Le bon Dieu!

Într-o clipă, nenumăraţi salariaţi începură să alerge în sus şi în jos pe scară şi să se înghesuie în uşă. Şi cu fiecare grup care se strecura înăuntru, se auzeau alte şi alte ţipete şi blesteme. În două minute, douăzeci şi cinci de oameni dădeau indicaţii, în gura mare, unor subalterni inexistenţi.

Canfield o zgâlţâi pe secretara cârlionţată, încercând s-o facă să nu mai ţipe. Îi zicea întruna să telefoneze la poliţie; dar ea nu putea pricepe ordinul. Canfield nu voia să sune el pentru că acum era necesar să se concentreze. Dorea să acorde întreaga atenţie tuturor celor prezenţi, în special lui Basil, dacă era posibil.

Un bărbat înalt, distins, cu părul sur, purtând un costum cu dungi fine, la două rânduri, veni în fugă făcându-şi loc prin mulţime până în dreptul secretarei şi a lui Canfield.

— Domnişoară Richards! Domnişoară Richards! Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Noi am deschis uşa şi l-am găsit aşa! Asta s-a întâmplat, strigă inspectorul pentru a acoperi zgomotul din ce în ce mai mare al vocilor.

Apoi, Canfield îl privi atent pe cel care pusese întrebarea. Unde naiba-l mai văzuse? Dar oare îl mai văzuse? Individul arăta ca atâţia alţii din lumea Scarlatti. Chiar şi în ce priveşte mustaţa perfect aranjată.

— Aţi telefonat ia poliţie? întrebă domnul.

Canfield îl văzu pe Basil făcându-şi loc prin mulţimea isterică adunată lângă uşa biroului.

— Nu, n-a fost chemată poliţia, urlă americanul în timp ce-l urmărea pe Basil avansând prin mulţime. Cheamă-i!... Ar fi bine să închideţi uşile astea, spuse şi porni după Basil, lăsând impresia că voia să închidă uşile. Bărbatul distins cu mustaţă îngrijită îl apucă de rever.

— Zici că dumneata l-ai găsit?

— Da. Dă-mi drumul!

— Cum te cheamă, tinere?

— Ce?

— Te-am întrebat cum te cheamă!

— Derek, James Derek! Acum, cheamă poliţia!

Canfield îl apucă pe acesta de încheietura mâinii şi-l strânse tare. Individul îşi retrase mâna de durere şi Canfield se repezi prin mulţime în urmărirea lui Basil.

Bărbatul cu costum în dungi tresări şi se întoarse spre secretară.

— I-ai luat numele, domnişoară Richards? Eu n-am auzit bine.

Fata spuse printre suspine.

— Da, domnule, a zis Darren, sau Derrick. Iar numele mic, James.

Bărbatul cu mustaţă o privi atent pe secretară. Ea auzise.

— Cheamă poliţia, domnişoară Richards. Telefonează la poliţie!

— Da, domnule Poole.

Cel numit Poole îşi făcu loc prin mulţime. Trebuia să ajungă la biroul său, trebuia să rămână singur. Ei o făcuseră! Cei din Zurich au cerut ca Jacques să fie omorât! Cel mai bun prieten al lui, mentorul lui, mai apropiat de el decât de oricare altul din întreaga lume. Omul care-i dăduse totul, care făcuse totul pentru el. Omul pentru care era în stare să şi ucidă. Or să plătească! Or să plătească cu vârf şi îndesat! El, Poole, nu l-a părăsit niciodată

pe Bertholde cât a trăit. Şi n-o să-l părăsească nici acum, când era mort!

Dar erau multe probleme. Atât de multe probleme.

Acest Canfield care tocmai minţise în privinţa numelui său. Bătrâna Elizabeth Scarlatti.

Dar mai ales hidosul Heinrich Kroeger. Poole ştia absolut sigur că acesta era fiul lui Elizabeth Scarlatti. Ştia pentru că îi spusese Bertholde.

Pe palierul de la etajul trei, care era acum plin până la refuz cu angajaţi de-ai lui Bertholde, aflaţi în diverse stadii de isterie, Canfield îl putu vedea pe Basil cu un etaj mai jos, coborând pe balustradă. Începu să strige:

— Faceţi loc! Faceţi loc! Doctorul e acolo jos! Trebuie să-l duc sus! Faceţi loc!

În oarecare măsură, trucul prinse şi putu avansa mai repede. Până când ajunse el în holul de la etajul unu, Basil se distanţase. Îl zări cam la jumătate de cvartal depărtare, spre sud, mergând şchiopătând pe mijlocul şoselei Vauxhall şi făcând semne cu mâna pentru a opri un taxi. Genunchii pantalonilor săi erau plini de noroi, deoarece în graba lui – căzuse.

Încă se mai auzeau ţipete de la diverse ferestre ale firmei *Bertholde et Fils,* ceea ce atrăsese mulţi trecători în faţa scării de la intrarea în clădire.

Canfield merse în sens invers faţă de mulţime, îndreptându-se spre silueta care şchiopăta.

Un taxi opri şi Basil apucă mânerul uşii şi o deschise, în momentul în care se urcă, Canfield ajunse lângă taxi şi-l împiedică pe englez să închidă uşa. Se aşeză alături de acesta, împingându-l pentru a-şi face loc.

— Ia ascultă! Ce faci?

Basil era înspăimântat, dar nu ridică vocea. Şoferul tot întorcea capul, privind când drumul pe care mergea, când mulţimea care se aduna în urma lui. Basil nu voia să atragă prea mult atenţia.

Înainte ca Basil să poată gândi în continuare, americanul îl apucă de mâna dreaptă şi-i trase haina deasupra încheieturii mâinii. Îi răsuci braţul dând la iveală butonul roşu cu negru.

— Zurich, Basil! şopti inspectorul.

— Ce tot spui?

— Idiotule, eu sunt de partea ta! Sau mai bine zis, am să fiu dacă te lasă ăştia să trăieşti!

— O, Dumnezeule! O, Dumnezeule! bâigui Basil.

Americanul îi dădu drumul mâinii, împingând-o. Privi drept înainte ca şi cum îl ignora pe englez.

— Eşti un idiot. Îţi dai seama, da?

— Nu ştiu, domnule! Nu te cunosc!

Englezul era gata să leşine.

— Atunci, să schimbăm lucrurile. S-ar putea să fiu tot ce ţi-a mai rămas.

— Ascultă. Eu n-am avut nici în clin nici în mânecă cu asta! Eu am fost în anticameră împreună cu dumneata. N-am avut de-a face cu asta!

— Sigur că nu. E al naibii de evident că a fost şoferul. Dar unii te-ar putea întreba de ce ai fugit. Poate că te aflai acolo ca să te asiguri că treaba a fost făcută.

— E ridicol!

— Atunci de ce ai fugit?

— Eu… Eu…

— Să nu mai vorbim acum. Unde putem merge ca să fim văzuţi circa zece sau cinsprezece minute? Nu vreau să pară că am dispărut.

— La clubul meu… cred.

— Dă-mi adresa!

Capitolul 32

— Ce naiba vrei să spui, cum adică, am fost acolo? ţipă James Derek în telefon. Eu sunt aici, la Savoy, de la prânz!... Da, sigur că da. De pe la trei, sau aşa ceva... Nu, e aici cu mine.

Englezul îşi ţinu brusc respiraţia. Când vorbi din nou, cuvintele abia se auzeau, rostite cu neîncredere.

— Doamne!... Ce groaznic... Da, da, te-am auzit.

Elizabeth Scarlatti stătea în partea cealaltă a camerei, pe canapeaua victoriană, absorbită în citirea dosarului Bertholde. Când auzi vocea lui Derek, ridică ochii spre el.

Englezul o privea fix. Vorbi din nou în receptor.

— Da. El a plecat pe la trei jumate. Împreună cu Ferguson de la noi. Urmau să se întâlnească cu doamna Scarlett la Tippin şi apoi trebuia să se ducă la Bertholde... Nu ştiu. Instrucţiunile lui au fost ca ea să rămână în grija lui Ferguson până la întoarcerea lui. Ferguson trebuie rechemat... înţeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-mă la curent. Am să-ţi telefonez dacă se întâmplă ceva aici.

Puse receptorul în furcă şi rămase la masă.

— Bertholde a fost ucis.

— Doamne Dumnezeule! Şi nora mea unde e?

— Cu omul nostru. E teafără. El a comunicat acum o oră.

— Canfield! Unde e Canfield?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

— E teafăr?

— Cum pot răspunde dacă nu ştiu unde este? Putem presupune că acţionează. Şi-a dat numele meu şi a părăsit scena!

— Cum s-a întâmplat asta?

— A fost strangulat. Cu un cablu în jurul gâtului.

— A!

Elizabeth îşi aminti brusc şi foarte clar momentul când Canfield i-a aruncat în faţă şnurul după atentatul la viaţa ei încercat de Boothroyd pe *Calpurnia.*

— Dacă el l-a omorât, atunci înseamnă că a avut un motiv!

— Ce?

— Ca să-l omoare. Probabil că a fost obligat s-o facă!

— Foarte interesant.

— Ce?

— Faptul că dumneavoastră credeţi că Canfield a trebuit să-l omoare.

— Altfel nu se poate! El nu e criminal.

— Nu l-a omorât el pe Bertholde, dacă asta vă încălzeşte.

Uşurarea ei fu vizibilă.

— Se ştie cine l-a omorât?

— Se bănuieşte. Aparent, a fost şoferul lui Bertholde.

— Ciudat.

— Foarte. Omul a lucrat ani de zile pentru el.

— Poate Canfield s-a dus după el.

— Nu prea cred. Individul a plecat cu zece-douăsprezece minute înainte de a-l găsi pe Bertholde.

James Derek plecă de lângă măsuţa de telefon şi se duse spre Elizabeth. Era evident că e tulburat.

— Având în vedere cele întâmplate recent, aş vrea să vă pun o întrebare. Dar, desigur, nu sunteţi obligată să-mi răspundeţi…

— Şi anume?

— Aş vrea să ştiu cum – sau de ce-a primit domnul Canfield mână liberă de la Ministerul de Externe britanic.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Haideţi, doamnă. Dacă nu vreţi să răspundeţi, vă respect dorinţa. Dar atâta vreme cât numele meu a fost folosit în cadrul uciderii unei persoane influente, cred că am dreptul la ceva mai mult decât o altă… falsitate.

— O altă… falsitate? Mă insulţi, domnule Derek.

— Zău? Şi, ia spuneţi, tot mai puneţi capcane dumneavoastră şi Canfield – personalului de la ambasadă, care s-a reîntors în Statele Unite acum mai bine de patru luni?

— O! exclamă Elizabeth aşezându-se din nou pe canapea. Pe ea n-o preocupa plângerea englezului; vroia doar ca Matthew Canfield să fie aici şi să-i răspundă el. Ceea ce o preocupa era referirea pe care o făcuse agentul la Ministerul de Externe.

— O întâmplare nefericită.

— Foarte nefericită… îmi închipui că nu vreţi să răspundeţi.

— Din contră, ţi-am şi răspuns, spuse Elizabeth privindu-l pe britanic. Dar aş vrea să-mi explici. Ce înseamnă „mână liberă”?

— O cooperare extraordinară, la cel mai înalt nivel al guvernului nostru. Or, astfel de hotărâri ale Ministerului de Externe englez sunt în general rezervate pentru marile crize politice! Şi nu pentru luptele economice dintre diverşi milionari certăreţi… Sau, dacă îmi e îngăduit, nu pentru tragedia

personală a unui cetăţean. Elizabeth Scarlatti îngheţă.

Ceea ce tocmai spusese James Derek era dezgustător pentru capul familiei Scarlatti. Mai presus de toate, ea nu trebuia să acţioneze sub ochii „eşalonului superior”. Pentru binele ei. Neînsemnata agenţie a lui Canfield i se păruse mană cerească. Aranjamentul pe care-l făcuse cu el îi oferea avantajele cooperării oficiale, fără obligaţia de a da socoteală cuiva. Dacă ar fi vrut să fie altfel, ea ar fi angajat oricât de mulţi oameni i-ar fi trebuit, atât din branşa legislativă, cât şi executivă a guvernului Statelor Unite. N-ar fi fost greu... Acum, se părea că departamentul relativ nesemnificativ al lui Canfield crescuse în importanţă. Sau poate că fiul ei se implicase într-o afacere mult mai nenorocită decât crezuse ea. Era oare răspunsul în dosarul Bertholde? se întrebă Elizabeth.

— Deduc din tonul dumitale că această mână liberă e o chestie nouă.

— Am fost informat azi-dimineaţă.

Înseamnă că trebuie să fie în dosarul Bertholde, gândi Elizabeth... Sigur că da! Chiar şi Matthew Canfield începuse să-şi dea seama! Numai că el se bazase doar pe recunoaşterea anumitor cuvinte şi nume. El însemnase paginile. Elizabeth luă dosarul în mână.

— După război, proprietăţile din Valea Ruhr-ului au fost răscumpărate... Sediile din Stuttgart şi Tassing...

Tassing.

Germania.

O criză economică.

Republica de la Weimar.

O serie de crize economice! O mare şi constantă criză politică.

— ... Partenerii la firma importatoare sunt domnul Sydney Masterson şi domnul Harold Leacock...

Masterson şi Leacock. Zurich!

Tassing!

— Oraşul Tassing vă spune ceva?

— Nu e un oraş. E un cartier periferic al Munchenului. În Bavaria. De ce întrebaţi?

— Fiul meu a petrecut foarte mult timp şi a cheltuit foarte mulţi bani acolo... printre alte locuri unde a fost. Are vreo semnificaţie deosebită pentru dumneata?

— Munchenul?

— Aşa cred.

— Cuibul radicalismului. Tărâmul rebelilor.

— Rebeli?… Comunişti?

— Prea puţin. Ar împuşca un Roşu pe loc. Sau un evreu. Ei îşi zic S.S. sau Trupele de elită. Se învârt în lumea bună. Şi se consideră o rasă aparte faţă de restul lumii. O rasă aparte. Ah, Doamne!

Elizabeth privi dosarul din mâna ei. Încet, îl puse înapoi în plic şi se ridică în picioare. Fără să-i mai adreseze vreo vorbă englezului, se îndreptă spre uşa dormitorului şi intră. Închise uşa în urma ei.

James Derek rămase în mijlocul camerei. Nu înţelesese nimic.

În dormitor, Elizabeth se duse la măsuţa de scris pe care erau împrăştiate tot felul de hârtii. Căută printre ele până când găsi lista de la Zurich. Citi fiecare nume cu atenţie.

AVERY LANDOR, S.U.A. – *Petrol.*
LOUIS GIBSON, S.U.A. – *Petrol.*
THOMAS RAWLINS, S.U.A. – *Titluri de proprietate.*
HOWARD THORNTON, S.U.A. – *Construcţii industriale.*
SYDNEY MASTERSON, MAREA BRITANIE – *Importuri.*
DAVID INNES-BOWEN, MAREA BRITANIE – *Textile.*
HAROLD LEACOCK, MAREA BRITANIE – *Titluri de proprietate.*
LOUIS-FRANCOIS D'ALMEIDA, FRANŢA – *Căi ferate.*
PIERRE DAUDET, FRANŢA – *Linii maritime.*
INGMAR MYRDAL, SUEDIA – *Titluri de proprietate.*
CHRISTIAN OLAFFSEN, SUEDIA – *Oţel.*
OTTO VON SCHNITZLER, GERMANIA – *I.G. Farben.*
FRITZ THYSSEN, GERMANIA – *Otel.*
ERICH KINDORFF, GERMANIA – *Cărbuni.*

S-ar fi putut spune că lista de la Zurich era o selecţie a celor mai puternici oameni din emisfera vestică.

Elizabeth puse lista pe masă şi luă un carneţel legat în piele, în care avea numere de telefon şi adrese. Deschise la litera O.

„Ogilvie and Storm, Ltd., Editori, Bayswater Road, Londra."

O să-i telefoneze lui Thomas Ogilvie şi-i va cere să-i trimită orice informaţii pe care le poate obţine în legătură cu Schutzstaffel[9].

Ştia deja ceva despre asta. Îşi aminti că a citit undeva că,

[9] S.S.-ul.

politic, se numeau naţional-socialişti şi că erau conduşi de un anume Adolf Hitler.

Capitolul 33

Numele individului era Basil Hawkwood şi lui Canfield îi veni în minte denumirea comercială hawkwood – cu h mic – aşa cum apărea pe o serie de produse din piele. Hawkwood Leather era una din cele mai mari firme din Anglia, aflată cu puţin în urma firmei Mark Cross.

Nervosul Basil îl conduse pe Canfield în imensa sală de lectură de la clubul său, Knights. Ei îşi aleseră două locuri lângă geamul care dădea în sala de bridge, unde nu era nimeni care să-i audă.

Spaima îl făcea pe Basil să se bâlbâie, iar când reuşea să rostească ceva, cuvintele ieşeau unele peste altele. Presupunea, pentru că voia asta, că tânărul din faţa lui o să-l ajute.

Canfield se rezemă de spătarul scaunului său confortabil şi ascultă povestea lui Hawkwood, aproape nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Preşedintele firmei Hawkwood Leather expedia transport după transport de produse din piele „cu defecte”, la o firmă puţin cunoscută din Munchen. Mai bine de un an, directorii lui Hawkwood au acceptat pierderile pe motiv că mărfurile erau „cu defecte”. Dar acum, ei ceruseră să li se prezinte un raport complet privind defecţiunile prea numeroase ale fabricii. Moştenitorul Hawkwood fu prins. O perioadă de timp nedeterminată nu se mai putea efectua nici un fel de expediere de mărfuri.

Stărui pe lângă Matthew Canfield să înţeleagă. Îl imploră pe tânăr să comunice şi să confirme loialitatea lui, dar ghetele, curelele, tocurile de pistol vor trebui să vină de la altcineva.

— De ce porţi butoni? întrebă Canfield.

— I-am pus astăzi ca să-i amintesc lui Bertholde de contribuţia mea. El mi i-a dat... Dumneata nu-i porţi pe-ai dumitale.

— Contribuţia mea nu necesită asta.

— Ei bine, la naiba, a mea da! Eu n-am precupeţit nici un efort în trecut şi n-am s-o fac nici în viitor! spuse Hawkwood aplecându-se. Împrejurările actuale nu-mi modifică sentimentele! Poţi raporta asta. Naiba să-i ia pe evrei! Radicali! Bolşevici! Din toată Europa! O conspiraţie menită să distrugă toate principiile sănătoase pe care le-au avut adevăraţii creştini timp de secole! Ăştia or să ne omoare la noi acasă! Or să ne violeze fiicele! Or să polueze rasele! Nu m-am îndoit niciodată de asta! Am să pun din

nou umărul. Ai cuvântul meu! În curând vom avea milioane de oameni la dispoziţia noastră!

Matthew Canfield simţi dintr-o dată că-i vine rău. Ce naiba făcuse? Se ridică de pe scaun şi picioarele i se înmuiară.

— Am să raportez ce-ai spus, domnule Hawkwood.

— Bravo ţie. Ştiam c-ai să înţelegi.

— Încep să înţeleg.

Se îndepărtă repede de englez, îndreptându-se spre bolta ce dădea în holul exterior.

În timp ce aştepta un taxi pe trotuar, sub prelata de la Knights, Canfield se simţi îngheţat de frică. Nu mai era vorba de o lume pe care o înţelegea. Ci de giganţi, cu idei şi angajamente care depăşeau capacitatea lui de a înţelege.

Capitolul 34

Elizabeth avea articolele de ziare şi reviste împrăştiate pe canapea. Ogilvie şi Storm, editori, făcuseră o treabă excelentă. Aici era mai mult material decât putea Elizabeth sau Canfield să înghită într-o săptămână.

Partidul naţional-socialist al muncitorilor germani s-a ivit ca un partid al fanaticilor de cea mai joasă speţă. Schutzstaffel[10] erau nişte brute, dar nimeni nu-i lua în serios. Articolele, fotografiile, chiar şi titlurile scurte erau de aşa natură concepute încât să ofere un efect comic.

De ce în ţara ta să munceşti.
Când poţi să te-nţoleşti
Şi să pretinzi că neamţ eşti?

Canfield luă un fragment dintr-un supliment de duminică şi citi numele liderilor. Adolf Hitler, Erich Ludendorff, Rudolf Hess, Gregor Strasser. Suna ca o trupă de comici de operetă. Adolf, Erich, Rudolf şi Gregor. Dar spre sfârşitul articolului amuzamentul îi pieri. Ajunsese la următoarele fraze:

„... conspiraţia evreilor şi comuniştilor..."

„... fiice violate de terorişti bolşevici!..."

„... sângele arian murdărit de semiţi intriganţi..."

„... un plan pentru o mie de ani!..."

Lui Canfield îi apăru în faţa ochilor Basil Hawkwood, proprietar al uneia din cele mai mari industrii din Anglia, şoptind apăsat aceleaşi cuvinte. Se gândi la livrările de piele pentru Munchen. Piele fără marca comercială Hawkwood, dar piele care s-a transformat în uniformele din aceste fotografii. Îşi aminti manevrele defunctului Bertholde, şoseaua din Ţara Galilor, atentatul din York.

Elizabeth stătea la birou făcând însemnări pe marginea unui articol. Începea să-şi contureze o imagine. Dar incompletă, ca şi cum lipsea ceva. Asta o necăjea, dar aflase destul.

— Întrece orice imaginaţie, nu-i aşa? spuse Elizabeth ridicându-se de pe scaun.

— Ce pricepeţi din asta?

[10] SS-iştii.

— Destul încât să mă înspăimânt. O organizaţie obscură dar capricioasă este discret finanţată de o serie din cei mai bogaţi oameni de pe pământ. Oamenii de la Zurich. Şi fiul meu face parte dintre ei.

— Dar de ce?

— Încă nu sunt sigură, spuse Elizabeth ducându-se spre fereastră. Mai sunt multe de aflat. Dar un lucru e clar. Dacă această bandă de fanatici face progrese reale în Germania – în Reichstag – cei din Zurich ar putea căpăta o putere economică nemaiîntâlnită. Cred că e un concept de largă perspectivă. Ar putea fi o strategie uluitoare.

— Atunci, trebuie să mă întorc la Washington! Ei s-ar putea să ştie sau să bănuiască deja.

— Cred că trebuie să intervenim! spuse Elizabeth, întorcându-se spre Canfield şi ridicând vocea. Nici un guvern nu are acest drept. Există o altă cale. O cale mult mai eficientă. Dar riscul este enorm şi trebuie să-l iau în calcul.

Bătrâna îşi făcu mâinile pâlnie, le duse la buze şi se îndepărtă de Canfield.

— Ce este? Care-i riscul?

Elizabeth nu-l ascultă. Era cufundată în gânduri. După câteva minute, i se adresă din capătul celălalt al camerei.

— Există o insulă într-un lac îndepărtat din Canada. Soţul meu, într-un moment temerar, a cumpărat-o, cu mulţi ani în urmă. Sunt acolo câteva case, cam primitive, dar locuibile... Dacă îţi pun la dispoziţie banii necesari, ai putea să aranjezi ca insula să fie atât de păzită încât să nu poată pătrunde absolut nimeni?

— Cred că da.

— Nu e destul. Nu trebuie să existe nici un element de îndoială. Viaţa întregii mele familii va depinde de această izolare totală. Fondurile de care vorbesc sunt, practic, nelimitate.

— Atunci, e în regulă. Da, pot.

— L-ai putea duce acolo pe toţi ai mei în secret absolut?

— Da.

— Ai putea aranja asta în decurs de o săptămână?

— Răspunsul este, din nou, da.

— Foarte bine. Am să-ţi explic ce propun. Şi te rog să mă crezi când îţi spun că asta e singura cale.

— Care e propunerea?

— Pe scurt, Scarlatti Industries va distruge din punct de vedere economic fiecare investitor din Zurich. Am să-i aduc la

ruină.

Canfield o privi pe bătrâna hotărâtă, sigură de sine.

Câteva secunde nu spuse nimic, trăgând doar aer printre dinţi, ca şi cum se străduia să formuleze un răspuns.

— Sunteţi o visătoare, spuse el calm. Dumneavoastră sunteţi una singură. Ei sunt paisprezece... nu, acum mai unt doar treisprezece bogătaşi împuţiţi. Nu sunteţi un adversar pe măsură.

— Nu contează cât valorează cineva, domnule Canfield. De la un anumit punct încolo nu mai contează. Contează doar cât de rapid îşi poate manipula cineva posesiunile. Factorul timp este arma supremă în economic şi să nu crezi pe nimeni care-ţi spune altfel. În cazul meu, prevalează raţionamentul.

— Ce înseamnă asta?

Elizabeth rămase nemişcată în faţa lui Canfield. Vorbele îi erau măsurate.

— Dacă vreau să lichidez întregul Scarlatti Industries, nimeni din lume nu mă poate opri.

Inspectorul nu era sigur că a prins ideea. O privi câteva secunde, înainte de a vorbi.

— A? Aşa?

— Prostuţule!... În afară de Rothschilds şi, poate, de câţiva maharadjahi indieni, mă îndoiesc că mai e cineva din clasa mea, sau din civilizaţia noastră, care să poată spune asta!

— De ce nu? De ce n-ar putea face şi cei din Zurich acelaşi lucru?

Bătrâna era exasperată. Îşi strânse pumnii şi-i duse la bărbie.

— Pentru un om a cărui imaginaţie îi depăşeşte cu mult inteligenţa, mă uimeşti. Sau e doar frica aceea care te face să ai o viziune mai largă asupra lucrurilor?

— Nu-mi răspundeţi printr-o întrebare! Vreau un răspuns.

— Totul se leagă, te asigur. Primul motiv pentru care cei din Zurich nu pot şi nu vor face ceea ce pot să fac eu îl constituie propria lor frică. Frică de legile care le pecetluiesc angajamentele; frică de investiţii şi investitori; frică de decizii extraordinare; frică de panica ce rezultă întotdeauna din astfel de decizii. Şi mai presus de toate, frică de ruina financiară.

— Şi nici una din astea nu vă afectează pe dumneavoastră? Asta vreţi să spuneţi?

— Nici un fel de angajamente nu ne leagă pe noi. Până la moartea mea, nu există decât o singură voce. Eu sunt Scarlatti.

— Şi restul? Deciziile, panica, ruina?

— Ca întotdeauna, deciziile mele vor fi executate cu precizie şi prevedere. Panica va fi evitată.

— Şi la fel şi ruina financiară, da?... Sunteţi cea mai dată naibii bătrână şi cea mai încrezătoare în forţele proprii!

— Iar nu reuşeşti să înţelegi. În acest moment eu anticipez colapsul lui Scarlatti ca fiind inevitabil, dacă mă întreabă cineva. Nu va exista nici o îndurare.

Matthew Canfield înţelese abia acum.

— Să fiu al naibii!

— Trebuie să am sume mari. Sume de neconceput pentru dumneata, care să poată fi alocate la un simplu ordin. Bani care pot cumpăra posesiuni masive şi care pot cauza creşterea sau căderea pieţelor. De îndată ce această manevră a fost pusă în aplicare, cred că nici tot capitalul din lume nu ar mai putea salva Scarlatti. Acesta nu ar mai avea niciodată credibilitate.

— Înseamnă că veţi fi terminată.

— Irevocabil.

Bătrâna se duse în faţa lui Canfield. Îl privi, dar nu aşa cum era obişnuit. Părea a fi o bunică îngrijorată din câmpiile secetoase ale statului Kansas care îl întreabă pe predicator dacă Dumnezeu va da ploaie.

— Nu mai am nici un fel de argumente. Dă-mi voie, te rog, să fac ultima încercare. Gestul final, ca să zic aşa.

— Cereţi cumplit de mult.

— Nu şi dacă te gândeşti bine. Dacă te întorci, o să-ţi ia o săptămână să ajungi la Washington. O alta pentru a întocmi raportul cu toate prin câte am trecut. Vor trece câteva zile până când vei ajunge la cei din guvern care trebuie să te asculte, dacă îi poţi face să te asculte. După calculele mele, asta o să-ţi ia cel puţin trei sau patru săptămâni. Eşti de acord?

Canfield se simţea ca un prostănac, stând aşa în faţa lui Elizabeth. Pur şi simplu pentru a mări distanţa dintre ei, el se duse în mijlocul camerei.

— La naiba, nu ştiu dacă sunt de acord!

— Dă-mi patru săptămâni. Doar patru săptămâni începând de azi... Dacă nu reuşesc, faci cum vrei... Mai mult chiar, am să merg cu dumneata la Washington. Şi dacă e nevoie, am să depun mărturie în faţa uneia din acele comisii. Voi face tot ce dumneata şi asociaţii dumitale consideraţi necesar. În plus, am să stabilesc contul tău personal la un nivel de trei ori mai mare

decât cel convenit.

— Şi dacă nu reuşiţi?

— Ce contează asta pentru altcineva în afară de mine? În lumea asta nu prea îi plânge nimeni pe milionarii căzuţi.

— Dar ce va face familia dumneavoastră? Ei nu-şi vor putea petrece tot restul vieţii în mijlocul unui loc îndepărtat din Canada.

— Nu va fi necesar. Indiferent de rezultat, am să-l distrug pe fiul meu. Am să-l denunţ pe Ulster Scarlett pentru ceea ce este. Am să-l condamn la moarte la Zurich.

Inspectorul rămase o clipă tăcut şi o privi pe Elizabeth.

— V-aţi gândit că aţi putea fi ucisă?

— Da.

— Şi riscaţi asta… Să lichidaţi Scarlatti Industries. Să distrugeţi tot ce-aţi construit. Oare merită? Îl urâţi chiar atât de mult?

— Da. Aşa cum cineva urăşte o boală. Şi mai mult, deoarece eu i-am favorizat evoluţia.

Canfield puse paharul gol pe masă, fiind tentat să-şi mai toarne unul.

— Mergeţi puţin cam departe.

— N-am spus că eu am inventai boala. Spun doar că sunt răspunzătoare de răspândirea ei. Nu numai pentru că am furnizat banii, ci pentru infinit mai mult, pentru că eu am fost aceea care a implantat ideea. O idee care a denaturat în procesul de maturizare.

— Nu cred asta. Nu sunteţi o sfântă, dar nici nu gândiţi aşa, spuse arătând spre hârtiile de pe canapea.

Ochii obosiţi ai bătrânei se închiseră.

— Există câte puţin din… asta în fiecare din noi. Totul intră în idee… Ideea sucită. Soţul meu şi cu mine am sacrificat ani întregi pentru construirea unui imperiu industrial. De la moartea lui, eu am luptat pe piaţă – dublând, redublând, adăugând, construind – întotdeauna achiziţionând… A fost un joc stimulator, devorant… Eu l-am jucat bine. Şi uneori, în toţi acei ani, fiul meu a învăţat ceea ce mulţi observatori nu au reuşit să afle – că niciodată nu a contat obţinerea de profituri sau de acumulări materiale – astea nu erau decât subprodusele. Ceea ce conta era obţinerea puterii… Eu am vrut acea putere deoarece am crezut sincer că am fost dotată pentru această responsabilitate. Cu cât mă convingeam mai tare, rezulta că alţii nu erau dotaţi… Căutarea puterii cred că devine o cruciadă personală. Cu cât obţii mai mult

succes, cu atât devine o problemă mai personală. Dacă fiul meu a înţeles sau nu, asta e ceea ce a văzut el că se întâmplă… Pot fi asemănări de scop şi chiar de motivaţie. Dar o mare ne desparte pe fiul meu şi pe mine.

— Vă dau cele patru săptămâni. Numai Dumnezeu ştie de ce. Dar tot nu m-aţi lămurit de ce vreţi să riscaţi atât. Să pierdeţi tot.

— Am încercat să… Dar uneori eşti greoi la minte. Dacă le jignesc o fac pentru că eu cred că înţelegi. Îmi ceri în mod deliberat să-ţi explic amănunţit o realitate neplăcută.

Ea puse însemnările pe masa de lângă uşa dormitorului. Dat fiind că lumina se diminuase, aprinse lampa, făcând ca franjurii abajurului să tremure. Ea păru fascinată de această mişcare.

— Îmi închipui că toţi cei ca noi – Biblia ne numeşte „cei bogaţi şi puternici” – doresc să lase lumea asta cumva diferită faţă de cum era înaintea noastră. Pe măsură ce anii trec, acest instinct vag, nedefinit, devine într-adevăr foarte important. Câţi dintre noi s-au jucat cu cuvintele propriilor lor necrologuri? spuse ea întorcându-se şi privindu-l pe inspector. Având în vedere tot ce ştim acum, n-ai vrea să meditezi la necrologul meu nu prea îndepărtat?

— Nici nu mă gândesc. Asta-i altă problemă.

— E o decizie neaşteptată, ştii bine… Bogăţia nu e pusă la îndoială. Orice decizie agonizantă, orice joc care le calcă pe nervi – toate devin realizări simple, aşteptate. Realizări care sunt mai degrabă luate în râs decât admirate, deoarece eu sunt o femeie şi un speculant foarte competitiv în acelaşi timp. O combinaţie neatrăgătoare… Un fiu pierdut în războiul mondial. Un altul transformându-se rapid într-un incompetent preţios, căutat din tot felul de motive interesate, discreditat şi luat în râs oricând se poate. Şi acum, ăsta. Un nebun conducând o bandă – în continuă creştere – de rebeli psihopaţi, sau cel puţin o parte din ea… Asta e ceea ce las eu moştenire. Ceea ce lasă Scarlatti drept moştenire, domnule Canfield… Nu e o avere prea de invidiat, nu?

— Nu, nu este.

— Aşa că, n-am să mă dau în lături de la nimic pentru a împiedica această nebunie finală…

Îşi luă însemnările şi se duse în dormitor. Închise uşa în urma ei, lăsându-l pe Canfield singur în salonul mare. O clipă avu impresia că bătrâna fusese gata să plângă.

Capitolul 35

Zborul cu monoplanul deasupra canalului se desfăşurase fără incidente – vântul slab, vizibilitatea excelentă. Scarlett a avut noroc că s-a întâmplat aşa, deoarece iritarea sâcâitoare datorată operaţiei nevindecate, cuplată cu o stare de nervi ajunsă la extrem, ar fi transformat o călătorie dificilă în una dezastruoasă. Cu greu reuşea să-şi concentreze atenţia asupra busolei, iar când văzu prima dată coasta Normandiei i se păru necunoscută. Deşi mai văzuse aceste privelişti de peste zece ori.

Pe micul aerodrom de lângă Lisieux fu întâmpinat de grupul din Paris format din doi germani şi un gascon al cărui accent gutural era asemănător cu cel al asociaţilor lui.

Cei trei europeni intuiră că omul – al cărui nume nu-l ştiau – le va cere să se întoarcă la Paris. Şi să aştepte alte ordine.

Dar omul avea alte intenţii, insistând ca ei toţi să stea incomod, împreună, pe locul din faţă, în timp ce el avea să ocupe tot locul din spate. Ceru şoferului să-i ducă la Vernon unde doi din ei coborâră şi li se ceru să se întoarcă la Paris. Şoferul urma să rămână. Acesta protestă slab când Scarlett îi ceru să o ia spre vest, spre Montbeliard, un orăşel de lângă graniţa elveţiană.

— *Mein Herr!* Dar e un drum de patru sute de kilometri! Asta înseamnă zece ore, sau chiar mai mult, pe aceste drumuri cumplite!

— Atunci, vom ajunge acolo la ora cinei. Şi fără nici o vorbă!

— Poate că ar fi fost mai simplu ca *mein Herr* să facă plinul la avion şi să zboare…

— Eu nu zbor când sunt obosit. Potoleşte-te! Am să-ţi fac rost de „fructe de mare” la Montbeliard. Variază-ţi meniul, Kircher. Îţi stimulează gustul.

— *Jawohl, mein Herr!* spuse Kircher, strâmbând din nas, ştiind că omul era într-adevăr un bun comandant.

Scarlett reflectă. Nepotriviţii! Într-o zi or să scape de nepotriviţi.

Montbeliard nu era mai mare decât un sat mărişor. Principala ocupaţie a cetăţenilor săi era cultivarea pământului, multe din produsele obţinute fiind expediate în Elveţia şi Germania. Moneda sa, ca în multe oraşe de graniţă, era un amestec de franci francezi, mărci germane şi franci elveţieni.

Scarlett şi şoferul lui ajunseră aici puţin după ora nouă seara. Dar, cu excepţia câtorva opriri pentru alimentare cu benzină şi pentru masa de prânz, ei au tras tare, fără a sta de vorbă. Această linişte acţionă ca un sedativ pentru anxietatea lui Scarlett. Putu să gândească fără nervi, deşi a fost tot timpul nervos. Şoferul a avut dreptate când i-a spus că o călătorie cu avionul de la Lisieux la Montbeliard ar fi fost mai simplă şi mai puţin epuizantă, dar Scarlett nu putea risca o criză de nervi cauzată de oboseală.

În acea zi, sau seară – ora nu fusese stabilită – el urma să se întâlnească cu Prusacul, omul extrem de important care putea să ofere ceea ce puţini puteau. El trebuia să fie treaz la acea întâlnire, cu fiecare celulă a creierului în stare de funcţionare. Nu putea permite problemelor recente să-i distragă atenţia. Şedinţa cu Prusacul era punctul culminant a luni şi chiar ani de muncă. De la prima întâlnire macabră cu Gregor Strasser şi până la transformarea milioanelor lui în capital elveţian. El, Heinrich Kroeger, deţinea banii atât de necesari naţional socialiştilor. Importanţa lui pentru partid era acum recunoscută.

Problemele. Probleme iritante! Dar el se decisese. Îl va izola pe Howard Thomton, poate îl va omorî. Sanfranciscanul i-a trădat. Dacă manevra de la Stockholm nu ar fi fost descoperită, ar fi trebuit să fie pusă la picioarele lui Thomton. Ei au folosit contactele lui din Suedia şi, evident, el a manipulat mari pachete de titluri de proprietate care au ajuns din nou în propriile lui mâini la un preţ scăzut.

Trebuie să se ocupe de Thomton. Ca şi în cazul acelui filfizon francez, Jacques Bertholde. Thornton şi Bertholde! Amândoi, nişte oameni nepotriviţi! Nişte neisprăviţi proşti!

Ce se întâmplase cu Boothroyd? A fost, evident, ucis pe *Calpurnia.* Dar cum? De ce? Deşi, indiferent de motiv, merita să moară! La fel şi socrul lui. Ordinul lui Rawlins de a o ucide pe Elizabeth Scarlatti a fost o prostie! Momentul ales a fost o nebunie! Rawlins nu şi-a dat seama că ea ar fi putut lăsa ceva scrisori, documente? Ea era mult mai periculoasă moartă, decât vie. Cel puţin până când putea fi atinsă – aşa cum o atinsese el, ameninţându-i pe scumpii ei Scarlatti. Acum putea să moară! Acum n-ar mai conta. Şi cum Bertholde e mort, Rawlins mort şi Thornton la un pas de a fi ucis, n-o să mai rămână nimeni care să ştie cine este el. Nimeni! El era Heinrich Kroeger, un lider al noului sistem!

Se opriră la L'Auberge des Moineaux, un mic restaurant cu un buvette[11] şi cazare pentru călători sau pentru cei care doresc intimitate din alte motive. Pentru Scarlett era locul de întâlnire stabilit.

— Du maşina în josul străzii şi parcheaz-o, îi spuse lui Kircher. O să fiu în una din camere. Ia şi tu masa. Te chem mai târziu... Nu mi-am uitat promisiunea.

Kircher rânji.

Ulster Scarlett ieşi din maşină şi se întinse. Se simţea mai bine, pielea nu-l mai supăra aşa tare, iar şedinţa care urma să aibă loc îi umplea inima de speranţă. Asta era genul de activitate pe care trebuia să-l facă mereu! Probleme de mare importanţă. Probleme de putere.

Aşteptă până ce maşina se îndepărtă destul, astfel ca neînsemnatul Kircher să nu-l mai poată vedea în oglinda retrovizoare. După aceea se întoarse, plecă de lângă uşă. Se îndreptă spre o alee pavată eu pietre de râu şi merse pe ea. Oamenii nepotriviţi nu trebuiau niciodată să afle ce nu este neapărat necesar pentru treaba pe care o au de făcut.

Ajunse la o uşă neluminată şi bătu de câteva ori. Uşa se deschise şi apăru un bărbat de statură potrivită, cu păr negru bogat şi ondulat şi cu sprâncene proeminente şi închise la culoare, stând în cadrul uşii ca şi cum ar păzi intrarea, în loc să se poarte ca un om care întâmpină un oaspete. Era îmbrăcat cu o haină gri de croială bavareză şi pantaloni scurţi. Avea o faţă angelică dar mai închisă la culoare, ochi mari şi holbaţi. Numele lui era Rudolf Hess.

— Unde ai fost?

Hess îi pofti să intre şi închise uşa. Camera era mica; în ea se aflau o masă cu scaune în jurul ei, un bufet şi două lampadare care iluminau camera. Un alt bărbat, care se uitase pe fereastră, evident pentru a-l identifica pe cel de afară, îl salută pe Scarlett. Era un bărbat micuţ şi urât, cu trăsături acviline şi nasul coroiat. Mergea şchiopătând.

— Joseph? i se adresă Scarlett. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

Joseph Goebbels se uită spre Hess. Nu ştia prea bine engleza. Hess îi traduse rapid vorbele lui Scarlett şi Goebbels ridică din umeri.

— Te-am întrebat unde ai fost!

[11] Bufet.

— Am avut necazuri la Lisieux. N-am mai găsit alt avion şi a trebuit să vin cu maşina. Am avut o zi grea, aşa că te rog să nu mai contribui şi tu.

— Ach! De la Lisieux? E un drum lung. Am să-ţi comand ceva de mâncare, dar să termini repede. Rheinhart aşteaptă de la prânz.

Scarlett îşi scoase jacheta de zbor şi o aruncă pe platoul bufetului.

— Ce face?

Goebbels înţelese destul pentru a-l întrerupe.

— Rheinhart?... Ne-răb-dă-tor!

El pronunţă prost cuvântul şi Scarlett rânji. Goebbels îşi zise în sinea lui că acest uriaş era o creatură oribilă. Părerea era reciprocă.

— Lasă mâncarea. Rheinhart a aşteptat prea mult... Unde e?

— În camera lui. Numărul doi, pe hol. Azi-dimineaţă a făcut o plimbare, dar i-a fost teamă că cineva l-ar putea recunoaşte, aşa că s-a întors în zece minute. Cred că-i supărat.

— Du-te şi cheamă-l... Şi adu şi nişte whisky.

Se uită la Goebbels, dorindu-şi ca acest omuleţ respingător să plece. Nu era bine ca Goebbels să fie aici în timp ce el şi Hess discutau cu aristocratul prusac. Goebbels arăta ca un neînsemnat contabil evreu. Dar Scarlett ştia că nu poate face nimic. Hitler era mulţumit de Goebbels.

Joseph Goebbels păru că-i ghiceşte gândurile uriaşului.

— *Ich werde dabei sitzen wahrend Sie sprechen*[12].

Îşi trase un scaun lângă perete şi se aşeză.

Hess ieşise şi cei doi rămaseră singuri. Nici unul din ei nu spuse nimic.

Patru minute mai târziu, Hess se întoarse. Îl urma un neamţ în vârstă şi foarte gras, cu câţiva centimetri mai scund decât Hess, purtând un costum negru la două rânduri.

Şi guler înalt. Faţa îi era buhăită de grăsime, iar părul alb era tuns scurt. Avea o ţinută dreaptă, dar în ciuda aspectului său impozant, lui Scarlett îi făcu impresia că e moale, dar nu în ce priveşte fizicul. Acesta intră ţanţoş în cameră. Hess închise uşa şi o încuie.

— Domnilor, generalul Rheinhart, rosti Hess pentru a le atrage atenţia.

Goebbels se ridică de pe scaun şi-l salută pocnindu-şi

[12] Am să stau şi eu aici cât timp staţi de vorbă.

călcâiele.

Rheinhart îl privi fără să fie impresionat.

Scarlett observă expresia lui Rheinhart. Se apropie de bătrânul general şi-i întinse mâna.

— *Herr General.*

Rheinhart se întoarse spre Scarlett şi deşi ascunse asta bine, reacţia sa la apariţia lui Scarlett fu evidentă. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile de ochii lumii.

— Vă rog să luaţi loc, *Herr General.*

Hess era extrem de impresionat de anturaj şi nu ascundea acest lucru. Rheinhart se aşeză pe un scaun la capătul mesei. Lui Scarlett nu-i pică bine asta. Ar fi vrut să stea el acolo, deoarece era un fel de post de comandă.

Hess îl întrebă pe Rheinhart dacă doreşte whisky, gin sau vin. Generalul făcu un gest de refuz cu mâna.

— Nici eu nu vreau nimic, adăugă Ulster Scarlett aşezându-se pe scaunul din stânga lui Rheinhart. Hess lăsă tava şi se aşeză şi el. Goebbels se retrase şchiopătând spre scaunul de lângă perete.

Scarlett vorbi.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. De neiertat, dar din păcate, inevitabilă. Au fost unele treburi presante cu asociaţii noştri din Londra.

— Numele dumitale, te rog? îl întrerupse Rheinhart, vorbind englezeşte cu un uşor accent teutonic.

Scarlett se uită scurt la Hess înainte de a răspunde.

— Kroeger, *Herr General.* Heinrich Kroeger.

Rheinhart nu-şi luă ochii de la Scarlett.

— Nu cred că acesta e numele dumitale, domnule. Nu eşti german, spuse cu o voce fără intonaţie.

— Simpatiile mele sunt germane. Într-atât încât Heinrich Kroeger este numele pe care l-am ales pentru mine.

Hess îl întrerupse.

— *Herr* Kroeger a fost de nepreţuit pentru noi. Fără el nu am fi reuşit niciodată să facem asemenea progrese, domnule.

— *Amerikaner...* Din cauza lui nu vorbim germana?

— Asta se va corecta cu timpul, spuse Scarlett.

De fapt, el vorbea germana aproape perfect, dar încă se simţea în dezavantaj când o vorbea.

— Nu sunt american, domnule general..., spuse Scarlett întorcându-i lui Rheinhart privirea şi nu fu deloc îndurător. Sunt

un cetăţean al noii ordini! Am dat la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât oricare altă persoană, vie sau moartă, pentru a duce acest plan la îndeplinire... Vă rog să nu uitaţi asta în timpul discuţiilor.

Rheinhart ridică din umeri.

— Sunt sigur că şi dumneata, ca şi mine, ai motive să te afli la această masă.

— Puteţi fi sigur de asta.

Scarlett se relaxă şi-şi trase scaunul.

— Foarte bine, domnilor, la treabă. Dacă se poate aş vrea să plec de la Montbeliard în noaptea asta.

Rheinhart băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase o foaie de hârtie împăturită.

— Partidul dumitale a luat măsuri ca nici o persoană neimportantă să nu mai intre în Parlamentul german. După eşecul de la Munchen, se poate spune chiar că progrese remarcabile...

Hess interveni cu entuziasm.

— Acesta e doar începutul! Din ruşinea acelei înfrângeri datorate trădării. Germania se va ridica! Vom fi stăpânii Europei!

Rheinhart ţinea hârtia împăturită în mână şi îl privea pe Hess. Îi răspunse calm, dar autoritar.

— E suficient dacă suntem stăpânii Germaniei. Nu cerem decât să reuşim să ne apărăm propria ţară.

— Acest lucru este un minim pe care vi-l garantăm noi, domnule general, spuse Scarlett cu un ton care nu fu mai ridicat decât cel al lui Rheinhart.

— Este singura garanţie pe care o vrem. Pe noi nu ne interesează excesele pe care le predică Adolf Hitler al vostru.

La auzul numelui lui Hitler, Goebbels se îndreptă în scaun. Era furios că nu putea înţelege ce vorbeau.

— Was gibt’s mit Hitler? Was sage sie uber ihn?[13]

Rheinhart îi răspunse lui Goebbels în limba lui.

— Er ist ein sehr storener geriosse.[14]

— Hitler ist der Weg! Hitler ist die Hoffnung fur Deutschland![15]

— Vielleicht fur Sie.[16]

---

[13] Ce-i cu Hitler? Ce spun ei despre el?

[14] Că e un camarad cam turbulent.

[15] Hitler este calea! Hitler este speranţa pentru Germania.

[16] Poate pentru dumneavoastră.

Ulster Scarlett se uită la Goebbels. Ochii omuleţului scăpărară de ură şi Scarlett gândi că într-o zi Rheinhart o să plătească pentru cuvintele lui.

Generalul continuă, despăturind foaia de hârtie.

— Vremurile pe care le trăieşte ţara noastră necesită alianţe neobişnuite… Am vorbit cu Von Schnitzler şi Kindorf. Krupp nu vrea să discute subiectul, după cum vă daţi, desigur, seama… Industria germană nu se află într-o situaţie mai bună decât armata. Amândouă sunt nişte pioni în mâna Comisiei de Control a Aliaţilor. Restricţiile Tratatului de la Versailles ne ridică şi ne coboară de la o clipă la alta. Nu există stabilitate. Nu există nimic pe care să ne bizuim. Avem un obiectiv comun, domnilor. Tratatul de la Versailles.

— E doar unul dintre obiective. Pentru că mai sunt şi altele.

Scarlett era mulţumit, dar satisfacţia lui nu dură mult.

— Este singurul obiectiv care m-a adus la Montbeliard! Aşa cum industria germană trebuie lăsată să respire, să exporte fără a fi stânjenită, tot astfel trebuie ca şi armata germană să fie lăsată să-şi menţină puterea necesară! Limitarea la o sută de mii de soldaţi care să apere o graniţă de peste două mii cinci sute de kilometri este absurdă!… Ni se fac promisiuni peste promisiuni, apoi vin ameninţările. Nimic pe care să te poţi bizui. Nici un fel de înţelegere. Nici un fel de fonduri pentru dezvoltare.

— Am fost trădaţi! Am fost trădaţi în mod ordinar în 1918 şi acea trădare continuă! Trădători există încă în întreaga Germanie!

Hess dorea mai presus de orice să fie considerat printre prietenii lui Rheinhart şi ai ofiţerilor lui. Rheinhart pricepu, dar nu fu deloc impresionat.

— *Ja.* Şi Ludendorff ţine la teoria asta. Nu-i este uşor să trăiască cu amintirea bătăliei de la Meuse-Argonne.

Ulster Scarlett scoase acel rânjet grotesc.

— Pentru unii din noi este, domnule general Rheinhart.

Rheinhart îl privi.

— N-am să continui discuţia cu dumneata.

— Într-o zi va trebui s-o faceţi. De asta sunt aici – în parte.

— Repet, *Herr* Kroeger. Dumneata ai motivele dumitale, eu, pe ale mele. Pe mine nu mă interesează motivele dumitale, dar pe dumneata trebuie să te intereseze motivele mele.

El se uită la Hess şi apoi la figura aflată în umbră a lui Joseph Goebbels, de lângă perete.

— Am să vorbesc fără ocolişuri, domnilor. Este, în cel mai bun caz, un secret prost păstrat... Dincolo de graniţa poloneză, în zona bolşevicilor, se află mii de ofiţeri germani nemulţumiţi. Oameni fără profesie în ţara lor. Ei îi instruiesc pe comandanţii de companie ruşi! Ei disciplinează Armata Roşie de ţărani... De ce? Unii o fac pur şi simplu pentru a avea de lucru. Alţii se justifică, spunând că o fac deoarece câteva fabrici ruseşti ne furnizează nouă, prin contrabandă, tunuri şi armamente interzise de Comisia Aliaţilor... Mie nu-mi place această situaţie, domnilor. Eu nu am încredere în ruşi. Weimar este ineficace. Lui Ebert nu-i place adevărul. Iar Hindenburg e şi mai rău! El trăieşte într-un trecut monarhic. Politicienii trebuie determinaţi să se confrunte cu problema Tratatului de la Versailles! Noi trebuie să ne eliberăm din interior!

Rudolf Hess puse palmele pe masă.

— Aveţi cuvântul lui Adolf Hitler şi al celor din această cameră că primul punct pe agenda politică a Partidului naţional-socialist al muncitorilor germani este respingerea necondiţionată a Tratatului de la Versailles şi a restricţiilor sale!

— Îmi dau seama. Ceea ce mă frământă pe mine este dacă veţi fi în stare să unificaţi efectiv diversele fracţiuni politice ale Parlamentului. Nu neg că mă tentează ce faceţi voi. Mult mai mult decât alţii... Dar am dori să ne răspundeţi la o întrebare, pe care sunt sigur că v-ar pune-o şi omologii noştri din comerţ. Aveţi voi rezistenţa necesară? Puteţi rezista? O să rezistaţi? Acum câţiva ani aţi fost scoşi în afara legii. Noi nu ne putem permite să ne aliem cu o cometă politică ce se autodistruge.

Ulster Scarlett se ridică de pe scaun şi îl privi de sus pe bătrânul general german.

— Ce-aţi spune dacă v-aş informa că noi avem resurse financiare care le depăşesc pe cele ale oricărei organizaţii din Europa? Sau, poate, din emisfera vestică.

— Aş spune că exageraţi.

— Sau dacă v-aş spune că noi avem teritorii – terenuri – suficient de mari pentru instruirea a mii şi mii de militari de elită care nu pot fi depistaţi de echipele de control ale Versailles-ului.

— Va trebui să-mi dovediţi toate astea.

— O pot face.

Rheinhart se ridică şi se uită la Heinrich Kroeger.

— Dacă spui adevărul... vei avea sprijinul generalilor imperiali germani.

Capitolul 36

Janet Saxon Scarlett, cu ochii încă închişi, întinse mâna pe sub cearşeaf pentru a atinge trupul iubitului ei. Nu era acolo, aşa că deschise ochii şi săltă capul; camera se învârti cu ea. Avea pleoapele grele şi o durea stomacul, încă mai era obosită şi puţin beată.

Matthew Canfield stătea la birou, numai în chiloţi. Ţinea coatele pe birou şi-şi sprijinea bărbia în mâini. Se uita la o hârtie din faţa lui.

Janet îl privi, conştientă că nu o observă. Se întoarse pe o parte, pentru a-l urmări. Nu era un om obişnuit, gândi ea. Dar pe de altă parte, nici foarte remarcabil, numai că ea il iubea. Oare ce găsise aşa atractiv la el? Nu semăna cu bărbaţii din lumea ei. Cei mai mulţi din bărbaţii pe care îi cunoştea erau isteţi, rafinaţi, extrem de dichisiţi şi preocupaţi numai de aparenţe. Matthew Canfield nu se putea încadra în această lume. Isteţimea lui era mai degrabă intuiţie decât har. Şi în alte privinţe manifesta stângăcie; puţina siguranţă de sine pe care o avea nu era ceva înnăscut, ci, mai degrabă, impus prin raţionament.

Alţii, de asemenea, erau mult mai bine ca el, deci putea fi încadrat în categoria „plăcut ca înfăţişare”, dar necizelat… Asta e, îşi spuse; lăsa impresia de independenţă, atât ca aspect, cât şi ca mod de a acţiona, dar comportamentul lui intim era diferit. În intimitate era extraordinar de tandru, aproape slab… Se întreba dacă e într-adevăr slab. Ştia că e foarte preocupat şi bănuia că Elizabeth i-a dat bani pentru a-i îndeplini cerinţele. Nu prea era în largul lui când avea bani. Observase asta în cele două săptămâni petrecute împreună la New York. Era evident că i se spusese să cheltuiască fără să-şi facă probleme, pentru a putea stabili o relaţie cu ea – el îi spusese asta – şi amândoi au râs atunci, deoarece ceea ce făceau pe banii guvernului era, de fapt, ceea ce voiau ei… Janet ar fi fost bucuroasă să suporte ea cheltuielile. O mai făcuse şi cu alţii şi nici unul nu-i fusese atât de drag ca Matthew Canfield. Nimeni nu-i va mai fi vreodată aşa de drag ca el. Cu toate că nu era din lumea ei. El prefera o lume mai simplă, mai puţin cosmopolită, gândi ea. Dar Janet Saxon Scarlett ştia că ea se putea adapta pentru a nu-l pierde. Poate că după ce totul se va termina, dacă avea să se mai termine vreodată, vor putea să găsească o soluţie. Trebuie să existe o posibilitate pentru

acest tânăr bun, amabil şi dintr-o bucată, care era mai bun decât oricare din cei pe care-i cunoscuse înainte. Îl iubea foarte mult şi îşi dădu seama că era îngrijorată pentru el. Era ceva deosebit pentru Janet Saxon Scarlett.

Când se întorsese seara trecută, pe la ora şapte, însoţită de omul lui Derek, Ferguson, îl găsise pe Canfield, singur, în salonul lui Elizabeth. Părea încordat, cu capsa pusă, chiar nervos şi ea nu ştia de ce. El se scuzase vag pentru starea lui de nervi şi apoi, fără a-i spune nimic, o scosese din apartament şi din hotel.

Au mers şi au luat masa într-un mic restaurant din Soho. Amândoi au băut mult, teama lui molipsind-o şi pe ea. Dar tot nu-i spuse ce-l neliniştea.

Acum, privindu-l cum stătea la birou, ea înţelese instinctiv adevărul – adevărul nedorit – pe care-l bănuise încă din clipa aceea cumplită de ieri când îi spusese.

— Janet, mă tem că am avut un vizitator.

Vizitatorul acela fusese soţul ei. Se ridică într-un cot.

— Matthew?

— A… ’neaţa, amice.

— Matthew… ţi-e frică de el?

Lui Canfield i se încordară muşchii stomacului. Deci ştia. Bineînţeles că ştia.

— Nu cred c-o să-mi mai fie… când am să-l găsesc.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, nu? Ne temem de ceva sau de cineva pe care nu-l cunoaştem sau nu-l putem găsi.

Pe Janet începură s-o doară ochii.

— Aşa a spus şi Elizabeth.

Ea se ridică trăgând pledul pe umeri şi se rezemă de stâlpul patului. Îi era frig şi durerea de ochi se înteţea.

— Ţi-a spus ea?

— În cele din urmă, da. Nu voia să-mi spună. Dar nu i-am lăsat nici o altă variantă… Aşa că n-a avut încotro.

Janet se uită fix înainte, în gol.

— Ştiam eu, spuse ea încet… Mi-e frică.

— Ştiu că ţi-e frică. Dar nu trebuie să-ţi fie. Nu poate ajunge la tine.

— De ce eşti aşa sigur? Parcă aseară nu erai la fel de sigur.

Fără să-şi dea seama, mâinile ei începură să-i tremure.

— Nu, nu eram… Dar asta la gândul că el există… fantoma blestemată în carne şi oase… Chiar dacă ne-am aşteptat la asta, a fost, totuşi, un şoc. Acum a răsărit soarele.

Luă creionul şi făcu o însemnare pe hârtie.

Deodată, Janet Scarlett se aruncă pe pat.

— O, Doamne, Doamne, Doamne! rosti ea, cu capul îngropat în pernă.

La început, Canfield nu-şi dădu seama ce spune, pentru că nu strigase, nu ţipase, iar el era concentrat asupra însemnărilor lui. Strigătul ei camuflat fusese unul de agonie, nu de disperare.

— Jan, începu el, într-o doară. Janet!

Inspectorul aruncă creionul din mână şi se repezi spre pat.

— Janet!… Iubito, te rog, Nu, te rog, Janet!

O luă în braţe, încercând s-o liniştească. Apoi îi văzu ochii. Lacrimile îi curgeau şiroaie, deşi nu plângea, doar suspina. Ceea ce-l îngrijora erau ochii. În loc să clipească din cauza lacrimilor, erau larg deschişi, de parcă se afla în tranşă. O transă provocată de oroare.

Îi rosti neîncetat numele.

— Janet, Janet. Janet. Janet…

Ea nu răspunse. Părea că se prăbuşeşte din ce în ce mai mult în spaima care pusese stăpânire pe ea. Începu să geamă, la început încet, apoi din ce în ce mai tare.

— Janet! Gata. Gata! Gata, iubito!

Nu-l auzea. Încercă să-l împingă, să se elibereze. Trupul ei gol se zvârcolea pe pat, lovindu-l cu braţele. O strânse mai tare, temându-se că ar putea s-o doară.

Deodată, ea se opri. Dădu capul pe spate şi vorbi cu o voce înăbuşită pe care n-o mai auzise până atunci.

— Să te ia naiba!… Să te ia naiba!

Prelungi cuvântul „naiba” până când acesta deveni un strigăt.

Îşi desfăcu încet şi cu silă picioarele, peste cearşeaf.

Cu aceeaşi voce înăbuşită, guturală, şopti:

— Porc ce eşti! Porcule! Porcule! Porcule!

Canfield o privea îngrozit. Ea luă o poziţie specifică relaţiilor sexuale.

— Janet, pentru Dumnezeu, Jan… Nu! Nu! Nimeni nu are de gând să se atingă de tine! Te rog, iubito!

Fata râdea vulgar, isteric.

— Tu eşti *cartea*, Ulster! Tu eşti blestematul de jocher… jocherul.

Îşi încrucişă repede picioarele şi îşi acoperi sânii cu mâinile.

— Lasă-mă în pace, Ulster! Te rog, doamne, Ulster! Lasă-mă în pace!… Mă laşi în pace?

Se ghemui ca un copil şi începu să suspine.

Canfield trase pledul de pe jos şi o înveli pe Janet.

I se făcu frică. Faptul că ea se putea transforma brusc, pe negândite, în târfa ostilă a lui Scarlett, era înspăimântător. Dar asta era situaţia şi trebuia s-o accepte. Ea avea nevoie de ajutor. Poate că de mai mult ajutor decât putea să-i ofere. O mângâie blând pe păr şi se întinse alături. Suspinele ei se liniştiră, transformându-se într-o inspiraţie profundă când închise ochii. Spera că a adormit, dar nu era sigur, în orice caz, o s-o lase să se odihnească. Asta o să-i dea răgazul să găsească o modalitate de a-i spune tot ce trebuia să ştie. Următoarele patru săptămâni vor fi cumplite pentru ea. Pentru toţi trei.

Dar acum apăruse un element care n-a existat înainte şi Canfield era recunoscător pentru asta. Ştia că nu e bine, pentru că era împotriva oricărui instinct profesional pe care îl avea. Era ura. Propria lui ură. Ulster Stewart Scarlett nu mai era o simplă pradă într-o vânătoare internaţională. Era omul pe care Matthew Canfield intenţiona să-l omoare.

Capitolul 37

Ulster Scarlett privi faţa îmbujorată şi nervoasă a lui Adolf Hitler. Îşi dădu seama că în ciuda furiei lui, Hitler avea o stăpânire de sine aproape miraculoasă. Un om-miracol istoric care îi va duce în cea mai bună lume imaginabilă pe Pământ.

Cei trei – Hess, Goebbels şi Kroeger – plecaseră noaptea de la Montbeliard şi ajunseseră la Munchen unde Hitler şi Ludendorff aşteptau un raport al întâlnirii lor cu Rheinhart. Dacă întâlnirea decursese bine, urma ca planul lui Ludendorff să fie pus în aplicare. Orice fracţiune politică din Parlamentul german care avea simpatizanţi serioşi va fi avertizată că o coaliţie este iminentă. Se vor face promisiuni, se vor profera ameninţări. În calitatea sa de unic membru al Parlamentului din Partidul Naţional-socialist şi de candidat al său la preşedinţie pentru altul viitor, Ludendorff va fi ascultat. El era soldatul-creier. El îşi recăpăta încet, încet, prestanţa pe care o pierduse în înfrângerea de la Meuse-Argonne. Simultan în douăsprezece oraşe vor fi organizate demonstraţii anti-Versailles şi poliţia de acolo a fost plătită generos pentru a nu interveni. Hitler urma să plece la Oldenburg, în inima teritoriului prusac de nord-est, unde marile posesiuni militare îmbătrâneau încet – amintiri masive ale unor glorii trecute. Va fi organizat un mare miting şi s-a aranjat ca însuşi Rheinhart să-şi facă apariţia acolo. Rheinhart era destul pentru a oferi credibilitate prin sprijinul militar acordat partidului. Era mai mult decât suficient; va fi un moment de vârf adecvat progreselor lor. Recunoaşterea lui Rheinhart de către Hitler nu va lăsa loc pentru dubii în ceea ce priveşte orientarea generalilor. Ludendorff considera această acţiune drept o necesitate politică. Hitler o considera o lovitură politică. Caporalul austriac nu a fost niciodată nepăsător faţă de anticiparea aprobării junkerului. El ştia că aşa îi era scris, dar cu toate acestea se simţea mândru şi de asta era el aşa de furios acum.

Urâtul şi pirpiriul Goebbels tocmai terminase de povestit lui Ludendorff şi Hitler despre aprecierile lui Rheinhart la adresa austriacului. În marele birou închiriat, cu vedere în strada Sedlinger, Hitler se apucă cu mâinile de braţele scaunului şi se ridică. Stătu o clipă uitându-se la Goebbels, dar şchiopul slăbănog ştia că furia lui Hitler nu-i era adresată lui, ci veştii pe care o adusese.

— *Fett Schwein! Wir werden ihn zu seinen Landsort zuruck senden! Lass ihm zu seinen Kuhen zuruck gehen.*[17]

Scarlett stătea rezemat de perete, lângă Hess. Ca întotdeauna când discuţiile aveau loc în germană, binevoitorul Hess se întoarse spre Ulster şi îi vorbi încet.

— E foarte supărat. Rheinhart poate fi un obstacol.

— De ce?

— Goebbels nu crede că Rheinhart va sprijini deschis mişcarea. El vrea să obţină totul fără să-şi murdărească tunica!

— Rheinhart a spus că o va sprijini. Aşa a spus la Montbeliard! Ce tot spune Goebbels?

Scarlett socoti că e necesar să-l urmărească. Nu-i plăcea deloc acest Goebbels.

— Tocmai le-a spus ce-a zis Rheinhart despre Hitler. Îţi aminteşti? îi spuse Hess, şoptindu-i la ureche cu mâinile făcute pâlnie.

Scarlett ridică vocea.

— Să-i spună lui Rheinhart că fără Hitler nu vor avea monumente! Să-l ia naiba!

— *Was ist Ins?* se încruntă Hitler la Hess şi Scarlett*. Was sagt er, Hess!*[18]

— *Lass Rheinhart zum Teufel gehen*[19]*.*

Ludendorff râse în colţul gurii.

— *Das ist naiv!*[20]

— Spune-i lui Rheinhart să facă aşa cum spunem noi, sau iese din joc! Adio, trupe! Adio, arme! Adio, uniforme! Nimeni nu va mai plăti pentru toate astea! Eu nu plătesc! Adio, terenuri de instrucţie fără echipe de control pe capul lor! O să asculte!

Scarlett îl ignoră pe Hess care traducea repede tot ce punea el.

Ludendorff interveni, adresându-i-se lui Hess în momentul în care termină de tradus.

— *Man kann einen Mann wie Rheinhart nicht drohen. Er ist ein einflussreich Preusse.*[21]

Hess se întoarse spre Ulster Scarlett.

---

[17] Porc nenorocit! Am să-l trimit înapoi în ţinutul de unde se trage! Să plece la vacile lui!

[18] Ce s-a întâmplat? Ce spune Hess, ăsta?

[19] Dă-l dracului pe Rheinhart!

[20] E o naivitate!

— Herr Ludendorff spune că Rheinhart nu va fi ameninţat. El este un mare moşier.

— Este un soldat de plumb umflat şi înspăimântat, asta este! Care dă bir cu fugiţii. Tremură de frica ruşilor! Are nevoie de noi şi ştie asta!

Hess repetă cele spuse de Scarlett. Ludendorff pocni din degete în stilul lui Heidelberg, în semn de bătaie de joc faţă de o afirmaţie ridicolă.

— Să nu râzi de mine! Eu am vorbii cu el şi nu dumneata! Sunt banii mei! Nu ai dumitale!

Hess nu mai trebui să traducă. Ludendorff se ridică de pe scaun, la fel de furios ca şi Scarlett.

— *Sag eleni Amerikaner dass sein Gelt gibt ihn noch lunge nicht das recht uns Befehle zu geben.*[22]

Hess ezită.

— *Herr* Ludendorff nu crede că contribuţia dumitale financiară… deşi binevenită…

— Nu trebuie să termini! Spune-i să se ducă naibii şi el!

Se poartă exact aşa cum se aşteaptă Rheinhart!

Scarlett, care nu se dezlipise de perete, făcu un pas înainte arătându-se în toată „măreţia” lui.

O clipă, bătrânul intelectual Ludendorff, simţi o frică fizică. Nu avea încredere în motivaţiile acestui american nevropat. Ludendorff le sugerase de multe ori lui Hitler şi celorlalţi că acest om care îşi spunea Heinrich Kroeger era un adaos periculos la cercul lor de lucru. Dar fusese permanent nesocotit deoarece Kroeger nu numai că poseda ceea ce păreau a fi resurse financiare nelimitate, dar părea de asemenea capabil să-i facă pe unii oameni incredibil de influenţi să le ofere sprijin sau măcar să-şi manifeste interesul. Şi totuşi nu avea încredere în el. Şi asta din cauză că Ludendorff era convins că acest Kroeger era prost.

— Pot să-ţi amintesc, *Herr* Kroeger. Că am cunoştinţe practice de engleză!

— Atunci de ce nu le foloseşti?

— Nu cred că este – cum să spun – absolut necesar.

— Acum este, la dracu’!

Adolf Hitler bătu deodată din palme, cerând astfel linişte. Era

---

[21] Un om ca Rheinhart nu poate fi ameninţat. E un prusac foarte influent!

[22] Spune-i americanului că banii lui n-o să-i ajungă mult timp ca să aibă dreptul să mai dea ordine.

un gest enervant pentru Ludendorff, dai respectul lui pentru talentele lui Hitler – care îi stârneau admiraţia – îl făcu să accepte astfel de gesturi.

— *Halt! Beide*![23]

Hitler plecă de la masă, întorcându-le tuturor spatele. Îşi îndreptă braţele şi apoi le împreună la spate. Câteva momente nu spuse nimic, dar nimeni nu rupse tăcerea. Pentru că era tăcerea lui şi Goebbels, a cărui pasiune pentru teatral era exagerată, urmărea cu satisfacţie efectul pe care îl avea Hitler asupra celorlalţi.

Ludendorff, pe de altă parte, intră în joc, dar rămase supărat. Acel Hitler pe care îl cunoştea bine era capabil de o judecată proastă. Mare vizionar, poate, dar adesea neglijent în deciziile realităţilor practice cotidiene. Era, de asemenea, păcat că respingea discutarea acestor probleme. Îi producea greutăţi lui Rosenberg şi lui, care ştiau că ei sunt adevăraţii arhitecţi ai noii ordini. Ludendorff spera că acest moment nu avea să fie un alt exemplu în care Hitler îi nesocotea judecata sănătoasă. Ca şi el, Rheinhart era un moşier mândru şi încăpăţânat. El trebuia abordat cu diplomaţie. Şi cine putea să ştie asta mai bine ca fostul feldmareşal al armatei imperiale care a fost forţat să-şi păstreze demnitatea în mijlocul unei înfrângeri tragice?

Ludendorff înţelese.

Adolf Hitler vorbi încet:

— *Wir werden wie Herr Kroeger sagt tun.*[24]

Herr Hitler e de-acord cu dumneata, Kroeger!

Hess îi atinse mâneca lui Scarlett, încântat. Fusese mereu umilit de arogantul de Ludendorff şi asta nu era o victorie de neglijat asupra lui. Rheinhart era un premiu. Daca Kroeger avea dreptate, Ludendorff va trece drept prost.

— *Warum? Es ist sehr gefahrlich.*[25]

Ludendorff trebui să protesteze, deşi îşi dădu imediat seama că n-avea nici un rost.

— *Sie sind zu Vorsichtig die unruhigen Zieten, Ludendorff. Kroger hat recht. Aber wir werden einen Schtitt weiter gehen.*[26]

Rudolf Hess îşi umflă pieptul. Se uită fix la Ludendorff şi

[23] Încetaţi! Amândoi!

[24] Vom face cum spune domnul Kroeger.

[25] De ce? Este prea periculos.

[26] Eşti prea precaut, Ludendorff. Vremurile sunt tulburi. Kroeger are dreptate. Dar noi o să mai facem un pas.

Goebbels, înghiontindu-l pe Scarlett cu cotul.

— *Herr* Hitler spune că prietenul nostru Ludendorff este exagerat de precaut. Are dreptate. Ludendorff eşti întotdeauna precaut… Dar Herr Hitler doreşte să discute în detaliu sugestia dumitale…

Adolf Hitler începu să vorbească încet, dar ferm. Oferind finalitate fiecărei fraze germane. Pe măsură ce vorbea, privea cu satisfacţie feţele celor care ascultau. Când ajunse la sfârşitul cuvântării, scuipă cuvintele.

— *Da ist Montbeliard!*[27]

Fiecare avea o altă evaluare, dar toate aveau un numitor comun – omul era un geniu.

Pentru Hess, concluzia lui Hitler era echivalentă cu o licărire surprinzătoare de analiză politică.

Pentru Goebbels, Hitler îşi demonstrase din nou abilitatea de a folosi în propriul său avantaj slăbiciunea fundamentală a oponentului său.

Pentru Ludendorff, austriacul avusese o idee mediocră, la care adăugase propria lui îndrăzneală şi obţinuse o probă de strategie strălucită.

Heinrich Kroeger – Scarlett – vorbi:

— Ce-a spus, Hess?

Dar nu-i răspunse Rudolf Hess, ci Erich Ludendorff care nu-şi lua ochii de la Adolf Hitler.

— *Herr!* Hitler a… consolidat armata pentru noi, Kroeger. Într-o scurtă alocuţiune ne-a învins pe noi, prusaci încăpăţânaţi.

— Cum?

Rudolf Hess se întoarse spre Scarlett.

— Generalul Rheinhart va fi informat că dacă nu face ce îi cerem noi, autorităţile de la Versailles vor fi înştiinţate că el duce tratative în secret pentru achiziţii ilegale. Este adevărul. Montbeliard nu poate fi negat!

— E un moşier! adăugă Ludendorff. Montbeliard este cheia, deoarece este adevărul! Rheinhart nu poate dezavua ce a făcut! Chiar dacă ar fi tentat, sunt prea mulţi care ştiu von Schnitzler, Kindorf. Chiar şi Krupp! Rheinhart şi-a călcat cuvântul, spuse Ludendorff şi râse strident. Cuvântul sfânt al unui moşier!

Hitler râse scurt şi i se adresă repede lui Hess, arătând cu capul spre Ulster Scarlett.

— *Der Fuhrer* te admiră şi te apreciază, Heinrich, spuse Hess.

[27] Avem acest Montbeliard!

Întreabă care e situaţia cu prietenii noştri din Zurich?

— Totul merge conform planului. Câteva greşeli au fost corectate. S-ar putea să pierdem unul din cei treisprezece care au rămas... Nu-i nici o pierdere, e un hoţ.

— Cine e? întrebă Ludendorff, exercitându-şi cunoştinţele practice de engleză care erau perfect acceptabile.

— Thornton.

— Şi terenul lui? întrebă tot Ludendorff.

Scarlett, acum Kroeger, se uită la academicul Ludendorff, intelectualul militar, cu dispreţul său înnăscut pentru bani.

— Vreau să-l cumpăr eu.

— Nu e periculos?

Hess îl privea pe Ludendorff care tradusese calm, încet, ceea ce Scarlett îi spusese lui Hitler. Ambii dădură semne de nelinişte.

— Deloc.

— Poate nu pentru dumneata, dragul meu prieten îndrăzneţ, spuse Ludendorff cu un ton blând acuzator. Cine ştie încotro îţi vei îndrepta simpatiile peste şase luni?

— Nu-mi place asta!

— Dumneata nu eşti german. Asta nu-i războiul dumitale.

— Nu trebuie să fiu german! Şi nu trebuie să mă justific în faţa dumitale!.. Vrei să mă retrag? Foarte bine! Mă retrag!... Şi împreună cu mine o duzină din cei mai bogaţi oameni de pe Pământ... Petrol! Oţel! Industrie! Linii maritime!

Hess nu se mai strădui să fie plin de tact. El se uită spre Hitler ridicând mâinile în semn de exasperare.

Hitler n-avea nevoie să fie împins de la spate pentru că ştia exact ce are de făcut. El se îndreptă repede spre fostul general al armatei imperiale germane şi îl lovi uşor peste gură cu dosul palmei. Era un gest jignitor şi chiar faptul că lovitura a fost uşoară era asemănătoare cu disciplinarea unui copil mic. Cei doi bărbaţi avură un schimb de cuvinte şi Scarlett înţelese că bătrânul Ludendorff fusese admonestat sever şi cu cruzime.

— Se pare că motivele mele sunt puse la îndoială, Herr Kroeger. Eu doar – cum se zice? – te-am testat.

Îşi duse mâna la gură. Amintirea insultei lui Hitler era dureroasă pentru el. Se străduia să o depăşească.

— Eu am fost, totuşi, foarte sincer în legătură cu proprietatea elveţiană. Activitatea dumitale la noi a fost impresionantă, fapt, desigur, observat de mulţi. Dar dacă prin achiziţia aceasta şi prin dumneata se va ajunge la noi, s-ar putea – cum să zic – ca

întregul aranjament să fie zădărnicit.

Ulster Scarlett răspunse cu nonşalanţă. Îi făcea plăcere să-i pună pe gânditori la locul lor.

— N-aveţi grijă… Tranzacţia va fi făcută la Madrid.

— Madrid? întrebă Joseph Goebbels care nu înţelesese bine ce a spus Scarlett, dar numele oraşului Madrid avea o semnificaţie aparte pentru el.

Cei patru germani se priviră. Nici unul nu era mulţumit.

— De ce este Madridul aşa de sigur? întrebă Hess, mirându-se că prietenul lui a făcut un lucru nesăbuit.

— Ataşat papal. Foarte catolic. Fără pată. Mulţumit?

Hess traduse automat vorbele lui Scarlett în germană.

Hitler zâmbi, iar Ludendorff bătu din palme, de data asta aplaudând sincer.

— Şi cum se realizează asta?

— Foarte simplu. Curtea lui Alfonso va fi informată că pământul se cumpără cu banii ruşilor ţarişti. Dacă nu se duce repede, capitalul ar putea ajunge înapoi la Moscova. Vaticanul manifestă înţelegere. La fel şi Rivera. Nu e prima oară când se face un astfel de aranjament.

Hess îi explică lui Adolf Hitler, în timp ce Joseph Goebbels asculta cu multă atenţie.

— Felicitările mele, *Herr* Kroeger. Fii… precaut, spuse Ludendorff care era impresionat.

Deodată, Goebbels începu să sporovăiască, gesticulând exagerat. Toţi nemţii începură să râdă şi Scarlett nu-şi dădea seama dacă fascistul pirpiriu şi respingător îşi bătea joc de el sau nu.

Hess traduse:

— *Herr* Goebbels spune că dacă dumneata îi comunici Vaticanului că eşti în stare să împiedici patru comunişti flămânzi să obţină o bucată de pâine. Papa o să te lase să îi pictezi Capela Sixtină!

Hitler interveni în mijlocul râsetelor celor din jur:

— *Was forst du aus Zurich!*

Ludendorff se întoarse spre Scarlett.

— Ce spuneai despre prietenii noştri din Elveţia?

— Conform programului. Până la sfârşitul lunii viitoare… să zicem, cinci săptămâni, construcţiile vor fi în minate… Iată, am să vă arăt.

Kroeger se apropie de masă, scoţând o hartă pliată din

buzunarul hainei. O întinse pe masă.

— Această linie groasă albastră delimitează perimetrul proprietăţilor alăturate. Această porţiune… din sud îi aparţine lui Thomton. În vest ne întindem până aici, în nord până la Baden, în est până la periferia localităţii Pfaffikon. La distanţe de câte o milă şi un sfert se află o construcţie care poate adăposti cincizeci de soldaţi – şi sunt în total optsprezece construcţii. Nouă sute de oameni. Conductele de apă sunt jos, fundaţiile sunt îngropate. Fiecare construcţie arată ca un şopron sau ca un grânar. Nu-ţi dai seama decât dacă intri înăuntru.

— Excelent! spuse Ludendorff, fixându-şi un monoclu la ochi şi privind atent harta.

Hess traduse pentru un Hitler curios şi un Goebbels sceptic.

— Acest… perimetru dintre… cazărmi… barăci… este încercuit cu gard?

— Înalt de peste trei metri. Cu sisteme de alarmă alimentate de generatoare aflate în fiecare clădire. Vor fi gărzi de pază douăzeci şi patru ore pe zi. Oameni şi câini… Am plătit totul.

— Excelent. Excelent!

Scarlett se uită la Hitler. Ştia că nu era uşor să obţii aprobarea lui Ludendorff şi în ciuda momentului neplăcut de acum câteva minute, Scarlett îşi dădu seama că Hitler aprecia părerea lui Ludendorff, poate mai mult decât pe a celorlalţi.

Lui Scarlett îi făcu impresia că privirea pătrunzătoare pe care Hitler i-o adresă direct era o privire de admiraţie. Kroeger îşi stăpâni optimismul şi continuă rapid.

— Programele de instruire vor fi concentrate, fiecare având o durată de patru săptămâni, cu câteva zile între ele pentru transport şi cazare. Fiecare contingent are nouă sute de oameni… La sfârşitul unui an…

Hess îl întrerupse:

— *Prachtvoll!*[28] La sfârşitul unui an vom avea zece mii de oameni instruiţi!

— Pregătiţi să se răspândească în toată ţara ca unităţi militare. Instruite pentru revoltă! spuse Scarlett plin de energie.

— Nu vor mai fi o gloată, ci nucleul unei armate de elita! Poate chiar o armată de elită! exclamă Ludendorff molipsit de entuziasmul tânărului. Propria noastră armată privată!

— Asta e! O maşină de război capabilă să se mişte repede, să lovească fulgerător şi să se regrupeze rapid şi în secret.

[28] Splendid!

Când vorbi Kroeger, Ludendorff fu acela care traduse în germană pentru Hitler şi Goebbels.

Dar Goebbels era plictisit. Vorbi încet, ca şi cum dorea să-l facă pe acest Kroeger să priceapă cumva sensul ascuns al observaţiilor lui. Goebbels mai era încă suspicios. Acest american uriaş şi ciudat era prea abil, prea nepăsător, în ciuda zelului său. În ciuda puterii banilor săi. Adolf Hitler dădu aprobator din cap.

Hess vorbi:

— Pe bună dreptate, Heinrich, *Herr* Goebbels este îngrijorat. Aceşti oameni din Zurich, cererile lor sunt atât de… nebuloase.

— Nu şi pentru ei. Ei ştiu exact ce vor. Ei sunt oameni de afaceri… Şi în plus, manifestă înţelegere faţă de noi.

— Kroeger are dreptate.

Ludendorff îl privi pe Ulster Scarlett, ştiind că Hess va folosi limba germană pentru ceilalţi. Gândea în timp ce vorbea, nedorind ca Kroeger să aibă timp să formuleze răspunsuri sau comentarii. Acest Kroeger, deşi nu vorbea fluent limba lor, înţelegea mult mai mult decât lăsa să se vadă, gândi Ludendorff.

— Noi am mers până acolo încât am semnat acorduri, nu-i aşa?… Pacte conform cărora, o dată cu afirmarea noastră pe scena politică a Germaniei, prietenii noştri din Zurich vor avea unele avantaje… Avantaje economice… Noi ne-am angajat la asta.

Nu era nici o nuanţă interogativă în ultima remarcă a lui Ludendorff.

— Adevărat.

— Ce se întâmplă, *Herr* Kroeger, dacă noi nu ne ţinem de cuvânt?

Ulster Scarlett se opri, întorcându-i lui Ludendorff privirea întrebătoare.

— Vor striga cât îi ţine gura şi vor încerca să ne distrugă.

— Cum?

— Prin orice mijloace, Ludendorff. Şi mijloacele lor sunt considerabile.

— Şi asta te nelinişteşte?

— Numai dacă ei reuşesc… Thornton nu este singurul. Toţi sunt nişte hoţi. Deosebirea este că ceilalţi sunt deştepţi. Ei ştiu că noi avem dreptate. Noi vom învinge! Şi toţi doresc să facă afaceri cu învingătorul! Ştiu ei ce fac. Ei vor să lucreze cu noi!

— Cred că v-am convins.

— Bineînţeles. Între noi vom derula acţiunile aşa cum credem

noi. Aşa cum e corect. Aşa cum vrem noi. Ne vom debarasa de gunoaie. De evrei, de comunişti, de împuţiţii de lingăi burghezi!

Ludendorff îl privi cu atenţie pe americanul sigur de sine. Avusese dreptate. Kroeger era într-adevăr prost. Discursul său despre rasele inferioare a fost emoţional şi nu s-a bazat pe principiile sănătoase ale integrităţii rasiale. Hitler şi Goebbels aveau şi ei puncte slabe, dar ale lor formau o logică piramidală fără voia lor – ei ştiau pentru că vedeau; ei studiaseră ca şi Rosenberg şi el însuşi. Acest Kroeger avea o mentalitate infantilă. În realitate era bigot.

— Ceea ce spui are sens. Oricine gândeşte, îşi va susţine semenii… Va face afaceri cu cei de-o seamă cu ei.

Ludendorff va supraveghea cu atenţie acţiunile lui Heinrich Kroeger. Un astfel de om irascibil putea produce unele neplăceri. Era un clovn plin de nervi. Dar la urma uimei, curtea lor avea nevoie de un astfel de bufon. Şi de hunii lui. Ca de obicei, Hitler a avut dreptate. Nu voiau să-l piardă acum.

— Plec la Madrid mâine dimineaţă. Am trimis deja ordinele în ce-l priveşte pe Thornton. Întreaga afacere nu va lua mai mult de două sau trei săptămâni, după care voi fi la Zurich.

Hess le spuse lui Hitler şi Goebbels ce-a zis Kroeger.

Der Fuhrer răcni la el.

— Unde poţi fi găsit la Zurich? traduse Ludendorff. Planul dumitale, dacă se desfăşoară cum trebuie, va necesita comunicarea cu dumneata.

Heinrich Kroeger făcu o pauză înainte de a răspunde. Ştia că întrebarea va fi repetată. Era mereu repetată când se ducea la Zurich. Dar el era întotdeauna evaziv. Era conştient că o parte din misterul, din farmecul lui, în cadrul partidului se datora ascunderii identităţii persoanelor şi firmelor cu care făcea afaceri. În trecut, lăsase un singur număr de telefon sau o cutie poştală sau poate chiar numele unuia din cei paisprezece oameni din Zurich, cu indicaţia de a-i cere lui un nume codificat.

Niciodată în mod direct şi deschis. Ei nu au înţeles că identităţile, adresele, numerele de telefon nu sunt importante. Importantă era numai capacitatea de a oferi.

Zurichul a înţeles. Aceşti uriaşi ai marilor averi ale lumii au înţeles. Magnaţii internaţionali şi labirinturile lor întortocheate de maşinaţii au înţeles perfect. El oferise. aranjamentele lor cu noul sistem în curs de apariţie în Germania asigurau pieţe şi controale incredibile. Şi nimănui nu-i păsa cine este el sau de unde vine.

Dar acum, în acest moment, Ulster Stewart Scarlett înţelese că acestor titani ai noii ordini trebuia să li se amintească de importanţa lui Heinrich Kroeger. Le va spune adevărul. Le va spune numele singurului om din Germania căutat de toţi cei care doreau puterea. Singurul om care refuza să vorbească, refuza să se implice, refuza să se întâlnească cu vreuna din fracţiunile politice. Singurul om din Germania care trăia în spatele unui zid de secret total. Într-o izolare politică absolută. Cel mai de temut şi respectat om din Europa.

— Am să fiu cu Krupp. Essen va şti unde să ne găsească.

Capitolul 38

Elizabeth Scarlatti se ridică în capul oaselor în patul ei. O măsuţă fusese aşezată alături de pat, iar peste tot erau împrăştiate hârtii – pe pat, pe masă şi pe jos. Unele erau în teancuri ordonate, altele erau în dezordine. Unele erau prinse la un loc şi etichetate; altele erau risipite, numai bune de aruncat la coş.

Era ora patru după-amiază şi ieşise din cameră o singură dată. Pentru a-i primi pe Janet şi Matthew. Observă că aceştia arătau groaznic; epuizaţi sau, poate, bolnavi. Ea ştia ce s-a întâmplat. Presiunea devenise prea mare pentru omul guvernului. El a trebuit să se rupă de tot – şi să-şi tragă sufletul. Acum o să se simtă mai bine şi va fi gala să-i primească propunerea.

Elizabeth mai aruncă o privire pe foile pe care le ţinea în mână.

Deci, asta era! Tabloul era acum clar, fundalul complet. Ea presupunea că era posibil ca oamenii din Zurich să fi creat o strategie extraordinară. Acum ştia că aşa era.

Dacă n-ar fi fost atât de cumplit de rău, ea ar fi fost de acord cu fiul ei. Ar fi putut fi mândră de rolul lui. Dar în situaţia dată, nu putea fi decât îngrozită.

Se întreba dacă Matthew Canfield va înţelege. Dar nu mai conta. Acum era momentul să se ocupe de Zurich.

Se ridică din pat, luând foile cu ea şi se duse la uşă.

Janet era la birou şi scria nişte scrisori. Canfield stătea pe un scaun şi citea un ziar, într-o stare de nervi evidentă. Amândoi tresăriră când intră Elizabeth.

— Ştii ceva de Tratatul de la Versailles? îl întrebă ea. Restricţiile, despăgubirile?

— Cât ştie toată lumea, cred.

— Eşti la curent cu Planul Dawes? Acel document atât de imperfect?

— Credeam că acest plan face despăgubirile suportabile.

— Numai temporar. Pe el au pus mâna politicienii care aveau nevoie de soluţii temporare. Din punct de vedere economic, e un dezastru. Nicăieri nu se dă o cifră definitivă. Dacă la un moment dat s-ar da o cifră definitivă, atunci industria germană – care achită nota de plată – s-ar putea prăbuşi.

— Unde bateţi?

— Mai rabdă un minut. Vreau să înţelegi... Îţi dai seama cine execută Tratatul de la Versailles? Ştii a cui voce este cea mai puternică în ce priveşte deciziile ce se iau în baza Planului Dawes? Şi cine controlează în cele din urmă economia internă a Germaniei?

Canfield puse ziarul pe jos.

— Da. Acelaşi comitet.

— Comisia de Control a Aliaţilor.

— Unde vreţi să ajungeţi? spuse Canfield sărind de pe scaun.

— La ceea ce începi dumneata să bănuieşti. Trei din contingentul de la Zurich sunt membri ai Comisiei de Control a Aliaţilor. Tratatul de la Versailles este executat de aceşti oameni. Lucrând împreună, oamenii din Zurich pot literalmente să manipuleze economia Germaniei. Industriaşi de frunte din principalele domenii importante, la nord, vest şi sud-vest. Completaţi cu cei mai puternici oameni de finanţe din Germania. O haită de lupi. Ei vor avea grijă ca forţele care acţionează în Germania să rămână în stare conflictuală. Când se va produce explozia şi sigur se va produce – ei vor fi acolo să tragă foloasele. Pentru a realiza acest... plan principal, ei nu au nevoie decât de o bază politică de acţiune. Şi te rog să mă crezi că nu am găsit-o. Cu Adolf Hitler şi naziştii lui... Şi cu fiul meu, Ulster Stewart Scarlett.

— Dumnezeule! spuse încet Canfield, privind-o fix pe Elizabeth.

El nu înţelesese prea bine detaliile expunerii ei, dar îşi dădu seama de implicaţii.

— E timpul să mergem în Elveţia, domnule Canfield.

El avea să pună întrebări pe parcurs.

Capitolul 39

Telegramele erau toate în engleză şi cu excepţia numelor şi adreselor destinatarilor, cuvintele erau identice. Fiecare era trimisă la o firmă, sau corporaţie, în care persoana menţionată deţinea cea mai înaltă funcţie. Erau respectate fusele orare, astfel ca fiecare telegramă să ajungă la destinaţie luni la ora douăsprezece ziua şi fiecare avea să fie înmânată personal destinatarului, după semnarea unui aviz de primire.

Elizabeth Scarlatti dorea ca acele corporaţii ilustre să fie identificate în scris. Ea vroia ca cei care primesc telegramele ei să ştie că asta era, mai întâi de toate, o afacere.

Fiecare telegramă suna astfel:

> PRIN RĂPOSATUL MARCHIZ DE BERTHOLDE SCARLATTI INDUSTRIES NUMAI PRIN SUBSEMNATA A FOST INFORMATĂ DE CONSOLIDAREA DUMNEAVOASTRĂ STOP ÎN CALITATE DE UNIC PURTĂTOR DE CUVÂNT PENTRU SCARLATTI SUBSEMNATA CREDE CĂ EXISTĂ ZONE DE INTERES RECIPROC STOP AVEREA FAMILIEI SCARLATTI AR PUTEA FI LA DISPOZIŢIA DUMNEAVOASTRĂ ÎN ANUMITE CONDIŢII STOP SUBSEMNATA VA SOSI LA ZURICH PESTE DOUĂ SĂPTĂMÂNI ADICĂ ÎN SEARA DE 3 NOIEMBRIE LA ORA NOUĂ STOP ÎNTRUNIREA VA AVEA LOC LA FALKE HAUS
>
> ELIZABETH WYCKHAM SCARLATTI.

Au fost treisprezece reacţii, separate, în multe limbi, dar având toate ceva comun – frica.

A existat şi o a paisprezecea reacţie şi aceasta a avui loc în apartamentul rezervat pentru Heinrich Kroeger la Hotelul Emperador din Madrid. Reacţia a fost una de furie.

— N-am să accept! Nu poate avea loc! Sunt toţi nişte oameni morţi! Morţi! Morţi! Morţi! Am avertizat-o! Sunt nişte oameni morţi! Până la ultimul! Morţi. Am să dau ordinul în noaptea asta! Acum!

Charles Pennington, trimis de Ludendorff în calitate de bodyguard al lui Kroeger, stătea în capătul celălalt al camerei, privind de pe balcon razele roşietice, în evantai, ale soarelui spaniol.

— Splendid! Absolut splendid!… Nu fi prost.

Lui nu-i plăcea să-l privească pe Heinrich Kroeger. În stare de relaxare, faţa aceea peticită arăta destul de rău. Dar când se înfuria, era respingătoare. Acum, era roşie de furie.

— Să nu-mi spui tu mie…

— Hai, termină!

Pennington văzu că Kroeger continua să mototolească telegrama de la Howard Thornton care îi explica despre întrunirea lui Scarlatti de la Zurich.

— Ce mai contează pentru tine? Sau pentru vreunul dintre noi?

Pennington deschisese plicul şi citise mesajul deoarece, după cum îi spusese lui Kroeger, nu ştia când se va înapoia de la întâlnirea cu ataşatul papal. Putea fi ceva urgent. Ceea ce nu-i spusese lui Kroeger era faptul că Ludendorff îi ceruse să controleze toate scrisorile şi convorbirile telefonice primite de acest animal. Era o adevărată plăcere.

— Noi nu vrem să mai fie nimeni amestecat. Nu mai putem accepta pe nimeni! Nu putem! Zurich va intra în panică! Se vor înfuria pe noi!

— Vor primi toţi telegrama. Dacă cei din Zurich au de gând să fugă, n-ai să-i poţi opri acum. În plus, această Scarlatti are mustăţi de pisică, dacă e aceeaşi persoană cu cea la care mă gândesc eu. Ea are milioane… Suntem al naibii de norocoşi că vrea să se implice. Eu nu am avut o părere prea bună despre Bertholde – probabil mai proastă decât ai avut tu despre acest jidan francez împuţit – dar dacă el a reuşit să facă asta, eu îmi scot pălăria. Oricum, repet, ce-ţi pasă ţie?

Heinrich Kroeger se uită furios la englezul elegant şi efeminat care îşi trăgea manşetele pentru a se asigura că acestea cad exact sub mâneca hainei. Butonii roşu cu negru erau înconjuraţi de pânza moale a cămăşii de culoare albastru-deschis. Kroeger ştia că aparenţele înşală. Ca şi mondenul Boothroyd şi Pennington era un criminal căruia îi făcea plăcere munca lui. El era, de asemenea, foarte apreciat de Hitler, dar şi mai mult de Joseph Goebbels. Cu toate acestea, Kroeger se hotărâse. Nu putea să rişte!

— Această întrunire nu va avea loc! Ea va fi ucisă. Am să aranjez eu asta.

— În acest caz, trebuie să-ţi amintesc că o astfel de hotărâre trebuie să fie majoritară. Nu poţi hotărî de unul singur… Şi nu

cred să mai fie cineva de acord.

— N-ai fost trimis aici să-mi spui mie ce să fac!

— A, ba da... Eu primesc instrucţiuni de la Ludendorff. Şi. Desigur, el ştie despre mesajul de la Thornton. I-am telegrafiat eu acum câteva ore, spuse Pennington lovindu-şi într-o doară ceasul. Eu ies să iau cina... Sincer să fiu, aş prefera să mănânc singur, dar dacă insişti să mergi cu mine, am să te tolerez.

— Nenorocitule! S-ar putea să-ţi rup gâtul ăla nenorocit!

Pennington se zbârli. Ştia că Kroeger nu e înarmat, revolverul lui era pe biroul din dormitor, iar tentaţia era mare. Putea să-l omoare, să folosească telegrama drept dovadă şi să spună că Kroeger nu se supusese. Dar mai erau şi autorităţile spaniole şi necesitatea retragerii în grabă. Şi Kroeger avea o treabă de făcut. Ciudat că-l implica pe Howard Thornton atât de mult.

— E posibil, fireşte. Dar am putea s-o facem reciproc şi în nenumărate feluri, nu-i aşa? spuse Pennington scoţând un pistol mic din tocul de la piept. De exemplu, ţi-aş putea trage un singur glonte direct în gură, chiar în clipa asta... Dar n-am s-o fac, în ciuda provocării tale, deoarece în noua ordine nu suntem incluşi numai noi doi. Va trebui să răspund pentru faptele mele şi să fiu judecat pentru ele. Iar tu ai să fii omorât dacă iei totul pe cont propriu.

— Tu n-o cunoşti pe această Scarlatti, Pennington. Eu o cunosc! Cum naiba a aflat de Bertholde? Oare ce aflase de la el?

— Sunteţi, desigur, prieteni vechi! spuse englezul punându-şi pistolul alături şi râzând.

Cum? Cum? N-o să îndrăznească să-l înfrunte! Singurul lucru pe care-l aprecia ea era numele Scarlatti, moştenirea şi viitorul ei. Ea ştia absolut sigur că el îl putea distruge! Atunci? De ce?

— Nu te poţi încrede în această femeie! Nu te poţi încrede în ea!

Charles Pennington îşi trase în jos jerseul, astfel că umerii căzeau acum corect, stofa hainei lăsând să se vadă umflătura de la tocul pistolului. Se îndreptă spre uşă, anticipând calm aroma sosului picant.

— Zău, Heinrich?... Dar în care din noi te poţi încrede?

Englezul închise uşa, lăsând în urma lui o dâră de parfum.

Heinrich Kroeger desfăcu telegrama mototolită în mâna lui.

Thornton intrase în panică. Fiecare din cei treisprezece rămaşi în Zurich primise câte o telegramă identică de la Elizabeth Scarlatti. Dar nici unul în afară de Thornton nu ştia cine este el.

Kroeger trebuia să se mişte repede. Pennington nu minţise. El va fi împuşcat dacă ordona uciderea lui Elizabeth Scarlatti. Asta nu excludea, totuşi, un asemenea ordin după Zurich. Într-adevăr, după Zurich va fi obligatoriu.

Dar mai întâi, terenul lui Thornton. Îi ceruse acestuia, pentru siguranţa lui personală, să renunţe la el. Omul înspăimântat nu protestase şi idiotul de ataşat juca aşa cum i se cânta. Întru gloria lui Iisus şi pentru o altă lovitură dată comunismului ateist. Banii şi titlul vor fi transferate într-o săptămână. Thornton urma să-şi trimită avocatul de la San Francisco pentru a încheia negocierile printr-o semnătură. De îndată ce terenul era al lui, Heinrich Kroeger era liber. El va fi adevărata lumină a noului sistem. Nimeni nu va şti că Ulster Scarlett a existat vreodată. Cu o singură excepţie. O va înfrunta la Zurich. O va ucide la Zurich.

Capitolul 40

Limuzina ambasadei urcă panta până în faţa casei în stil georgian din Fairfax, Virginia. Era reşedinţa elegantă a lui Erich Rheinhart, ataşat al Republicii de la Weimar, nepot al singurului general imperial care îşi oferise sprijinul mişcării radicale germane cu numele de nazism, după numele filosofiei, el însuşi un nazist în toată legea.

Un bărbat bine făcut, cu mustaţă îngrijită, coborî din maşină şi păşi pe caldarâm. Privi în sus la faţada ornată.

— Frumoasă casă.

— Mă bucur, Poole, spuse Rheinhart, zâmbindu-i celui de la *Bertholde et Fils.*

Cei doi bărbaţi intrară în casă şi Erich Rheinhart îşi conduse oaspetele într-un birou înţesat de cărţi, aflat alături de salon. Îl invită pe Poole să se aşeze şi se duse la un dulap de unde scoase două pahare şi o sticlă de whisky.

— La treabă. Ai străbătut aproape cinci mii de kilometri, într-o perioadă mizerabilă a anului pentru călătorii pe ocean. Şi îmi spui că eu fac obiectul vizitei dumitale. Mă flatează, desigur, dar ce-aş putea…

— Cine a ordonat uciderea lui Bertholde? întrebă Poole cu asprime.

Erich Rheinhart era uimit. Ridică din umeri, îşi puse paharul pe măsuţă şi îşi întinse mâinile cu palmele în sus. Vorbi încet, plin de consternare.

— Dragul meu, de ce crezi că asta m-ar privi pe mine? Vreau să zic – cu toată sinceritatea – că ori te înşeli în ce priveşte influenţa mea, ori ai nevoie de o lungă perioadă de odihnă.

— Labishe nu l-ar fi omorât dacă nu i s-ar fi ordonat. Cineva cu autoritate enormă trebuie să fi dat acel ordin.

— Ei bine, în primul rând vreau să spun că eu nu am o astfel de autoritate şi apoi nu am nici un motiv. Mie mi-a plăcut francezul.

— Nici nu-l cunoşteai bine.

Rheinhart râse.

— Foarte bine… Deci, cu atât mai puţin…

— N-am spus că dumneata personal. Eu întreb cine a făcut-o şi de ce?

Poole îşi pierdu calmul obişnuit. Şi avea şi motive. Acest

prusac arogant deţinea cheia, dacă Poole avea dreptate şi el nu avea de gând să-l slăbească până nu afla. Poale că se învârtea în jurul adevărului, dar fără a-l descoperi.

— Ştia cumva Bertholde ceva ce voi ceilalţi nu vroiaţi ca el să ştie?

— Eşti ridicol.

— Ştia?

— Jacques Bertholde era legătura noastră din Londra! Se bucura de o poziţie unică în Anglia, care atingea imunitatea diplomatică. Influenţa lui s-a simţit în nenumărate ţări, printre zeci de oameni din elita industrială. Moartea lui este o mare pierdere pentru noi! Cum îndrăzneşti să sugerezi că unul din noi este implicat?

— Găsesc interesant faptul că nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Poole exasperat. Ştia el ceva care ar fi putut fi considerat periculos de către cei din Munchen?

— Dacă ştia, eu habar n-am ce-ar putea fi!

Dar Poole ştia. Probabil că era singurul care ştia într-adevăr. *Numai dacă ar putea fi sigur.*

— Aş mai vrea ceva de băut, te rog. Iartă-mi accesul de furie, spuse zâmbind.

Rheinhart râse.

— Este imposibil. Dă-mi paharul… Eşti mulţumit? întrebă neamţul, ducându-se la dulap şi turnând un alt pahar. Faci cinci mii de kilometri degeaba. A fost o excursie nefericită pentru dumneata.

Poole ridică din umeri. Era obişnuit cu călătoriile – unele bune, altele rele. Bertholde şi ciudatul său prieten, hidosul Heinrich Kroeger, îl chemaseră acolo, acum şase luni. Ordinele lor fuseseră simple; să o agaţe pe fată, să descopere ce aflase de la bătrâna Scarlatti. Nu reuşise. Lacheul acela grijuliu, cavaler însoţitor şi agent comercial, îl împiedicase. Dar celelalte ordine nu le ratase. Îl urmărise pe bancherul cu numele de Cartwright. Îl omorâse şi apoi îi spărsese seiful din gară şi luase acordul dintre el şi Elizabeth Scarlatti. Atunci aflase adevărata identitate a lui Heinrich Kroeger. Fiul lui Elizabeth Scarlatti avusese nevoie de un aliat şi acela a fost Jacques Bertholde. Şi drept mulţumire, Ulster Scarlett ordonase uciderea lui. Fanaticul acela comandase uciderea omului care îi netezise toate căile.

El, Poole, va răzbuna această crimă odioasă. Dar înainte de asta, trebuia să fie sigur că bănuiala se confirmă. Nici liderii

naziști și nici cei din Zurich nu știau cine este Kroeger. Dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă că Bertholde a fost omorât de Kroeger, pentru a-și păstra secretul identității. Această descoperire s-ar putea să coste milioane. Naziștii din Munchen știau asta sigur.

Erich Rheinhart se aplecă spre Poole.

— La ce te gândești, dragul meu? Uite, un whisky. Nu vorbești cu mine?

— Om?... A, da, a fost o călătorie grea, Erich. Ai avui dreptate.

Poole își lăsă capul pe spate, închise ochii și își frecă fruntea.

Rheinhart se întoarse la scaunul lui.

— Ai nevoie de odihnă... Știi ce cred? Cred că ai dreptate. Cred că într-adevăr un nebun a dat acest ordin.

Poole deschise ochii, speriat de cuvintele lui Erich Rheinhart.

— Da! După părerea mea, ai dreptate. Și asta trebuie să înceteze!... Strasser luptă cu Hitler și Ludendorff. Ekhart bate câmpii ca un nebun. Atacând! Atacând! Kindorf țipă în Ruhr. Jodl trădează Armata neagră din Bavaria. Graefe face ravagii în nord. Chiar și unchiul meu, ilustrul Wilhelm Rheinhart, se face de râs. El vorbește și eu aud râsete pe la spatele meu în America. Îți spun eu că suntem împărțiți în zece fracțiuni. Lupi care se reped unii la alții. N-o să realizăm nimic! Nimic, dacă nu încetează asta!

Furia lui Rheinhart era nedisimulată. Nu-i păsa de nimic. Se sculă de pe scaun.

— Lucrurile cele mai stupide sunt și cele mai evidente! Putem să-i pierdem pe cei din Zurich. Dacă nu ne înțelegem, cât crezi că vor mai rămâne alături de noi? Îți spun eu că pe acești oameni nu-i interesează cine are puterea în Parlament săptămâna viitoare – nu de dragul puterii o fac. Ei nu dau doi bani pe gloria noii Germanii. Sau pe ambițiile vreunei națiuni. Averea lor îi situează deasupra granițelor politice. Ei sunt alături de noi dintr-un singur motiv – propria lor putere. Dacă le dăm un singur motiv să vadă că nu suntem ceea ce pretindem, că nu suntem noul sistem al Germaniei, ei ne vor abandona. Ne vor lăsa cu buzele umflate! Chiar acei, care sunt nemți!

Furia lui Rheinhart se potoli. Încercă să zâmbească, dar în loc de asta, dădu băutura pe gât și se duse la dulap.

Numai dacă Poole ar putea fi sigur.

— Înțeleg, spuse încet.

— Da. Cred că da. Ai lucrat mult timp cu Bertholde și din greu. Ai realizat mult... spuse, întorcându-se și privindu-l pe Poole.

Asta vreau să spun. Tot ce am luptat să obţinem poate fi pierdut din cauza fricţiunilor interne. Realizările lui Funke, Bertholde, Von Schnitzler, Thyssen chiar Kroeger, vor fi distruse dacă nu suntem uniţi. Noi trebuie să ne unim sub unul sau, poate, doi lideri acceptabili...

Asta era! Ăsta era seninul. Poole era acum sigur. Rheinhart spusese numele! Kroeger!

— Poate, Erich, dar cine?

Oare mai spune Rheinhart numele din nou? Nu era posibil, pentru că Kroeger nu era german. Dar putea, oare, să-l facă pe Rheinhart să mai folosească numele, doar numele, încă o dată, fără nici un semn care să-i trădeze îngrijorarea.

— Strasser, probabil. E puternic, atrăgător. Ludendorff are, desigur, aura faimei naţionale, dar e prea bătrân. Dar ţine minte ce-ţi spun, atenţie la Hitler! Ai citit stenograma procesului de la Munchen?

— Nu. Să o citesc?

— Da! E electrizantă! Absolut elocventă! Şi sănătoasă.

— Are o mulţime de duşmani. Este acuzat că vorbeşte în aproape fiecare comitat din Germania.

— Excese necesare în lupta pentru putere. Acuzaţiile la adresa lui vor fi îndepărtate. Avem noi grijă de asta.

Poole îl privi acum cu atenţie pe Rheinhart în timp ce i se adresă.

— Hitler e prieten cu Kroeger, nu?

— O? Dumneata n-ai fi? Kroeger are milioane! Prin intermediul lui Kroeger şi-a obţinut Hitler automobilele, şoferul, castelul de la Berchtesgaden şi Dumnezeu mai ştie ce. Doar nu-ţi închipui că le cumpără cu drepturile de autor. Ar fi foarte amuzant. Anul trecut, Herr Hitler a declarat un venit cu care nu şi-ar putea cumpăra nici măcar două cauciucuri pentru Mercedesul lui, râse Rheinhart. Din fericire, noi am reuşit să oprim cercetările din Munchen *Ja,* Kroeger e în bune relaţii cu Hitler.

Acum, Poole era absolut sigur. Cei din Zurich nu ştiau cine e Heinrich Kroeger!

— Erich, eu trebuie să plec. Mi-l dai pe şoferul dumitale să mă ducă la Washington?

— Bineînţeles, dragul meu.

Poole deschise uşa camerei sale de la Hotelul Ambasador. Imediat, bărbatul se ridică în picioare, cu urechile ciulite.

— A, tu eşti, Bush.

— O telegramă de la Londra, domnule Poole. M-am gândit că-i mai bine să iau trenul şi să vin personal, decât să vorbesc la telefon.

Îi dădu telegrama lui Poole.

Poole deschise plicul şi scoase mesajul.

Citi:

> DUCESA A PĂRĂSIT LONDRA STOP DESTINAŢIA CONFIRMATĂ GENEVA STOP ZVONURI DESPRE O ÎNTÂLNIRE LA ZURICH STOP INSTRUCŢIUNI PRIN TELEGRAMĂ BIROUL DIN PARIS.

Poole îşi strânse buzele aristocrate, muşcându-le, într-o încercare de a-şi potoli furia. „Ducesa” era numele codificat pentru Elizabeth Scarlatti. Se îndrepta spre Geneva. O sută şaptezeci de kilometri distanţă de Zurich. Asta nu era o călătorie de plăcere. Şi nici vreo nouă etapă în turneul ei de doliu.

De tot ce se temuse Jacques Bertholde – uneltiri şi contrauneltiri – nu scăpase. Elizabeth Scarlatti şi fiul ei Heinrich Kroeger, acţionau separat sau împreună, cine ştie.

Poole se decise.

— Trimite asta la biroul din Paris. „Eliminaţi ducesa de pe piaţă. Oferta ei să fie scoasă de pe listele noastre, Imediat. Repet, eliminaţi ducesa.”

Poole expedie curierul şi se duse la telefon. Va face rezervările imediat. Trebuia să meargă la Zurich. Nu va avea loc nici o întrunire. O va opri el. O va ucide pe mamă şi-l va da în vileag pe fiul criminal! Moartea lui Kroeger va urma curând după aceea!

Măcar atât să facă pentru Bertholde.

Partea a treia

Capitolul 41

Trenul traversă podul vechi care trecea peste Ron şi ajunse în gara Geneva.

Elizabeth Scarlatti stătea în compartimentul ei privind mai întâi barjele de pe râu, apoi malurile care se înălţau din apă şi triajul. Geneva era curată. Avea un aspect îngrijit, care o ajuta să ascundă faptul că zeci de ţări şi mii de afacerişti gigant foloseau acest oraş neutru pentru a-şi intensifica şi satisface propriile interese. În timp ce trenul se apropia de oraş, ajunse la concluzia că locul ei era în Geneva. Sau, poate că Geneva trebuia să aparţină uneia ca ea.

Aruncă o privire la bagajele aşezate pe scaun. Într-o valiză avea haine, iar trei genţi de voiaj erau ticsite cu documente. Documente care conţineau o mie de concluzii – o baterie de arme: informaţii complete despre o naţia fiecărui membru al grupului de la Zurich. Funie resursele pe care le deţinea fiecare. La Geneva o aşteptau alte informaţii care făceau parte dintr-o altă strategie, asemănătoare cu *Registrul cadastral englez.* La Geneva o aştepta ruina totală a familiei Scarlatti. Valoarea legal calculată a fiecărui activ controlat de Scarlatti Industries. Distrugerea firmei îi oferea capacitate de manevră. Pentru fiecare rubrică cuprinzând un activ exista un angajament de cumpărare. Aceste angajamente erau explicite şi puteau fi efectuate imediat prin anunţarea telegrafică a avocaţilor. Şi aşa trebuia să fie. Fiecare rubrică era urmată, nu de cele două coloane obişnuite pentru valoarea estimată şi valoarea comercială, ci de trei coloane. Cea de-a treia coloană conţinea o reducere pe toată linia care îi garanta cumpărătorului o mică avere pentru fiecare tranzacţie. Fiecare însemna o împuternicire de cumpărare ce nu putea fi refuzată. Era oferta cea mai avantajoasă, adusă de la birocraţia bancară la simplitatea fundamentală a cointeresării economice. La profit.

Şi Elizabeth se baza pe acest din urmă factor. Era reversul instrucţiunilor ei, dar care fusese, de asemenea, calculat.

În ordinele sigilate trimise de ea peste Atlantic se stipula în mod expres că fiecare contact – pentru a duce la îndeplinire misiunea, echipa de administratori trebuise să lucreze zi şi noapte, în schimburi de douăsprezece ore – urma să fie efectuat în cel mai mare secret şi numai cu cei a căror autoritate cuprindea şi marile angajamente financiare. Câştigurile garantate îi absolveau pe toţi de învinuirea de iresponsabilitate. Fiecare va deveni erou în ochii proprii şi în ochii partenerilor săi economici. Preţul era secretul absolut până la realizarea actului. Dar răsplata era pe măsură. Milionari, mari comercianţi şi bancheri din New York, Chicago, Los Angeles şi Palm Beach s-au reunit în sălile lor de şedinţe cu reprezentanţii apreciaţi ai uneia din cele mai prestigioase firme de avocatură din New York. S-a vorbit pe un ton ridicat, iar în priviri se citea faptul că pricepuseră despre ce este vorba. S-au făcut sacrificii financiare. S-au pus semnături.

Şi, desigur, trebuia să se întâmple aşa.

Dar un noroc incredibil duce la exuberanţă, iar exuberanţa nu face casă bună cu ţinerea unui secret. Doi sau trei începuseră să vorbească. Apoi patru sau cinci. Apoi vreo zece. Dar atât... Preţul.

S-au dat telefoane, dar aproape nici unul din birouri, ci din biblioteci sau camere retrase. Cele mai multe noaptea, la lumina slabă a veiozelor şi cu un whisky bun, de dinainte de prohibiţie, la îndemână.

În cele mai înalte cercuri economice se zvonea că. La Scarlatti se întâmplă ceva foarte neobişnuit.

Era suficient. Elizabeth ştia că atât e suficient. La urma urmei, preţul... Şi zvonurile ajunseră la urechile celor din Zurich.

În compartimentul său, Matthew Canfield se întinse până pe locul din faţă şi-şi puse picioarele pe singura sa valiză, cu tălpile sprijinite de spătarul moale al canapelei. Şi el privea pe fereastră oraşul Geneva de care se apropiau. Abia terminase de fumat o ţigară de foi şi fumul plutea deasupra lui, în aerul liniştit al încăperii mici. Se gândi să deschidă o fereastră, dar era prea deprimat pentru a se mai putea mişca.

Trecuseră două săptămâni din ziua în care îi acordase lui Elizabeth Scarlatti acel răgaz de o lună. Paisprezece zile de haos,

dureroase prin înţelegerea propriei lui inutilităţi. Mai mult decât inutilitate, avea chiar un sentiment că e în plus. Nu putea face nimic şi nimeni nu aştepta nimic de la el. Elizabeth nu a vrut ca el să „lucreze alături” de ea. Nu voia să lucreze nimeni cu ea, alături de ea, sau altfel. Se izolase, începuse să-şi ia zborul singură, ca un vultur scorţos, patrician, care domină pajiştile infinite ale propriului său cer. Sarcina lui se reducea la cumpărarea rechizitelor de birou, cum ar fi: topuri de hârtie, creioane, carneţele şi nenumărate cutii cu agrafe de birou. Chiar şi editorul Thomas Ogilvie refuzase să-l primească, evident la indicaţia lui Elizabeth. Canfield a fost expediat, aşa cum fusese expediat şi de Elizabeth. Până şi Janet îl trata cu o oarecare detaşare, scuzându-se tot timpul pentru comportamentul ei, dar, prin aceasta, recunoscând, de fapt, că aşa stau lucrurile. Începea să înţeleagă ce se întâmplase. El era târfa acum. Se vânduse, îşi oferise favorurile şi fusese plătit pentru asta. Acum nu le mai era de mare folos. Ei ştiau că puteau să-l aibă din nou, ca pe orice târfă.

Înţelegea mult mai bine ce simţise Janet. Se terminase totul între el şi Janet? Putea oare să se termine vreodată? Îşi spuse că nu. Şi ea îi spusese acelaşi lucru. Îi ceruse să se ţină tare pentru amândoi, dar dacă l-a păcălit şi l-a lăsat să plătească pentru asta?

Începea să se îndoiască de capacitatea lui de a judeca. Fusese moale şi putreziciunea din el îl speria. Ce făcuse? Putea să repare ceva? Se învârtea într-o lume cu care nu putea lupta. Cu excepţia lui Janet. Nici ea nu făcea parte din lumea asta. Locul ei era alături de el. Aşa trebuie!

Sirena de pe locomotivă şuieră de două ori şi frânele începură să scârţâie. Trenul intra în gara Geneva şi Canfield auzi ciocănitul rapid al lui Elizabeth în peretele dintre compartimentele lor.

Şi asta îl deranjă. Suna ca o chemare adresată de un stăpân nerăbdător unui servitor.

De fapt, asta şi era.

— Pe asta o iau eu, dumneata ia-le pe celelalte două. Restul să le ia hamalii.

Ascultător, Canfield îi dădu instrucţiuni hamalului, luă cele două genţi şi coborî din tren după Elizabeth.

Fiind nevoit să jongleze cu cele două valize în spaţiul îngust de la ieşirea din vagon, rămăsese cu câţiva paşi în urma ei după ce

au coborât scara metalică şi începură să meargă pe peron spre centrul gării. Datorită acestor două valize aveau să mai fie în viaţă un minut mai târziu.

La început a zărit ceva cu coada ochiului. Apoi sesiză câţiva călători în spatele lui. Apoi ţipetele. Şi abia apoi văzu ce se întâmpla.

Din dreapta venea un electrocar prevăzut cu o placă metalică imensă în partea din faţă, folosită pentru a ridica lăzi mari. Placa metalică era cu circa un metru mai lată decât peronul şi avea aspectul unei lame uriaşe şi înfricoşătoare.

Canfield sări în faţă când monstrul se îndreptă în viteză direct spre ei. O apucă şi pe ea de talie şi o trase împingând-o din calea lamei de oţel mamut. Aceasta se izbi de tren, la mai puţin de jumătate de metru de ei.

Mulţi oameni din jur începură să ţipe. Nimeni nu ştia sigur dacă fusese cineva rănit sau omorât. Hamalii veniră în fugă. Strigătele şi ţipetele răsunau pe tot peronul.

Elizabeth, gâfâind, îi spuse lui Canfield la ureche.

— Valizele! Ai valizele?

Spre surprinderea lui, Canfield descoperi că încă mai avea una în mâna stângă, înghesuită între spatele lui Elizabeth şi tren. Valiza din mâna dreaptă o scăpase.

— Am una. Dar pe cealaltă am pierdut-o.

— Caut-o!

— Pentru Dumnezeu!

— Caut-o, prostule!

Canfield îi împinse pe cei care se înghesuiau în faţa lor. Îşi aruncă ochii în jos şi văzu valiza de piele. Fusese călcată de roţile mari din faţă ale electrocarului, era strivită dat încă intactă. Îşi făcu loc cu coatele şi întinse mâna spre valiză. În acelaşi moment, o altă mână, cu palma grasă şi neobişnuit de mare se întinse spre obiectul de piele mototolită. Braţul era îmbrăcat cu o haină de stofă. O haină de damă. Canfield se întinse mai tare şi atinse valiza cu degetele, încercând s-o împingă înainte. Instinctiv, printre nenumărate haine şi pantaloni, apucă mâna grasă şi se uită în sus. Acolo văzu o figură fălcoasă, cu ochii plini de o furie oarbă, aplecată spre valiză, o figură pe care Canfield nu o putea uita vreodată. O mai întâlnise în acel hol oribil decorat în roşu şi negru şi aflat undeva la peste şase mii de kilometri depărtare de aici. Era Hannah, menajera lui Janet!

Privirile li se întâlniră şi se recunoscură. Capul cărunt al femeii

era acoperit cu o pălărie tiroleză de un verde-închis care îi scotea în relief faţa buhăită. Corpul ei imens, aplecat, era urât şi ameninţător. Cu o forţă teribilă îşi eliberă mâna din strânsoarea lui Canfield, trăgându-l şi pe el şi aruncându-l peste electrocar şi peste corpurile din jurul lui. Apoi dispăru rapid în mulţime, îndreptându-se spre gară.

Canfield apucă valiza stâlcită şi băgând-o sub braţ se ridică. Se uită după femeie, dar n-o mai văzu. Rămase locului o clipă, înghesuit de oamenii care se buluceau în jurul lui, complet zăpăciţi.

Îşi croi drum înapoi la Elizabeth care-i spuse:

— Scoate-mă de aici. Repede!

O porniră spre capătul peronului, Elizabeth ţinându-l de braţ cu mai multă forţă decât o credea Canfield în stare. Chiar îl durea. Lăsară în urma lor mulţimea tulburată.

— A început, spuse ea privind drept în faţă.

Ajunseră în interiorul gării. Canfield se uita în toate direcţiile, încercând să descopere o figură umană ieşită din comun, încercând să descopere o pereche de ochi, o formă nemişcată, o figură care aşteaptă. O femeie grasă cu o pălărie tiroleză.

Ajunseră apoi la ieşirea sudică ce dădea în Piaţa Eisenbahn, unde găsiră o staţie de taxiuri.

Canfield nu o lăsă pe Elizabeth să se urce în primul taxi. Ea se alarmă. Vroia să nu stea pe loc.

— Ne trimit ei bagajele, spuse ea.

El nu răspunse. O împinse în stânga, spre al doilea taxi şi apoi uimind-o şi mai mult, făcu semn celui de-al treilea vehicul. Închise uşa de la taxi şi se uită la valiza strivită, scumpă, cumpărată de la Mark Cross. Îşi aminti faţa buhăită şi mânioasă a lui Hannah. Dacă exista un înger feminin al întunericului, ea era acela. Îi spuse şoferului numele hotelului lor.

— *Îl n'y a plus de bagaje, monsieur?*[29]

— Vor fi trimise după aceea, răspunse Elizabeth în engleză.

Bătrâna tocmai trecuse printr-o încercare cumplită, aşa că el hotărâse să nu-i spună nimic de Hannah înainte de a ajunge la hotel. Întâi să se liniştească. Deşi se întreba care din ei doi avea mai multă nevoie să se liniştească. Lui încă îi mai tremurau mâinile. Se uită la Elizabeth. Ea continua să privească fix înainte, dar fără să vadă ceva.

— Vă simţiţi bine?

[29] Nu mai aveţi alte bagaje, domnule?

Aproape un minut ea nu-i răspunse.

— Domnule Canfield, ai o mare responsabilitate pe umerii dumitale.

— Nu înţeleg exact ce vreţi să spuneţi.

Ea se întoarse şi se uită la el. Îi dispăruse măreţia, îi dispăruse acea superioritate arogantă.

— Nu-i lăsa să mă omoare, domnule Canfield. Nu-i lăsa să mă omoare acum. Fă-i să aştepte până la Zurich... După Zurich, pot face ce vor.

Capitolul 42

Elizabeth şi Canfield rămaseră trei zile şi trei nopţi în camerele lor de la Hotel D'Accord. O singură dată ieşise Canfield şi atunci observase că doi tipi îl urmăreau. Nu încercaseră să pună mâna pe el şi îi făcu impresia că nu el prezenta importanţă pentru ei, comparativ cu ţinta principală, Elizabeth, încât aceştia nu îndrăzniră să rişte alertarea poliţiei din Geneva, care era recunoscută ca o forţă extrem de beligerantă, ostilă celor care deranjează liniştea oraşului lor neutru. Dar ştia din experienţă că, în momentul în care vor apărea împreună, se putea aştepta la un atac la fel de periculos ca cel încercat în gara Geneva. Ar fi vrut să-i trimită vorbă lui Ben Reynolds. Dar nu putea şi ştia asta foarte bine. I se ceruse să nu se ducă în Elveţia. Reţinuse toate informaţiile vitale, netrecându-le în rapoartele sale. Avusese grijă Elizabeth. Group Twenty nu ştia aproape nimic despre situaţia prezentă şi despre motivele celor implicaţi. Dacă ar trimite o cerere urgentă de ajutor, ar trebui să dea şi explicaţii, cel puţin parţiale, iar aceste explicaţii ar duce la amestecul ambasadei. Reynolds n-o să se împiedice de legi. El va ordona prinderea lui Canfield, folosind forţa şi ţinerea lui în detenţie fără posibilitatea de comunicare.

Rezultatele erau uşor de prevăzut. Dacă pe el îl terminau, Elizabeth nu mai avea nici o şansă să ajungă la Zurich. O omora Scarlett la Geneva. Şi următoarea victimă va fi Janet, la Londra. Ea nu putea rămâne la infinit la Savoy. Derek nu putea continua să-i acorde protecţie la nesfârşit. S-ar putea să plece sau s-ar putea ca Derek să devină exasperat şi neatent. Şi atunci, va fi şi ea ucisă. În sfârşit, mai erau Chancellor Drew, soţia lui şi cei şapte copii. Pot apărea zeci de motive care să-i facă pe aceştia să părăsească îndepărtatul refugiu canadian. Şi atunci, vor fi masacraţi. Iar Ulster Stewart Scarlett va ieşi învingător.

Când îşi aminti de Scarlett, lui Canfield nu-i fu greu să-şi adune toată furia din sufletul lui. Era aproape suficient pentru a-şi depăşi frica şi deprimarea. Aproape.

Intră în salonul pe care Elizabeth îl transformase în birou. Stătea la masa din mijlocul camerei şi scria ceva.

— O mai ţineţi minte pe menajera fiului dumneavoastră? spuse el.

Elizabeth lăsă creionul din mână. În prima clipă manifestă doar

politeţe, nu şi îngrijorare.

— Da, am văzut-o în câteva rânduri când am fost pe acolo.

— De unde o adusese?

— După câte îmi amintesc, Ulster a adus-o din Europa. Ţinea o cabană de vânătoare în... sudul Germaniei, spuse Elizabeth ridicând ochii şi privindu-l pe inspector. Dar de ce întrebi?

Mulţi ani după această întâmplare, Canfield ajunse la concluzia că el a făcut ce-a făcut din cauză că încercase să găsească cuvintele pentru a-i spune lui Elizabeth Scarlatti că Hannah era în Geneva. Deci, în acel moment, încercând să-şi găsească cuvintele, el se mută dintr-un loc în altul. Trecu între Elizabeth şi fereastră. Îşi va aminti asta cât va trăi.

Se auzi un zgomot de geam spart şi simţi imediat o durere ascuţită, cumplită şi sfredelitoare în umărul stâng.

De fapt, părea că întâi apăruse durerea. Izbitura fusese atât de puternică încât îl răsuci pe Canfield aruncându-l peste masă, iar în cădere acesta împrăştiase hârtiile şi dărâmase veioza. Urmară încă două focuri de armă care făcură să sară aşchii de lemn în jurul lui Canfield, iar acesta, în panică, sări într-o parte, răsturnând-o pe Elizabeth de pe scaun şi trântind-o jos. Durerea de la umăr era insuportabilă şi pe cămaşă îi apăru o pată mare de sânge. În cinci secunde se termină totul.

Elizabeth era ghemuită lângă lambriul de lemn de pe perete. Fu dintr-o dată înspăimântată şi recunoscătoare. Se uită la inspectorul care zăcea în faţa ei, ţinându-se de umăr. Era convinsă că el se aruncase peste ea ca s-o protejeze de cloanţe. El nu negă.

— Cât e de gravă rana?

— Nu ştiu exact. Doare ca naiba... N-am mai fost niciodată atins. N-am mai fost niciodată împuşcat...

Vorbea cu greutate.

Elizabeth încercă să se îndrepte spre el.

— Pentru Dumnezeu! Staţi pe loc!

Se uită în sus şi văzu că el nu se afla în dreptul ferestrei. Şi nici ea.

— Puteţi ajunge la telefon? Târâţi-vă pe jos. Capul jos!... Cred că am nevoie de un doctor... Un doctor, spuse şi leşină.

După o jumătate de oră, Canfield îşi reveni. Se afla în patul lui, cu toată partea de sus din stânga pieptului strânsă într-un bandaj incomod. Abia putea să mişte. Vedea ca prin ceaţă nişte siluete care se aflau lângă el. Când privirea i se limpezi, o văzu

pe Elizabeth care stătea la capul patului şi îl privea. În dreapta ei se afla un bărbat în palton, în spatele acestuia un poliţist în uniformă. Un alt bărbat chel şi cu o figură aspră, era aplecat deasupra lui, în stânga, îmbrăcat doar în cămaşă; desigur un doctor. Acesta i se adresă lui Canfield. Avea un accent franţuzesc.

— Mişcaţi mâna stângă, vă rog.

Canfield se supuse.

— Picioarele, vă rog.

Se conformă din nou.

— Puteţi întoarce capul?

— Cum? Unde?

— Mişcaţi capul înainte şi înapoi. Nu încercaţi să fiţi amuzant.

Elizabeth era, poate, persoana care se simţea cea mai uşurată, pe o distanţă de treizeci de kilometri în jurul Hotelului D'Accord. Chiar zâmbi.

Canfield îşi suci capul înainte şi înapoi.

— Nu sunteţi grav rănit, spuse doctorul ridicându-se.

— Păreţi dezamăgit, spuse inspectorul.

— Îi pot pune câteva întrebări, *Herr Doktor!* întrebă elveţianul de lângă Elizabeth.

Doctorul răspunse în engleza lui stricată.

— Da. Glontele l-a străpuns şi a ieşit pe partea cealaltă. Canfield nu înţelegea ce avea una cu cealaltă, dar nu avea timp să se gândească la asta. Elizabeth vorbi.

— Eu le-am explicat acestor domni că dumneata mă însoţeşti în turneul meu de afaceri. Noi suntem absolut uimiţi de ce s-a întâmplat.

— V-aş fi recunoscător dacă l-aţi lăsa pe acest domn să răspundă, doamnă.

— Să fiu al naibii dacă ştiu ce să vă spun, domnule... Apoi Canfield se opri. N-avea nici un rost s-o facă pe prostul. Avea să aibă nevoie de ajutor.

— Sau, dacă mă gândesc bine, poate că ştiu.

Aruncă o privire spre doctorul care îşi punea haina de la costum. Elveţianul înţelese.

— Foarte bine. Să aşteptăm.

— Domnule Canfield, ce-aţi mai putea adăuga?

— Drumul spre Zurich.

Elizabeth înţelese.

Doctorul plecă şi Canfield descoperi că putea să stea pe

partea dreaptă.

Poliţistul elveţian veni mai aproape.

— Luaţi loc, domnule, spuse Canfield când omul îşi trase un scaun. Ceea ce am să vă spun poate să pară o prostie pentru cineva ca dumneata, sau ca mine, care ne câştigăm existenţa prin muncă, spuse inspectorul, făcându-i cu ochiul. E o chestiune personală, care nu afectează pe nimeni din afara familiei, o afacere de familie, dar dumneata ne poţi fi de folos... Omul dumitale vorbeşte engleza?

— Nu, *monsieur.*

— Bun. După cum spuneam, ne poţi ajuta. Atât reputaţia curată a acestui oraş... cât şi dumneata.

Poliţistul elveţian îşi trase scaunul mai aproape. Era încântat.

După-amiaza sosi. Ei cronometraseră mersul trenurilor din sfert de oră şi telefonaseră înainte pentru o limuzină cu şofer. Biletele de tren fuseseră cumpărate de hotel, specificând să beneficieze de un tratament preferenţial şi de tot confortul, pe parcursul scurtei călătorii până la Zurich. Bagajele fuseseră trimise jos cu o oră înainte şi depozitate lângă intrarea din faţă. Etichetele erau scrise citeţ, cu menţionarea compartimentelor de tren şi chiar cu specificarea limuzinei, pentru hamalii din Zurich. Canfield ştia că şi cel mai prost om din Europa putea să-şi dea seama care este traseul imediat al lui Elizabeth Scarlatti, dacă vroia.

Drumul de la hotel până la gară dura circa douăsprezece minute. Cu o jumătate de oră înainte de plecarea trenului de Zurich, o bătrână cu faţa acoperită de un voal negru gros, însoţită de un tinerel cu o pălărie nou-nouţă şi cu braţul stâng prins într-o eşarfă albă, se urcară într-o limuzină. Ei erau escortaţi de doi membri ai poliţiei din Geneva cu mâinile pe tocul pistoalelor.

Nu se întâmplă nimic şi cei doi călători intrară grăbiţi în gară şi apoi, direct în tren.

Când trenul părăsea gara Geneva, o altă doamnă bătrână, însoţită de un tinerel care purta o pălărie Brooks Brothers şi tot cu braţul stâng într-o eşarfă albă, dar de data aceasta, ascuns sub o manta, părăseau Hotelul D’Accord pe uşa de serviciu. Femeia în vârstă purta o uniformă de colonel de Crucea Roşie, secţia femei, completată cu o şapcă de garnizoană. Şoferul era şi el un membru al Crucii Roşii Internaţionale. Cei doi intrară în

grabă în spate şi tânărul închise uşa. Scoase apoi celofanul de pe o ţigară subţire de foi şi-i spuse şoferului.

— Să mergem.

Când maşina ieşi în viteză pe aleea îngustă, bătrâna spuse dispreţuitor.

— Zău, domnule Canfield! Chiar trebuie să fumezi ţigara aia oribilă?

— Regulamentul de la Geneva, doamnă. Prizonierilor li se permite să primească pachete de acasă.

Capitolul 43

La patruzeci şi trei kilometri de Zurich se află oraşul Menziken. Trenul de la Geneva opri pentru exact patru minute, timpul alocat pentru încărcarea coletelor poştale şi apoi îşi continuă drumul spre destinaţia stabilită.

La cinci minute după plecarea din Menziken, compartimentele D4 şi D5 ale vagonului şase au fost atacate simultan de doi indivizi mascaţi. Dar fiind că în nici unul din compartimente nu se aflau pasageri iar ambele uşi de la toaletă erau încuiate, agresorii şi-au descărcat pistoalele în panourile subţiri ale cabinelor în speranţa să găsească acolo corpurile, la deschiderea uşilor.

Dar nu găsiră nici unul. Nimic.

Ca la un semnal, ambii indivizi mascaţi se năpustiră pe culoarul îngust, aproape ciocnindu-se unul de altul.

— *Halt!* Stai pe loc!

Strigătele se auzeau de la ambele capete ale culoarului. Cei care strigau purtau uniforma poliţiei din Geneva.

Cei doi indivizi mascaţi nu se opriră, ci traseră cu sălbăticie în ambele direcţii.

Li se răspunse cu focuri de armă şi cei doi căzură.

Fură percheziţionaţi, dar nu se găsiră nici un fel de acte de identitate. Asta i-a bucurat pe poliţiştii din Geneva. Pentru că nu doreau să se amestece.

Unul din indivizii căzuţi avea, totuşi, un tatuaj pe antebraţ: un simbol, de curând numit svastică.

Dar mai era şi un al treilea individ, neobservat, nemascat, care nu căzuse şi care a coborât primul din tren la Zurich, îndreptându-se în grabă spre un telefon.

— Ne aflăm la Aarau. Vă puteţi odihni aici puţin. Hainele dumneavoastră sunt într-un apartament de la etajul doi. Cred că maşina dumneavoastră este parcată în spate, iar cheile sunt sub scaunul din stânga.

Şoferul era englez şi lui Canfield îi plăcea asta. Inspectorul scoase o bancnotă mare din buzunar şi i-o oferi omului.

— Nu e nevoie, domnule, spuse şoferul fără să se întoarcă să se uite la bani.

*

Aşteptară până la opt şi un sfert. Era o noapte întunecoasă, cu o jumătate de lună ascunsă de nori, la joasă înălţime. Canfield probase maşina, câteva ture pe un drum de ţară, pentru a se obişnui să o conducă numai cu mâna dreaptă. Indicatorul de benzină arăta plin iar ei erau gata.

Mai exact, Elizabeth Scarlatti era gata. Arăta ca un gladiator gata să omoare sau să fie omorât. Era rece, dar puternică. Era un ucigaş.

Armele erau hârtiile, infinit mai periculoase pentru adversarii ei decât măciucile sau fasciile. Ea era, de asemenea, aşa cum trebuie să fie un bun gladiator, extrem de încrezătoare.

Era mai mult decât ultimul ei *grande geste,* era punctul culminant al unei vieţi. A ei şi a lui Giovanni. Şi n-o să-l dezamăgească.

Canfield studiase şi restudiase harta; cunoştea drumurile pe care trebuia să o ia pentru a ajunge la Falke Haus. Aveau să evite centrul oraşului Zurich şi se vor îndrepta spre Kloten, apoi vor vira la dreapta la intersecţia Schlieren şi vor merge pe drumul central spre Bulach. La o milă în stânga, pe strada Winterthur se aflau porţile de la Falke Haus.

Gonise cu o sută treizeci de kilometri la oră şi oprise când avea circa o sută de kilometri la oră, pe o porţiune de cincisprezece metri, fără să provoace dislocarea scaunelor. Poliţistul din Geneva îşi făcuse bine treaba. Fusese bine plătit. Plata pe aproape doi ani, la nivelul curent al salariilor din serviciile civile elveţiene. Maşina a fost echipată cu numere de înmatriculare care garantau că nimeni nu o va opri, sub nici un motiv; erau numere ale poliţiei din Zurich. Canfield nu l-a întrebai cum a reuşit. Elizabeth i-a sugerat că s-ar putea să fie vorba de bani.

— Asta e tot? întrebă Canfield, când o conduse pe Elizabeth Scarlatti la maşină, referindu-se la valiza ei.

— E destul, spuse bătrâna urmându-l pe alee.

— Aţi avut două mii de pagini, o sută de mii de cifre!

— Acum nu mai au nici un rost.

Elizabeth îşi puse geanta pe genunchi când Canfield închise uşa maşinii.

— Şi dacă vă pun întrebări? spuse inspectorul învârtind cheia în contact.

— Poţi să fii sigur de asta. Şi dacă vor pune întrebări, am să răspund.

Nu avea chef de discuţii.

Merseră douăzeci de minute şi drumurile se dovediră bune. Canfield era mulţumit de el. Era un pilot mulţumit.

Deodată, Elizabeth vorbi.

— Mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus şi nici dumneata nu ai găsit de cuviinţă să-l aduci în discuţie. E cinstit să-ţi spun acum.

— Ce?

— E posibil ca nici unul din noi să nu scape cu viaţă după această întrunire. Te-ai gândii la asta?

Canfield se gândise, desigur, la asta. Îşi asumase riscul, dacă se poate spune aşa, încă de la incidentul cu Boothroyd. Acesta sporise până ajunsese un pericol clar, atunci când şi-a dat seama că Janet putea fi a lui, pentru totdeauna. Se angajase când a aflat ce-i făcuse soţul ei.

Cu un glonte în umăr, la un pas de moarte, Matthew Canfield devenise şi el, în felul lui, un gladiator, asemenea lui Elizabeth. Furia lui ajunsese, acum, la punctul maxim.

— Dumneavoastră aveţi grijă de problemele dumneavoastră, iar eu o să am grijă de ale mele, O.K.?

— O.K... Dă-mi voie să-ţi spun că mi-ai devenit foarte drag... Şi nu mă mai privi ca un băieţel! Păstrează-ţi privirea asta pentru femei! Eu nu mai fac parte din această categorie! Hai, condu mai departe!

Pe strada Winterthur, la cinci sute de metri de Falke Haus, există o porţiune de drum drept, mărginit pe ambele părţi de brazi înalţi. Matthew Canfield apăsă acceleratorul la maximum pentru a merge cât mai repede. Era ora nouă fără cinci şi era hotărât ca pasagera lui să ajungă la timp la întâlnire.

Deodată, văzu în lumina farurilor un om stând în mijlocul drumului care făcea semne. Dădea din mâini, ridicându-le deasupra capului. Semnala disperat: „opreşte-urgenţă”.

Nu se mişcă din mijlocul drumului în ciuda vitezei cu care mergea Canfield.

— Ţineţi-vă bine! spuse Canfield gonind, fără să ţină seama de fiinţa care stătea în drum.

Când trecu, rafale de împuşcături răsunară din ambele părţi ale drumului.

— Lăsaţi-vă în jos! strigă Canfield.

Continuă să apese pedala de acceleraţie şi se aplecă ferindu-şi capul, încercând să ţină drumul cât mai drept. Se auzi un ţipăt

ascuţit – de moarte – de pe cealaltă parte a drumului. Unul din atacatori fusese nimerit în schimbul de focuri.

Depăşiră zona respectivă, cu bucăţi de sticlă şi metal împrăştiate pe locurile din spate.

— Vă simţiţi bine?

Canfield nu avea timp de compasiune.

— Da. Sunt bine. Cât mai avem?

— Nu mai e mult. Dacă reuşim. Dacă nu ne-au spart vreun cauciuc.

— În cazul ăsta am mai putea continua drumul?

— Nu vă temeţi! N-am de gând să opresc şi să cer un cric!

Porţile de la Falke Haus apărură şi Canfield viră brusc în mijlocul drumului. Era o alee care cobora până la un rond imens, în faţa unei verande enorme din dale de piatră, cu statui amplasate la anumite distanţe. Intrarea din faţă, o uşă mare de lemn, se afla la şase metri în spatele scării centrale. Canfield nu se putea apropia, erau cel puţin douăsprezece limuzine negre, lungi, aranjate în jurul rondului. Şoferii stăteau lângă ele, discutând în voie.

Canfield îşi controlă revolverul, îl aşeză în buzunarul din dreapta şi-i spuse lui Elizabeth să coboare din maşină. Insistă să treacă pe celălalt loc, din spate şi să se dea jos pe partea lui.

Merse puţin în spatele ei, salutând şoferii.

Era nouă şi un minut când un servitor în ţinută oficială le deschise uşa mare din lemn.

Intrară în holul mare, un adevărat templu arhitectural.

Un al doilea servitor, tot în ţinută oficială, le făcu semn să meargă spre o altă uşă, pe care o deschise.

Înăuntru se afla cea mai lungă masă ce putea fi construită vreodată, după părerea lui Matthew Canfield. Trebuie să fi avut cincisprezece metri de la un capăt la altul. Şi o lăţime de aproximativ doi metri.

În jurul mesei stăteau cincisprezece sau douăzeci de bărbaţi. De toate vârstele, între patruzeci şi şaptezeci de ani. Toţi îmbrăcaţi în costume scumpe. Şi toţi priveau spre Elizabeth Scarlatti. În capul mesei, la distanţă de o jumătate de cameră, era un scaun gol care cerea să fie ocupat şi Canfield se întrebă o clipă dacă Elizabeth era cea care-l va ocupa. Apoi îşi dădu seama că nu e aşa. Locul ei era la celălalt capăt al mesei, lângă ei.

Oare cine va ocupa scaunul liber?

Nu contează. Nu era nici un scaun pentru el. O să stea lângă perete şi o să privească.

Elizabeth se apropie de masă.

— Bună seara, domnilor. Pe unii din voi i-am cunoscut înainte. Pe ceilalţi îi cunosc după reputaţie, vă asigur.

Întreaga echipă din jurul mesei se ridică în picioare, ca un singur trup.

Bărbatul din stânga lui Elizabeth îi ţinu scaunul. Ea se aşeză şi bărbaţii îşi reluară locurile.

— Vă mulţumesc... Dar se pare că lipseşte cineva, spuse Elizabeth, fixând cu privirea scaunul aflat la cincisprezece metri în faţa ochilor ei.

În acel moment, o uşă din celălalt capăt al camerei se deschise şi un bărbat înalt intră, cu un mers trufaş. Era îmbrăcat într-o uniformă sobră de revoluţionar german. Cămaşa maro-închis, cureaua neagră şi lucioasă, legată de-a curmezişul pieptului şi în jurul taliei, pantaloni de călărie cafenii scrobiţi, peste nişte cizme groase şi grele care-i ajungeau până la genunchi.

Omul era ras pe cap, iar faţa era o copie schimonosită a ceea ce fusese.

— Scaunul este acum ocupat. Sunteţi satisfăcută?

— Nu tocmai... Dat fiind că, într-un fel sau altul, cunosc toate persoanele importante de la această masă, aş vrea să ştiu şi cine eşti dumneata, domnule.

— Kroeger. Heinrich Kroeger! Altceva, doamnă Scarlatti?

— Nimic. Absolut nimic... Herr *Kro*eger.

Capitolul 44

— Împotriva dorinţei şi a sfaturilor mele, doamnă Scarlatti, asociaţii mei sunt hotărâţi să asculte ce aveţi de spus, i se adresă Heinrich Kroeger. Poziţia mea v-a fost clar explicată. Sper că memoria vă ajută.

Se auziră şoapte în jurul mesei. Cei prezenţi schimbară priviri. Nici unul din ei nu se aştepta să afle că Heinrich Kroeger o întâlnise pe Elizabeth Scarlatti înainte.

— Memoria mă ajută foarte bine. Asociaţii dumitale reprezintă un conglomerat de mare înţelepciune şi câteva secole de experienţă. Bănuiesc că acesta îţi este mult superior, la ambele capitole – colectiv şi individual.

Cei mai mulţi dintre cei prezenţi lăsară ochii în jos, unii din ei muşcându-şi buzele să nu râdă.

Elizabeth privi pe îndelete fiecare faţă din jurul mesei.

— Văd că avem un consiliu interesant aici. Bine reprezentat. Foarte diversificat. Nu cu mult timp în urmă, unii dintre noi erau duşmani în război, dar astfel de amintiri trebuie uitate... Ia să vedem. Fără a se referi la cineva în mod special, Elizabeth Scarlatti vorbi repede, aproape cadenţat.

— Îmi pare rău s-o spun, dar chiar şi ţara mea a pierdut doi membri. Dar nu cred că sunt necesare rugăciuni pentru domnii Boothroyd şi Thornton. Dacă da, nu voi fi eu aceea care să le rostească. Chiar şi aşa însă, Statele Unite sunt splendid reprezentate de domnul Gibson şi domnul Landor. Împreună, aceştia deţin aproape douăzeci la sută din vastele afaceri petroliere din America de sud-vest. Ca să nu mai menţionez o extindere comună în teritoriile canadiene de nord-vest. Averi personale combinate – două sute şi douăzeci şi cinci milioane... Adversarul nostru recent, Germania, ni-l aduce pe Herr *von* Schnitzler, Herr *Kind*orf şi Herr *Thys*sen I. G. Farben; baronul cărbunelui de pe Ruhr, marile companii siderurgice. Averi personale? Cine poate şti asta cu adevărat în Weimar? Poate o sută şaptezeci şi cinci de milioane, în afară... Dar cineva lipseşte din acest grup. Bănuiesc că acesta a fost recrutat cu succes. Mă refer la Gustav Krupp. El va ridica mult procentul de „împotrivă”... Anglia ni-i trimite pe domnii Masterson, Leacock şi Innes-Bowen. Cel mai puternic triumvirat din Imperiul britanic. Domnul Masterson, cu jumătate din importurile Indiei şi acum,

după câte înţeleg şi Sri Lanka; domnul Leacock are cea mai mare parte a bursei de valori britanice; şi domnul Innes-Bowen. El este proprietarul celei mai mari industrii textile din Scoţia şi insulele Hebride. Averea personală o estimez la trei sute de milioane… Şi Franţa a fost generoasă. Domnul D'Almeida; acum îmi dau seama că el este adevăratul proprietar al reţelei de căi ferate franco-italiene, aceasta şi datorită, parţial, descendenţei sale italiene, desigur. Şi domnul Daudet. Există cineva, printre noi, care să nu fi folosit o parte din flota sa comercială? Averea personală, o sută cincizeci de milioane… Şi în sfârşit, vecina noastră de la nord, Suedia. *Herr* Myrdal şi *Herr* Olaffsen. E uşor de înţeles – şi aici Elizabeth se uită direct la individul cu faţă ciudată, fiul ei, aflat la celălalt capăt al mesei – că unul din aceşti domni, *Herr* Myrdal, controlează Donnenfeld, cea mai impresionantă firmă de la bursa din Stockholm. În timp ce *Herr* Olaffsen, prin nenumăratele sale companii, controlează doar exportul de produse siderurgice suedeze. Averile personale sunt evaluate la o sută şi douăzeci şi cinci de milioane… întâmplător, domnilor, termenul *averi personale* denotă acele proprietăţi care pot fi transformate uşor, rapid şi fără a vă periclita pieţele… Altfel, n-aş îndrăzni să vă jignesc punând asemenea limite sărăcăcioase averilor dumneavoastră.

Elizabeth făcu o pauză pentru a-şi aşeza geanta în faţa ei. Bărbaţii din jurul ei erau stârniţi şi temători. Americanii Gibson şi Landor intraseră în secret în afacerea canadiană, fără aprobare legală, violând astfel tratatele dintre S.U.A. şi Canada. Germanii Von Schnitzler şi Kindorf avuseseră întruniri secrete cu Gustav Krupp, care lupta din răsputeri să rămână neutru, de teama preluării de către Weimar. Dacă se afla de aceste întruniri, Krupp jurase să-i dea în vileag. Francezul Louis Francois D'Almeida păzea cu preţul vieţii secretul privind întinderea proprietăţii lui asupra reţelei de căi ferate franco-italiene. Dacă se afla, putea fi confiscată de către republică. El cumpărase majoritatea acţiunilor de la guvernul italian, prin şantaj. Iar Myrdal, butucănosul suedez, făcu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă că Elizabeth Scarlatti ştia atât de bine despre bursa de la Stockholm. Compania lui a înghiţit Donnenfeld în una din cele mai complicate fuziuni imaginabile, înlesnită de tranzacţia ilegală a titlurilor de proprietate americane. Dacă această afacere devenea publică, legea suedeză va interveni şi el va fi ruinat. Numai englezii păreau calmi, pe deplin mândri de realizările lor.

Dar chiar şi această resemnare era înşelătoare. Pentru că Sydney Masterson, moştenitorul necontestat al domeniului comercial al lui Sir Robert Clive, abia încheiase aranjamentele cu Sri Lanka. Ei nu erau cunoscuţi în lumea comercială şi unele aranjamente erau puse sub semnul întrebării. Unii le-ar putea considera chiar fraude.

În jurul mesei se purtau discuţii pe un ton liniştit, de-a valma, în cele patru limbi. Elizabeth ridică vocea pentru a fi auzită.

— Cred că unii din voi se consultă cu consilierii – presupun că sunt consilierii voştri. Dacă mi-aş fi imaginat că această întrunire prevedea participarea negociatorilor din eşalonul secund, mi-aş fi adus şi eu avocaţii. Ar fi putut şi ei să şuşotească între ei în timp ce noi continuăm. Deciziile pe care le vom lua în seara asta, domnilor, trebuie să ne aparţină!

Heinrich Kroeger stătea pe marginea scaunului. Vorbi aspru şi brutal.

— N-aş fi aşa sigur în ce priveşte deciziile. Nu avem nici un fel de decizii de luat! Nu ne-aţi spus nimic care să nu poată fi aflat de orice firmă contabilă serioasă!

Unii din cei adunaţi în jurul mesei – în special cei doi germani, D'Almeida, Gibson, Landor, Myrdal şi Masterson – evitară să-l privească. Pentru că Kroeger se înşela.

— Aşa crezi? Poate. Atunci înseamnă că te-am subestimat, nu-i aşa?... Şi n-ar trebui, dumneata eşti. Desigur, teribil de important.

Din nou, unii din cei prezenţi – în afară de cei menţionaţi – aveau urme de zâmbete pe fetele lor.

— Inteligenţa dumitale e la fel de anostă ca şi dumneata.

Elizabeth era mulţumită de ea. Începea să reuşească în acest punct atât de important al apariţiei sale. Îl atingea, îl provoca pe Ulster Stewart Scarlett. Continuă fără a-i lua în seamă remarca.

— Averi obţinute în mod ciudat şi valorând două sute şaptezeci de milioane, vândute în cele mai dubioase împrejurări vor aduce o pierdere de cel puţin cincizeci la sută, sau poate şaizeci la sută din valoarea de piaţă. Admit pierderea cea mai mică, aşa că am să îndrăznesc o estimare de o sută treizeci şi cinci milioane de dolari la rata curentă de schimb. O sută şi opt milioane, dacă ai fost slab.

Matthew Canfield ţâşni de lângă perete, apoi îşi reluă locul.

Bărbaţii din jurul mesei erau uimiţi. Zumzetul de voci spori vizibil. Consultanţii dădeau aprobator din cap.

Ridicând din sprâncene, neputând răspunde. Fiecare participant credea că ştie ceva despre ceilalţi. Dar, evident, nici unul nu ştia atâtea despre Heinrich Kroeger. Nici nu prea ştiau care e statutul lui la această masă.

Elizabeth întrerupse agitaţia.

— Totuşi, domnule Kroeger, dumneata ştii că furtul, când poate fi dovedit, face obiectul unei verificări corespunzătoare, înainte de a se lua măsuri. Există tribunale internaţionale de extrădare. De aceea, este posibil ca averea dumitale să fie calculată la… zero!

Deasupra mesei se aşternu tăcerea, deoarece domnii şi asistenţii lor îşi îndreptară întreaga atenţie asupra lui Heinrich Kroeger. *Furt, tribunale şi extrădare* erau cuvinte pe care nu le puteau accepta la această masă. Erau cuvinte periculoase. Kroeger, omul de care mulţi din ei se temeau vag, din motive datorate pur şi simplu enormei sale influenţe în ambele tabere, era acum avertizat.

— Să nu mă ameninţi tu pe mine, babo!

Vocea lui Kroeger era joasă, îndrăzneaţă. Se rezemă de spătarul scaunului şi se uită fix la mama lui, aflată la capătul opus al mesei lungi.

— Nu veni cu acuzaţii dacă nu le poţi dovedi. Dacă eşti gata să încerci asta, sunt şi eu gata să te contrazic. Dacă dumneata şi colegii dumitale nu v-aţi înţeles la negocieri, nu e locul potrivit să plângi aici. Aici n-o să te compătimească nimeni! Aş merge până acolo încât să-ţi spun că te afli pe un teren înşelător… Ţine minte asta!

Continuă s-o privească fix pe Elizabeth până când aceasta nu-i mai suportă privirea şi întoarse ochii în altă parte.

Nu era pregătită să facă nimic – nu cu el, nu cu Heinrich Kroeger. Nu voia să rişte viaţa celor din familia ei mai mult decât o făcuse deja. Nu va pune la bătaie numele Scarlatti. Nu aşa. Nu acum. Există o altă cale.

Kroeger câştigase punctul. Era evident pentru toţi şi Elizabeth trebuia să recupereze astfel ca nimeni să nu profite de înfrângerea ei.

— Păstrează-ţi bunurile. Sunt fără importanţă.

În jurul mesei, expresia „fără importanţă” folosită când era vorba de atâtea milioane a creat impresie. Elizabeth ştia că aşa va fi.

— Domnilor. Înainte de a fi întrerupţi v-am dat tuturor, pe

grupe de ţări, averile personale calculate la circa cinci milioane pentru fiecare contingent. Am considerat că e mai politicos decât să fac defalcarea pe fiecare individ – unele lucruri sunt, la urma urmei, sacre. Dar eu nu am fost foarte corectă, aşa cum unii din voi ştiu. Am făcut aluzie la o serie de, să zicem negocieri delicate, pe care sunt sigură că le credeţi inviolabile. Înşelătoare pentru voi – ca să folosesc cuvintele domnului Kroeger – dacă se află asta în ţările voastre.

Şapte din cei doisprezece nu scoaseră nici o vorbă. Cinci erau curioşi.

— Mă refer la concetăţenii mei, domnul Gibson şi domnul Landor. La monsieur D'Almeida, la Sydney Masterson şi desigur, la strălucitul *Herr* Myrdal. Ar trebui să includ şi două treimi din investitorii germani – *Herr* von Schnitzler şi *Herr* Kindorf, dar din motive diferite, de care sunt sigură că-şi dau seama.

Nici unul nu vorbi. Nici unul nu se întoarse spre consilierul său. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Elizabeth.

— Nu am intenţia să fiu necinstită cu voi, domnilor. Am ceva pentru fiecare.

Se auzi o voce care nu era a lui Kroeger. Ci a englezului Sydney Masterson.

— Pot să ştiu ce sens au toate astea? Toate aceste… informaţii întâmplătoare? Sunt sigur că aţi fost foarte sârguincioasă şi foarte precisă, din punctul meu de vedere. Dar nici unul din noi nu a intrat în cursă de dragul unei medalii. Şi dumneavoastră ştiţi foarte bine asta.

— Într-adevăr. În caz contrar, n-aş mai fi venit aici.

— Atunci de ce? De ce toată treaba asta?

Accentul era german. Vocea era a impetuosului baron din Valea Ruhr-ului, Kindorf.

Masterson continuă.

— Telegrama dumneavoastră, doamnă – am primit toţi câte una – se referea în mod concret la domenii de interes reciproc. Cred că aţi mers până acolo încât să afirmaţi că averea Scarlatti ar putea fi la dispoziţia noastră comună. Foarte generos, într-adevăr… Dar acum trebuie să-i dau dreptate domnului Kroeger. Ne vorbiţi de parcă ne ameninţaţi şi nu sunt deloc sigur că-mi place chestia asta.

— Ei, haide, domnule Masterson! Nu ai promis niciodată aurul englez micilor potentaţi din golfurile Indiei? *Herr* Kindorf nu şi-a mituit deschis sindicatele greviste cu promisiuni de creştere a

salariilor de îndată ce francezii vor pleca din Ruhr? Vă rog! Ne insultaţi pe toţi! Sigur că am venit aici ca să vă ameninţ! Şi vă asigur că o să vă placă din ce în ce mai puţin pe măsură ce voi continua!

Masterson se ridică de la masă. Alţi câţiva îşi mişcară scaunele. Atmosfera era ostilă.

— Refuz să mai ascult, spuse Masterson.

— Atunci, mâine la prânz Ministerul de Externe, Bursa engleză de valori şi Consiliul director al Colectivului de importatori englezi vor primi toate detaliile privind acordurile dumitale ilegale cu Sri Lanka! Angajamentele dumitale sunt enorme! S-ar putea ca această ştire să provoace o scădere considerabilă a valorii posesiunilor dumitale!

Masterson stătea în picioare lângă scaun.

— Naiba să te ia! Au fost singurele cuvinte pe care le rosti reaşezându-se pe scaun.

Cei de la masă amuţiră din nou. Elizabeth deschise geanta.

— Am aici câte un plic pentru fiecare din voi. Numele voastre sunt scrise pe faţa plicului. În fiecare plic se află evidenţa contabilă a fiecărei averi. Punctele voastre tari. Punctele slabe... Lipseşte un singur plic. Influentul, importantul domn Kroeger nu are unul. Sinceră să fiu, e un lucru lipsit de importanţă.

— Te avertizez!

— Regret nespus, domnule Kroeger.

Din nou, cuvintele au fost rostite rapid, dar de această dată nimeni nu asculta. Toţi aveau atenţia concentrată asupra lui Elizabeth Scarlatti şi a servietei sale.

— Unele plicuri sunt mai groase ca altele, dar nimeni nu trebuie să dea prea multă importanţă acestui aspect. Cu toţii cunoaştem caracterul neglijabil al diversificării dincolo de un anumit punct, spuse Elizabeth băgând mâna în servietă.

— Eşti o vrăjitoare! spuse Kindorf cu accentul lui puternic care devenise gutural, în timp ce la tâmple venele i se umflat a.

— Uite. Vi le dau. Şi în timp ce veţi cerceta cu atenţie micile pachete, eu voi continua să vorbesc ceea ce ştiu că vă va face plăcere.

Plicurile fură distribuite pe ambele părţi al mesei. Unele din acestea au fost deschise imediat, cu nerăbdare. Altele erau ridicate cu grijă şi prudenţă, precum cărţile jucătorilor de poker experimentaţi.

Matthew Canfield stătea rezemat de perete cu mâna stângă

zvâcnindu-i de durere în eşarfa care o sprijinea şi cu mâna dreaptă în buzunar, transpirată datorită încleştării ei pe revolver. Din momentul în care Elizabeth făcuse legătura între Ulster Scarlett şi cele 270 milioane nu mai putea să-şi ia ochii de la el. De la acest om numit Heinrich Kroeger. Acest ticălos hidos şi arogant era cel pe care îl voia el! Asta era nenorocitul împuţit vinovat de toate! El era nenorocirea lui Janet.

— Văd că aţi primit toţi câte un plic. Desigur, cu excepţia omniprezentului domn Kroeger. Domnilor, v-am promis că n-o să fiu necinstită şi mă voi ţine de cuvânt. Sunt printre voi cinci persoane care nu pot încă să aprecieze influenţa pe care o are numele Scarlatti atâta timp cât nu au, aşa cum se spune la târguielile ieftine, probe aplicabile numai în cazul lor. De aceea, pe măsură ce citiţi conţinutul plicurilor dumneavoastră, eu am să ating pe scurt aceste puncte sensibile.

Câţiva din cei care citeau îşi îndreptară privirea spre Elizabeth fără să-şi mişte capetele. Alţii puseră hârtiile jos, cu un gest sfidător. Unii înmânară foile consilierilor lor şi se uitară fix la bătrână…

Elizabeth aruncă o privire, peste umăr, la Matthew Canfield. Era neliniştită în privinţa lui. Ştia că acum, în sfârşit, el dăduse de Ulster Scarlett şi că tensiunea pe care o simţea era imensă. Ea încercă să-i prindă privirea, încerca să-l încurajeze din ochi şi cu un zâmbet încrezător.

Dar el nu voia s-o privească. Ea văzu doar ura din ochii lui în timp ce-l privea pe cel numit Heinrich Kroeger.

— Am s-o iau în ordine alfabetică, domnilor. *Monsieur* Daudet, Republica Franceză nu va mai accepta să acorde autorizaţii flotei dumitale când va afla de acele nave sub pavilion paraguayan care i-au aprovizionat pe duşmanii Franţei în timpul războiului. Daudet înlemni, dar pe Elizabeth o amuză faptul că cei trei englezi se zbârliră la francez. Englezii, atât de previzibili şi contradictorii!

— Ei, haide, domnule Innes-Bowen. Poate că dumneata nu ai făcut trafic de arme, dar ia spune-ne, câte nave neutre au fost încărcate în porturi din India cu textile având destinaţia Bremerhaven şi Cuxhaven, în aceeaşi perioadă?… Sau domnul Leacock. Dumneata nu-ţi poţi uita cu adevărat moştenirea irlandeză, nu-i aşa? Sinn Fein a prosperat considerabil sub patronajul dumitale. Banii s-au scurs de aici pentru susţinerea materială a rebeliunii irlandeze, ceea ce a cauzat moartea a mii

de soldaţi englezi într-un moment când Anglia nu-şi putea permite deloc aşa ceva! Şi liniştitul şi calmul Herr *Ola*ffsen. Prinţul moştenitor al oţelului suedez. Sau este, deja, rege? Ar putea foarte bine să fie, deoarece guvernul suedez i-a plătit o avere, sau mai multe averi, pentru sute de tone de lingouri cu conţinut scăzut de carbon. Dar acestea nu proveneau din propriile lui fabrici. Ci din uzine minore de la capătul lumii – din Japonia!

Elizabeth mai băgă o dată mâna în servietă. Cei din jurul mesei erau ca nişte cadavre, înţepeniţi, doar cu minţile în funcţiune. Pentru Heinrich Kroeger, Elizabeth Scarlatti îşi pusese pecetea pe propria condamnare la moarte. El stătea rezemat şi relaxat. Elizabeth scoase din servietă o broşură subţire.

— În sfârşit, ajungem şi la *Herr* Thyssen. El apare după puţine dureri. Fără mari fraude, fără trădare, doar ilegalităţi şi complicaţii importante. Puţin probabil să fie un tribut adecvat casei lui August Thyssen, spuse ea aruncând broşura în mijlocul mesei. Obscenitate, domnilor, pur şi simplu obscenitate. Fritz Thyssen, pornograful! Furnizor de obscenităţi. Cărţi, broşuri şi chiar filme. Tipărite şi filmate în depozitele din Cairo ale lui Thyssen. Toate guvernele de pe Continent au condamnat sursa necunoscută. Iată-l, domnilor! Asociatul dumneavoastră.

Câteva clipe, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Fiecare era preocupat de soarta lui proprie. Fiecare calcula pagubele cauzate de dezvăluirile făcute de bătrâna Scarlatti. În fiecare caz pierderea era însoţită de anumite grade de dezonoare. Reputaţia lor putea fi zdruncinată. Bătrâna adusese douăsprezece acuzaţii şi dăduse ea singură douăsprezece verdicte de vinovăţie. Într-un fel, nimeni nu-l lua în seamă pe al treisprezecelea, Heinrich Kroeger.

Sydney Masterson străpunse aerul încărcat cu o tuse zgomotoasă, artificială.

— Foarte bine, doamnă Scarlatti, aţi demonstrat ce spuneam mai devreme. Dar cred că trebuie să vă atrag atenţia, noi nu suntem nişte impotenţi. Acuzaţiile şi contra-acuzaţiile fac parte din viaţa noastră. Avocaţii pot respinge orice acuzaţie pe care aţi făcut-o şi vă asigur că pe prim plan se vor afla procesele de calomnie... La urma urmei, atunci când se folosesc metode murdare, există şi replici pe măsură... Dacă vă închipuiţi că ne temem că vom fi desconsideraţi, vă rog să mă credeţi că opinia publică poate fi modelată cu mult mai puţini bani decât cei

deţinuţi de persoanele de la această masă!

Domnii din Zurich prinseră curaj la vorbele lui Masterson. Dădură din cap aprobator.

— Eu nu mă îndoiesc nici o clipă de dumneavoastră, domnule Masterson. De nici unul dintre dumneavoastră... Fişe de personal lipsă, funcţionari oportunişti, ţapi ispăşitori. Vă rog, domnilor! Bănuiesc că nu acceptaţi necazurile. Sau neplăcerile produse de astfel de probleme.

— Nu, doamnă.

Claude Daudet era calm în aparenţă, dar în interior era pietrificat. Poate că asociaţii lui din Zurich nu-i ştiau pe francezi. Nu era exclus un pluton de execuţie.

— Aveţi dreptate. Astfel de neplăceri trebuie evitate. Deci, ce urmează? Ce ne-aţi pregătit?

Elizabeth făcu o pauză. Nu prea ştia de ce. Era ceva instinctiv, o nevoie intuitivă de a se întoarce şi a-l privi pe inspector.

Matthew Canfield nu se mişcase din locul său de lângă perete. Arăta jalnic. Haina îi căzuse de pe umărul stâng, lăsând să se vadă eşarfa albă şi ţinând încă mâna dreaptă înfundată în buzunar. Părea că înghite continuu, încercând să nu piardă contactul cu realitatea. Elizabeth observă că acum evita să-l privească pe Ulster Scarlett. Părea, de fapt, că face eforturi să nu-şi piardă minţile.

— Scuzaţi-mă, domnilor.

Elizabeth se ridică şi se duse spre Canfield. Îi şopti ceva la ureche.

— Stăpâneşte-le! Îţi ordon! N-ai de ce te teme. Nu se întâmplă nimic în camera asta!

Canfield vorbi încet, fără să-şi mişte buzele. Ea abia îl auzea, dar ceea ce auzi o sperie. Nu pentru ceea ce-i spuse, ci pentru modul în care îi spuse. Matthew Canfield făcea acum parte din categoria celor din această cameră. Li se alăturase; devenise şi el un ucigaş.

— Spuneţi ce aveţi de spus şi terminaţi... îl vreau. Îmi pare rău, dar îl vreau. Uitaţi-vă acum la el, doamnă, că n-o să-l mai vedeţi.

— Controlează-te! Astfel de vorbe nu folosesc nimănui.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre scaunul ei. Rămase în picioare lângă scaun, în timp ce vorbi.

— După cum poate aţi observat, domnilor, tânărul meu prieten a fost grav rănit. Datorită nouă tuturor... sau unuia din voi, în

încercarea lor, sau a lui, de a mă împiedica să ajung la Zurich. Actul a fost extrem de laş şi provocator.

Cei prezenţi se uitară unii la alţii.

Daudet, a cărui imaginaţie nu înceta să-i arate dizgraţia naţională sau plutonul de execuţie, răspunse repede.

— Ce ne-ar fi determinat pe noi să facem aşa ceva, doamnă Scarlatti? Noi nu suntem maniaci. Suntem oameni de afaceri. Nimeni nu a încercat să vă împiedice să veniţi la Zurich. Suntem toţi martori.

Elizabeth se uită la individul numit Kroeger.

— Unul din voi s-a opus din răsputeri acestei întruniri. S-a tras în noi acum circa o jumătate de oră.

Toţi se uitară la Heinrich Kroeger. Unii începeau să se enerveze. Acest Kroeger era, probabil, prea nesăbuit.

— Nu, răspunse el simplu şi apăsat, întorcându-le privirea. Eu am fost de acord să vii. Dacă aş fi vrut să te opresc, te-aş fi oprit.

Pentru prima dată de la începutul întrunirii, Heinrich Kroeger îl privi pe agentul comercial care vindea produse sportive, aflat la celălalt capăt al camerei, pe jumătate ascuns de lumina slabă. Surpriza lui fu moderată când înţelese că Elizabeth Scarlatti îl adusese cu ea la Zurich. Moderată, deoarece cunoştea înclinaţia lui Elizabeth pentru folosirea neobişnuitului, atât în metode cât şi pentru personalul ei şi pentru că, probabil, nu avea un altul la îndemână pe care să-l terorizeze în tăcere ca pe acest vampir avid după bani. Era bun de şofer şi de servitor. Kroeger ura această categorie. Sau era altceva? De ce se holba la el acest agent comercial? Îi spusese oare Elizabeth ceva? Nu o credea atât de proastă. Omul era genul care recurge imediat la şantaj. Un lucru era sigur. Trebuia ucis.

Dar cine încercase să-l omoare înainte? Cine încercase s-o oprească pe Elizabeth? Şi de ce?

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi Elizabeth Scarlatti. Pentru că l-a crezut pe Kroeger când a negat că ar şti ceva în legătură cu atentatul asupra lor.

— Vă rog să continuaţi, doamnă Scarlatti, spuse Fritz Thyssen, cu faţa lui angelică îmbujorată de furie, la dezvăluirile făcute de Elizabeth, în legătură cu afacerile sale de la Cairo. Luase broşura de pe masă.

— Am să continui.

Se apropie de marginea scaunului, dar nu se aşeză, ci băgă încă o dată mâna în servietă.

— Mai am ceva, domnilor. Şi cu aceasta putem încheia treaba şi putem lua o hotărâre. Am câte o copie a unui document pentru fiecare din cei doisprezece investitori rămaşi. Cei care au venit cu consilieri vor trebui să le împartă cu aceştia. Scuzele mele, domnule Kroeger, dar constat că nu am o copie şi pentru dumneata.

De la capătul mesei, ea împărţi cele douăsprezece plicuri subţiri. Plicurile erau lipite şi pe măsură ce cei prezenţi le treceau din mână în mână, investitorii luând fiecare câte unul, era evident că se stăpâneau cu greu să nu le deschidă şi să afle conţinutul imediat. Dar nici unul nu voia să-şi trădeze această nerăbdare evidentă.

În sfârşit, când fiecare din cei doisprezece avu în faţă plicul său, începură să le deschidă, unul câte unul.

Circa două minute nu se mai auzi decât fâşâitul foilor. În rest, tăcere. Parcă îşi ţineau şi respiraţia. Cei din Zurich erau hipnotizaţi de ce vedeau. Elizabeth vorbi.

— Da, domnilor. Ceea ce ţineţi în mâinile voastre este lichidarea planificată a lui Scarlatti Industries. Şi, ca să nu aveţi nici o urmă de îndoială privind valabilitatea acestui document, veţi observa că după fiecare subîmpărţire a posesiunilor este scris numele persoanelor, corporaţiilor sau cartelurilor care sunt cumpărătorii... Fiecare din cei menţionaţi, persoane şi organizaţii, vă sunt cunoscuţi tuturor. Dacă nu personal, atunci sigur după reputaţia lor. Le cunoaşteţi posibilităţile şi sunt sigură că le ştiţi şi ambiţiile. În următoarele douăzeci şi patru de ore acestea vor achiziţiona firma Scarlatti.

Pentru cei mai mulţi din oamenii de la Zurich, informaţiile sigilate oferite de Elizabeth reprezentau confirmarea zvonurilor şuşotite. Le ajunsese la urechi faptul că la Scarlatti se petrecea ceva neobişnuit. Un fel de lichidare în împrejurări ciudate. Deci asta era. Capul firmei Scarlatti se retrăgea.

— O operaţie de mare amploare, doamnă Scarlatti, spuse Olaffsen cu vocea sa suedeză, joasă, care vibră în toată camera. Dar, repet şi întrebarea lui Daudet: pentru ce anume ne pregătiţi?

— Vă rog să observaţi cifra de pe ultima pagină, domnilor. Deşi sunt sigură că aţi văzut-o cu toţii.

Se auzi foşnetul hârtiilor. Fiecare întoarse paginile până ajunse la ultima.

— Scrie şapte sute cincisprezece milioane de dolari... Activele

combinate, ce pot fi transformate imediat, ale celor prezenţi la această masă, calculate la cea mai înaltă valoare, însumează un miliard o sută zece milioane... Deci, între noi există o diferenţă de trei sute nouăzeci şi cinci milioane... Un alt mod de abordare a acestei diferenţe este de a o calcula invers. Prin lichidarea firmei Scarlatti se va obţine 64,4% din totalul posesiunilor celor de la această masă – dacă dumneavoastră, domnilor, veţi reuşi să transformaţi activele personale în aşa fel încât să împiedice panica.

Tăcere.

Câţiva din cei de la Zurich întinseră mâna să ia primele plicuri. Analiza propriilor lor averi.

Unul din aceştia era Sydney Masterson care se întoarse spre Elizabeth cu un zâmbet amar.

— Presupun că ceea ce vreţi să spuneţi, doamnă Scarlatti, este că acest 64% reprezintă asociaţia pe care o ţineţi deasupra capetelor noastre?

— Întocmai, domnule Masterson.

— Stimată doamnă, încep să mă întreb dacă sunteţi întreagă la minte...

— Eu n-aş face-o dacă aş fi în locul dumitale.

— Atunci am s-o fac eu, Frau Scarlatti, spuse Von Schnitzler al lui I. G. Farben, într-o manieră dezagreabilă, tolănindu-se în scaunul său, ca şi cum vorbea cu un imbecil. Să ajungi să faci ceea ce-ai făcut dumneata trebuie să fi fost un sacrificiu imens... Mă întreb, la ce bun? Nu puteţi cumpăra ceea ce nu-i de vânzare... Noi nu suntem o corporaţie publică. Nu puteţi înfrânge ceva ce nu există!

Sâsâitul specific nemţesc era accentuat, iar aroganţa lui era la fel de respingătoare cum se zvonea. Lui Elizabeth îi displăcea profund.

— Foarte corect, Von Schnitzler.

— Atunci înseamnă – spuse neamţul râzând – că sunteţi o femeie nesăbuită. Nu vreau să vă preiau pierderile, adică nu puteţi merge la un meşter mitic căruia să-i spuneţi că aveţi mai multe fonduri ca noi şi că, prin urmare, el trebuie să ne arunce în stradă!

Câţiva din cei prezenţi râseră.

— Asta ar fi cel mai simplu lucru, nu-i aşa? Să apelezi la o singură entitate, să negociezi cu o singură forţă. Păcat că nu pot face asta. Ar fi cu mult mai simplu şi cu mult mai puţin

costisitor… Dar sunt obligată să folosesc o altă cale, una costisitoare… N-am spus bine. Am folosit altă cale, domnilor. E o treabă deja făcută, domnilor. Timpul pentru îndeplinirea acestui lucru se apropie de sfârşit.

Elizabeth îi privi pe cei din Zurich. Unii aveau privirea pironită asupra ei, încercând să prindă cel mai mic semn de şovăială sau de păcăleală. Alţii priveau fix lucrurile din jur, ciulindu-şi urechile doar ca să filtreze cuvintele, tonul vocii ei, ca să sesizeze orice afirmaţie falsă, sau orice eroare de judecată. Aceştia erau oameni care puteau pune în mişcare ţări întregi cu un singur gest, cu un singur cuvânt.

— Mâine dimineaţă la prima oră, ţinând cont de fusele orare, transferuri enorme de capital Scarlatti vor fi deja efectuate la centrele financiare ale celor cinci ţări reprezentante la această masă. La Berlin, Paris, Stockholm, Londra şi New York s-au încheiat deja negocierile pentru achiziţionări masive, pe piaţa deschisă, de acţiuni importante ale principalelor noastre companii… înainte de amiaza zilei de mâine, domnilor, Scarlatti va avea considerabile drepturi de proprietate, deşi minoritare, desigur, în multe din vastele voastre întreprinderi… în valoare de şase sute şaptezeci de milioane!… Vă daţi seama ce înseamnă asta, domnilor?

Kindorf urlă:

— *Ja!* Veţi provoca o creştere a preţurilor şi ne veţi îmbogăţi! Dumneavoastră n-o să obţineţi nimic!

— Stimată doamnă, sunteţi extraordinară, spuse Innes-Bowen.

Preţurile la textile ale lui Innes-Bowen rămăseseră moderate. Aşa că această perspectivă îl făcea să fie extrem de încântat.

D’Almeida, care îşi dădu seama că el nu putea intra în compania lui de căi ferate franco-italiană, avu o altă atitudine.

— În ce mă priveşte, doamnă, nu puteţi cumpăra nici măcar o singură acţiune din proprietatea mea!

— Domnule D’Almeida, unii din voi sunt mai norocoşi ca alţii.

Leacock, financiarul, luă cuvântul, vorbind cu un uşor accent provincial.

— Acceptând ceea ce spuneţi şi care poate fi foarte posibil, cu ce ne afectează pe noi, doamnă Scarlatti?… Noi nu am pierdut o fiică, ci am câştigat un asociat minor.

Se întoarse spre ceilalţi care, spera el, vor sesiza umorul din analogia sa.

Elizabeth îşi ţinu respiraţia înainte de a vorbi. Aşteptă până

când cei din Zurich îşi îndreptară atenţia spre ea.

— Am spus că mâine, înainte de amiază, Scarlatti se va afla în situaţia pe care am arătat-o... O oră mai târziu, un val de indignare va cuprinde strada Kurfurstendamm din Berlin şi va ajunge pe Wall Street, în New York! Pentru că o oră mai târziu, Scarlatti se va descotorosi de aceste proprietăţi la o fracţiune din costul lor! M-am gândit la trei centi pentru un dolar... Simultan, absolut toate informaţiile pe care Scarlatti le-a aflat despre activităţile voastre dubioase vor fi transmise tuturor serviciilor telegrafice din ţările de unde proveniţi... S-ar putea să fiţi defăimaţi, domnilor. Oricum, n-o să mai fiţi aceeaşi oameni după ce apare panica financiară! Unii din voi vor rămâne practic neatinşi. Alţii vor fi desfiinţaţi. Iar cei mai mulţi vor fi afectaţi dezastruos!

După un moment de tăcere datorată şocului, camera explodă. Consilierii fură luaţi la întrebări. Răspunsurile erau urlate pentru a fi auzite.

Heinrich Kroeger se ridică de pe scaun şi ţipă la cei prezenţi.

— Încetaţi! Încetaţi! Opriţi-vă, fraierilor! N-o să facă niciodată aşa ceva! E o cacialma!

— Aşa crezi? strigă Elizabeth ca să acopere celelalte voci.

— Am să te omor, ticăloaso!

— Sunteţi nebună, *Frau* Scarlatti!

— Numai încearcă... Kroeger! Hai, încearcă! spuse Matthew Canfield care stătea lângă Elizabeth, cu ochii injectaţi de furie aţintiţi asupra lui Ulster Stewart Scarlett.

— Cine naiba eşti tu de fapt, negustorule ambulant?

Individul numit Kroeger, cu mâinile încleştate pe marginea mesei, îi întoarse privirea lui Canfield şi ţipă pentru a fi auzit de negustor.

— Uită-te la mine! Eu îţi sunt călăul!

— Ce?

Cel numit Heinrich Kroeger se uită chiorâş, cu ochii lui diformi. Era uluit. Cine era parazitul ăsta? Dar nu avea timp să se gândească la asta. Vocile celor din Zurich atinseseră un crescendo. Acum ţipau unii la alţii.

Heinrich Kroeger bătu tare în masă. Trebuia să-i ţină sub control. Trebuia să-i facă să tacă.

— Linişte!... Ascultaţi-mă! Dacă mă ascultaţi, am să vă spun de ce nu poate s-o facă! Vă spun eu că nu poate s-o facă!

Una câte una, vocile se potoliră, până când se făcu linişte.

Oamenii din Zurich îl priviră pe Kroeger. El arătă spre Elizabeth Scarlatti.

— Eu o cunosc pe această femeie ticăloasă! A mai făcut asta şi înainte! Adună oamenii, oameni puternici şi îi sperie. Ei intră în panică şi îşi lichidează afacerile! Mizează pe cartea fricii, laşilor! Pe frică!

Daudet vorbi calm.

— Nu ne-ai spus nimic. Nu ne-ai spus de ce nu poate face ce-a spus.

Kroeger nu-şi lua ochii de la Elizabeth Scarlatti când răspunse.

— Pentru că dacă face asta înseamnă să distrugă tot ce-a obţinut printr-o luptă de o viaţă. Asta va ruina Scarlatti!

Sydney Masterson vorbi aproape în şoaptă:

— Asta e evident. Dar încă nu ai răspuns la întrebare.

— Ea nu poate trăi fără să aibă puterea! Credeţi-mă pe cuvânt! N-ar putea trăi fără asta!

— Asta e părerea ta, spuse Elizabeth Scarlatti înfruntându-l pe fiul ei aflat la celălalt capăt al mesei. Le ceri celor de la această masă să rişte totul în baza părerii tale?

— Să te ia naiba!

— Acest Kroeger are dreptate, scumpo, se auzi o voce texană tărăgănată care nu putea fi confundată. Ai să te ruinezi. N-o să-ţi mai rămână nici măcar oala de noapte în care să-ţi faci nevoile.

— Limbajul dumitale se potriveşte cu cruzimea afacerilor pe care le desfăşori, domnule Landor.

— Nu dau doi bani pe vorbe, bătrânico. Pe mine mă interesează banii şi noi despre asta vorbim. De ce întinzi coarda?

— E destul c-o fac, domnule Landor… Domnilor, v-am spus că timpul se apropie de sfârşit. Următoarele douăzeci şi patru de ore vor fi, ori o zi normală de marţi, ori o zi care nu va putea fi niciodată uitată în lumea capitalurilor financiare din vremea noastră… Câţiva din cei prezenţi aici vor supravieţui. Dar cei mai mulţi, nu. Care din cele două variante va învinge, domnilor?… Îmi permit să vă sugerez că, în lumina celor afirmate de mine, este vorba de o simplă decizie fiscală, prin care majoritatea permite minorităţii să o distrugă.

— Ce vreţi de la noi? întrebă Myrdal care era un specialist precaut în târguieli. Unii ar prefera să se expună ameninţărilor dumitale decât să accepte condiţiile dumitale… Uneori cred că totul este un joc. Care vă sunt condiţiile?

— Ca această… asociaţie să fie imediat desfiinţată. Ca toate

legăturile financiare şi politice cu orice fracţiune politică din Germania să fie întrerupte fără întârziere! Aceia dintre voi care fac parte din Comisia de Control a Aliaţilor să-şi dea imediat demisia!

— Nu! Nu! Nu! Nu! strigă Heinrich Kroeger înfuriat, bătând cu toată puterea cu pumnul în masă. Ne-au trebuit ani de zile ca să punem pe picioare această organizaţie! Noi vom controla economia Europei. Vom controla toată Europa! Aşa vom face!

— Ascultaţi-mă, domnilor! Domnul Myrdal a spus că e un joc de noroc. Sigur că e un joc! Un joc a cărui miză e viaţa noastră. Sufletul nostru! Un joc care ne consumă şi de la care vrem mai mult şi mai mult şi mai mult până când, în sfârşit, ajungem să ne dorim cu înfocare distrugerea... Herr Kroeger zice că nu pot trăi fără să am puterea pe care am căutat-o şi am obţinut-o. Poate că are dreptate, domnilor! Poate că e momentul ca eu să ating acel sfârşit logic, sfârşitul pe care îl doresc acum cu înfocare şi pentru care sunt gata să plătesc oricât... Fiţi siguri că voi face precum spun, domnilor. Primesc cu bucurie moartea!

— Atunci a dumitale să fie şi nu a noastră, concluzionă Sydney Masterson.

— Aşa să fie, domnule Masterson. Nu sunt copleşită, ştii asta. Vă las vouă sarcina de a face faţă acestei noi lumi stranii în care am intrat. Să nu vă-nchipuiţi nici o clipă, domnilor, că nu vă înţeleg! Că nu înţeleg ce aţi făcut. Şi mai ales, de ce aţi făcut-o! ... Vă priviţi regatele personale şi sunteţi înspăimântaţi. Vă vedeţi puterea ameninţată de teorii, guverne, de concepte care sună ciudat şi care vă distrug rădăcinile. Aveţi o dorinţă covârşitoare de a proteja sistemul feudal care v-a născut. Şi poate că aşa şi trebuie. N-o să dureze mult... Dar nu o veţi face în acest mod!

— Dacă înţelegi ţoale astea, de ce încerci să ne opreşti? Această întreprindere ne protejează pe toţi. În ultimă instanţă, chiar şi pe dumneata. De ce vrei să ne opreşti?

D'Almeida putea pierde căile ferate franco-italiene şi totuşi să supravieţuiască, dar numai dacă putea salva restul.

— Întotdeauna începe aşa. Cu cel mai mare bine... Să zicem că vă opresc pentru că ceea ce faceţi înseamnă mult mai mult rău decât bine. Şi asta e tot ce vreau să spun.

— În gura dumitale sună ridicol! Vă spun din nou că n-o s-o facă! spuse Kroeger bătând cu palma în masă, dar nimeni nu-i acordă prea multă atenţie.

— Doamnă Scarlatti, ce înţelegeţi prin „timpul se apropie de sfârşit”? Din ceea ce ne-aţi spus, eu am înţeles că timpul deja s-a epuizat. Că aţi ales calea costisitoare…

— Există cineva în Geneva, domnule Masterson, care aşteaptă un telefon de la mine. Dacă primeşte acest telefon, va trimite o telegramă la birourile mele din New York. Dacă se primeşte această telegramă, atunci operaţia este anulată. Dacă nu, este executată conform programului.

— Imposibil! O asemenea acţiune complexă oprită printr-o simplă telegramă? Nu te cred, spuse monsieur Daudet care era sigur de ruină.

— Îmi asum penalizările financiare pentru aceasta.

— Bănuiesc că vă asumaţi mult mai mult decât atât, doamnă. N-o să mai aveţi niciodată credibilitate. Scarlatti va fi izolată!

Sydney Masterson se ridică de pe scaunul lui.

— Atunci, daţi acel telefon. Nu avem de ales, nu-i aşa, domnilor?

Cei din Zurich se uitară unul la altul. Încet, începură să se ridice de pe scaune, strângând hârtiile din faţa lor.

— S-a terminat. Eu mă retrag, spuse Kindorf împăturind plicul şi punându-l în buzunar.

— Eşti o bestie. N-aş vrea să te întâlnesc pe câmpul de luptă nici dacă am o armată alături de mine, spuse Leacock ridicându-se.

— S-ar putea să fii un mare rahat, dar n-am de gând să alunec pe el! spuse Landor înghiontindu-l pe Gibson căruia îi era greu să se adapteze situaţiei.

— Nu putem fi siguri… Asta e problema. Nu putem fi siguri, spuse Gibson.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! Aşteptaţi o clipă! strigă Heinrich Kroeger. Numai încercaţi să faceţi asta! Încercaţi să vă retrageţi şi sunteţi morţi!… Veţi muri toţi, lipitori nenorocite ce sunteţi! Lipitori! Lipitori cu burta galbenă!… Ne sugeţi sângele; încheiaţi acorduri cu noi. Şi apoi vă retrageţi?… Temându-vă pentru micile voastre firme? Jidani nenorociţi! N-avem nevoie de voi! De nici unul din voi! Dar voi o să aveţi nevoie de noi! O să vă tăiem bucăţi şi-o să vă dăm la câini! Porci blestemaţi!

Faţa lui Kroeger era aprinsă. Scuipa cuvintele înghesuindu-le unele peste altele.

— Încetează, Kroeger! spuse Masterson făcând un pas spre individul care tuna şi fulgera şi care avea faţa pătată. S-a

terminat! Nu pricepi? S-a terminat!

— Rămâi pe loc, lepădătură, homosexual englez!

Kroeger scoase pistolul din toc. Canfield, care stătea lângă Elizabeth, văzu că era un pistol cu ţeavă lungă, calibrul 45, care putea să pulverizeze o jumătate din corpul unui om cu un singur foc.

— Rămâi pe loc!... S-a terminat! Nimic nu s-a terminat până nu spun eu că s-a terminat. Porci împuţiţi! Viermi speriaţi! Noi am ajuns prea departe!... Nimeni nu ne poate opri acum!... spuse făcând un semn cu pistolul spre Elizabeth şi Canfield. Terminat! Vă spun eu cine e terminat! Ea!... La o parte din calea mea.

Porni spre partea stângă a mesei, în timp ce francezul Daudet se lamenta.

— Nu faceţi asta, monsieur! N-o omorâţi! Dacă o omorâţi, suntem ruinaţi!

— Te avertizez, Kroeger! Dacă o omori, vei avea de-a face cu noi! Pe noi nu ne intimidezi! N-avem de gând să ne lăsăm distruşi din cauza ta!

Masterson stătea alături de Kroeger şi umerii aproape că li se atingeau. Englezul nu voia să se mişte.

Fără o vorbă şi fără somaţie, Heinrich Kroeger îşi îndreptă pistolul spre pieptul lui Masterson şi trase, împuşcătura fu asurzitoare şi Sydney Masterson fu spulberat în aer. Căzu pe podea, cu sângele scurgându-i-se din toată partea din faţă, mort pe loc.

Celor unsprezece oameni din Zurich li se tăie respiraţia, unii din ei ţipară de groază la vederea cadavrului plin de sânge. Heinrich Kroeger continuă să înainteze. Cei aflaţi în calea lui se dădură la o parte.

Elizabeth Scarlatti rămase pe loc. Îşi încrucişă privirea cu cea a fiului său ucigaş.

— Blestem ziua în care te-ai născut. Faci de ocară casa tatălui tău. Dar ţine minte, Heinrich Kroeger şi ţine minte bine!

Vocea bătrânei umplu camera cavernoasă. Forţa ei era aşa de mare că o clipă fiul său fu blocat, privind-o cu ură în timp ce ea pronunţa sentinţa.

— Identitatea ta va fi dezvăluită şi va apărea pe prima pagină a fiecărui ziar din lumea civilizată imediat ce eu n-am să mai fiu! Vei fi urmărit până în pânzele albe pentru ceea ce eşti! Un nebun, un ucigaş şi un hol! Şi toţi cei din camera asta, toţi

investitorii din Zurich vor fi etichetaţi drept asociaţii tăi dacă te vor lăsa în viaţă în seara asta!

O furie nestăpânită explodă în ochii diformi ai lui Heinrich Kroeger. Corpul îi tremură de nervi când lovi un scaun din faţa lui, trântindu-l la podea şi zdrobindu-l. Nu era destul să o omoare. Trebuia s-o omoare de aproape, trebuia să vadă cum viaţa şi mintea lui Elizabeth Scarlatti erau trimise în neant în faţa ochilor lui.

Matthew Canfield ţinea degetul pe trăgaciul revolverului său din buzunarul din dreapta. Nu mai trăsese niciodată din buzunar şi ştia că dacă eşua, el şi Elizabeth vor muri. Nu ştia exact cât mai putea aştepta. Trebuia să ochească pieptul individului care se apropia, deoarece era ţinta cea mai mare pe care o avea în faţă. Aşteptă până când nu mai putu îndura. Detunătura micului revolver şi impactul glontelui în umărul lui Scarlett au reprezentat un şoc atât de mare pentru Kroeger încât, o fracţiune de secundă, acesta îşi holbă ochii nevenindu-i să creadă.

Era destul, prea destul pentru Canfield. Cu toată forţa, o împinse pe Elizabeth cu umărul drept, trântind corpul firav la podea, pentru a o scoate din raza vizuală a lui Kroeger, în timp ce el, Canfield, se aruncă în stânga. Îşi scoase revolverul şi trase din nou, rapid, în individul numit Heinrich Kroeger. Pistolul uriaş îi zbură din mână şi căzu pe podea când acesta se prăbuşi.

Canfield se ridică clătinându-se, uitând de durerea insuportabilă de la mâna stângă care se zdrobise sub greutatea propriului său corp. Sări asupra lui Ulster Stewart Scarlett şi începu să-i lovească faţa cu ţeava pistolului. Nu se mai putea opri. Să distrugă faţa! Să distrugă faţa asta oribilă!

În cele din urmă, fu smuls de acolo.

— *Gott!* E mort! *Hall!* Opreşte-te! Nu mai poţi face nimic!

Masivul, puternicul Fritz Thyssen îl ţinu.

Matthew Canfield simţi o moleşeală şi se prăbuşi.

Oamenii din Zurich se adunaseră în jurul lui. Câţiva din ei au ajutat-o pe Elizabeth, în timp ce alţii se aplecară asupra lui Heinrich Kroeger.

Se auzi un ciocănit grăbit în uşa care dădea în hol.

Von Schnitzler preluă comanda.

— Să intre! ordonă el cu acel accent grav nemţesc.

D’Almeida se îndreptă repede spre uşă şi o deschise.

Câţiva şoferi stăteau în uşă. Lui Canfield îi făcu impresia că

aceştia nu erau simpli şoferi de automobile. Şi avea şi motive. Erau înarmaţi.

În timp ce zăcea acolo, pe podea, cuprins de dureri cumplite şi şocat, Canfield văzu un bărbat blond cu o înfăţişare primitivă şi cu părul tuns scurt, care se aplecase deasupra corpului lui Heinrich Kroeger. Îi îndepărtă pe ceilalţi în timp ce ridică pleoapa de la unul din ochii diformi ai lui Kroeger.

Atunci, Canfield se întrebă dacă nu cumva tensiunea ultimelor ore îi juca feste, afectându-i vederea. Pentru că i se păru că blondul se aplecase şi-i şoptise ceva la ureche lui Kroeger. Oare Heinrich Kroeger mai era în viaţă?

Von Schnitzler se aplecă deasupra lui Canfield.

— Va fi luat de aici. Am cerut lovitura de graţie pentru el. Acum nu mai contează, e deja mort. S-a terminat.

Apoi, obezul Von Schnitzler mai dădu câteva ordine în germană, pe un ton ridicat, şoferilor în uniformă din jurul lui Kroeger. Câţiva din ei încercară să ridice corpul neînsufleţit, dar fură opriţi de blondul cu părul tuns scurt.

El îi împinse din calea lui, nelăsându-i să atingă corpul. Îl ridică el singur pe Heinrich Kroeger de jos şi-l scoase afară pe uşă. Ceilalţi îl urmară.

— Cum se simte? întrebă Canfield arătând spre Elizabeth care era aşezată pe un scaun. Ea privea fix uşa prin care fusese scos corpul şi pe omul despre care nimeni nu ştia că e fiul ei.

— În regulă! Acum poate da acel telefon! spuse Leacock încercând din răsputeri să fie hotărât.

Canfield se ridică de jos şi se duse la Elizabeth. O mângâie pe obrazul zbârcit. Nu se putu abţine. Lacrimile îi curgeau peste cutele de pe faţă.

Apoi, Matthew Canfield ridică ochii. Auzi zgomotul unui automobil puternic care demară în grabă. Se simţi neliniştit.

Von Schnitzler îi spusese că ceruse lovitura de graţie. Şi totuşi, nu se trase nici un foc.

La depărtare de o milă, pe strada Winterthur, doi bărbaţi târau corpul neînsufleţit al unui bărbat spre un camion. Nu prea ştiau ce să facă. Mortul îi angajase, îi angajase pe ei toţi să oprească automobilul care se îndrepta spre Falke Haus. Îi plătise în avans, aşa ceruseră ei. Acum, omul era mort, ucis de un glonte adresat şoferului automobilului, cu o oră în urmă. În timp ce târau corpul pe panta stâncoasă, spre camion, sângele din gură i se întinse

peste mustaţa foarte îngrijită.

Individul cu numele de Poole era mort.

Partea a patra

Capitolul 45

Maiorul Matthew Canfield, în vârstă de aproape patruzeci şi şase de ani, îşi întinse picioarele pe diagonală în spatele maşinii de armată. Intraseră în districtul Oyster Bay şi sergentul galben la faţă rupse tăcerea.

— Ne apropiem, domnule maior. Ar trebui să vă treziţi.

Să se trezească. Ar trebui să fie simplu. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe faţă. Inima îi bătea tare şi ritmic într-un mod necunoscut.

— Mulţumesc, sergent.

Maşina viră spre est pe strada Portului care dădea în şoseaua de coastă. Pe măsură ce se apropia de casa lui, maiorul Matthew Canfield începu să tremure. Îşi strânse încheieturile mâinilor, îşi ţinu respiraţia şi îşi muşcă vârful limbii. Nu trebuia să se prăbuşească acum. Nu-şi putea permite plăcerea de a se autocompătimi. Nu-i putea face asta lui Janet. Îi datora atât de mult.

Sergentul viră în viteză pe drumul pavat cu piatră albastră şi opri pe aleea care ducea la intrarea din faţă a casei spaţioase de pe plajă. Sergentului îi plăcea să meargă la Oyster Bay cu bogatul său maior. Era întotdeauna mâncare multă şi bună, în ciuda raţiilor introduse, iar băutura era de cea mai bună calitate. Nu întâlneai niciodată marfa proastă la Canishaft, aşa cum era el cunoscut în cazarma celor înrolaţi.

Maiorul ieşi încet din maşină. Sergentul fu îngrijorat. Ceva nu era în regulă cu maiorul. Spera că nu vor trebui să se întoarcă la New York. I se păru că bătrânul nu se prea putea ţine pe picioare.

— Vă simţiţi bine, domnule maior?

— Da, sergent... Ţi-ar plăcea să dormi pe vapor în noaptea asta? spuse el fără a se uita la sergent.

— Sigur! Grozav, domnule maior!

Acolo dormea întotdeauna. Apartamentul de pe vapor avea o bucătărie completă şi multă băutură. Chiar şi telefon. Dar sergentul nu primise niciodată permisiunea de a-l folosi. Hotărî să-şi încerce norocul.

— Mai aveţi nevoie de mine, domnule maior? Aş putea să chem vreo doi prieteni de-ai mei aici?

Maiorul mergea pe alee. Îi strigă încet.

— Fă ce vrei, sergent. Numai să nu te apropii de radiotelefon. Înţeles?

— Sigur, domnule maior!

Sergentul porni motorul şi se îndreptă spre plajă.

Matthew Canfield se opri în faţa uşii albe, cu crestături în zig-zag, flancată de felinare de vânt solide.

Căminul lui.

Janet.

Uşa se deschise şi apăru ea. Cu părul uşor grizonat pe care nu voia să-l vopsească. Cu nasul în vânt deasupra unei guri delicate şi sensibile. Cu ochii ei căprui, mari, strălucitori şi iscoditori. Cu faţa de o frumuseţe caldă. Şi cu grija ei mângâietoare.

— Am auzit maşina. Nimeni nu conduce pe acest drum ca Evans!... Matthew. Matthew! Iubitul meu! Tu plângi!

Capitolul 46

Avionul de transport al armatei, B-29, coborî din nori în această după-amiază târzie spre aeroportul din Lisabona. Un caporal al Forţelor aeriene veni pe culoarul dintre scaune.

— Vă rugăm să vă puneţi centurile! Vă rugăm nu mai fumaţi! Vom ateriza peste patru minute.

Vorbea monoton, conştient de faptul că pasagerii lui trebuie să fie persoane importante, aşa că el se prezenta şi mai important, dar politicos, atunci când avea ceva de comunicat.

Tânărul de lângă Matthew Canfield vorbise foarte puţin de când decolaseră de la Shannon. De câteva ori, maiorul încercase să-i explice că urmau un drum ferit de Forţele aeriene militare germane şi că nu avea de ce se teme. Andrew Scarlett mormăi se doar un fel de aprobare şi revenise la revistele lui.

Maşina de la aeroportul din Lisabona era un Lincoln blindat, cu doi membri O.S.S. în faţă. Geamurile puteau să reziste la împuşcături trase de aproape şi automobilul putea să atingă 190 de kilometri la oră. Au parcurs circa 500 kilometri pe şoseaua de pe malul râului Tejo până la un aerodrom din Alenguer.

La Alenguer, bărbatul şi băiatul se îmbarcară într-un avion T.B.F. al Marinei Militare, cu zbor la joasă altitudine, de construcţie specială, fără nici un fel de însemne, pentru a ajunge la Berna. Fără oprire. Pe tot parcursul, avioane de vânătoare engleze, americane şi, franceze l-au interceptat şi protejat până la destinaţie.

La Berna au fost întâmpinaţi de un vehicul al guvernului elveţian flancat de o escortă de opt motociclete – una în faţă, una în spate şi câte trei pe fiecare parte. Toate erau înarmate, în ciuda pactului de la Geneva care interzicea asemenea practici.

Se îndreptară spre un sat, la peste douăzeci de kilometri nord, înspre graniţa cu Germania. Kreuzlinger.

Sosiră la un mic han izolat de restul lumii unde bărbatul şi băiatul coborâră din maşină. Şoferul îndepărtă automobilul în viteză şi escorta de motociclete dispăru.

Matthew Canfield îl conduse pe băiat sus pe scări, spre intrarea în han.

În hol se putea auzi tânguitul unui acordeon răsunând dinspre ceea ce părea a fi o sală de mese nu prea populată. Holul de la

intrare, cu tavan înalt, era neprimitor, lăsând impresia că oaspeţii nu sunt bineveniţi.

Matthew Canfield şi Andrew Scarlett se apropiară de tejgheaua care servea şi ca recepţie.

— Anunţaţi, vă rog, la camera şase că April Red este aici.

Când recepţionerul făcu legătura, băiatul se întoarse brusc. Canfield îl apucă de mână şi îl ţinu.

Urcară la etaj şi se opriră în faţa uşii pe care scria numărul şase.

— Nu mai am ce să-ţi spun acum, Andy, decât că suntem aici pentru o singură persoană. Cel puţin de asta mă aflu eu aici. Pentru Janet. Mama ta. Încearcă să ţii minte asta.

Băiatul respiră adânc.

— Am să încerc, tati. Deschide uşa! Iisuse! Deschide uşa!

Camera era slab luminată de veioze aşezate pe câteva măsuţe. Era decorată în maniera pe care elveţienii o considerau potrivită pentru turişti – covoare groase şi mobilă solidă, scaune cu tapiserie încărcată şi multe milieuri.

În capătul opus al camerei un om stătea în penumbră. Lumina îi cădea direct pe piept dar nu şi pe faţă. Era îmbrăcat în tweed maro, haina fiind o combinaţie de stolă groasă şi piele.

Acesta vorbi cu o voce guturală şi aspră.

— Sunteţi?

— Canfield şi April Red. Kroeger?

— Închide uşa.

Matthew Canfield închise uşa şi făcu câţiva paşi în faţa lui Andrew Scarlett. Ca să-l apere pe băiat. Băgă mâna în buzunarul din dreapta de la haină.

— Am o armă îndreptată spre tine, Kroeger. Nu e aceeaşi armă, dar e acelaşi buzunar ca şi ultima dată când ne-am întâlnit. De data asta nu mai iau nimic de bun. M-ai înţeles?

— Dacă vrei, scoate-o din buzunar şi pune-o la capul meu… Nu prea am ce face.

Canfield se apropie de silueta din scaun. Era cumplit. Omul era semi-invalid. Părea paralizat pe toată partea stângă a corpului, până la maxilar. Stătea cu mâinile încrucişate în faţă şi cu degetele întinse într-o atitudine spasmodică. Dar ochii îi erau vii. Ochii lui. Faţa lui… Acoperită de pete albe datorate unor grefe de piele chiar sub părul sur tuns scurt. Omul vorbi.

— Ceea ce vezi s-a întâmplat la Sevastopol. Operaţiunea Barbarossa.

— Ce vrei să ne spui, Kroeger?

— Mai întâi. April Red… Spune-i să vină mai aproape.

— Vino aici, Andy… Lângă mine.

— Andy! râse omul din scaun cu jumătate de gură închisă. Ce drăguţ! Andy! Vino aici, Andy!

Andrew Scarlett se apropie de tatăl său vitreg şi rămase lângă el, privindu-l de sus pe omul schilod din scaun.

— Deci tu eşti fiul lui Ulster Scarlett?

— Eu sunt fiul lui Matthew Canfield.

Canfield rămase pe loc, urmărindu-i pe cei doi, tată şi fiu. Deodată, simţi că locul lui nu e acolo. Avea sentimentul că nişte uriaşi – unul bătrân şi infirm şi altul tânăr şi slăbănog – erau pe cale să se înfrunte. Şi el nu era de-al lor.

— Nu, tinere, eşti fiul lui Ulster Stewart Scarlett, moştenitorul lui Scarlatti!

— Sunt exact ceea ce vreau să fiu! N-am nici în clin nici în mânecă cu tine.

Tânărul respiră adânc. Acum, teama îl părăsea şi în locul ei, observă Canfield, o furie ascunsă punea stăpânire pe băiat.

— Uşurel, Andy. Uşurel.

— De ce?… Pentru el?… Uită-te la el. E practic mort… Nici măcar nu mai are un chip.

— Încetează! spuse. Vocea stridentă a lui Ulster Scarlett îi aminti lui Canfield de camera din Zurich de demult, încetează, prostule!

— Pentru ce? Pentru tine?… De ce să încetez?… Nu te cunosc! Şi nu vreau să te cunosc!… Ai plecat de foarte mult timp! spuse tânărul şi apoi arătă spre Canfield. El ţi-a preluat sarcinile. Eu pe el îl ascult! Tu nu însemni nimic pentru mine!

— Să nu-mi vorbeşti mie aşa! Să nu îndrăzneşti!

Canfield vorbi aspru.

— Ţi l-am adus pe April Red, Kroeger! Ce ai de oferit? De asta suntem aici. Hai să isprăvim o dală.

— Mai întâi trebuie ca el să înţeleagă! spuse dând din capul său hidos. Trebuie făcut să înţeleagă!

— Dacă a însemnat atât de mult pentru tine, de ce ai ascuns adevărul? De ce ai devenit Kroeger?

Încetă să mai dea din cap, holbându-şi ochii cenuşii ca nişte despicături. Canfield îşi aminti de vorbele lui Janet referitoare la privirea lui.

— Pentru că Ulster Scarlett nu era potrivit să reprezinte noua

ordine. Lumea nouă! Ulster Scarlett i-a servil scopului urmărit şi de îndată ce scopul a fost atins, el nu ne-a mai fost de folos... Devenise un obstacol... Ar fi devenit o bătaie de joc. Aşa că trebuia eliminat...

— Poate că mai era ceva.

— Ce?

— Elizabeth. Ea te-ar fi oprit din nou... Te-ar fi oprit mai târziu, aşa cum te-a oprit şi la Zurich.

La auzul numelui lui Elizabeth, Heinrich Kroeger scuipă. Era o privelişte oribilă.

— Ticăloasa nenorocită!... Noi am făcut o greşeală în 1926... Să fim cinstiţi, eu am făcut o greşeală... Ar fi trebuit să-i cer să ni se alăture... Ni s-ar fi alăturat, ştii asta. Şi ea voia acelaşi lucruri ca şi noi...

— Aici te înşeli.

— Ha! N-o cunoşteai!

Fostul inspector răspunse încet, fără inflexiuni.

— Ba o cunoşteam... Te rog să mă crezi când îţi spun că dispreţuia tot ce era legat de tine.

Nazistul râse în sinea lui.

— Foarte nostim... Eu i-am spus că ea reprezenta tot ce dispreţuiam eu mai mult...

— Atunci, amândoi aţi avut dreptate.

— Nu mai contează. Acum ea e în iad.

— A murit crezându-te mort. Şi asta a făcut-o să moară împăcată.

— Ha! N-ai să ştii niciodată cât am fost de tentat de-a lungul anilor, în special când am luat Parisul!... Dar am aşteptat Londra... Urma să stau în faţa clădirii guvernului şi să anunţ întreaga lume – şi apoi să privesc cum Scarlatti se autodistruge!

— Ea plecase dintre cei vii când aţi luat voi Parisul.

— Asta nu avea nici o importanţă.

— Cred că nu. Fie că era moartă sau vie, frica ta faţă de ea era aceeaşi.

— Mie nu mi-a fost frică de nimeni! Şi de nimic! spuse Heinrich Kroeger încordându-şi trupul slăbănog.

— De ce nu ţi-ai dus la îndeplinire ameninţarea? Casa Scarlatti trăieşte.

— Înseamnă că ea nu ţi-a spus!

— Ce să-mi spună?

— Ticăloasa avea întotdeauna grijă să se asigure pe toate

părţile. Şi-a găsit omul coruptibil. Singurul meu duşman din cel de-al III-lea Reich. Goebbels. Ea nu a crezut niciodată că am fost ucis la Zurich. Goebbels ştia cine sunt. După 1933, ea ne-a ameninţat respectabilitatea cu minciuni. Minciuni despre mine. Partidul era mai important decât răzbunarea.

Canfield îl privi pe omul distrus din scaun. Ca întotdeauna, Elizabeth Scarlatti fusese mai deşteaptă ca ei toţi. Mult mai deşteaptă.

— O ultimă întrebare.

— Care?

— De ce Janet?

Omul din scaun îşi ridică cu greu mâna dreaptă.

— Pentru el… Pentru el! spuse, arătând spre Andrew Scarlett.

— De ce?

— Am crezut! Şi încă mai cred! Heinrich Kroeger făcea parte din noua lume! Un nou sistem! Adevărata aristocraţie!… Cu timpul, aceasta ar fi fost a lui!

— Dar de ce Janet.

Heinrich Kroeger, epuizat, făcu un gest de nepăsare.

— O târfă. Cine are nevoie de o târfă? Noi nu căutăm decât trupul…

Canfield simţi cum îl cuprinde furia, dar la vârsta lui şi cu meseria pe care o avea, reuşi să o depăşească. Dar nu fu destul de vigilent cu tânărul de lângă el.

Andrew Scarlett se repezi spre scaunul tapisat şi îi trase o palmă invalidului Kroeger. Lovitura a fost dură şi precisă.

— Ticălosule! Ticălos nenorocit!

— Andy! Înapoi! spuse, trăgându-l pe băiat de acolo.

— Bastardule! spuse Heinrich Kroeger cu ochii înotând în lacrimi. Pentru tine am făcut-o! De asta eşti aici! Trebuie să afli! … Ai să înţelegi şi ai s-o iei de la capăt! Gândeşte-te! Gândeşte-te la aristocraţie! Pentru tine… pentru tine… spuse băgând mâna pe care o putea mişca puţin în buzunarul de la haină de unde scoase o bucăţică de hârtie. Sunt ale tale. Ia-le!

Canfield luă hârtia şi, fără a se uita pe ea, i-o întinse lui Andrew Canfield.

— Nu sunt decât cifre. Doar o mulţime de cifre. Matthew Canfield ştia ce însemnau acele cifre, dar înainte de a apuca să-i explice, Kroeger vorbi.

— Sunt conturi elveţiene, fiule. Unicul meu fiu… Conţin milioane! Milioane! Dar sunt anumite condiţii. Condiţii pe care vei

învăţa să le înţelegi! Când ai să fii mai mare ai să înţelegi că aceste condiţii trebuie respectate! Şi ai să le respecţi!... Pentru că această putere este puterea de a schimba lumea! Aşa cum am vrui noi s-o schimbăm! Tânărul se uită la figura hidoasă din scaun.

— Trebuie cumva să-ţi mulţumesc?

— Într-o zi ai să-mi mulţumeşti.

Matthew Canfield nu mai suportă.

— Ajunge! April Red şi-a primit mesajul. Acum e rândul tău! Ce oferi?

— E afară. Ajută-mă să mă ridic şi mergem acolo.

— Niciodată! Ce ai afară? Băieţii tăi în haine de piele?

— Nu-i nimeni. Nimeni în afară de mine.

Canfield privi epava din faţa lui şi îl crezu. Îl ajută pe Heinrich Kroeger să se ridice din scaun.

— Aşteaptă aici, Andy. Mă întorc.

Maiorul Matthew Canfield, îmbrăcat în uniformă, îl ajută pe invalidul care purta un costum de tweed maro să coboare scările până în holul de la intrare. Aici un slujitor îi aduse cârjele lăsate de nazist când urcase în camera lui. Maiorul american şi nazistul ieşiră pe uşa din faţă.

— Unde mergem, Kroeger?

— Nu crezi că e cazul să-mi spui pe numele adevărat? Mă numesc Scarlett. Sau dacă vrei, Scarlatti.

Nazistul o luă la dreapta, pe lângă şosea, pe iarbă.

— Tu eşti Heinrich Kroeger. Pentru mine nu eşti decât atât.

— Cred că-ţi dai seama că tu şi numai tu ai fost cauza eşecului nostru de la Zurich. Tu ne-ai dat înapoi cu mai bine de doi ani... Nimeni nu a bănuit vreodată... Ai fost un prost! râse Heinrich Kroeger. Poate că e nevoie de un prost să-l înţeleagă pe altul, râse el iar.

— Unde mergem?

— Doar câteva sule de metri. Dacă vrei, poţi să scoţi pistolul. Nu e nimeni aici.

— Ce ai de oferit? Ai putea să-mi spui.

— De ce nu? Ai să le ai în mână foarte curând, spuse Kroeger mergând şchiopătând spre un luminiş. Şi când ai să le ai, voi fi liber. Ţine minte.

— Ne-am înţeles. Despre ce-i vorba?

— Aliaţii vor fi încântaţi. Eisenhower o să-ţi dea, probabil, o medalie!... Pentru că le vei duce planurile complete ale

fortificaţiilor nemţeşti. Pe care le cunoaşte numai elita înaltului Comandament German... Buncăre subterane, amplasamentele rachetelor, depozitele de alimente şi chiar şi postul de comandă al Fuhrer-ului. Tu ai să fii erou, iar eu voi fi inexistent. Noi am făcut totul, tu şi eu.

Matthew Canfield se opri. Planurile fortificaţiilor Berlinului fuseseră obţinute de câteva săptămâni de către Serviciul de Informaţii al Aliaţilor. Şi Berlinul ştia asta. Berlinul accepta asta. Cineva fusese tras pe sfoară, dar acela nu era el, nu era Matthew Canfield. Înaltul Comandament nazist îl trimisese pe unul din oamenii săi în ghearele morţii.

— Spune-mi, Kroeger, ce se întâmplă dacă îţi iau planurile, pe care ni le dai în schimbul aducerii lui April Red şi apoi nu-ţi mai dau drumul? Ce se întâmplă atunci?

— Simplu. Doenitz însuşi mi-a luat declaraţia. I-am dat-o acum două săptămâni, la Berlin. I-am spus totul. Dacă nu mă întorc la Berlin în câteva zile, el va fi îngrijorat. Eu sunt foarte valoros. Aştept să-mi fac apariţia şi apoi... să dispar. Dacă nu apar, atunci întreaga lume va şti!

Matthew Canfield consideră că era ironia soartei. Dar nu mai mult decât anticipase. Notase totul în dosarul iniţial, păstrat de ani de zile în arhivele Departamentului de Stat.

Şi acum, un individ din Berlin, pe care îl cunoştea doar după reputaţie, ajunsese la aceeaşi concluzie.

Heinrich Kroeger. Ulster Stewart Scarlett – era irecuperabil.

Doenitz îi permisese lui Kroeger să vină la Berna încărcat cu daruri false. Doenitz, conform legilor nescrise ale războiului, se aştepta ca el să fie omorât. Doenitz ştia că nici o naţiune nu-l recunoştea pe acest om ca al ei. Nici în caz de victorie, nici de înfrângere. Şi duşmanul trebuia să-l execute ca să nu existe dubii. Doenitz era acel duşman rar din aceste zile de ură. El era un om în care adversarii lui aveau încredere. Ca şi Rommel, Doenitz era un luptător complet. Un luptător dur. Dar un om moral.

Matthew Canfield scoase pistolul şi trase două focuri.

Heinrich Kroeger zăcea mort pe pământ.

Ulster Stewart Scarlett era, în sfârşit, mort.

Matthew Canfield traversă terenul înapoi spre micul han; noaptea era senină şi luna, în al treilea pătrar, arunca o lumină strălucitoare asupra frunzişului liniştit din jurul lui.

Îl surprinse faptul că totul fusese atât de simplu.

Dar coama valului este simplă. Amăgitor de simplă. Pentru că nu lasă să se vadă nenumăratele tensiuni interne care fac ca spuma valurilor să se rostogolească aşa.

Se terminase.

Şi-l avea pe Andrew.

Şi pe Janet.

Mai presus de toate, pe Janet.

Cuprins

Partea întâi....4
Capitolul 1....4
Capitolul 2....17
Capitolul 3....29
Capitolul 4....41
Capitolul 5....55
Capitolul 6....61
Capitolul 7....72
Capitolul 8....76
Capitolul 9....80
Capitolul 10....87
Capitolul 11....98
Capitolul 12....103
Capitolul 13....116
Capitolul 14....120
Capitolul 15....125
Capitolul 16....132
Capitolul 17....144
Capitolul 18....147
Capitolul 19....153
Capitolul 20....156
Capitolul 21....167
Partea a doua....174
Capitolul 22....174
Capitolul 23....180
Capitolul 24....186
Capitolul 25....189
Capitolul 26....193
Capitolul 27....196
Capitolul 28....206
Capitolul 29....211

Capitolul 30.....219
Capitolul 31.....226
Capitolul 32.....237
Capitolul 33.....242
Capitolul 34.....244
Capitolul 35.....250
Capitolul 36.....258
Capitolul 37.....262
Capitolul 38.....273
Capitolul 39.....275
Capitolul 40.....279
Partea a treia.....284
Capitolul 41.....284
Capitolul 42.....290
Capitolul 43.....295
Capitolul 44.....300
Partea a patra.....320
Capitolul 45.....320
Capitolul 46.....322
Cuprins.....330

ARMELE EI: BANII ȘI PUTEREA
ȚINTA EI: CEL MAI PERICULOS OM DIN LUME – FIUL EI.

Elizabeth Wyckham Scarlatti are un plan – un joc desperat de ultima clipă – destinat să salveze omenirea de bărbatul numit Heinrich Kroeger. Acest extrem de periculos personaj este chiar fiul său. Dacă nu-l va putea opri, el îi va da celui de-al Treilea Reich cea mai puternică armă de pe Pământ.

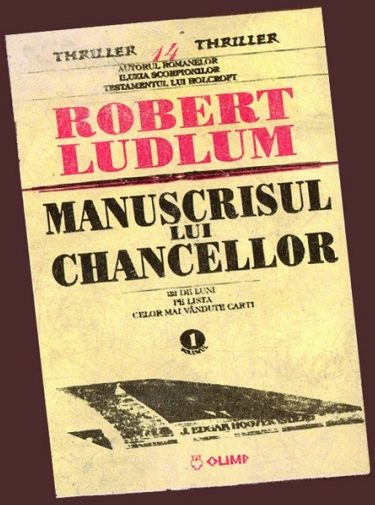

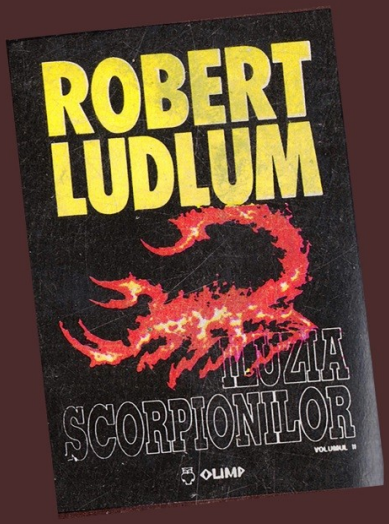

ISBN: 973–9180–27–2

Preț 5785 +
115 T.L.
5900 lei